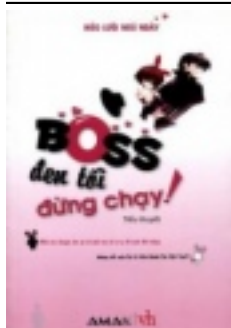

Boss đen tối, đừng chạy!!!

Contents

Boss đen tối, đừng chạy!!!	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	10
3. Chương 03	18
4. Chương 04	27
5. Chương 05	35
6. Chương 06	43
7. Chương 07	49
8. Chương 08 + Ngoại Truyện	60
9. Chương 09	77
10. Chương 10	85
11. Chương 11	92
12. Chương 12	98
13. Chương 13	104
14. Chương 14	112
15. Chương 15	119
16. Chương 16	128
17. Chương 17	138
18. Chương 18	144
19. Chương 19	152
20. Chương 20	157
21. Chương 21	163
22. Chương 22	166
23. Chương 23	170
24. Chương 24 (End)	178

Boss đen tối, đừng chạy!!!

Giới thiệu

Người ta có câu : “Anh gặp em kiếp này chắc chắn kiếp trước chúng ta có duyên, anh yêu em kiếp này”

1. Chương 01

Mẹ ơi, xem mắt hại chết người rồi...

Một năm trước.

Xem mắt rồi cuộc có thể gặp được bao nhiêu chuyện ly kỳ thú vị nhỉ?

Nặc Nặc lần đầu đi xem mắt đã bị vận khí của chính mình đá ngã sóng soài.

Nhìn người đàn ông ngồi ngay ngắn trước mắt, Nặc Nặc bất giác nuốt nước bọt. Ánh nắng chiếu trên mặt anh, vẽ nên một đường hoàn mỹ như tạc tượng. Sống mũi thẳng, ánh mắt toàn là sự khiêu khích chế giễu. Quá đáng hơn là, khóe môi đang nhếch một nụ cười, phối hợp thêm những lời anh thốt ra, quả thực đã khiến Nặc Nặc muốn chui xuống gầm bàn quách cho xong.

Anh nói: “Hứa tiểu thư, hình như chúng ta quen nhau.”

Phải, họ quen nhau. Một tháng trước, trong văn phòng tổng giám đốc ở tầng thứ mười bảy.

Chính xác, anh là đại Boss của Nặc Nặc, Tiêu Dật.

Nặc Nặc lần nữa thấy kính nể nhân phẩm không biên giới của cô, vì cô đã xem mắt cả Boss lớn trên đầu mình, hơn nữa lại đang trong thời hạn thử việc quan trọng nhất nữa chứ.

Một tháng trước, Nặc Nặc không thèm nghe lời khuyên ngăn của gia đình và bạn bè, cương quyết từ bỏ công việc hành chính với mức lương cũng khá, đâm đầu vào thị trường nhân tài đầy rẫy. Có điều cô cũng khá là may mắn, hơn một tuần xin vào hai ba công ty đã tìm ra một công việc mới mà cô ưa thích.

Vòng thi viết rất suôn sẻ, phỏng vấn cũng tốt, điều duy nhất khiến Nặc Nặc đau buồn là, ngày đầu tiên đi làm đã bị tạt nước lạnh vào mặt. Công ty mới của Nặc Nặc là một công ty chế tạo game vì tính nổi tiếng, mà nhiệm vụ của cô là vạch ra kế hoạch cho phòng kế hoạch, nói trắng ra là biên tập và viết vờ gi gi đó.

Công việc không mệt, lương cũng ổn, công ty cũng rất ổn định, Nặc Nặc vô cùng hài lòng với lần nhảy việc này của mình, ngày đầu đi làm đã hào hứng theo trưởng phòng nhân sự đến ra mắt đại boss Tiêu Dật ở lầu thứ mười bảy, kết quả là đại boss chỉ một câu thôi đã giết chết cô trong tích tắc.

Trưởng phòng nhân sự: “Tiêu tổng, đây là Hứa Nặc phụ trách kế hoạch, người mới của phòng kế hoạch, tôi đưa cô ấy đến để ra mắt anh.”

Tiêu tổng nổi tiếng lạnh lùng hắc ám không ngẩng đầu lên, chỉ cúi đầu xử lý văn kiện.

Cả một văn phòng ngoài tiếng động của máy điều hòa ra thì chỉ còn lại hơi thở của ba người, không khí rất ngưng ngập. Nặc Nặc đảo đảo mắt, nghiêng rằng, vẫn quyết định mặt dày trước! Thế là cô lấy hết can đảm tiến lên trước một bước, “Tiêu tổng, chào anh, tôi là Hứa Nặc. Tuy lần đầu tiên làm kế hoạch cho công ty trò chơi, nhưng sau này tôi sẽ cố gắng!”

Nặc Nặc nói xong, nghĩ thầm chắc đại boss sẽ lên tiếng, hoặc sẽ khuyến khích mình vài câu cũng nên, dù sao nhân viên cố gắng thì công ty mới phát triển được mà.

Thế nhưng loay hoay đợi mãi, một lúc lâu rồi mới thấy Tiêu Dật từ từ ngẩng lên, lướt nhìn Hứa Nặc một cái, khóe môi hơi nhướn lên, nói: “Phòng kế hoạch à? Từ khi công ty thành lập đến nay, chưa có cô nào ở lại phòng đó được, cố lên nhé.”

{{{(>_<_)}}}

Câu “cố lên nhé” nếu nói là khuyến khích thì chi bằng nói quách là khiêu chiến cho rồi! Hứa Nặc nghe thấy vẻ khinh thường trong câu nói nhẹ nhàng đó, từ khi ấy, Hứa Nặc đã nảy sinh ra ám ảnh tâm lý khó đập tắt với đại boss cao quý! Cho dù lớp bồi dưỡng nhắc đến cái tên “Tiêu Dật”, hay trong cuộc họp nhân viên

nhìn thấy bóng dáng đẹp dễ phóng khoáng ấy, Nặc Nặc đều tránh thật xa, một mặt vẫn phải lằm nhằm niệm chú “A di đà Phật, hồn ma biến đi, anh ta không thấy con không thấy con!”

Nhưng, chẳng ai ngờ là, trốn tránh đủ cách mà lại gặp phải đại boss trong cuộc gặp gỡ xem mắt mà mẹ cô sắp xếp.

Nặc Nặc ghen ngào.

Sao lại có chuyện trùng hợp thế được? Hơn nữa đối tượng xem mắt mà mẹ đã nói rõ, đối phương chỉ là trưởng phòng nào đó thôi mà, nhưng giờ đây... Nặc Nặc đau khổ lên liếc nhìn về mặt người ấy một cái, hoàn toàn khó xử.

“Hứa tiểu thư” Nặc Nặc đang suy nghĩ xem có nên trả lời hay không, thì Tiêu Dật lại thông thả lên tiếng, “Nếu tôi nhớ không nhầm thì lý lịch cô ghi khi đến công ty này là...”, Tiêu Dật ngừng lại, rồi mới nghiêng đầu thốt ra mấy chữ tàn nhẫn: “Đã kết hôn”

—Tôi là đường phân cách lần đầu xem mắt—

Trước khi đến phỏng vấn ở công ty, Nặc Nặc đã chuẩn bị kỹ càng. Ông bố đầy kinh nghiệm cũng đã cảnh báo cô, trong lúc phỏng vấn, nhất định phải tỏ rõ quyết tâm, “Tôi muốn làm việc tám năm mười năm ở quý công ty”, vì không một công ty hoặc HR (Trưởng phòng Nhân sự) nào lại không thích những nhân tài chịu ổn định trong đội, lại còn khiến người ngoài có cảm giác đó là công ty “rất ổn định, phúc lợi rất tốt, nên nhân viên không muốn bỏ đi”. Ngoài ra cũng phải ghi nhớ không được nói đến công ty học tập, vì học tập có nghĩa là học xong sẽ quay lưng bỏ đi. Dù thế nào cũng nên khiến HR cảm thấy mình rất ổn định.

Nặc Nặc cứ y như thế mà thực hành, tất nhiên rất có hiệu quả.

Khi viết hồ sơ, Nặc Nặc ngần ngại rồi vẫn nghiêng răng điền vào phần “tình trạng hôn nhân” là “đã kết hôn”, đó là tuyệt chiêu thứ hai của bố cô. Công ty lớn cạnh tranh rất khốc liệt, muốn ngồi vững vị trí hiện nay, bao giờ những cô gái đã có chồng cũng khiến đồng nghiệp và sếp bớt hằn cảnh giác. Đối với nhân viên cũ, họ cũng sẽ cho rằng bạn sẽ tập trung tinh thần vào gia đình, không thể tạo ra sự uy hiếp nào lớn; đối với nhân viên mới, gái có chồng rồi mà, sẽ trưởng thành hơn các cô gái chưa chồng nhiều, không có chuyện kiêu căng hợm hĩnh.

Quả nhiên, sau khi đưa hồ sơ cho HR, trưởng phòng nhân sự nhìn cô bằng ánh mắt tán thưởng, đồng nghiệp cũng dễ chịu hơn. Nhưng Nặc Nặc không bao giờ nghĩ rằng, Đại boss lại có trí nhớ tốt đến thế, chỉ một lần lướt nhìn hồ sơ của cô mà nhớ rõ tình trạng cá nhân của cô đến thế.

Nặc Nặc bất giác xoay ly trà trước mặt. Nếu lúc này nói dối nữa sẽ khiến tình hình càng tệ hơn, thế là cô cắn môi, “Vì nếu đã kết hôn sẽ khiến lãnh đạo cảm thấy tôi ổn định, chín chắn và đáng tin cậy hơn”.

Hàng lông mày dài của Tiêu Dật khẽ nhướn lên, tỏ ra rất hài lòng với câu trả lời đó.

“Vậy què quán? Tôi nhớ cô ghi trong hồ sơ là người bản địa, chắc chứng minh nhân dân không làm giả đấy chứ?”

Nặc Nặc thật sự là “một lần lỡ đại hối hận ngàn thu”, Đại boss đã bắt đầu nghi ngờ nhân phẩm của cô rồi. Cô vội vàng hươ tay giải thích: “Tôi thực sự là người thành phố. Trong hồ sơ xem mắt ghi tôi là người thành phố G, là do mẹ tôi sợ có người thích hộ khẩu thành phố của tôi, bây giờ đang rất thịnh hành một kết hôn để nhập hộ khẩu mà? Mẹ tôi tính cảnh giác rất cao. =__=”

Nặc Nặc đáp xong, tự cô cũng thấy buồn bực. Lúc đầu mẹ cô viết hồ sơ xem mắt giả, Nặc Nặc đã không chấp nhận, kết quả là bị ngàn vạn lý do kiểu “Bây giờ lòng người hiểm ác, muốn hộ khẩu của con, muốn tiền của con, còn mong đợi bố mẹ vợ mua nhà nữa, nhiều lắm, đến khi kết hôn rồi thì tha hồ mà khóc”, mà hoàn toàn không phản bác được gì.

Giờ thì...nhìn đi, nhìn đi, báo ứng đến rồi!!!

Có điều nói đi nói lại thì Đại boss cũng khai giả hồ sơ mà, cũng vì sợ đối phương để ý đến tiền của mình hay sao? Anh và bà Hứa đúng là “quỷ” thật!

Nghĩ đến đó, Nặc Nặc lại tỏ vẻ hùng dũng ngẩng đầu lên nhìn Đại boss, lại thấy ánh mắt Tiêu Dật thoáng một nụ cười. Cô sững sờ, lập tức cúi xuống, tim đập thình thịch liên hồi. Không thể nào, không thể nào, chắc anh ấy không thích mình thật đấy chứ? A a a a, làm sao đây? Tuy Đại boss rất đẹp trai nhưng...nhưng cô vẫn còn sợ...

Đúng lúc cô đang chìm đắm trong thế giới nhỏ của mình thì Tiêu Dật lại thốt ra một câu, đập tắt luôn tâm tư nhỏ bé của cô.

“Hồ sơ xem mắt của cô ghi là thích đọc sách, còn trong hồ sơ công ty thì không thấy, chắc cô không lén lút đọc trộm tiểu thuyết trong công ty đấy chứ?”

Ú ớ.

Có phải nào người không? Hay là cái máy tính? Chỉ nhìn thoáng hồ sơ cá nhân một cái, mà đã có thể so sánh từng mục với hồ sơ xem mắt, tìm ra sự khác biệt. Tiêu tổng à, anh thật không hổ là Đại Đại Đại boss.

Nặc Nặc dè dặt trả lời, Tiêu Dật tung ra một câu hỏi rất đúng lúc. Trong vòng nửa tiếng, một cuộc gặp gỡ xem mắt thú vị hoàn toàn biến thành cuộc phỏng vấn toát mồ hôi. Nặc Nặc nước mắt tuôn trào. Nghe nói công ty chỉ có những nhân viên quản lý mới có vinh hạnh đối thoại với Đại boss thế này. Cô là nhân viên quèn mà lại được sắp xếp trải nghiệm tâm lý trong một ngày cuối tuần tươi đẹp thế này ư?

Cuộc gặp mặt kết thúc, Tiêu Dật hoàn toàn không nói gì đến việc đưa Nặc Nặc về nhà mà bỏ về trước.

Nặc Nặc ngồi trên ghế, thở phào một cái, cảm giác này...thực sự còn kinh khủng hơn lần thi đại học năm ấy!

Cùng lúc, bà Hứa tính toán thời gian con gái xem mắt xong gọi điện đến dò hỏi, Nặc Nặc nhìn màn hình hiển thị, nghe điện thoại mà thở dài thườn thượt. Bà Hứa thấy con gái thở dài thì đoán là không thành, bèn bla bla ở bên kia một lúc lâu, “Không sao, lần sau mẹ tìm cho con người tốt hơn...”

Đợi bà Hứa làm “Đường Tăng” niệm kinh xong, Nặc Nặc hồn bay phách tán cuối cùng kêu ai oán: “Mẹ, xem mắt hại chết người rồi...”

Suốt những ngày cuối tuần đó, Nặc Nặc cứ thấp thỏm không yên. Đến nằm mơ cũng thấy trưởng phòng Nhân sự về mặt lãnh đạm đến nói với cô: “Xin lỗi, cô không vượt qua được thời gian thử việc”

Mấy năm trước, Nặc Nặc lần đầu chơi game đã biết, công ty sáng chế Kiêu Dực nổi tiếng nhờ “uy tín”. Nội dung trò chơi được ghi vào một đĩa CD, tuyệt đối không làm ra ba bốn đĩa lừa gạt người khác, hô biến túi tiền của game thủ; bối cảnh và tình tiết game cũng không thua kém ai. Chính sự chân thành đó đã khiến rất nhiều game thủ xúc động, dần dần ủng hộ bản quyền, vì vậy mới có quy mô và thị trường như hôm nay.

Nặc Nặc ban đầu cũng vì thích điểm đó nên mới dũng cảm nhảy vào Kiêu Dực. Nhưng giờ chưa được hai tháng, Nặc Nặc đã vì chút thủ đoạn hướng dẫn xin việc của ông bố và những kỹ xảo ma mãnh để xem mắt của bag mẹ, mà có nguy cơ bị hất đổ “bát cơm”.

Thế nên thứ Hai đi làm, Nặc Nặc nâng cao tinh thần đặc biệt.

Mà điều khiến cô không thể nâng cao tinh thần lại là, đi muộn. >O<

Công ty rất nhân đạo quy định rằng mỗi tháng nếu đi muộn dưới ba lần sẽ không bị trừ lương. Hôm nay vì một đoạn đường nào đó xảy ra tai nạn giao thông, rất nhiều đồng nghiệp cùng đường với Nặc Nặc cũng bị muộn giờ, nhưng chẳng một ai may mắn như Nặc Nặc, mới sáng sớm đã đụng độ Đại boss ở thang máy.

Một tháng trước, Nặc Nặc và đồng nghiệp mới cùng học lớp bồi dưỡng, học về lịch sử phát triển công ty - Thẩm Hiểu Tập, phòng Mỹ thuật còn ai oán, Đại boss ở trên lầu mười bảy cao ngất ngưỡng, chưa bao giờ vào nhà ăn dùng cơm, chưa bao giờ tham dự cuộc họp ở bất kỳ phòng nào, chưa bao giờ đích thân giám sát công việc, đến thang máy cũng đi riêng, làm sao có được “cuộc gặp gỡ tình cờ kỳ diệu”?

Thế nên mới nói, nhân phẩm thật sự là một thứ rất thần kỳ, “cuộc gặp gỡ tình cờ kỳ diệu” không thể xảy ra như đồng nghiệp đã nói lại xuất hiện trong cuộc đời của cô. Có điều, không hề kỳ diệu tí nào, mà là “tàn bạo”, Nặc Nặc uất ức nghĩ thế. Đi muộn cộng thêm việc xem mắt, khiến không gian thang máy chỉ có hai người càng trở nên chật chội bó buộc, Nặc Nặc ngưỡng ngừng đến mức gần như không thở nổi.

Vật vã hồi lâu, Nặc Nặc vẫn cố nặn ra một nụ cười còn xấu hơn cả khóc, “Tiêu tổng, chào buổi sáng”.

Tiêu tổng đứng đối diện mặc âu phục xám bạc, sơ mi trắng, khiến khí chất anh càng cao quý đặc biệt hơn. Thế nhưng dù là trong không gian chật chội khép kín mặt đối mặt, mũi đối mũi, gần như áp sát vào nhau thế này, Tiêu Dật cũng chẳng thèm nhìn Hứa Nặc, chỉ lạnh lùng nói “Không phải sáng, cô muộn giờ”

Lúc này ngũ quan trên mặt Nặc Nặc méo mó đáng thương. Xong rồi, xong rồi, lại bị anh tóm được, lần này chẳng có chút ấn tượng nào tốt với mình, thời hạn thử việc sẽ không được thông qua rồi...

Nặc Nặc đang suy nghĩ lung tung thì thang máy đã “ding” một tiếng vui tai, Nặc Nặc thầm hoan hô, vừa ra ngoài định chào tạm biệt Tiêu Dật, kết quả là câu nói, “Tiêu tổng, tôi đến nơi rồi” vẫn chưa thoát ra khỏi miệng, Nặc Nặc đã ngạt thở vì cảnh tượng trước mắt.

Đây, đây, đây không phải là...

Tiêu Dật ung dung đi ngang qua Nặc Nặc để ra khỏi thang máy, lạnh lùng, “Thang máy VIP lên thẳng tầng mười bảy, cô đi thang máy thường xuống đi”

Nặc Nặc ú ớ, cuối cùng hiểu ra, thì ra không phải nhân phẩm mình tốt, mà là đến muộn nên quá cuống quýt, bất cẩn thế nào lại lơ đãng đi chung thang máy VIP cao cấp với Đại boss.

Choáng váng...

Nặc Nặc nước mắt đầm đìa, nhưng vẫn làu bàu biện hộ với chiếc bóng xa dần ấy, “Là do lúc đó anh bấm nút thang máy nên tôi mới vào mà”

Nghe thế, Tiêu Dật hơi khựng lại, quay nhìn cô, “Lúc này là ai gào lên bắt tôi đợi, hử?@

Nặc Nặc hoá đá, trừng mắt nhìn Tiêu Dật mà không biết phải trả lời thế nào.

Lúc này...hình như...đúng là cô bảo thang máy đợi thật...>_<

Nặc Nặc đang vô cùng đau khổ bứt đầu bứt tai thì thấy Tiêu Dật quay lưng bỏ vào văn phòng, không hề quay đầu lại.

Mà khi Nặc Nặc hoàn hồn lại sau khi nhìn theo bóng dáng cao ráo đẹp đẽ của Đại boss, cô mới sực tỉnh, “A!!! Muộn rồi!!!”

—Tôi là đường phân cách cậu em thang máy—

Nặc Nặc cứ ngỡ rằng qua sự kiện thang máy và nhầm lẫn khi xem mắt, Tiêu Dật chắc chắn sẽ tha thả cô. Nào ngờ thứ Hai không động tĩnh gì, ôi, có rất nhiều cuộc họp, Đại boss rất bận mà; thứ Ba cũng không thấy gì, nghe nói hạng mục sáng chế của tổ Phỉ Long sắp ra thị trường, có thể Đại boss đang tiến hành marketing; thứ Tư im ắng, thứ Năm im lặng... Đến thứ Sáu thì Nặc Nặc bắt đầu suy nghĩ:

Có lẽ, chắc là, Đại boss bận rộn không để tâm đến chuyện ấy, nói trắng ra là nhân viên quèn như cô hoàn toàn không đáng để đầu não tinh anh giỏi giang của Tiêu Dật tiến hành phân tích, thế nên anh đã quên chuyện của cô từ lâu rồi.

Nặc Nặc một mặt mừng thầm cho mình, mặt khác trong lòng lại nảy sinh một cái gì đó rất lạ, cô lại...hơi hơi thất vọng, bình thường, tiểu thuyết chẳng luôn viết như thế hay sao? Nam chính và nữ chính gặp gỡ nhau vì nhầm lẫn, sau đó tiếp xúc và chạm nhau trong công việc, sau đó nam chính bắt đầu nhận ra nữ chính rất đáng yêu...

Nặc Nặc nhe răng há miệng một lúc trong gương, thực ra vẻ bề ngoài của cô cũng khá ổn, gương mặt tròn trịa như quả táo, lúm đồng tiền cũng tròn trịa, dáng người cũng tròn trịa. =_=_

Chính xác, Hứa Nặc nhìn tổng thể rất giống một con búp bê sứ trong trạ, rất đáng yêu, rất non nớt. Gương mặt phúng phính khiến người ta chỉ muốn véo mấy cái, một đôi mắt tròn vừa to vừa sáng, cơ thể tuy thật hơi nhiều nhưng cũng có đường cong. Nhưng Nặc Nặc như thể nhìn giống một cô bé học sinh chưa trưởng thành, vẻ “đáng yêu” như thế nếu so với các người đẹp thân hình bốc lửa thì hoàn toàn không nổi bật.

Đại boss thích những cô gái trưởng thành gợi cảm quyến rũ chẳng?

Nặc Nặc buồn rầu cho đáng vẽ đáng yêu của mình hết ba giây, rồi sau đó quên hết về Tiêu Dật, dồn hết tâm trí vào công việc. Tóm lại thì Đại boss quên cô còn tốt hơn là nhớ cô. Cô nghĩ đến lời nói dối mình đã kết hôn chưa bị vạch trần, vẫn còn hy vọng, Nặc Nặc lại thấy nhiệt huyết bùng bùng.

Thực ra là người mới, công việc của Nặc Nặc cũng rất đơn giản, tức là làm quen với văn hoá, các hạng mục và cách làm việc trong công ty. Có lẽ ở những công ty khác, những công việc được huấn luyện bồi dưỡng như thế rất vô vị, nhưng ở Kiều Dực ấy mà, làm quen với công việc tức là chơi game.

Công việc mỗi ngày của Nặc Nặc chính là làm theo bảng phân công nhiệm vụ của người hướng dẫn, chơi các loại game của chính công ty hoặc của đối thủ cạnh tranh, sau đó căn cứ vào tình tiết và thiết kế nhân vật để phát biểu cảm tưởng. Thứ Sáu Nặc Nặc cuối cùng đã hất được gánh nặng “bị đuổi việc”, nên chơi game rất thuần thực, sắp xếp xong đã gửi đến hộp thư của người hướng dẫn (nhân viên phụ trách nhân viên mới của công ty), không lâu sau đã có thư trả lời.

Hồi đáp: (23.6) Về phân tích game “Người của định mệnh” (nhiệm vụ thông qua)

Phân tích sâu, rất nhiều ý kiến khá chuyên nghiệp, hoàn toàn vượt ngoài dự kiến của tôi. “Người của định mệnh” là đại tác phẩm mới của công ty chúng ta, trọng điểm chủ yếu nằm ở hệ thống cảnh vật và chiến đấu, nên vấn đề “kịch tính khá đơn giản” mà Hứa Nặc đưa ra thực ra không cần lắm, nhưng phân tích nhắm vào phương diện tình cảm và kiến nghị đề ra thì khá sâu sắc, rất có kiến giải, rất tốt!

Mạc Tử Uyên

Nặc Nặc nhìn email trả lời, gần như đuôi cáo hếch thẳng lên trời, anh chàng hướng dẫn suốt ngày lạnh lùng, chỉ nói một từ tuyệt đối không nói từ thứ hai, người sáng chế đẳng cấp của công ty lại biểu dương cô!!! Nghĩ đến đó, gò má Nặc Nặc hơi đỏ lên, hê hê, kỳ thực cô khôn ranh đó chứ!

Nặc Nặc ngày đầu tiên đi làm đã bị Đại boss tàn nhẫn châm chích, từ hôm ấy cô đã bắt đầu suy nghĩ, tại sao ở Kiều Dực, nữ nhân viên phòng Kế hoạch, không ở lại được? Thực sự về phương diện game, độ nhạy cảm, thuần thực và thao tác của nữ giới đều không bằng nam giới, suy xét cho công ty thì Pass nhân viên nữ cũng là điều bình thường.

Thế thì cô khá hơn những nữ nhân viên trước đó được bao nhiêu? Nặc Nặc không biết, nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn quyết định thuận theo ý kiến người ta.

Ông Hứa đã nói rõ, tuy Kiều Dực cho đến nay vẫn chưa có nhân viên nữ nào ở lại phòng Kế hoạch được, nhưng chỉ cần họ không nói rõ “chỉ tuyển nam” trong phần tuyển dụng thì nghĩa là phòng Kế hoạch vẫn có nhu cầu tuyển nhân viên nữ. Nặc Nặc bắt đầu nghĩ ngợi, mình có sở trường nào khác biệt với các nhân viên nam? Chắc vẫn là chú trọng chi tiết, tình cảm tinh tế hơn thôi. Thế là, Nặc Nặc có ý thêm vào ý kiến của game thủ nữ trong phần phân tích game, cả về phương diện tình cảm.

Trò chơi “Người của định mệnh” có những tình tiết rất cảm động, nhưng chỉ riêng phần hỗ trợ tình cảm giữa nam nữ chính thì lại có phần thiếu sót, Nặc Nặc làm nhiệm vụ đã có đề xuất một số ý tưởng về mặt đó, không ngờ lại được người hướng dẫn biểu dương! Nặc Nặc đang hí hửng thì email lại đến. Mở ra Xem thì thấy đó là email của lão đại tổ Phỉ Long đích thân gửi đến. Công ty quy định gửi email phải CC cho những nhân viên có liên quan, nhưng cũng chỉ là CC mà thôi, Nặc Nặc chưa từng nghĩ người chế tác của tổ Phỉ Long lại đích thân trả lời email của nhân viên quen là cô, thế nên cô mở ra xem với tâm trạng rất căng thẳng.

Reply: Reply: (23. 6) Về phân tích game “Người của định mệnh” (nhiệm vụ thông qua).

“Người của định mệnh” là tác phẩm của tổ Phỉ Long chúng tôi, đã xem kiến nghị của Hứa Nặc, quả thực rất đáng suy ngẫm. Suy nghĩ trước đây của chúng tôi trước đây đa phần đứng ở góc độ game thủ nam, có thể đã bỏ sót một số yêu cầu trong phần hỗ trợ tình cảm của nam nữ chính trong game do các game thủ nữ đưa ra.

Xin thụ giáo !

Phỉ Long

Nặc Nặc tròn mắt đọc một lúc lâu, rồi lại đọc kỹ nội dung email thêm lần nữa mới xác định là đúng như vậy. Cô lại được hai vị chế tác tán đồng, hơn nữa lão đại của tổ Phỉ Long còn dùng hai chữ “thụ giáo” nữa chứ, a...a....

Nặc Nặc cảm giác cảm như rớt xuống bàn, hoàn toàn chìm đắm trong bong bóng màu hồng hạnh phúc. Hai vị chế tác siêu đẳng đều khen ngợi tôi, tôi chắc có thể là nhân viên chính thức nhanh thôi nhỉ? Không chừng chưa đến hai tháng đã có thể...

Nặc Nặc đang kiêu ngạo thì hộp thư lại vang lên một tiếng “ding”, Nặc Nặc nín thở, không thể tưởng tượng được lại là ai, thế là cô nhắm luôn mắt lại, mở email ra.

Reply: Reply: Reply: (23.6) Về phân tích game “ Người của định mệnh” (nhiệm vụ thông qua).

“Người của định mệnh” là game PC được tạo ra để nhắm vào các game thủ sơ cấp, tính giản chi tiết để game dễ chơi hơn. Là nhà sáng chế, đầu tiên phải tôn trọng nguyên tắc kim tự tháp ngược khi chế tạo game, căn cứ vào nguyên đồ đỉnh kim tự tháp ngược để tạo game.

Nguyên tố chủ yếu của “ Người của định mệnh” nằm ở hệ thống chiến đấu và background, căn cứ đỉnh nhọn kim tự tháp để lựa chọn tình tiết cần thiết và bắt buộc. Hứa Nặc là nhân viên kế hoạch mà chỉ nghĩ đến những chi tiết vụn vặt mà không tôn trọng nguyên tắc kim tự tháp ngược là hoàn toàn mất căn bản. Tử Uyên là người hướng dẫn mà chưa truyền thụ rõ ràng những kiến thức cơ bản này là thất chức; Phỉ Long là người chế tác game mà vì mấy câu kiến nghị đã phá bỏ nguyên tắc là thất sách.

Do đó, thứ bảy bắt đầu huấn luyện lại cho Hứa Nặc từ đầu, Tử Uyên phụ trách, tổ công tác Phỉ Long tham dự.

Tiêu Dật

Đọc đến đoạn cuối, Nặc Nặc hoàn toàn đần mặt.

Là đại boss quản lý mấy trăm người, Tiêu Dật lại đích thân trả lời email...Chết tiệt, cô quả nhiên...bị anh ta ghét rồi!

Lúc Nặc Nặc vừa bước vào công ty chế tác Kiều Dục, đã cảm thấy rất quái lạ.

Người hướng dẫn lúc nào cũng gửi bằng nhiệm vụ đến qua hộp thư, trước khi tan sở cô bắt buộc phải reply lại tình hình làm việc, mà nội dung email phải CC cho cả các trưởng nhóm chế tác, trưởng phòng kế hoạch, các lãnh đạo cấp trên có liên quan và cả Đại boss Tiêu Dật.

Nặc Nặc lúc ấy đã nghĩ, Tiêu Dật là người tổng phụ trách công ty, mỗi ngày sẽ nhận được bao nhiêu email loại này đây? Đến cô là nhân viên quen thử việc trước khi tan sở cũng phải CC email cho cả đại boss, có lẽ hộp thư anh ngày nào cũng đầy ứ nhỉ?

Nặc Nặc không hề biết rằng, thực ra hộp thư của đại boss ngày nào cũng có nhân viên chuyên trách xử lý, phân ra từng loại như cực kỳ gấp, quan trọng, không quan trọng, người quen và email công việc để xử lý từng cái sau đó căn cứ mức độ nặng nhẹ của nó mà báo cáo với Tiêu Dật.

Vậy nên đại boss thực sự rất bận, không rỗi để đích thân xem email của mình, nên Nặc Nặc đúng là họa từ trên trời rơi xuống đâm vào đầu cô, cực kỳ may mắn. Cuối tuần này Tiêu Dật xử lý xong một email gấp, trả lời khách hàng xong vẫn chưa kịp tắt hộp thư, ding đang, bạn có email mới.

Thế là, Tiêu Dật tiện tay mở ra...

Chỉ bấm một cái, mà đã mở ra lớp huấn luyện cuối tuần, Nặc Nặc tuy không rõ nội tình, nhưng cảm giác Đại boss ngàn năm hiếm có một ngày lại rút thời gian ra giáo dục nhân viên quen là cô, nếu không phải do cô quá tệ thì tức là đại boss quá nhàm chán.

Hiển nhiên tất cả mọi người bao gồm cả Nặc Nặc, đều muốn nghiêng về về trước.

Có điều với tình trạng bây giờ, Nặc Nặc có phần không giữ vững chủ ý.

Trong phòng họp, người hướng dẫn Mạc Tử Uyên sắc mặt lãnh đạm vừa viết trên bảng vừa giảng giải, thành viên tổ Phỉ Long ai cũng mở to mắt nhìn, vẻ rất tập trung, cầu gì được đó, ngược lại Nặc Nặc là người cần được huấn luyện thì lại lơ đãng.

Đúng lúc này, trước khi Đại boss Tiêu Dật vào phòng họp. thành viên tổ Phỉ Long còn đùa giỡn hi hi ha ha. hoặc ngủ gật, học chơi game di động điều chỉnh không âm thanh, Mạc Tử Uyên tuy vẫn nghiêm túc nhưng trong lúc giảng giải thỉnh thoảng cũng chen vào xài ví dụ nhỏ về game hoặc vài câu chuyện nhỏ.

Lão đại Phi Long bèn kéo tay Nặc Nặc, vẻ mặt hối hận. Nặc Nặc thấy thế thì tỏ ra ngượng ngùng, trước khi bắt đầu bồi dưỡng, cứ xin lỗi mọi người rồi rút, vốn là thế mà, nếu không vì cái email chết tiệt của cô, thì mọi người giờ đây đã có thể ngủ nướng, đi chơi hoặc ở nhà với bố mẹ chồng con gì gì đó... chứ không phải đến đây với cô. Kết quả, người của tổ Phỉ Long nghe xong lại không phản ứng gì mấy, lão đại Phi Long thở dài tổng kết, “Chuyện này à, không thể trách cô, có trách thì trách cô xui xẻo thôi.”

“?” Nặc Nặc không hiểu, chớp mắt nhìn người hướng dẫn của mình.

Mạc Tử Uyên gật đầu, nói khẽ: “Tổng chỉ huy kế hoạch của game “Người của định mệnh” là Tiêu Dật.”

!!!!

Nặc Nặc cảm như muốn rơi xuống đất, tất cả... chỉ trong thẳm lặng.

Chẳng trách Đại boss phản ứng mạnh mẽ đến thế, ai lại chịu được khi nhân viên của mình cứ khăng khăng bảo tác phẩm mình làm không được tốt?

Nặc Nặc vẫn chưa hoàn hồn thì lão đại Phỉ Long lại bổ sung, “Thực ra, với mạng hỗ trợ tình cảm nam nữ trong game, tổ chúng tôi lúc ấy thật sự có làm một vài tình tiết có liên quan, có em phòng mỹ thuật còn giúp chúng tôi làm poster tuyên truyền game nữa, kết quả đều bị sếp gạt hết.”

“Ừ ừ.” Một thành viên nào đó trong tổ Phỉ Long gật gù tán đồng, “Tiêu ca rõ ràng là đàn áp người ta quá đáng! Đúng là càng lúc càng cường quyền!”

“Ồ? Cường quyền? Vậy có cần làm một cuộc cách mạng?” Một giọng nói lạnh lùng bỗng rơi từ trên trời xuống, Nặc Nặc giật mình quay đầu lại, thấy Tiêu Dật không biết đã đứng đó từ lúc nào, sắc mặt băng giá, cô lại hóa đá lần nữa.

Cách mạng gì gì đó, tự nhiên sẽ bị vũ lực đàn áp. Tiêu Đại boss nghe thế đã ngồi xuống cạnh Nặc Nặc để cùng nghe giảng bài, không khí trong phòng họp thoáng chốc hạ xuống dưới 0 độ. Nặc Nặc lại bắt đầu nghi ngờ Đại boss thật sự rất rảnh rỗi rất nhàn chán, tự đứng trả lời email của cô thì không nói rồi, còn chạy đến tham dự lớp bồi dưỡng trong ngày nghỉ nữa chứ.

Suốt cả buổi sáng, cho dù là người bồi dưỡng hay kẻ được bồi dưỡng, đều cảm thấy cạn kiệt sức lực, mọi người khéo léo từ chối thỉnh cầu được mời mọi người đi ăn trưa, người thì về nhà, kẻ lại đưa vợ đi xem phim. Tiêu Dật nghe một cuộc điện thoại trước khi buổi học kết thúc, rồi cũng biên mất không thấy bóng dáng đâu, Nặc Nặc tự giác ở lại làm công việc dọn dẹp phòng họp, đoán chừng có lẽ Đại boss cũng không quay lại, nên ra khỏi công ty định ngồi xe buýt về nhà.

Kết quả là, lúc đứng đợi xe buýt, một chuyện rất choáng, rất bức bối đã xảy ra với cô.

——Tôi là đường phân cách đợi xe——

Nặc Nặc nhân thời gian đợi xe, đã đặt một nickname Đại boss – SÁT THỦ CUỐI TUẦN!

Chính xác, Đại boss chính là Sát thủ cuối tuần giết người không chớp mắt, thiếu nữ, bà già, thiếu phụ sát thủ gì gì đó đều out hết, nhìn Tiêu Đại boss của chúng tôi đây, chuyên nhân lúc cuối tuần mọi người thư giãn nhất thoải mái nhất là hạ thủ khiến bạn hoảng loạn không biết đường đâu mà lần, tuần trước là xem mắt, hại cô suốt hai hôm không ngủ ngon, tuần này lại bồi dưỡng, tuần sau... Nặc Nặc nghĩ đến tuần sau có thể lại bị sát thủ cuối tuần nhắm nhe chú ý, không nên được rùng mình một cái.

Nặc Nặc đang lơ đãng thì phía trước bỗng xuất hiện một bức tường thịt, cô hơi chú ý lại, thì thấy đó là một cậu bé e thẹn lúng túng khoảng mười bảy mười tám tuổi. Hối đường? Nặc Nặc không để tâm lắm, cách hai người không xa còn có hai ba cậu bé trạc tuổi cậu nhóc này đang thò đầu ra tò mò nhìn về phía này.

“Ồ...” Nặc Nặc ý thức được tình huống này không giống hỏi đường lắm, nhưng vẫn nhịn không lên tiếng trước. Nhìn đồng phục cậu nhóc ấy có vẻ như là học sinh của trường gần đây, hình như phía trước có trường trung học XX?

“À ờ...” Cậu bé túm tóc, lắp bắp hồi lâu, mới nói được một câu hoàn chỉnh, “À ờ, xin... xin hỏi đi đến công viên Tây Lâm thì đi đường nào?”

Nặc Nặc chớp mắt, ngộ ra, ờ, đúng là hỏi đường thật.

“Đứng đây đợi xe số 12, đến trạm Tây Lâm thì xuống, đi khoảng ba phút nữa là đến.”

“Cám... cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.”

Cậu bé hỏi đường xong, gương mặt vẫn tỏ ra không cam chịu, hồi lâu sau lại thốt ra một câu: “À tôi... có thể xin số điện thoại của bạn được không?”

Nặc Nặc lại chớp mắt, lại ngộ ra,Ồ! Thì ra hỏi đường chỉ là cái cớ, thực chất là bày trò, có điều cậu bé này quá nhỏ! Ít nhất cũng nhỏ hơn cô những năm tuổi, như thế mà cũng dám hỏi xin số điện thoại?

Cậu nhóc thấy Nặc Nặc cứ im lặng mãi thì nghĩ cô không chịu cho, bèn cuống lên, gãi đầu gãi tai nói: “Tôi sợ đến lúc đó không tìm được đường, có thể gọi điện cho bạn hỏi đường.” =.=

Nhóc con, cậu có thể tìm ra lý do làm quen nào cho hợp lý hơn không?

Nặc Nặc nghĩ hai giây rồi nghiêng đầu, “Ồ, cậu cần số điện thoại của tôi chỉ để hỏi đường à?”

Cậu bé nghe thế thì mặt đỏ bừng lên, thấy nụ cười ngọt ngào khích lệ của Nặc Nặc thì càng cứng lưỡi hơn: “Không, không phải... thực ra... dạo này lúc tôi đợi xe thường thấy bạn, tôi... chúng ta có thể làm bạn không?”

Mấy tên phía sau thấy cậu bé thỏ lộ thì cười rộ.

“Ồ, tên nhóc kia cuối cùng cũng nói ra rồi, tập cả mấy ngày trời đấy!”

“Xùy, nếu là tao thì nhiều nhất là nửa tháng đã cưa đổ con bé kia rồi, biết đâu bây giờ đã hôn rồi cũng nên.”

“Ha ha ha...”

Nặc Nặc nghe thấy những lời trêu chọc xấu xa của đám nhóc ấy thì trán nổi gân xanh, nắm tay chặt. Cậu bé thấy thế thì hơi cuống lên, vội giải thích: “Bạn, bạn đừng quan tâm, bọn nó là thế...”

Còn chưa nói dứt, Nặc Nặc đã hóa thân thành “nữ hoàng phun lửa” trừng trừng nhìn cậu: “Mấy tuổi rồi?”

Cậu bé chưa phản ứng kịp, Nặc Nặc đã nói tiếp: “Cậu mới tí tuổi đầu mà đã học người ta tỏ tình cái gì?”

Vừa nói xong, cậu bé đã dãn mặt ra, Nặc Nặc vẫn cảm thấy chưa hả giận, chống nạnh liếc xéo đám tiểu quỷ lấp ló ở góc kia, chỉ trích: “Các cậu còn bé tí không học hành cho tốt mà dám trêu ghẹo chị đây, xem tôi không tìm thấy cô, bố mẹ các cậu...”

“Xì...” Chưa nói xong, một tên tiểu quỷ đã ra mặt, “Già với ai được mà bày đặt? Đừng có tưởng bạn không mặc đồng phục thì đã là dân công sở đấy nhé!”

Nghe cậu đó xong... Nặc Nặc như bị sét đánh trúng, hóa đá tại chỗ.

Cái đám nhóc ranh này... Chẳng lẽ xem cô là bạn học cùng trường đấy chứ?

Chẳng trách đám to gan đến xin số điện thoại.

Ú ớ-! Trong tích tắc, Nặc Nặc muốn khóc mà không ra nước mắt. Cô thừa nhận là cô hơi trẻ con, dù trang điểm ăn mặc khéo gọi thì gương mặt tròn trịa ấy cũng rất giống học sinh, nhưng... cô đã đi làm, lăn lộn xã hội hơn hai năm rồi mà! Cho dù không chút phong sương thì trên gương mặt cũng phải có vết tích tuổi già mới đúng?

Tại sao, tại sao...

Đầu óc Nặc Nặc đã bị đám nhóc làm cho hồ đồ, thời khắc tỏ tình quan trọng thế này mà lại đánh mất mất xích chính, không phải nghĩ Xem phải giáo dục đám nhóc này thế nào, cũng không phải gặm nhấm xem nên từ chối cậu bé kia thế nào, mà câu nói đang xoay vòng trong đầu lại là:

Nhìn thế nào đi nữa thì mình cũng là sinh viên đại học mà! Tại sao lại bị học sinh trung học để ý? Sỉ nhục, quá sỉ nhục!

Cậu bé thấy sắc mặt Nặc nặc tái nhợt thì nghĩ cô bị đám bạn mình chọc ghẹo tức quá nên khóc, thế là vội vàng an ủi: “Bạn đừng thế, bọn nó... không có ác ý đâu. Nếu...nếu bây giờ bạn không muốn cho tôi số điện thoại, sau này tối nào tôi cũng cùng bạn tan học xong ngồi xe về nhà, được không?”

Nặc Nặc bị bốn chữ “cùng bạn tan học” sét đánh bay vèo, vẫn chưa kịp phản ứng thì một chiếc Volvo màu đen đã chậm chậm... dừng lại trước trạm xe buýt.

2. Chương 02

CHƯƠNG 2: HUYNH ĐỆ NHAM HIỂM

Mẹ ơi, mẹ nói đúng, nếu đàn ông mời con ăn cơm đều chẳng tốt lành gì!

Vì sự xuất hiện của chiếc Volvo quả thực là quá ư nổi bật, đến nỗi Nặc Nặc và cả đám nhóc quên mất công kích nhau, bất giác nghiêng đầu sang nhìn, cùng lúc đó, cửa kính chiếc xe từ từ hạ xuống, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng

Nặc Nặc, trước khi vật vờ để thốt ra hai chữ “Tiêu Tổng” thì đã nghe cậu bé bên cạnh áp úng:

“Anh...”

Lần này thì gương mặt Nặc Nặc nên tỏ vẻ thế nào cô cũng không biết nữa, chỉ ngờ nghếch đứng tại chỗ nhìn Tiêu Dật neho mắt lại vẻ nguy hiểm.

“Tiểu Tuấn, lúc này em phải ở trên xe buýt về nhà rồi.”

Tiểu Tuấn nghe thế thì cuống lên, túm tóc theo thói quen: “A...lúc tan học bị muộn một chút.”

Thấy Tiêu lão đại xuất hiện, đám tiểu quỷ phía sau Tiểu Tuấn cũng phát giác ra không khí xung quanh đang hạ xuống âm độ, dần dần tẩu tán hết.

“Tiểu Tuấn, anh cậu đến đón rồi, bọn tớ về trước đây.”

“Ừ, ngày mốt gặp.”

“Tiêu đại ca, tam biệt.”

Nặc Nặc cười giễu, có lẽ đám nhóc này muốn nói “vĩnh biệt” chứ gì?

Tiểu Tuấn nhìn Nặc Nặc vẻ cam chịu, rồi lên chiếc Volvo của ông anh. Nặc Nặc quyết định đứng im như tượng, nhưng chiếc xe không có ý định rời đi, một lát sau, Tiêu Dật mới chậm rãi thốt ra bốn chữ: “Cô cũng lên xe.”

Nặc Nặc mở to mắt, nhìn trái ngó phải, dường như cả trạm xe chỉ còn lại mình cô, đang bảo cô lên xe ư? Không phải là... lúc này đại boss nghe thấy những lời tỏ tình của em trai, cho rằng cô đang dụ dỗ em trai anh đấy chứ?

%>_<%

Nặc Nặc khóc ròng, bị chính hai chữ “dụ dỗ” tưởng tượng của mình dọa cho khiếp đảm. Phá hoại đóa hoa tổ quốc, tội danh lớn quá, nếu bị Tiêu đại boss hiểu lầm thì chắc chắn sẽ bị khai trừ mất!

Bên này Tiêu Tuấn nghe anh mình nói thế cũng cuống lên, cắn răng giải thích: “Anh... lúc này là... là em... không liên quan đến cô ấy, anh bảo cô ấy lên xe làm gì?”

Nặc Nặc muốn khóc mà không có nước mắt, nhìn trời ghen ngào. Đồ ngốc, cậu không biết cái câu bao che điển hình “không liên quan đến cô ấy” nó có sức nặng đến cỡ nào à? Mà cái vẻ mặt “Cô ấy lên xe thì anh sẽ hủy hoại cô ấy” như thế, chỉ càng khiến đại boss ngược đãi tôi hơn thôi! Tiêu rồi tiêu rồi, Tiêu Dật đã ngộ nhận thật rồi.

Tiểu Tuấn vẫn còn đang ngập ngừng thì bị một ánh mắt của ông anh giết ngay trong tích tắc, khẽ dang hắng, Tiêu Dật thản nhiên nói: “Cô ấy là nhân viên công ty anh, anh tìm có chút việc công, có vấn đề gì à?”

Lần này đến lượt Tiểu Tuấn há mồm trợn mắt, quay phắt sang nhìn Nặc Nặc, vẻ mặt không tin được: “Chị... chị thật sự không phải học sinh trường em? Em cứ tưởng chị chỉ ăn mặc đứng đắn thôi chứ.”

Nặc Nặc toát mồ hôi, không nói gì nữa, chỉ ngoan ngoãn chui vào ghế sau xe.

Suốt đoạn đường, im lặng.

Nặc Nặc thậm chí còn không dám thở mạnh, chứ đừng nói là hỏi đi đâu. Đến khi chiếc xe dừng lại trước khu nhà ở sang trọng lộng lẫy, Nặc Nặc mới ý thức được rằng, đại boss chắc đang đưa em trai về nhà? Ý nghĩ này vừa nảy ra, đã tự động bày sẵn một loạt câu đồng nghĩa.

— Nhà Tiểu Tuấn chẳng phải cũng là nhà đại boss?

— Bây giờ lại gần trưa, chẳng lẽ...

— Chẳng lẽ đại boss chuẩn bị về nhà ăn trưa?!

Nặc Nặc ngồi phía sau mà mồ hôi đầm đìa, xem mắt nhằm đại boss đã cực kỳ ngượng ngùng rồi, hôm nay lại gặp em trai anh tỏ tình, bây giờ anh cũng định đưa cô về nhà ăn cơm ư?

Nặc Nặc đang nghĩ ngợi lung tung, thì chiếc xe đã chạy đến dưới tòa lầu của tiểu khu, Tiểu Tuấn tháo dây an toàn ra, chớp mắt nhìn anh mình rồi lại nhìn Nặc Nặc ngồi phía sau, lắp bắp: “Anh...”

“Xuống xe.” Tiêu Dật thẳng thừng cắt lời, “Anh và dì Hứa của em có chút việc công, em bảo với mẹ là anh không về ăn cơm.”

Nặc Nặc còn chưa kịp mừng vì không cần đến nhà Tiêu Dật thì đã bị hai chữ “dì Hứa” của anh làm cho chấn động đứng hình. Tuy cô rõ tâm trạng đại boss, muốn lấy xưng hô đó để kéo giãn khoảng cách giữa cô và Tiểu Tuấn ra, ngầm chỉ rõ tuổi tác, lập trường hai người đều không giống nhau, nhưng... dì Hứa...

Nặc Nặc oán thán ngồi sụp xuống một góc vế vòng tròn, cô già thế sao? Nếu là dì Hứa thì không chỉ là trưởng bối của Tiểu Tuấn, mà cũng là trưởng bối của đại boss rồi, nhưng cô rõ ràng là nhỏ hơn đại boss đến mấy tuổi mà. >_<

Cho dù không muốn đến mấy, Tiểu Tuấn vẫn ngoan ngoãn về nhà ăn cơm, trong xe chỉ còn lại Nặc Nặc và Tiêu Dật, bầu không khí vô cùng nặng nề. Nặc Nặc cố tìm lời để nói, cười ha ha: “Tiêu tổng, lúc này anh nói tìm tôi có việc công, là việc gì thế ạ?”

Tiêu Dật chăm chú lái xe, vừa đáp ngắn gọn bằng hai chữ: “Ăn cơm.”

Bữa cơm ấy, mặc định là tiêu hóa không trôi.

Trên đường đi, Nặc Nặc đều nghĩ đến lời mẹ cô từng chỉ bảo: Trời sẽ không vô duyên vô cớ đánh rơi miếng bánh xuống, cho dù có rơi xuống thật thì cũng là bánh độc. Thế nên đối diện với cơ hội ăn cơm với đại boss một cách bất ngờ này, Nặc Nặc kiên định và khẳng định cho rằng nó là miếng bánh độc, tục gọi là “tiệc Hồng Môn” (Tiệc Hồng Môn, chỉ một bữa tiệc được cử hành tại Hồng Môn, ngoại ô của Hàm Dương, nơi đóng đô của triều Tần, lúc ấy bao gồm cả hai người đứng đầu hai thế lực chống đối nhà Tần là Hạng Vũ và Lưu Bang. Buổi tiệc đó có sức ảnh hưởng rất quan trọng đến chiến tranh nông dân cuối đời nhà Tần và chiến tranh Sở – Hán, bị cho rằng gián tiếp tạo nên sự bại vong của Hạng Vũ và việc Lưu Bang thành công lập ra nhà Hán. Người đời sau cũng thường dùng “Tiệc Hồng Môn” để chỉ những buổi tiệc không có mục đích tốt đẹp).

Quả nhiên là thế, đến quán ăn, Tiêu Dật vô cùng ngang ngược không thèm hỏi ý kiến của Nặc Nặc mà chọn luôn món ăn, cô phục vụ vừa đi xa là anh đã thẳng thắn vào đề: “Lúc này ở trạm xe, những lời cô và Tiểu Tuấn nói tôi đã nghe rồi.”

Nặc Nặc nghẹn ngào, thế mới bảo, bữa cơm này là cơm bụi vỉa hè?

Tiêu tổng à, lần này thật không thể trách tôi được, có trách thì trách bố mẹ tôi sinh tôi ra với dáng vẻ quá trẻ con, thực ra tôi đã rất cố gắng ăn vận sao cho nhìn trưởng thành một chút, nhưng vẫn bất cẩn mà dụ dỗ em trai anh mất rồi. >O<

Nặc Nặc vừa gặm rau xanh suy nghĩ lung tung, một mặt sắp xếp ngôn ngữ để giải thích, nhưng lời mới đến cửa miệng, Tiêu đại boss lại lên tiếng: “Tiểu Tuấn còn nhỏ, nếu có gì mạo phạm mong cô bỏ qua.”

Vừa dứt lời, Nặc Nặc đã nghẹn rau.

Lúc này... đại boss đang xin lỗi thay em mình? Xin lỗi nhân viên quèn là cô?

Ngẩn ra hai giây, Nặc Nặc vội vàng khoát tay, “Không sao không sao, Tiêu tổng cũng nói là Tiểu Tuấn còn nhỏ mà, tôi là chị thì làm sao giận trẻ con được, anh không cần thiết mời tôi dùng cơm vì lẽ đó đâu.” Nặc Nặc cố ý phát âm thật mạnh chữ “chị”, biểu lộ ra mình vẫn còn trẻ trung chán!

Kết quả, Tiêu tổng lại hơi chau mày, “Tôi có nói là mời cô dùng cơm để xin lỗi à?”

o()o

Tốt thôi, chỉ là dùng cơm, Đại boss anh... chẳng có tí thành tâm thành ý gì cả.

Nặc Nặc khổ không nói nên lời, bản lĩnh khiến người ta không nói lại của đại boss quả thực là quá quá quá mạnh, nói gì với người như anh cũng là phí công cả.

“Vậy Tiêu tổng, anh...”

“Tôi muốn nhờ cô sau này mỗi ngày đều cùng đón xe về nhà cùng em trai tôi.”

!!!

Khóe môi Nặc Nặc co giật, chắc cô đang nghe nhầm, nghe nhầm rồi.

Tiêu Dật thấy thế, thích thú nheo mắt lại, “Cô cũng biết là tuổi Tiểu Tuấn đang ở thời kỳ nổi loạn, việc này cô càng trách mắng thì nó càng làm ngược lại, nếu đã có một Hứa Nặc thứ nhất, thì sẽ có thứ hai, thứ ba, nên...”

“Nên anh quyết định nhường bước để tiến tới, để tôi trở thành bà chị tri âm cắt đứt đường lui của các bà chị khác, sau đó dần dần giáo huấn cậu ấy?” Nặc Nặc tiếp lời đại boss. Tiêu Dật rõ ràng đã dụ cô vào bẫy, mà cô thì lại quá ngốc, tự chui đầu vào mới chết. = =

Nặc Nặc tỉnh ngộ, vẫn chưa kịp từ chối thì đôi mắt Tiêu Dật đã sáng lên, “Việc này xin nhờ cô.”

“...”

Nặc Nặc khóc ròng, bà chị tri âm gì gì đó, ghét nhất!!!

Mẹ ơi, mẹ nói đúng, đàn ông mời con đi ăn chẳng tốt lành gì!

Nặc Nặc là cô bé chăm chỉ.

Lúc đại học, Nặc Nặc đã tranh thủ kỳ nghỉ để dạy đại số cho học sinh cấp hai, về sau vì danh tiếng quá tốt nên được phụ huynh đề cử làm ở một trường dạy thêm kiêm giáo viên dạy đại số, vì tiết học đều vào buổi tối nên không ảnh hưởng đến công việc ban ngày, nên đến bây giờ, Nặc Nặc vẫn dạy ở trường lần đi làm.

Nói theo lời bà Hứa thì, con gái bà đi dạy là để làm phong phú vốn sống, giỏi giang hơn những đứa trẻ khác đi làm xong về nhà là nằm thẳng giường hoặc chơi game nhiều, hơn nữa còn tiện thể làm phong phú thêm tiền sinh hoạt mà Nặc Nặc đưa cho bà.

Thực ra Nặc Nặc cũng không thấy mỗi tuần đi dạy mấy tiết là mệt mõi gì lắm, nhưng vấn đề hiện nay là, Tiêu Đại boss đột ngột yêu cầu tối nào cũng đưa Tiểu Tuấn về nhà, mà cứ mỗi tối thứ hai, tư, sáu là cô lại phải đi ngược hướng về nhà để dạy cho bọn trẻ.

Làm sao về nhà cùng Tiểu Tuấn được?

Thấy bí mật làm thêm sắp bị phanh phui, Nặc Nặc đau khổ khôn xiết.

Tuy tan sở rồi là thời gian tự do của nhân viên, cô có đi dạy cũng chưa bao giờ ảnh hưởng đến thời gian làm việc chính, nhưng Nặc Nặc hiểu rõ, chẳng một sếp nào lại thích nhân viên của mình làm thêm ở ngoài. Hành vi đó sẽ khiến các boss cảm thấy bạn không an phận thủ thường, thậm chí còn có ý định nhảy việc.

Làm sao đây?

Nặc Nặc nghĩ đi nghĩ lại, thấy đành hạ thủ với Tiểu Tuấn, dù sao cậu em trai dễ lừa phỉnh hơn ông anh nhiều, chỉ cần khiến cậu ta ghét mình, không muốn về cùng mình nữa là được.

Kế hoạch A: Ta là kẻ mê tiền

Trẻ con mà, chưa kinh qua gió mưa vui dập của xã hội thì vẫn khá ngây thơ, thứ tình cảm yêu mến của chúng ta đều bắt nguồn từ đáng vẻ, tính cách, nếu mình thể hiện ra ta – đây – là – kẻ – mê – tiền, Tiểu Tuấn chắc sẽ rất phản cảm? Thế là lần đầu lên xe về với Tiểu Tuấn, Nặc Nặc đã tỏ vẻ mặt chán ghét cùng cực.

“Nhóc con đừng vội hiểu lầm, chị đây chỉ tuân lệnh Tiêu tổng ngồi xe về cùng cậu thôi.”

Tiểu Tuấn nghe thế thì hơi cúi đầu, khiến Nặc Nặc thấy rất thương xót, thực ra cậu bé Tiểu Tuấn... cũng rất tốt, vài năm nữa không chừng còn đẹp trai hơn cả ông anh, tính cách dịu dàng lương thiện, nhất định sẽ có rất nhiều cô gái yêu mến. Nặc Nặc tuy có cảm giác đang hủy hoại bông hoa tổ quốc, nhưng vì hạnh phúc của mình và Tiểu Tuấn sau này, vẫn phải dày mặt ra diễn kịch.

“Tiểu Tuấn này, đưa số di động của anh cậu cho tôi đi, tôi muốn vài hôm nữa mời anh ấy ăn cơm. Hê hê, cậu cũng biết là anh cậu vừa đẹp trai lại lắm tiền, còn là lão tổng trong công ty chị, chỉ cần cậu được một món lớn như thế thì sau này tôi có thể ăn sung mặc sướng rồi.”

Nặc Nặc cười kì dị, thấy Tiểu Tuấn gục đầu không phản ứng thì lại vỗ vỗ vai cậu: “Thế nên từ nay về sau chúng ta đối xử tốt với nhau nhé, cậu cứ vờ làm em trai ngoan, tôi đóng vai nhân viên giỏi. Chỉ cần cậu không vạch mặt tôi thì sau này cậu đi chơi đâu tôi cũng xem như không nhìn thấy.”

Tiểu Tuấn vẫn tím lắt túi xách không nói gì, Nặc Nặc cuống lên, có khi nào mình quá sốt ruột nên làm hỏng việc, khiến cậu bé ấy chết khiếp rồi không?

Hồi lâu sau, Tiểu Tuấn mới ngẩng lên, nói nhỏ: “Anh nói trước khi công ty phát triển sẽ không kết hôn, em đã tính, với tốc độ phát triển và số vốn hiện nay, chí ít phải cần năm năm, mà mấy hôm trước đi xem mắt là do bị mẹ ép buộc, nên...” Tiểu Tuấn hít một hơi thật sâu, căng thẳng cắn môi, lắp bắp: “Nên... nên chị đợi an hèm chị bằng đợi em ba năm thôi, sau này em còn xuất sắc hơn cả anh em.”

Nặc Nặc bị sét đánh đứng hình. Anh trai ghê gớm thì em trai cũng chẳng kém cạnh, xem ra Tiểu Tuấn còn có vẻ lợi hại hơn Tiêu đại boss nhiều, “Cậu không giận tôi để ý đến tiền của hai anh em cậu à?”

Tiểu Tuấn mặt đỏ bừng, lắc đầu lia lịa như đánh trống trận, “Chị biết nghĩ đến tình hình kinh tế, có nghĩa là thật lòng muốn gả cho người ấy cả đời, chứ không phải chỉ chơi đùa. Em... em rất vui...”

Nặc Nặc khóe miệng giật giật, im bặt.

Kế hoạch kẻ – mê – tiền thất bại.

Kế hoạch B: Tôi có bạn trai rồi

“Tôi có bạn trai rồi”. Tuy lý do đó rất tẻ rất cũ, có điều Nặc Nặc vẫn cố gắng nói cho ra vẻ. Từ lúc mình yêu sớm từ lâu từ lâu lắm, rồi đã quen bao nhiêu bạn trai, đã biết bao nhiêu anh, đùa bỡn với tình cảm biết bao nhiêu người, Nặc Nặc chỉ thiếu mỗi nước dán cái mác “lãng nhăng đào hoa” lên trên mặt mình thôi.

Kết quả là, đợi Nặc Nặc nói xong, Tiểu Tuấn mới cực kỳ kiên nhẫn tiến lên trước một bước, đôi mắt đen sáng rực, “Nặc Nặc, cảm ơn chị.”

“?” Nặc Nặc dần mặt ra, tại sao lại cảm ơn cô?

Tiểu Tuấn lắc đầu, cười e thẹn: “Bố mẹ em đều là bác sĩ ngoại khoa, lúc nào cũng bận thảo luận nghiên cứu, phẫu thuật cấp cứu v.v... đến nỗi chân không chạm đất, lúc nhỏ đều do anh trai ở cạnh em, nên... em biết anh rất lo cho em, bảo chị cùng em về là do sợ em trễ nãi việc học hành.”

“Thực ra... Em thực sự chỉ đơn thuần là thích chị, không có ý gì khác... cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc thi đại học, nên chị không cần phải bôi xấu mình để khiến em bỏ cuộc.”

Nặc Nặc ngó người, chớp mắt.

Nói vậy thì, từ đầu cô đã bị vạch trần?

Cứng đờ hai giây, rồi Nặc Nặc nổi cáu, bà nó chứ, chị đây không tin là không đàn áp được nhóc con mười tám tuổi. “Sao cậu biết lúc này là tự tôi bôi xấu chứ không phải là thật? Chị đây lớn hơn cậu bao nhiêu tuổi, quen nhiều bạn trai cũng là chuyện thường!”

Tiểu Tuấn nghe thế thì đôi mắt trong sáng chăm chú nhìn Nặc Nặc, rồi lắc đầu, “Không, không phải như chị nói.”

Nặc Nặc mồ hôi tuôn chảy, thầm than, không chuẩn như thế chứ.

Tiểu Tuấn khẳng định chắc nịch: “Lúc chị bằng tuổi em, không hề yêu đương gì cả.”

Lần này Nặc Nặc cuối cùng đã mở tròn mắt, ú ớ, “Sao cậu biết?”

Tiểu Tuấn cười rất ngây thơ, “Em nhìn ra từ vẻ bề ngoài đấy, người ta nói tướng là do tâm mà ra, lúc trước nghĩ hề rảnh rồi, em học chút cách nhìn diện tướng từ ông ngoại, “dịch kinh” v.v... Nặc Nặc, chỉ cần nhìn là biết chị là một nữ sinh tốt hiền lành trong sáng.”

Tiểu Tuấn dùng hai chữ “nữ sinh” để mặc định cho Nặc Nặc, từ khi Nặc Nặc đi làm thì không còn ai gọi cô bằng danh xưng non nớt đó nữa, có điều lúc này chuyện đó không quan trọng, Nặc Nặc mắt lấp lánh ánh sao kêu lên: “Lợi hại quá, vậy cậu có biết xem chỉ tay không, ôi, mau xem giúp tôi lúc nào thì tiền lương lên hàng vạn được?”

“Hừm, cái này khá khó đoán, nhưng cũng không phải là không thể, tối em về xem sách, ngày mai xem giúp chị.”

“Được được.”

Trong vô thức, Nặc Nặc đã quên bằng nỗi khổ của mình, lại bắt cần hứa hẹn ngày mai tiếp tục cùng tương thân tương ái về nhà.

Thế mới nói, rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, con trai của chuột sẽ biết đào tường khoét vách. Tiêu gia có một ông anh nham hiểm xấu xa biến thái, thì cậu em làm sao gốc ghé cho được.

Kế hoạch cô gái phóng đảng đã thất bại, nữ chính đã bị dụ dỗ.

Nặc Nặc ngồi xe cùng Tiểu Tuấn hơn một tuần cũng chưa nghĩ ra cách giải quyết. Cứ phải giả vờ về nhà cùng cậu, sau đó lại bắt xe đi dạy cho bọn trẻ, ngày nào cũng đau khổ muốn chết.

Nặc Nặc đang vò đầu bứt tai thì công ty lại nảy sinh một sự việc.

Vào buổi trưa hôm ấy, Nặc Nặc đã ăn cơm xong ở nhà ăn, đang chuẩn bị về phòng ngủ trưa thì thấy cô gái tên Lâm phòng hành chính đang vẫy tay vui vẻ với cô. Em Lâm vì đáng vẻ thanh tú nhỏ nhắn, lại vừa hay là mang họ Lâm, nên mọi người đều thân mật gọi là “em Lâm” (Giả Bảo Ngọc gọi Lâm Đại Ngọc là em Lâm – Hồng Lâu Mộng). Rồi đột ngột, em Lâm nhảy ra trước mặt Nặc Nặc, vui vẻ: “Hứa Nặc, chúc mừng cậu nhé!”

Nặc Nặc nghe thế thì thấy da đầu tê liệt, dự cảm không lành, “Chúc mừng gì cơ?”

Em Lâm hát cảm, “Tiêu tổng bảo tớ thông báo cậu biết, nhân lúc nghỉ trưa thì dọn đến tầng mười bảy.”

“Cái! Gì!!!” Nặc Nặc trợn mắt, cảm như muốn rớt xuống đất.

Em Lâm ngỡ người nào đó đang bất ngờ vui sướng, nên vỗ vỗ vai Nặc Nặc với vẻ an ủi: “Vui mừng quá hả? He he, không cần lo, Tiêu tổng thực ra cũng rất dễ tính, thường thì cậu đã được chuyển đến tầng mười bảy rồi thì trở thành nhân viên chính thức cũng là chuyện nhỏ thôi.”

Nặc Nặc tối mắt tối mũi, than thở trong lòng: Bất ngờ thì có, vui mừng thì chả thấy đâu.

Chức vụ của Nặc Nặc là soạn thảo kế hoạch, còn tầng thứ mười bảy là đại bản doanh của phòng kế hoạch, vốn vừa vào công ty đã phải yên ổn ở tầng mười bảy, kết quả là ngày đầu đi làm, trưởng phòng nhân sự đã giải thích: Tầng mười bảy đông người quá rồi, không đủ chỗ, bảo Nặc Nặc đành tạm ở tầng ba vậy.

Nặc Nặc là người mới, đương nhiên là gặt đầu đồng ý. Kết quả làm việc ở tầng ba một thời gian mới phát hiện ra một điều kỳ thú. Thì ra tầng ba ngoài các đồng nghiệp phòng nhân sự, lại còn có phòng Mỹ thuật, kỹ thuật, tài nguyên v.v... Mà những đồng nghiệp ấy cùng có một điểm chung – tất cả đều là nhân viên mới chưa được chuyển sang nhân viên chính thức.

Thế là mọi người lĩnh ngộ ra, không phải các tầng trên không có chỗ, mà là sợ các bạn mới không qua được kỳ thử việc, dọn đến dọn đi rất rắc rối. Mà tầng mười bảy lại là văn phòng của đại boss, tất nhiên càng không dễ ngồi rồi. Nên bây giờ em Lâm bỗng thông báo Nặc Nặc chuyển đến đại bản doanh phòng kế hoạch, rõ ràng là một tin vui với một nhân viên thử việc.

Nhưng mà...

Nặc Nặc nhớ đến những vướng mắc gần đây với đại boss, nghe thấy tin ấy thì chẳng thể vui nổi. Nặc Nặc nhìn trời trong vô vọng, vẫn chưa kịp trả lời thì quả nhiên đã nghe em Lâm nói tiếp: “Còn nữa, Tiêu tổng bảo cậu trước khi dọn đi thì đến gặp anh ấy một lát.”

{{{(>_<)}}}

Bi kịch rồi. Trực giác phụ nữ mách bảo Nặc Nặc, lần này chắc cô sẽ một đi không trở lại.

Nặc Nặc lừ đừ đến trước văn phòng Tiêu Dật, phát hiện ra một bí mật lớn vô cùng.

Tiêu đại boss đang chơi “Thực vật đại chiến Cương Thi”.

Chuyện đó vô lý như thể ông già sáu bảy mươi tuổi múa ba lê, bà Hứa lảm điều bỗng quan tâm đến quốc gia đại sự vậy, tròng mắt Nặc Nặc như muốn rơi xuống đất. Đại boss bình thường rất nghiêm túc, đến quần tây cũng được là phẳng phiu không một nếp gấp lại đang chơi “Thực vật đại chiến Cương Thi”, trong tích tắc, Nặc Nặc há mồm trợn mắt đứng hình.

Bên này Tiêu Dật thấy Nặc Nặc bước vào cũng không hề có ý ngừng chơi, đợi chơi hết một ván rồi mới ngược lên nhìn Nặc Nặc, thấy đối phương đang bĩu môi, vẻ mặt đau khổ hết sức. Tiêu Dật khề ho một tiếng, hơi nheo mắt hỏi: “Nghỉ trưa chơi game không phạm pháp chứ?”

“Không không.” Nặc Nặc khoát tay lia lịa, “Chỉ là...”

Chỉ là không ngờ đại boss anh lại chơi trò game ấu trĩ đó, tôi cứ ngỡ anh chỉ hợp với những game lớn như “Hoàng tử Ba Tư” hoặc CS (viết tắt của Counter-Strike) thôi chứ.

Nặc Nặc nuốt nước bọt, vẫn biết ý mà nuốt câu nói ấy vào bụng, rồi chuyển đề tài: “Mấy hôm nay Tiểu Tuấn rất ngoan, tan học là về thẳng nhà, cũng không nhắc đến chuyện tỏ tình hẹn hò gì cả.”

Nặc Nặc nói xong, bất giác liếc nhìn về mặt Tiêu Dật. Thực ra từ khi ngồi xe về nhà cùng Tiểu Tuấn, Nặc Nặc đã cố sức chuyên nghiệp gửi email cá nhân rất đúng giờ cho Tiêu đại boss, để báo cáo tình hình mỗi ngày của Tiểu Tuấn. Thế nên cô hoàn toàn không rõ tại sao Tiêu Dật hôm nay lại cố ý gọi cô lên đây một chuyện, lẽ nào là không hài lòng với công tác báo cáo định kỳ đó?

Nói đến đó, Nặc Nặc lại thêm một câu, “Mà hôm trước Tiểu Tuấn còn nhờ tôi dạy toán, nên...”

Chưa nói hết, Tiêu đại boss bỗng ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng, “Nên hai người đã hẹn hò như lẽ tất nhiên???”

-_-|||

Nặc Nặc không biết nói thế nào, cô vốn muốn nói, “Nên Tiểu Tuấn thật sự là một đứa trẻ yêu thích học hành, sẽ không vì yêu sớm mà từ bỏ tương lai, đại boss anh có thể đừng bắt tôi ngày nào cũng ngồi xe về nhà với cậu ấy nữa không?” Kết quả là...

Sự việc rất đơn giản, thứ sáu khi về nhà, Tiểu Tuấn bỗng nói với vẻ đáng thương rằng có mấy đề toán không biết làm, Nặc Nặc thân là bà chị tri âm nên đương nhiên sẽ tỏ rõ ý muốn giúp đỡ, sau đó Tiểu Tuấn lấy lý do là tối nay thời gian không đủ, nên sáng ngày mai sẽ học thêm ở một quán ăn nào đó, hẹn Nặc Nặc đến.

Hôm sau, Nặc Nặc và Tiểu Tuấn tiến hành phụ đạo một đối một, đến khi giảng xong thì đã trưa rồi, Tiểu Tuấn lại mắt ầng ằng nước biểu lộ rằng, ông anh tăng ca, bố mẹ lại đi diễn giảng ở các trường đại học Y rồi. Thế là, hai người lại cùng ăn trưa, buổi chiều đi cùng Tiểu Tuấn đến nhà sách, mua được n tài liệu học thêm rồi cậu chàng mới hài lòng mà về nhà.

Thế là cả thứ bảy, Nặc Nặc đều ở cạnh Tiểu Tuấn.

Tuy sau việc đó, Nặc Nặc cũng cảm thấy chuyện ấy dù nhìn thế nào cũng giống như một âm mưu, nhưng cứ nhớ đến gương mặt đẹp trai vô tội của Tiểu Tuấn, cô lại cảm thấy mình quá là lòng dạ tiểu nhân. Có điều bây giờ nghĩ lại, lòng dạ tiểu nhân cũng không chỉ mình cô, Nặc Nặc thử dài nhìn Tiêu Dật, thì ra bảo mình lên đây là để hạch hỏi tội trạng!

“Hứa Nặc, tôi quên bảo cô,” Tiêu Dật theo thói quen xoa xoa huyết thái dương rồi mới ngược lên nhìn Nặc Nặc, thông thả nói, “Tiểu Tuấn tháng trước đã đại diện thành phố tham gia cuộc thi Olympic toán học toàn quốc, tuy thành tích chưa có, nhưng cô thật sự cho rằng những đề toán mà cô dạy, nó không biết làm?”

Nặc Nặc ngớ người, hoàn toàn đờ đẫn.

Nói thế thì, cô đã bị thằng nhóc mười tám tuổi lừa một vố?

“Nhưng, rõ ràng cậu ấy...” Nặc Nặc nhớ đến dáng vẻ khao khát mong chờ giúp đỡ của Tiểu Tuấn hôm ấy là cảm thấy hận đến ngứa cả răng, cô phải nghĩ ra từ sớm rằng, em trai Tiêu đại boss làm sao có thể “ngây thơ”, “hiền lành” được cơ chứ?

Cô lại bị một cậu bé nhỏ hơn năm tuổi đùa bỡn, chưa biết chừng lúc cô vui đầu vào giải toán, thằng nhóc xấu xa ấy đang ôm đầu ngồi một bên cười đến híp cả mắt cũng nên.

Xúc phạm, quá xúc phạm!

Nặc Nặc đầu bốc khói, “Xem hôm nay tôi gặp rồi dạy cậu ta thế nào!”

“Không cần.”

“Hả?” Chẳng lẽ đại boss đã mất đi niềm tin với cô???

“Dù sao thằng bé còn hai tháng nữa là thi đại học, trường đã sắp xếp cho tự học buổi tối, sau này cô không cần về nhà cùng nó nữa.” Tiêu Dật ung dung nói.

Nặc Nặc đứng chôn chân tại chỗ, mất một sức lực khá lớn mới tiêu hóa nổi câu nói của Tiêu Dật, tuy bị Tiêu Dật chơi xỏ nên rất buồn bực, tuy đại boss sai bảo cô thế này thế kia cũng rất không thoải mái, nhưng trọng điểm là sau này không cần phải đi xe về cùng Tiểu Tuấn nữa, nguy cơ bị phát hiện đi làm thêm cũng đã được giải trừ.

Nặc Nặc vui sướng ing~, tặng cho Tiêu Dật một nụ cười ngọt ngào: “Cám ơn Tiêu tổng. Hôm nay bảo tôi dọn đến ngôi ở tầng mười bảy, xem như là phần thưởng vì tôi đã ngồi xe cùng Tiểu Tuấn về nhà hơn nửa tháng nay sao?”

Lời vừa dứt, Nặc Nặc đã hối hận, vì nghe câu ấy xong, khóe môi Tiêu Dật như thấp thoáng nụ cười, trực giác của phụ nữ mách bảo Nặc Nặc, cô lại gặp xui xẻo rồi.

Quả nhiên, Tiêu Đại boss sờ cằm, trầm tư như có vẻ suy nghĩ lung lăm, “Hình như... gần đây phòng kế hoạch xảy ra chuyện rất thú vị, huh?”

Giọng mũi cuối cùng là nhắm đến Nặc Nặc đang nghiêng đầu, Nặc Nặc thấy lưng mình như nổi da gà, đột ngột tỉnh ngộ, Tiêu Tuấn chẳng qua là món khai vị, đại boss gọi cô đến nói chuyện riêng, chủ đề chính e là mới vừa bắt đầu thôi?

Trước kia chưa bao giờ cô nghĩ rằng, Tiêu Tuấn còn bé thế kia đã đen tối, liệu có khi nào là di truyền hoặc do học theo một tên nào đó còn đen tối hơn? Chẳng hạn là Tiêu đại boss giờ đang ngồi ngay ngắn, áo mũ chỉnh tề đây?

Gần đây phòng kế hoạch quả thực đã xảy ra một chuyện nho nhỏ. Vốn chuyện ấy chỉ bé tẹo tèo tèo, nhưng dưới sức mạnh tuyên truyền của các đồng nghiệp, cuối cùng vẫn truyền đến tai Tiêu đại boss. Nặc Nặc rầu rầu nghĩ thầm, không biết bản truyền miệng mà Tiêu đại boss nghe có đến ba phần là sự thật hay không?

Sự việc vẫn phải nói từ một buổi trưa nào đó của tuần trước đó.

Hôm ấy Nặc Nặc dùng cơm xong, bèn ôm hộp cơm cùng thìa dũa đến bồn rửa ở ngoài nhà ăn để vệ sinh trước, vì lúc ấy đang giờ cao điểm rửa bát nên Nặc Nặc đợi một lúc lâu mới có thể chen chân đến vị trí gần bồn rửa. Đang hùng hục rửa rất phấn khởi thì người hướng dẫn Mạc Tử Uyên của Nặc Nặc cũng vừa ăn xong, đang cầm đĩa ung dung đảo qua đảo lại chỗ ấy.

Nặc Nặc “vẫy đuôi” lên tiếng chào hỏi, rồi tiếp tục cầm dũa vào rửa bát. Mạc sư huynh mà, người ấy gì cũng tốt, cũng rất kiên nhẫn với người mới, nhưng mỗi tội kiêu lời khiến người ta thấy không thích ứng cho lắm. Nặc Nặc vừa tăng tốc rửa bát, vừa tính toán định rửa xong sẽ nhường vòi nước cho Mạc sư huynh, kết quả vừa rửa xong, ngẩng đầu lên đã chẳng thấy tăm tích anh ta đâu, có điều hộp cơm của anh lại rất thanh thoir ung dung nằm gác bên cạnh Nặc Nặc.

Về sau, lão đại tổ Phỉ Long – Phì Long nhiều chuyện phỏng vấn nam chính, Mạc Tử Uyên trấn tĩnh nói rõ, thực ra khi ấy chỉ cảm thấy mặt trời hơi gay gắt, bồn rửa lại quá đông người, nên định ném hộp cơm lại đó trước, đợi mọi người rửa xong xuôi, trống chỗ rồi anh mới đi rửa.

Lý do đó cũng giống như buổi tối tự học trong trường, bạn bè chưa đến, vút quyển vở xuống trước để chiếm chỗ vậy. Có điều Nặc Nặc khi ấy đã hoàn toàn hiểu lầm ý của Mạc Tử Uyên.

Nặc Nặc chống cằm nhìn hộp cơm của Mạc sư huynh một lúc lâu, ngẫm nghĩ xem có phải anh muốn nhờ mình rửa hộ nhưng lại ngại không dám nói, nên vút luôn hộp cơm ở đó rồi bỏ đi? Nặc Nặc nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nghiêng rằng tự nhủ, cho dù Mạc sư huynh có ý đó hay không thì cô rửa thêm một hộp cơm cũng chả rút thêm miếng thịt nào, ngần ngại cái nỗi gì? Rửa thôi.

Thế là, Nặc Nặc với tâm tư muốn nịnh cấp trên, rửa luôn cả hộp cơm cho Mạc sư huynh.

Kết quả khỏi nghĩ cũng biết, Mạc Tử Uyên trước nay luôn tỏ vẻ lạnh lùng, nhưng khi nhìn thấy hộp cơm đã được rửa sạch sẽ đến nỗi phát ra ánh sáng dưới ánh nắng, anh cũng chấn động đến độ tròn tròn đôi mắt. So ra thì, lão đại tổ Phỉ Long tỏ ra bình tĩnh hơn, chỉ nheo đôi mắt nhỏ lại cười gian: “Hứa Nặc à Hứa Nặc, mắt nhìn của em gian ghê!”

>O<

Nặc Nặc, tuy không rõ lắm lời Phì Long nói, nhưng cô kiên quyết rằng đó chẳng phải tốt đẹp gì. Cả buổi trưa, Nặc Nặc đều an ủi mình, giúp cấp trên rửa bát chỉ là chuyện nhỏ chuyện nhỏ, mà cả phòng kế hoạch đều toàn là các ông anh, các ông anh chắc sẽ không nhiều chuyện như phụ nữ nhỉ?

Quả thật, như lời Nặc Nặc nói, các ông anh không hề nhiều chuyện, mà họ chỉ tranh thủ có mặt nam nữ chính... chính thức đùa cợt.

Hôm sau, Nặc Nặc vì công việc nên lên tầng mười bảy tìm Mạc Tử Uyên để bàn bạc kế hoạch game, kết quả vừa vào văn phòng, cậu chàng đẹp trai ngồi bàn tiếp tân đã huýt một tiếng sáo lạnh lạnh: “Anh Mạc, chị dâu rửa bát tìm đến nơi rồi.”

Chị dâu... rửa... bát...

Xưng hô quái gì thế này?

Phì Long nghe Nặc Nặc tìm đến, cũng vội vàng luồn ra khỏi văn phòng nhỏ của mình, đôi mắt nhỏ nheo lại thành một đường chỉ, cực kỳ thân mật gọi: “Nặc Nặc, em đến rồi à? Ngồi đi! Ngồi, Tử Uyên sao cậu cũng không chào hỏi gì?”

Mạc Tử Uyên co chặt nắm tay, mài răng, “Nếu tôi nhớ không lầm thì Hứa Nặc là người tổ tôi, không liên quan đến tổ Phỉ Long các cậu.”

Phì Long nghe thế thì híp mắt cười gian, “Hề hề, bảo vệ gồm nhĩ. Cậu yên tâm đi, tớ là người đã yên bề gia thất, sẽ không phạm sai lầm đâu. Nên mắt nhìn người của Nặc Nặc em đúng là không chỉ độc bình thường, trong tất cả những người chế tác, Tử Uyên bọn anh là người có tài (tiền tài) có sắc nhất, mà cũng là người duy nhất chưa gả cho ai. Ôi, bây giờ chính thức tặng cho em đây.”

Nói dứt, còn làm động tác đẩy Mạc Tử Uyên đến cạnh Nặc Nặc, Nặc Nặc mặt đỏ bừng bừng, cả văn phòng đều cười rộ lên khoái chí. Bị một đám đàn ông đàn anh đùa cợt còn kinh khủng hơn bị một đám phụ nữ nhiều chuyện xì xào to nhỏ gắp nhiều lần.

Từ đó, phòng kế hoạch nhất trí gọi Nặc Nặc một cách thân mật là “chị dâu rửa bát”, chỉ cần Nặc Nặc lên tầng mười bảy tìm Mạc Tử Uyên là sẽ có người đứng ra diễn vở “cần cù rửa bát”.

“Haizzz, một tài tử đẹp trai ngọc thụ lâm phong như tôi mà đến cả người rửa bát cũng ‘ứ’ có, đáng thương ơ là đáng thương...”

“Mạc sư huynh đừng sợ, Tiểu Nặc Nặc đến giúp cậu rửa bát kìa.”

.....

Nặc Nặc nhớ đến cảnh rửa bát khoa trương của đồng nghiệp, nước mắt lưng tròng.

Sức tỉnh khỏi hồi ức dài dằng dặc và ngẩng đầu lên, Nặc Nặc lắp ba lắp bắp: “Tiêu tổng, sự việc không như anh nghĩ...”

Tiêu Dật hơi nhướn mày, tỏ ra không tin lắm, tư lự hồi lâu mới nói: “Tôi phát hiện ra chỉ cần cô lên tầng mười bảy, không khí văn phòng rất có sức sống.”

Nặc Nặc không nắm bắt nổi trọng tâm lời nói của đại boss, chỉ tiếp tục giải thích yếu ớt: “Hôm ấy... tôi thật sự không có ý gì khác, chỉ tiện tay giúp Mạc sư huynh rửa bát thôi mà.”

Tiêu Dật nhướn môi vẻ không tin tưởng lắm, “Tiện tay à?”

Nặc Nặc gật đầu thật mạnh, lần nữa tỏ rõ lập trường của mình, “Tôi và Mạc sư huynh, hoàn toàn không hề vượt quá phạm vi công việc!!!”

Nói dứt, Tiêu đại boss nhìn chằm chằm Nặc Nặc rất lâu, như thể đang suy xét tính chân thực trong lời nói của cô, rồi cuối cùng mở lời vàng ngọc: “Nếu đã tiện tay thế thì sau này, bát của tôi cô cũng rửa đi nhé.”

o(>_<)o

Cuộc đời em gái rửa bát, bắt đầu mở màn một cách hoa lệ khác thường.

3. Chương 03

CHƯƠNG 3: CHIM VÀO HANG SÓI (phần 1)

Mẹ ơi, con không muốn bị bẻ gãy xương rồi ăn sạch đâu!

Lúc Nặc Nặc dọn khỏi tầng ba, tất cả những nhân viên đều nhìn theo cô với ánh mắt gần như ghen tức điên cuồng. Theo lý thì, trong tất cả những nhân viên quèn, Nặc Nặc có lẽ là người dễ bị PIA đi nhất, vì mọi người biết, trước Nặc Nặc, Tiêu Dật giám đốc kế hoạch kiêm đại boss đã đá bay mấy nữ nhân viên kế hoạch đi rồi, không lý do nào khác mà đều là, “Nhân viên mới không thể hòa nhập với văn hóa công ty.”

Với lý do này, trưởng phòng Lý là “lão quản gia” của phòng kế hoạch cũng cảm thấy quá hà khắc, thậm chí còn oán thán sau lưng là lão đại không phải đang tuyển nhân viên, mà thực sự là tuyển vợ thì có.

Mà Nặc Nặc thành tích bình bình, hiệu quả cũng chẳng cao bằng các nữ nhân viên kế hoạch trước đó, kiến thức nghề nghiệp cũng chẳng bằng cô gái trước trước đó, nhưng chỉ trong một tháng ngắn ngủi, Tiêu đại boss lại đích thân mở lời vàng ngọc, bảo cô dọn đến lầu trên ngồi. Thật khiến mọi người đều ngỡ ngàng rơi cả mắt kính.

Trưởng phòng nhân sự nghe chuyện đó đã tức tốc gọi toàn thể nhân viên trong phòng đến để mở một cuộc họp gấp, bàn bạc trong tình huống đó, phòng nhân sự có cần chủ động đề cập đến việc chuyển Nặc Nặc lên làm nhân viên chính thức sớm hơn với Tiêu Dật không. Càng không thể hiểu nổi là, công ty đồn đại, Nặc Nặc vào buổi trưa trước khi chuyển đến tầng mười bảy, trong văn phòng của Tiêu đại boss, đã họp kín...

Nên khi Nặc Nặc di dời máy tính lên lầu để định cư, thì toàn thể các nhân viên mới đều tỏ ra ngỡ ngàng, gương mặt thoáng nét linh ngộ. Cô gái nhỏ bé này, e rằng có quan hệ không tồi chút nào với đại boss.

Đoán là thế, và trong buổi trưa hôm sau đã có thêm chứng thực rõ hơn.

Hôm sau, Nặc Nặc đi ăn cơm trưa, ngoài hộp cơm của cô, tay trái còn có thêm một cặp lồng cơm ba tầng rất tinh xảo. Dì Trương nhà ăn nhanh mắt, đã nhận ra ngay cặp lồng cơm đó, vẫy tay gọi Nặc Nặc đến ô cửa nhỏ ngoài cùng bên trái, cẩn thận đặt đủ loại món ăn vào trong đó.

Vừa bận rộn, dì Trương vừa cười khoe rằng: “Cô bé, trước kia chưa thấy cháu nhỉ? Cháu mới đến phòng hành chính à?”

Nặc Nặc đau khổ nhăn nhó, thè lưỡi ra rồi mới ung dung đáp: “Vâng ạ...”

Buổi trưa công ty bao cơm, nhưng chưa rộng rãi đến độ mỗi người một phần xào, nên những món xào đó, và cả cặp lồng cơm tinh xảo ấy, đều chỉ mình Tiêu đại boss được hưởng thụ. Tiêu đại boss thích “mọi người vui không bằng một mình vui”, hiếm khi đến nhà ăn dùng cơm, nên đều do thư ký phòng hành chính mỗi ngày mang cơm đến cho Tiêu Dật.

Dì Trương hôm nay thấy bỗng đổi người nên cũng lăm mồm hỏi thêm một câu. Nặc Nặc nghe xong, cũng không nén được than thở. Nói ra thì... cũng do miệng cô hơi hên mà ra. >_<

Hôm qua Tiêu Dật đột nhiên tuyên bố với Nặc Nặc, “Nếu cô đã thích rửa bát đến thế thì sau này hộp cơm của tôi cô cũng bao cả, đồng thời không có lương”, Nặc Nặc phẫn nộ trong lòng, nhưng ngoài mặt lại chẳng dám tỏ thái độ gì, thế là cố gắng tỏ vẻ ngây thơ rất ngốc nghếch rằng: “Tiêu tổng thì ra anh còn đích thân ăn cơm nữa cơ à?” ***

Là người thì ai cũng nghe ra Nặc Nặc đang mắng nhiếc, nhưng Tiêu đại boss anh minh thần vũ là ai, lẽ nào bị câu đó dọa được hay sao? Xoay xoay ghế, Tiêu Dật nhếch môi, “Nếu cô đã không hiểu rằng tôi biết ăn cơm thì sẽ cho cô cơ hội, để cô biết ngày nào tôi cũng đích thân ăn cơm.”

Sau đó...

Thế là...

Nặc Nặc vào thang máy bấm nút tầng mười bảy, cảm thấy lẩn cấn muốn chết.

Ngay từ đầu đã không nên khiêu khích Tiêu đại boss chứ, dời đến tầng mười bảy đúng là chả tốt lành gì. Ví dụ từ nay về sau phải giúp Tiêu Dật lấy cơm rửa bát; ví dụ chỉ cần cô và Mạc sư huynh trò chuyện sẽ có người đứng cạnh hóng hớt; ví dụ khó khăn lắm mới vui vẻ ở chung với các chị em gái tầng ba, lại phải bắt đầu dọn đến hoàn cảnh mới để bắt đầu lại từ đầu; ví dụ tầng mười bảy chỉ có mình cô là động vật giống cái...

Nặc Nặc nghĩ đến điều cuối, ngạt thở đến mức gần như chết ngất.

Nếu nói rằng trước khi dời đến tầng mười bảy, Nặc Nặc còn có chút thiện chí qua lại với đại bản doanh phòng kế hoạch, nhưng khi đã yên phận ở đó rồi, ảo tưởng của Nặc Nặc đã bị dập tắt, hoàn toàn sụp đổ. Phải sớm nghĩ ra rằng, phòng kế hoạch chỉ có mình cô là nữ, một mình một ngựa tiến vào phòng kế hoạch của các gã đàn ông, thì sẽ là tình cảnh nào đây?

Đừng bao giờ áp đặt những lời từ đẹp đẽ như “hoa lạc giữa rừng gươm”, “ngân vạn yêu thương gửi vào một người” v.v... Bây giờ hiện trạng của cô là – thổ trắng nhỏ lạc vào hang sói xám.

Đàn ông mà, đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Thế là khi một đàn sói tụ tập vào với nhau, luôn luôn hoặc ít hoặc nhiều bàn luận đến những vấn đề xxoo. Chẳng hạn hôm ấy Nặc Nặc đang cùng đồng nghiệp trong tổ thảo luận tình tiết game trong hạng mục mới, nghiêm túc nói: “Em cảm thấy nam nữ chính có thể mặc định là thanh mai trúc mã, lâu dần sinh tình...”

Đợi Nặc Nặc nói xong, mới phát hiện ra tất cả mọi người đều nhìn mình bằng ánh mắt mờ ám cực độ, hồi lâu sau mới nghe Tiểu Ninh xuyết xoa: “Sinh tình??? Ha ha ha...”

{{{(>_<)}}}

Thực ra, Kiều Dực là công ty chế tác game, không khí công ty vốn thoải mái, các thiếu niên thiếu phụ phòng kế hoạch mỗi ngày đều đùa cợt chọc ghẹo nhau cũng là bài tập bắt phải có, nhưng Nặc Nặc là một cô gái, thật sự sắp ngất xỉu bởi những lời đùa bỡn bậy bạ của đồng nghiệp rồi.

Vấn đề một: Tại sao các đồng chí nam lại kể chuyện hài bậy bạ?

Vấn đề không chỉ dừng ở đây, chuyện khiến Nặc Nặc khó xử nhất, còn có phòng vệ sinh.

Nói đến một ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó, Bôn Tử phụ trách thiết lập kế hoạch của tổ Phỉ Long đi vệ sinh xong, lúc ra đã ngoác mồm mắng chửi: “Mẹ nó chứ, anh nào quang vinh bị thương đến chảy máu thế? Thùng rác phòng vệ sinh lại có cả giấy dính máu, canxi oxit à! Đúng là mẹ nó giống phụ nữ...”

Nói đến đây, Bôn Tử như sực nhớ gì đó mà nhìn vào một góc nào đó trong văn phòng, tự động tắt tiếng. Phỉ Long nghe thấy thuốc cấp nhà mình phạm sai lầm, cũng vội vã luôn ra khỏi chỗ, ho khế: “Lải nhải cái gì? Không việc gì làm rồi hả?”

Bôn Tử có lão đại chống đỡ nên chạy tóe khói vào văn phòng. Phỉ Long nghĩ ngợi một tí rồi cười giả lả đến sau lưng Nặc Nặc, đằng hắng: “Nặc Nặc, em vừa lên đây nên có lúc bọn đàn ông dễ quên mất... Em đừng để bụng.”

Nói xong cũng ôm lấy bộ mặt giả cả mà chạy mất hút. Chỉ còn lại Nặc Nặc ngồi trước vi tính, sắc mặt tái xanh rồi đỏ bừng rồi trắng bệch.

Vấn đề hai: Mẹ, con không muốn mỗi lần “bạn thân” giá đáo, cả công ty đều biết đâu. >O<

Nặc Nặc nhớ đến từ sau khi mình dọn đến đây, đã gặp phải rất nhiều sự việc phong phú, bỗng thấy nước mắt ràn rụa. Trong tích tắc, hồn lại phiêu bạt ngay trước mặt Tiêu đại boss.

Bên này Tiêu Dật thấy Nặc Nặc đưa cơm lên lại đứng chờ ra tại chỗ, cũng bất giác ngừng những ngón tay thon dài đang bay lượn trên bàn phím, cười giễu: “Chưa đi? Định cùng ăn trưa với tôi?”

Nặc Nặc nhăn mày, chống cằm ngần ngừ, “Tiêu tổng, có chuyện này tôi muốn hỏi anh.”

“Nói.”

“Ồ.” Nặc Nặc sắp xếp lại ngôn ngữ, nghiêng rằng, “Chẳng phải tôi vẫn chưa thành nhân viên chính thức sao? Vậy sao anh lại đưa tôi đến tầng mười bảy?”

Tiêu Dật hơi ngược mắt lên, “Lần trước tôi đã nói, để không khí có sức sống hơn.”

Nặc Nặc sực tỉnh, cuối cùng hiểu ra lời trong lời mà Tiêu Dật nói lúc trước. Đặt một con thỏ vào trong hang sói, giống như trên đường vận chuyển cá sardine, để chúng không bị chết, người ta thả một con cá mập vào trong đàn cá. Cá sardine để tránh bị cá mập ăn thịt, nên đành bơi lượn qua lại trong thùng nước, như thế ngược lại càng khiến chúng có sức sống hơn.

Hiệu ứng cá sardine, Nặc Nặc đã biết đến từ khi còn ở công ty cũ, nhưng không ngờ lại có ngày, boss cũng ứng dụng hiệu ứng đó vào cô. Càng bi thảm hơn là, cá sardine sống khỏe là do có kẻ thù trời sinh cùng ở đây, nên bắt buộc dĩ phải đề cao cảnh giác.

Nguyên nhân cô tồn tại ở tầng mười bảy là, trước khi ăn thịt, bày sới vì để tranh đoạt con mồi mà ai cũng ra sức thể hiện hết bản lĩnh của mình.

Nặc Nặc khóc ròng, mẹ ơi, con không muốn bị bẻ gãy xương rồi ăn thịt đâu.

Nặc Nặc không muốn làm tỏ trắng, nhưng lại không biết phải mở lời thế nào với Tiêu Dật.

Thế là về nhà tìm lão Hứa đã ở cơ quan mấy chục năm để tham mưu kế sách, ông Hứa nghe con gái than thở xong mới đặt báo xuống, thở dài, “Các con bây giờ chẳng chịu khổ được. Mấy hôm trước còn mong ngóng được lên tầng mười bảy, mong được chuyển thành nhân viên chính thức, bây giờ khó khăn lắm đã lên được thì lại không chịu được chút hành hạ đó à?”

Nặc Nặc ấp úng, muốn kể chuyện tỏ trắng và bày sới cho bố nghe, nhưng ngẫm nghĩ rồi lại nuốt xuống.

“Nhưng trên đó toàn là đàn ông, con không quen. Bố ơi, bố bảo con nếu đề nghị muốn dời xuống dưới lại, thì sẽ ra sao?”

Đồng chí lão Hứa đẩy đẩy gọng kính lão, “Sếp các con muốn cất nhắc con, bảo con dọn lên tầng trên ngồi, thực ra đã nhắc nhở phòng nhân sự rằng, người này tôi đã để ý đến, các anh có thể chuyển sang nhân viên chính thức sớm được rồi đấy. Trong tình huống thuận lời như thế, nếu con muốn phản bác ý tốt của sếp, dọn xuống dưới lại, con nghĩ xem sẽ thế nào?”

Nặc Nặc choáng váng ba hồn chín vía bay sạch vì câu nói “người này tôi đã để ý đến” của ông bố, tuy biết bố cô không phải có ý đó, nhưng Nặc Nặc đã nghĩ lệch lạc rất vô tư. Quả nhiên cô đã bị các sư huynh phòng kế hoạch làm cho hư hỏng mất rồi.

Nặc Nặc đan ngón tay vào nhau, “Nói vậy thì không còn cách nào để xoay chuyển được à?”

Đồng chí lão Hứa nghe thế thì cười gian, “Chuyện ấy à... cũng chẳng phải là hoàn toàn không có. Thế gian chẳng chuyện nào khó, chỉ cần người có lòng, dựa vào kinh nghiệm lăn lộn hàng chục năm trong cơ quan như bố đây, chút chuyện vặt vãnh này có là gì...”

Nặc Nặc nghe bố kiêu ngạo như thế thì biết ngay có trò vui, vội vã lao đến ôm chân bố, “Đồng chí lão Hứa anh minh thần vũ, duệ trí đệ nhất, Chư Cát tái thế... Mau giúp con nghĩ cách đi.”

Ông Hứa hài lòng ho một tiếng, “Đề xuất ý thì được, nhưng xem mắt trước đã.”

Nặc Nặc mỗi lần xin đồng chí lão Hứa giúp, ông cũng lấy nguyên tắc “được người ta giúp cũng phải nể mặt người ta”, nếu việc không có lợi thì dứt khoát không làm. Nên Nặc Nặc mỗi lần thỉnh giáo ông, hoặc sẽ hiếu kính đưa một điều thuốc, hoặc đưa ít tiền tiêu vặt.

Nhưng Nặc Nặc chưa bao giờ ngờ rằng, lần này điều kiện của ông Hứa lại là đi xem... mắt?

Nặc Nặc giận, “Bố đúng là gió thổi chiều nào xoay theo chiều đó, lần trước mẹ bắt con đi xem mắt, bố còn đứng về phía con, bảo còn nhỏ, chuyện yêu đương không gấp. Kết quả mới mấy ngày, bố đã phản bội!”

Ông Hứa cười giả lả, “Ôi dào, chẳng phải mấy hôm trước con xem mắt thất bại đó sao? Hỏi nguyên nhân con cứ im bật, mẹ con cuống lên lại tìm cho con thêm một món hàng. Nhưng lại ngại không nói với con, nên ngày nào cũng lăm nhăm trước mặt bố. Thân công lâu bầu vô địch của mẹ con thì con cũng biết rồi đấy, nên bố mới bó tay, đành đứng ra làm thuyết khách.”

Nặc Nặc bĩu môi dài thượt, thực ra lần trước xem mắt mẹ vừa nhắc là cô đồng ý ngay, nhưng sau lần đó, Nặc Nặc đã có bóng đen tâm lý, nói gì cũng không chịu đi gặp người ta nữa.

“Có phải con không đi thì bố sẽ không giúp con nghĩ cách?”

Ông Hứa kiên quyết gật đầu.

Nặc Nặc phẫn nộ, “Được thôi, lần này lại là thanh niên tài trí tuần tú ở đâu ra?” Cùng lúc nói câu đó, Nặc Nặc nghĩ ngay đến vị thanh niên tài trí tuần tú lần trước, bị ánh mắt sắc nhọn nhìn chăm chăm, rùng mình một cái là da gà nổi lên.

Bên này ông Hứa lại không chú ý đến phản ứng của con gái, thẳng thắn: “Lần này là tuyệt đối thực tế. Một cậu làm văn thư trong một đơn vị cơ quan, họ Trương, không chỉ nho nhã ưu tú mà còn là một tài tử, bình thường rảnh rỗi còn làm thơ v.v... Bảo đảm có chuyện để nói với con. Mà đơn vị của bố, Nặc Nặc con cũng biết đây, ổn định chắc chắn, tiền lương cũng khá...”

Ông Hứa vẫn đang thao thao bất tuyệt, Nặc Nặc càng nghe càng thấy kỳ quặc, “Đơn vị của bố?”

Vừa nói dứt, ông Hứa đã nghẹn.

Nặc Nặc mở to mắt, tiếp tục truy vấn: “Anh chàng văn thư đó là của đơn vị bố?”

Ông Hứa lại nghẹn ngào, vuốt vuốt ngực rồi yếu ớt đáp: “Phải, cậu bé tốt lắm.”

Nặc Nặc gật đầu về phía ông, “Vậy lần này thật sự là mẹ bảo bố đến làm thuyết khách?”

Nghe thế, lời nói dối của ông Hứa đã bị vạch trần hoàn toàn, lộ luôn mặt nạ ra, “Dù sao con không đi thì bố quyết không giúp!” Nói xong, cầm tờ báo lên lúng túng bỏ đi.

(—)

Nặc Nặc thở dài, bố cô bây giờ thật không thể đùa được nữa.

Thứ bảy, vì hòa khí gia đình, Nặc Nặc vẫn ngoan ngoãn đi xem mắt.

Dù sao cũng là người bố cô thích, chắc cũng không đến nỗi nào nhỉ? Đến điểm hẹn gặp mặt, quả nhiên cũng khá ổn. Tiểu văn thư cao hơn Nặc Nặc một cái đầu, gầy gầy, da trắng. Gương mặt tuy có vài nốt mụn, nhưng ngũ quan cũng khá, buổi tối không đến nỗi dọa người ta chết khiếp.

Hai người ngồi ở quán trà nói chuyện trên trời dưới đất, từ đơn vị của ông Hứa đến sách nào hot nhất gần đây, bộ phim mới ra, Nặc Nặc tuy không cảm nhận được cảm giác tiếng sét ái tình, nhưng cũng hoàn toàn không phòng bị nữa, cảm thấy với mắt nhìn độc đáo của bố thì chắc cũng không đến nỗi tệ, tiểu văn thư sau này còn có thể tiếp xúc được nhiều hơn.

Nhưng đúng lúc Nặc Nặc do dự xem có nên hỏi số điện thoại người ta không, thì tình hình xem mắt lại chuyển biến dữ dội.

Tiểu văn thư vô thức liếc nhìn mặt ngọc Bồ Tát trước ngực Nặc Nặc, thoáng chốc kích động hẳn, “Cô... cô cũng tin Phật?”

“Hử?” Nặc Nặc bất giác sờ mặt Phật trước ngực, đó là vật do bà Hứa đã cầu được vào năm trước khi đến một ngôi miếu lớn nghe đồn là rất linh rất linh. Tuy Nặc Nặc không tin Phật, nhưng mẹ cô quá nhiệt tình, thỉnh thoảng cũng đeo mặt ngọc đó.

Hôm nay vì đi xem mắt, nên Nặc Nặc cố ý thay một bộ váy trắng mới mua, phần eo có một dây thắt lưng bằng lụa màu đen thắt nơ bướm, lộ ra cặp đùi dài trắng nõn, rất dịu dàng rất quyến rũ. Nhưng trước khi Nặc Nặc đi lại cảm thấy trên cổ thiếu thiếu gì đó, cô chẳng có một sợi dây chuyền lấp lánh nào, thế là tiện tay sờ thấy mặt ngọc này và đeo vào, kết quả đã bị tiểu văn thư kia nhanh mắt nhìn thấy.

Nặc Nặc vẫn chưa kịp trả lời, tiểu văn thư đã hào hứng, “Không ngờ cô và tôi lại là đồng đạo trung nhân, haizzz, bây giờ chẳng còn mấy ai tin Phật. Tôi ghét nhất những người vừa nghe bảo chúng ta tin Phật, đã kinh ngạc nói bạn còn trẻ thế mà đã mê tín này nọ. Họ chẳng hiểu gì cả, mê tín và tín ngưỡng hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau!”

Nặc Nặc muốn toát mồ hôi, nhưng vẫn cố cười giả lả, tự nhủ mình, không sao không sao, chỉ cần không phải Pháp Luân Công, thì tín ngưỡng Phật tử gì gì đó cô vẫn chấp nhận được.

Tiểu văn thư thấy Nặc Nặc cười với mình thì dường như càng được khích lệ nhiều hơn, tiếp tục vung vẩy tay: “Nếu chúng ta đã là người tin Phật, tôi cũng không vòng vo tam quốc nữa. Thực ra... tôi luôn tìm kiếm tình nhân kiếp trước của mình.”

Nặc Nặc nghe xong, suýt tí nữa phun trà ra ngoài.

Tình nhân kiếp trước?

Tiểu văn thư nhìn ra ngoài, ảm đạm bi thương, “Nói thực, tôi có thể nhìn thấy những thứ mọi người không thấy được, ký ức kiếp trước cũng chưa hoàn toàn biến mất. Kiếp trước của tôi... là một vị hoàng tử nước ngoài.”

Nặc Nặc tiêu đời rồi, Phật giáo có tuyên truyền báo ứng nhân quả, từ bi vi hoài gì đó thì cô biết, nhưng, có tuyên truyền ký ức kiếp trước kiếp này gì đó không? Còn nữa, hoàng tử nước ngoài, chẳng phải do Thượng đế và Chúa Jesu quản hay sao?

Tiểu văn thư dường như đã chìm đắm vào thế giới “Phật giáo” của mình, không thấy được mồ hôi lạnh tuôn trên trán Nặc Nặc, vẫn lảm nhảm, “Lúc ấy tôi quá cao ngạo, vì quốc gia, vì phụ hoàng mà giết quá nhiều người, để đến nay phải chịu tội. Bị ma quỷ đeo bám thì tôi cũng chịu thua, chỉ hận trời xanh bất công, bắt tôi vẫn nhớ ký ức kiếp trước, nguyệt lão cũng chẳng cắt đứt tơ hồng giữa tôi và cô ấy, khiến tôi kiếp này lúc nào cũng thấy bóng hình mờ ảo của cô ấy trong giấc mơ, tuy không nhìn rõ mặt, nhưng tôi biết, cô ấy chính là phi tử kiếp trước của tôi.”

“...”

Nặc Nặc thấy mình xuyên không rồi, thực sự xuyên không.

Thực ra, cô rất muốn ngắt lời anh chàng tiểu văn thư ấy để hỏi xem, có phải Nguyệt Lão thời gian trước đó đi công tác đến Tây phương, nên mới giúp tiểu văn thư và phi tử của anh ta nối sợi dây tơ hồng; hoặc giả là thần tình yêu Cupid cảm thấy tiền lương Thượng đế phát cho quá ít nên đã đình công, Jesu đành bó tay, nên đành xin viện trợ nước ngoài?

Nặc Nặc phải dập cả đầu khâm phục trí tưởng tượng vô hạn của mình, bên này tiểu văn thư vẫn tiếp tục, “Thực ra lần xem mắt này, tôi đã nuôi một hy vọng, mong cô chính là tình nhân kiếp trước của tôi, nhưng lần đầu tiên tôi gặp cô đã biết... Haiizzz, vì Hứa sư phụ thường ngày đối xử với tôi rất tốt, nên lúc này tôi mới không bỏ đi ngay. Nếu chúng ta đều là người cửa Phật, tôi nói thế chắc cô không để bụng chứ?”

“Không để bụng không để bụng.” Nặc Nặc cố nín cười, lắc đầu gạt lửng. Cũng may tôi không phải là phi rồi hậu gì gì đó của anh, chứ nếu anh nhắm trúng tôi thì tôi đến chết mất!

Tiểu văn thư nghe thế thì cũng yên tâm, lại bla bla bla giảng một thôi một hồi về kinh Phật, từ “Kim Cang Kinh” đến “Đại Bi Chú”, rồi đến những chuyện kỳ dị ma quỷ mà anh ta thường gặp, cho đến Ngọc Hoàng đại đế. Nặc Nặc nghe mà chán kinh khủng, nhưng thấy tiểu văn thư càng nói càng phơi phới sung sướng thì không nỡ cắt ngang.

Ước chừng hơn nửa tiếng sau, cuối cùng tiểu văn thư cũng ngừng lại. Nặc Nặc sung sướng như điên, chỉ ao ước đứng ngay dậy cáo từ, nhưng vì nể mặt đồng chí lão Hứa nên tiếp tục giả dạng thực nữ đợi đối phương lên tiếng trước. Kết quả tiểu văn thư uống một ngụm nước rồi lại nói...

“Nếu tôi và cô đã có duyên như thế, tuy kiếp này không thể là vợ chồng, nhưng cũng do Phật Tổ đã sắp xếp số phận từ sớm, mấy hôm trước tôi rảnh rang, xuyên không về kiếp trước của mình để vui đùa, đại tể của quốc gia tôi nói gần đây tôi sẽ gặp được tiểu sư muội của số phận. Bây giờ ngẫm lại, chắc là cô rồi.”

Nặc Nặc nghe câu đó xong mà cảm muốn rớt xuống bàn, tiểu sư muội? Còn rảnh rang xuyên không về kiếp trước để chơi?

Thần thánh ơi...

Nặc Nặc vẫn chưa nghĩ ra phải ứng đối thế nào, “đại sư huynh” đã khẳng khái đứng dậy, vỗ vỗ vai Nặc Nặc:

“Đi, anh đưa em đi gặp sư phụ.”

>_<

Đồng chí lão Hứa ơi, đồng chí giới thiệu đối tượng xem mắt cho tôi kiểu gì thế này???

Nặc Nặc không muốn đi theo “đại sư huynh” đến gặp sư phụ để nghe giảng kinh, cũng không muốn cự tuyệt ngay tại đó, sẽ làm mất mặt “đại sư huynh”, về nhà lại khiến đồng chí lão Hứa nổi giận, thế là trong cái khó ló cái khôn, nhân lúc tiểu văn thư đi vệ sinh, cô nhắn tin cho Tiêu Tuấn.

“Khẩn cấp! SOS! Năm phút sau gọi điện cho chị.”

Năm phút sau, “đại sư huynh” từ phòng vệ sinh bước ra, đang định kéo Nặc Nặc đi thăm viếng sư phụ, thì di động của cô reo vang rất đúng giờ. Nặc Nặc cuống cuống nghe, không đợi Tiểu Tuấn mở miệng đã nói: “Alo? Tiêu tổng ạ? Dạ? Văn kiện lần trước làm sai rồi ạ? Ồ ồ, vâng! Tôi về ngay đây! Tạm biệt!”

Nói xong, Nặc Nặc cúp máy hít sâu, mới nhìn về phía tiểu văn thư, khó nhọc mở miệng, “Xin lỗi, sếp công ty em bỗng nhiên gọi điện đến, bảo kế hoạch có vấn đề, phải về công ty tăng ca.”

“Đại sư huynh” biểu lộ vẻ khoan dung và thấu hiểu cực độ, hai người trao đổi số điện thoại rồi hẹn nhau lần sau cùng đi gặp cao tăng Phật pháp, rồi ai về nhà nấy. Hoạt động xem mắt lần hai của Nặc Nặc cuối cùng đã kết thúc viên mãn.

Ra khỏi trà phường, Nặc Nặc bỗng cảm thấy trời sao mà xanh thê, người đi đường sao mà đáng yêu thê, xem mắt gì gì đó, quả nhiên không đáng tin, lần sau cho dù bố mẹ cô nói gì nữa, cô cũng không đi xem mắt đâu. >_<

Nặc Nặc vừa thông thả dạo phố, vừa tổng kết cuộc xem mắt vừa rồi, điện thoại di động lại reo vang lần nữa, Nặc Nặc nhìn màn hình hiển thị rồi cười hí hí nghe máy, “Tiểu Tuấn!”

Đối phương im lặng ba giây, sau đó vang đến một giọng nam trầm ấm, “Hứa Nặc, tôi nghĩ... cô nên cho tôi một lời giải thích hợp lý.”

Nghe câu nói đó, Nặc Nặc khựng lại, đóng đinh tại chỗ. Trời hè nóng nực mà Nặc Nặc lại có cảm giác mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa, nhìn lại màn hình điện thoại di động để khẳng định lại, bên trên vẫn là hai chữ “Tiểu Tuấn”, nhưng giọng nói lúc này... giọng điệu ngang ngược lúc này...

Nếu cô không đoán nhầm thì...

Nặc Nặc cảm thấy tay mình đang run bắn lên, nhưng vẫn ngoan ngoãn, mắt ầng ậng nước, gọi một tiếng: “Tiêu tổng...”

— Tôi là đường phân cách nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới —

Nửa tiếng sau, Nặc Nặc lại quay về quán trà lúc này, nhưng đối tượng lần này lại là người khác. Phục vụ tỏ vẻ “cô gái này thật năng suất, một ngày xem mắt hai người”, kinh ngạc và ngưỡng mộ lên rót trà cho hai người, cuộc thẩm vấn bắt đầu.

Nặc Nặc ngồi đối diện Tiêu Dật, tâm trạng không thể chỉ hình dung bằng mấy từ đơn giản như “lấn cấn, phát điên” được. Lúc nhắn tin cô còn sợ nhắn nhầm “Tiêu Dật” và “Tiểu Tuấn”, còn xem kỹ lại, hai lần gọi điện đều hiện lên số Tiểu Tuấn, nhưng tại sao kết quả lại bị thẩm đến thế???

Nặc Nặc tiếp tục hóa đá, trong đầu nhất thời chỉ hiện lên bốn chữ “sát thủ cuối tuần”, Tiêu Đại boss thật xứng đáng có nickname đó, quả nhiên là cuối tuần nào cũng có thể khiến cô ăn ngủ không yên.

Tiêu Dật hài lòng uống một ngụm trà, nhìn Nặc Nặc đang ngồi đờ đẫn, hơi nhướn mày lên, “Muốn tăng ca à? Báo cáo có vấn đề ư?”

Nặc Nặc, lần đầu nhấm nháp mùi vị “tự làm tự chịu”, chết kiểu nào không yên lại chọn ngay Tiêu Dật ra làm bia đỡ đạn? Nặc Nặc hiểu lúc này tốt nhất là không nên nói dối, nếu không thì với trí thông minh tuyệt đỉnh của Đại boss nhìn thấu cô, lúc đó cô còn chết thảm hơn.

Bất lực, Nặc Nặc đành kể lại sự tình một lượt cặn kẽ. Dứt lời, sắc mặt Đại boss quả nhiên còn xấu tệ hơn trước.

Nặc Nặc thấy thế, chỉ hận một nỗi không thu nhỏ cơ thể mình được đến mức mà Tiêu Dật không nhìn thấy cô nữa. Bây giờ tình hình thế này, Đại boss rốt cuộc tức giận cô vì đã đem việc tăng ca ra làm bia đỡ đạn, hay là bức cô tội dám quấy nhiễu Tiểu Tuấn học hành?

Nghĩ đi nghĩ lại, Nặc Nặc quyết định nên thay đổi chủ đề để hòa hoãn, “Nhưng mà Tiêu tổng... điện thoại di động của Tiểu Tuấn sao lại nằm trong tay anh?”

Vừa dứt lời, ánh mắt sắc nhọn của Tiêu Dật đã phóng đến, ngữ khí cứng nhắc, “Tan sở rồi đừng gọi tôi là Tiêu tổng.” Nặc Nặc khóc ròng, Đại boss kinh dị quá, cô vật lộn hồi lâu mới ngắc ngư gọi một tiếng, “Tiêu Dật”.

Vì gần thi đại học, Tiêu Dật trước nay vốn nghiêm khắc đã tịch thu điện thoại di động của cậu em, vì thế hôm nay đang ở nhà xem tài liệu của công ty, bỗng nhiên nhận được tin nhắn cầu cứu quái lạ của Nặc Nặc.

Chưa kịp nói gì, đối phương đã nói loạn xạ bla bla bla một tràng, tiếp đó cúp luôn máy. Tiêu Dật cảm nhận thổ con trắng có vấn đề, nhưng khi đứng trước cửa sổ vẫn không nén được cười, cảnh tượng lần đầu đi xem mắt đang dần dần hiện lên.

Lúc ấy chính anh cũng bất ngờ nhỉ? Chỉ có điều Tiêu Dật vốn dĩ hướng nội và trầm tính, vẻ kinh ngạc chỉ thoáng lướt qua đáy mắt, người ấy anh cũng có chút chút ấn tượng, là nhân viên mới vào công ty. Nghĩ đến đó, trong đầu Tiêu Dật hiện ra bảng lý lịch sạch sẽ ngay ngắn, dòng chữ nhỏ nhắn đẹp đẽ và tấm ảnh cá nhân có nụ cười ngọt ngào, một cô gái rất ngây thơ và trong sáng.

Thế là cuộc xem mắt chính thức bắt đầu, hỏi han và thêm chất vấn, cả quá trình đó, Nặc Nặc căng thẳng vô cùng. Thực ra cô không biết đó chỉ là một phương thức đùa dai của Tiêu Dật khi thỉnh thoảng tâm trạng anh khá tốt, gọi một cách thô tục là “bốn cột”. Những ngày tiếp theo, dường như lúc nào anh cũng vô tình hoặc cố ý gặp cô nàng thổ trắng nhút nhát hiền lành ấy trong công ty, rõ ràng là cô sợ anh, nhưng đôi mắt to đen linh hoạt lúc nào cũng len lút nhìn trộm anh.

Khoảnh khắc ấy, trái tim vững như bàn thạch của Tiêu Đại boss cũng khó tránh khỏi những rung động. Lời đồn về “Em gái rửa bát” sau khi lan rộng khắp công ty, Tiêu Dật nghe phong thanh người nào đó đã có ý thức chiếm hữu, tất nhiên sẽ điều động thổ trắng đến nơi gần mình nhất, để chiều chuộng và đùa cợt.

Nhưng giờ đây, Tiêu Dật lại không thể nói ra cảm xúc trong lòng mình, cô gái này dường như rất thân mật với Tiểu Tuấn. Buột miệng ra là “Tiểu Tuấn” một cách thân thiện vô cùng, thậm chí lúc nguy nan nhất cũng nghĩ ngay đến em trai anh đầu tiên. Mà anh lại là “Tiêu tổng” mà cô cung kính, đáng ghét nhất là...

Tiêu Dật nghĩ đến đó là thấy tim đau nhói, nheo mắt lại vẻ nguy hiểm, “Hứa Nặc, sao cô dám...”

Nặc Nặc nghe thế lập tức ôm đầu van xin, “Xin lỗi Tiêu tổng, tôi thật sự không cố ý quấy nhiễu Tiểu Tuấn học tập, cũng không phải cố ý đưa anh ra làm bia đỡ đạn, hu hu, tôi sai rồi, sai thật rồi.”

Tiêu Dật hơi ngó người, rồi ho khẽ, “Ý tôi không phải thế.”

Nặc Nặc đập đầu xong, ngẩng lên, chớp mắt.

Không phải thế à?

Ngoài hai chuyện đó, cô còn phạm lỗi gì ư?

“Hừm...” Nặc Nặc lặng thinh, vậy Đại boss tóm lại đang giận chuyện gì?

Tiêu Dật hớp một ngụm trà, cơn giận trong mắt thoáng qua, đổi thành vẻ bốn cột thích thú, nói, “Nặc Nặc, hôm nay cô mặc rất đẹp.”

(o)

Nặc Nặc hoang mang... Ôi... Chuyện này có liên quan đến vấn đề lúc nãy sao?

Đúng lúc Nặc Nặc đang hồn phách chu du thì Tiêu Đại boss dường như nhớ đến chuyện gì buồn cười, chống cằm nở nụ cười khuyhnh quốc khuyhnh thành, “So với lần trước chúng ta đi xem mắt, ăn vận trang điểm đẹp hơn nhiều.

Nhưng... cuộc xem mắt lần trước của chúng ta hình như chưa kết thúc nhỉ?”

Khựng lại một lúc, trước khi Nặc Nặc hoàn toàn tiêu hóa hết câu nói đó, Tiêu Dật lại nheo mắt, cuối cùng thốt ra lời lẽ ai oán nhất, “Sao cô có thể đi xem mắt người khác trong lúc đã có đối tượng xem mắt, hử?”

...

Không cần nghi ngờ, Nặc Nặc hoàn toàn hóa đá.

Chiếc váy trắng của Nặc Nặc mua năm ngoái khi cửa hàng có chương trình “Mua 300 tặng lại 300”. Vì nhất thời nông nổi mà Nặc Nặc mua về, sau đó cô hối hận muốn chết đi được. >O<

Không phải vì chiếc váy không đẹp. Ngược lại với dáng váy đơn giản, nơ bướm to đã khiến Nặc Nặc mặc lên càng gợi cảm hơn, nhưng cũng rất nghịch ngợm đáng yêu. Nhưng có một vấn đề rất lớn là, chiếc váy ấy rất ngắn, trên đầu gối, hề ngồi xuống là... Hơn nữa vì cả chiếc váy đều ôm sát người, nên Nặc Nặc ngồi xuống rồi thì những ngấn thịt mỡ trên bụng đều lộ ra cả. Bực bội nhất là váy tuy đẹp nhưng cần phối thêm giày cao gót nữa mới đẹp hơn. Tất cả những đôi giày đế bằng Nặc Nặc mang vào đều cảm thấy không hợp.

Tóm lại là, Nặc Nặc mặc thế nào cũng cảm thấy gò bó. Mặc được mấy lần cô đã ném luôn chiếc váy vào lãnh cung. Vốn là thế mà, mục đích quan trọng nhất khi ăn mặc không phải vì đẹp, mà là thoải mái.

Lần xem mắt này, đồng chí lão Hứa vô cùng coi trọng, nhấn mạnh hết lần này đến lần khác là con gái mình ăn diện quá tùy tiện, chẳng phụ nữ gì cả. Nặc Nặc không muốn bỏ tiền ra mua đồ mới, lại không dám đi ngược lại ý của đồng chí lão Hứa, nên mới lục tung đáy tủ tìm ra chiếc váy này, rồi mượn thêm đôi giày cao gót năm phân của bà chị họ. Thế là đã có dáng vẻ Tiêu Dật thấy lúc này.

Dịu dàng, nhã nhặn, mới mẻ, yêu kiều.

Đáng hận là, dáng vẻ trang điểm kỹ lưỡng này lại là vì một tên đàn ông khác, mà lần trước xem mắt với anh, cô bé ấy lại ăn vận – khá – tùy – tiện! Tiêu Dật xưa nay được mọi người ngưỡng mộ tôn thờ nghĩ đến đấy, bèn nhếch môi lên vẽ kỳ dị, cười nhạt nhìn Nặc Nặc đang nhấp nhồm không yên, “Lần trước xem mắt cô không hài lòng tôi?”

“Không phải.” Nặc Nặc ử rử, tôi dám không hài lòng với Đại boss hay sao?

“Cơ sở vật chất không phù hợp?”

“Cũng không phải.” Đại boss, anh có xe, có nhà lại đẹp trai, ngàn năm khó gặp lắm, ngàn năm khó gặp!

“Tính cách không hợp?”

“...” Nặc Nặc nghẹn ngào, hoàn toàn không theo kịp tư duy của Tiêu Dật. Rõ ràng lần trước xem mắt rồi, Đại boss không hề biểu lộ tí gì, cô cũng xem nó là sự kiện nhầm lẫn, bây giờ sao lại...

Nặc Nặc chưa kịp mở miệng, Tiêu Dật đã nói: “Nếu không phải thế thì cô gặp mặt người khác sau lưng đối tượng xem mắt của mình không phải là quá đáng à?”

Nặc Nặc đầm đìa nước mắt, “Tôi sai rồi, sai thật rồi.” Quay sang nhìn ra cửa sổ, cô lập tức bổ sung, “Hay là thế này, tôi mời Tiêu tổng ăn lẩu thịt bò để xin lỗi?”

Nghe thế, Tiêu Đại boss nheo mắt lại vẻ nguy hiểm, trầm giọng, “Nặc Nặc, công ty phát lương cho cô thấp lắm à?”

“Hử?”

“Món Thái đường Thanh Sơn rất ngon.”

“_-|||”

Nặc Nặc ầm ức nắm chặt ví tiền sắp khô cạn của mình, trái tim rỏ máu, cắn răng, “Được thôi, chúng ta ăn món Thái. >_<”

4. Chương 04

CHƯƠNG 4: TIÊU “DỨA”

Mẹ, mẹ hợp tác với người ngoài, bán đứt con đi thế sao???

Trứng trắng chín tầng, cà ri đỏ kiểu Thái, cua xào, tôm cay, súp Tom Yung Kum, thêm món cơm gạo nếp thơm phức của Thái, rau luộc, trái cây trộn... Một bữa cơm, khách vui còn chủ thì sầu.

Nặc Nặc cảm thấy hôm nay đúng là ngày xui xẻo nhất trong năm của cô, đầu tiên là gặp phải “nhà truyền giáo”, tiếp đó lại bị Tiêu Đại boss gian xảo, nham hiểm trừng trị. Thực ra khi xe Tiêu Dật đến nơi, Nặc Nặc đã căng thẳng. Thường ngày nhiều nhất Nặc Nặc cũng chỉ mua hai cân tôm về nhà, đưa cho bố cô luộc, chiên, xào, nấu, muốn làm gì thì làm, thấy kiểu nào ngon thì làm kiểu đó. Đối với hải sản Thái gì đó, thực sự cô chỉ nghe nói, nên vừa thấy bảng hiệu lộng lẫy đề mấy chữ “Nhà hàng vây cá Thái Lan”, cô đã mềm nhũn cả chân.

Vây cá ấy à... Tuy chúng ta ăn được, nhưng phải tốn mất mấy tháng lương đây?

Vừa vào trong, nhìn đại sảnh lộng lẫy rực rỡ, Nặc Nặc lại hoa cả mắt. Mẹ ơi, nơi này có phải giống như trong phim, ăn xong rồi quẹt thẻ trả tiền, rượu mua rồi để lại, lần sau đến vẫn uống được? Quan trọng nhất là, hai người vừa yên vị xong, phục vụ đã nhanh nhẹn tiến lại, Tiêu Đại boss hoàn toàn không cho Nặc Nặc có cơ hội xem thực đơn, mà chọn luôn năm món khác nhau một cách thần nhiên không hề khách sáo, mà tất cả đều là những món nổi tiếng.

=_=_

Nặc Nặc nghiêng răng, rất muốn nói, “Đủ rồi, đủ rồi, hai người ăn không hết”, nhưng phát hiện ra hình như mình mời khách, câu đó nói lại cảm thấy quá sức nhỏ mọn hẹp hòi.

Vì không quen với cách ăn món Thái;

Lại vì không được nhìn thực đơn, nên giá tiền mù mờ không đáy;

Lại vì hôm nay Nặc Nặc không mang theo thẻ ATM, trong người chỉ có ba trăm tệ tiền mặt...

Bữa ăn đó, Nặc Nặc không biết mùi vị gì cả.

Ăn cơm cùng Đại boss đúng là, sẽ tiêu hóa không nổi mà...

Nặc Nặc nhìn những món ăn đẹp mắt kia, cắn đôi đũa bạc tưởng tượng rằng, lát nữa mình không trả nổi tiền, Đại boss sẽ sa sầm mặt như thể trời sắp mưa ông chủ nhà hàng thì mắng mỏ cô ăn quyet không trả tiền, cuối cùng, không chịu nổi, Nặc Nặc viện cớ đi vệ sinh, chuồn ra quầy trả tiền.

Phục vụ thấy khách đến thì mỉm cười lịch sự, “Chào cô, xin hỏi cô cần phục vụ gì ạ?”

Nặc Nặc cười ngây ngô, ồ, nhà hàng lớn có khác, nữ phục vụ cười cũng thật ngọt ngào, “Chào chị, tôi muốn tra thử giá cả của bàn gần cửa sổ kia.”

Nghe thế, phục vụ ngăn người, nhìn Nặc Nặc vẻ kỳ quặc. Nặc Nặc mặt đỏ lên rồi tái đi, nhưng vẫn rụt cổ lại, kiên trì mỉm cười, “Giúp tôi tra thử.”

Nếu như... thực sự không đủ tiền, thì phải tìm bạn bè quanh đây len lén mang tiền đến cho mình. Ôi trời, cô chưa bao giờ mất mặt đến thế, Nặc Nặc đang nhớ lại xem có ai ở gần đây không, thì phục vụ đã tra ra số tiền, báo một cái giá mà khiến Nặc lạnh cả người.

Nặc Nặc nuốt nước bọt, “Chị có chắc chị nói số tiền là nhân dân tệ không? Không phải yên Nhật, Đài tệ hay tiền xu???”

Phục vụ nở nụ cười khó xử, “Xin lỗi, chính xác là giá này.”

Nặc Nặc nước mắt đầm đìa, cái nhà hàng khốn! Chỉ có trang trí đẹp hơn tí, phục vụ đẹp hơn tí, trên món ăn có thêm mấy bông hoa cà rốt, mà vét sạch của cô cả một tháng lương?! Nặc Nặc vừa nghĩ vừa lờ đờ trở lại chỗ cũ như bị mộng du.

Hai cô phục vụ ở quầy tính tiền thấy thế thì càng nghi ngại.

Phục vụ A, “Cô gái này quái lạ thật, chồng cô ấy là khách quý ở đây, chi phí đều khấu trừ vào thẻ VIP, đâu có cần cô ấy trả tiền mà vẻ mặt bị thảm thế kia?”

Phục vụ B, “Thế mà cậu cũng không hiểu à? Nhất định là cô ấy tiết kiệm lại biết thương người, xót tiền ấy mà! Có điều sao cậu biết họ là vợ chồng, lẽ...”

Phục vụ A, “Hê, đừng có mà mơ giấc mộng xuân thu nữa đi. Lúc này vị tiên sinh ấy đã dặn, phu nhân anh ấy thích cay, bảo món ăn hôm nay gia vị cho đậm vào.”

...

Nặc Nặc trốn trong phòng vệ sinh gọi cho đám bạn quen biết một vòng. Bạn bè cô nghe số tiền đó đều lặng lẽ rơi lệ. Nặc Nặc khóc ròng, phải biết sớm là đám bạn đó bình thường không tìm cô để vay tiền cô đã tốt lắm rồi, bây giờ lại đang cuối tháng, tiền đâu ra mà cho cô vay?

Vì không vay được tiền, lại không có gan gọi điện cầu cứu bố mẹ, nên trên đường trở về, tâm trạng cô càng hoảng loạn, đến nỗi lúc lên cầu thang đã sơ ý, thực hiện cuộc tiếp xúc thân mật với đất mẹ hiền từ, hình thành một chữ “đại” cực lớn.

Bên này Tiêu Dật nghe tiếng động cũng thò đầu ra quan sát, thấy thỏ trắng của anh đang ằng ằng nước mắt nằm bò trên đất, như chết rồi. Thực ra trong nhà hàng có trải thảm, dù ngã thế nào cũng không có gì đáng ngại, nhưng khi Tiêu Dật đến trước mặt Nặc Nặc, cô đã đỏ hoe mắt, nhìn anh, cắn chặt môi.

Tiêu Dật bỗng thấy tim đau nhói, bất giác quỳ xuống kéo Nặc Nặc, “Đứng lên.”

Tiêu Dật vốn lạnh lùng trầm tĩnh, câu nói ấy cũng mang chút ngữ khí lạnh lẽo và mệnh lệnh thường ngày. Vốn đã cuống quýt, Nặc Nặc nghe thế càng cho rằng mình bị khinh miệt. Cô cắn răng định đứng lên thì mất thăng bằng, lại ngã ngồi xuống đất.

Lúc ấy Tiêu Dật thấy mí mắt giật giật, nhìn theo dáng ngồi ôm chân của Nặc Nặc, dời ánh mắt đến phía trên chiếc giày cao gót... Mắt cá chân ở đó đã sưng phồng.

Nặc Nặc khóc, “Xin lỗi, tôi không cố ý để mất mặt, bình thường không quen mang giày cao gót, giày này của chị họ lại cao thế, tôi...” Nói được một nửa, Nặc Nặc đã tự động im thinh. Vì Tiêu Đại boss anh tuần thân vũ đã lẳng lặng cúi xuống, bế bổng Nặc Nặc lên như kiệu bế công chúa.

... (>_<) ...

Nặc Nặc đàn người, trong đầu chỉ còn lại một câu chẳng liên quan gì đang bay phấp phới trước mắt: Mỗi một cô gái đều mong muốn một vòng tay bế mình kiểu công chúa.

Dựa vào lòng Tiêu Dật sung sướng, Nặc Nặc hí hửng nghĩ: Có phải vì tai họa mà được phúc chăng?

—Tôi là đường phân cách bị tổn thương—

Khi Tiêu Dật đưa Nặc Nặc đi khám chân xong, bác sĩ tuyên bố chỉ bị thương phần xương, nghỉ ngơi vài ngày sẽ ổn, Nặc Nặc mới sức nhớ ra một vấn đề rất quan trọng, “Á? Lúc này khi chúng ta ra khỏi nhà hàng hình như chưa trả tiền?”

Phục vụ không ngăn lại, bảo vệ cũng chẳng đuổi theo, thực ra cô cũng đã nghĩ hay ăn cướp một bữa, nhưng... không ngờ lại suôn sẻ đến thế. >_<

Tiêu Đại boss nhướn mày, “Tôi có nói là bắt cô mời à?”

“Hừm...” Hình như từ đầu chí cuối, chính xác là chỉ có cô nói.

Tiêu Dật thấy vẻ mặt ủ rũ cùng cực của Nặc Nặc thì rất khoái chí, cười: “Không sao, bữa cơm này coi như cũng không uống mà.”

“Hử?” Nặc Nặc nhìn trời.

Tiêu Dật tay khoanh ngực nhìn ra cửa sổ, ánh mắt lấp lánh, “Đã lâu quá rồi tôi không thấy ai mất mặt đến thế.” = =

Ấn ý trong đó là, Nặc Nặc cô hôm nay ngả rất đẹp, khiến bốn điện hạ cười sung sướng, nên bữa cơm này mời cô xem như cũng xứng đáng. Trong một giây bông bột, Nặc Nặc chỉ muốn đập đôi giày cao gót vào trán Tiêu Dật.

Bằng bó chân xong, Tiêu Đại boss còn đưa Nặc Nặc về tận khu nhà cô ở như đưa đón khách quý, vấn đề đã giải quyết xong. Nặc Nặc chỉ còn lại một chân là đi được, phải nhảy lò cò hết sức khó khăn để leo lầu, thực sự là có hơi khó khăn, huống hồ bây giờ bên chân không bị thương còn mang đôi giày cao gót của bà chị họ.

Có được bài học đau đớn ban nãy, nếu không vì thấy Đại boss còn ở đó, thì Nặc Nặc đã cởi phăng đôi giày, để chân trần mà lên. Nhưng lúc này...

Nặc Nặc ngồi bên ghế phụ, len lén nhìn sắc mặt Tiêu Dật, đối phương vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, “Để tôi đưa cô lên.”

Nghe đến chữ “đưa”, Nặc Nặc liền nhớ ngay đến kiểu bế công chúa lúc nãy, mặt đỏ bừng, “Không cần đâu, hôm nay đã phiền anh quá rồi. Để tôi gọi bố tôi xuống đón.”

Khựng lại một lúc rồi Tiêu Đại boss ngoảnh sang, ánh mắt lấp lánh nụ cười, “Cô có chắc là bố cô... vác nổi cô không?”

o()o

Nặc Nặc... buồn bực... rất muốn cắn người.

Anh ta đang khiêu khích về vấn đề cân nặng mà phụ nữ không thể chấp nhận!!! Nhưng Tiêu Đại boss không quan tâm, vẫn tiếp tục khiêu khích, “Không cần lo, bình thường tôi cũng tập luyện thể thao, cô chỉ nặng hơn quả chuông hồng nhà tôi một tí thôi mà.”

Nặc Nặc nắm chặt tay. Được thôi, nếu anh đã bắt nhân thì tôi cũng bắt nghĩa vậy!

“Nhà tôi ở tầng tám, không có thang máy.”

“...” Tiêu Đại boss vạn năng cuối cùng đã, ghen!!!

Bà Hứa quyết định, ngày mai sẽ đi viếng Bồ Tát.

Bồ Tát ở ngôi chùa ấy thực sự là quá quá linh thiêng, sáng nay bà mới đi thắp hương cầu khẩn, mong con gái tìm được người tốt để gả đi, buổi chiều con gái bà đã đưa người ta về!

Nhớ đến giây phút vừa mở cửa, thấy một cậu chàng đẹp trai bé Nặc Nặc nhà bà bước vào, trái tim bà Hứa đã đập thành thịch, thịch thịch. Cậu ấy, chính là đồng nghiệp Tiểu Trương mà ông nhà bà lần trước nhắc đến chẳng. Ngoại hình cũng rất ổn, lại là nhân viên nhà nước, ổn định lắm! Rất tốt, rất tốt!

Bà Hứa rất hài lòng anh chàng con rể này, nhưng lại xót xa cho chân của Nặc Nặc, không kìm được rên rỉ, “Ôi chao, con bé này! Phải nói gì với con đây? Sao chỉ ra ngoài đi xem mắt mà thành ra thương tật thế này???”

Nặc Nặc nghe hai chữ “xem mắt” chỉ sợ Tiêu Đại boss nổi điên, lén lút liếc nhìn sang bên cạnh, thấy đối phương không phản ứng gì, mà vẫn nhàn nhã uống trà thì bĩu môi nói, “Mẹ nói quá lên, có gì nghiêm trọng đâu, chỉ bị trật khớp bình thường thôi mà.”

Bà Hứa chưa kịp đáp lời, Tiêu Dật đã đặt cốc trà xuống, “Bác sĩ nói cô bị bong gân, tốt nhất là nghỉ ngơi một tuần.”

Một tuần?!

Nặc Nặc mở to mắt, đầu nguy hiểm thế, mà Đại boss rõ ràng biết hôm kia là thứ Hai rồi, nói vậy thì...

Bà Hứa gật gù, “Đúng, lúc này phải nghỉ ngơi cho tốt, nếu không bong gân thì gãy xương, sau này thành tật nguyên chẳng có ai thêm ngó tới! Con mau mau xin Tiêu... Tiêu đứa gì đó của con nghỉ đi!”

Nặc Nặc phun hết trà ra. Bình thường khi cô thỉnh giáo boss chuyện công ty, hiếm khi gọi Tiêu Dật là “Tiêu tổng”, mà cứ gọi là “boss”[1], cũng may ông Hứa rất tân tiến, đi làm ngày nào cũng tiếp xúc với hậu bối hiện đại, đương nhiên hiểu con gái nói gì, chỉ có bà Hứa ngồi cạnh là thắc mắc cả buổi.

Một ngày nào đó, tháng nào đó, bà Hứa cuối cùng không nhịn nổi thắc mắc trong lòng, đã chạy đến hỏi chồng mình, “Bố nó này, ông chủ của công ty mới mà Nặc Nặc đang làm sao quái lạ thế? Chứ Trung Quốc chúng ta nhiều thế, Tuần rồi Tài gì gì đó không đặt, lại đi đặt là Dứa, chẳng lẽ lúc mẹ cậu ta mang thai rất thích ăn dứa?”

Ông Hứa cười thâm trong bụng muốn đứt cả ruột, nhưng để tránh cho vợ đại nhân của mình giận quá hóa thẹn, ông cố nén cười, “Không phải Dứa, mà là Boss.”

“Ba Tư?” Bà Hứa ú ớ, “Kẹo Ba Tư? Thôi thà gọi Dứa còn hơn.”

Chuyện cười đó, boss con nhà họ Lén nói sau lưng bà Hứa. Họ cười đến nổi nước mắt chảy đầm đìa, nhưng Nặc Nặc không ngờ rằng bà Hứa lại hiểu lầm người hôm nay đưa cô về nhà là đối tượng xem mắt, càng không nghĩ rằng mẹ lại dũng cảm đến thế, đặt nickname “Dứa” cho Tiêu Dật ngay trước mặt anh.

Nặc Nặc cuống quýt giải thích, “Mẹ, không phải! Sếp chúng con không phải tên Dứa, mà là...”

Nói được một nửa, Nặc Nặc ngược lên nhìn vào mắt Tiêu Dật, thấy Tiêu Đại boss khẽ lắc đầu, ra hiệu cô đừng nói. Hử? Tiêu Dật thấy mình đưa nhân viên về nhà là rất mất mặt? Hoặc là... sợ mẹ cô kinh ngạc mừng rỡ?

Bà Hứa, “Vậy tên là gì?”

Nặc Nặc nuốt nước bọt, nghiêng rằng, “Thực ra, anh ấy tên là Dứa. >_<”

— Tôi là Dứa, bay lên trời —

Bà Hứa hào hứng đến phòng khách gọt táo cho con rể tương lai ăn, lúc này Nặc Nặc mới cúi mặt, “Tiêu tổng, xin lỗi anh, hình như mẹ tôi hiểu lầm anh là đối tượng xem mắt, nên...”

Nói đến đó, Tiêu Dật đã ngắt lời Nặc Nặc, “Tôi không phải đối tượng xem mắt của cô?”

{{{(>_<)}}} Đạp phải khu vực có bom rồi.

“Hay là, cô muốn tìm anh chàng kia đưa cô về nhà hơn?”

“Không phải, không phải,” Nặc Nặc khóc ròng, tại sao nói chuyện với Tiêu Đại boss lại khó đến thế, “Tôi chỉ cảm thấy... mẹ tôi hiểu lầm anh, thật có lỗi.”

Tiêu Dật thấy Nặc Nặc rụt đầu lại thì biết giọng điệu quá cứng nhắc của mình đã khiến người ta khiếp hãi, bèn vội vàng vỗ vai cô, nói, “Cô chưa nhắc đến chuyện xem mắt lần trước với hai bác à?”

Nặc Nặc lắc đầu lia lịa như đánh trống trận, chuyện nhảm lẩn lẩn ấy làm sao cô dám nói ra? Thế là boss mẹ cô cũng tự động xử lý nó như kiểu “con gái chê bai đối phương” vậy.

Tiêu Dật cười khẽ, dựa vào ghế sofa, ánh mắt bất giác lóe lên một tia dịu dàng, liếc nhìn Nặc Nặc đang căng thẳng đến mức cứng đờ người.

Đúng là một con thỏ trắng thú vị.

Nặc Nặc nhìn anh, chớp đôi mắt to, định chuyển đề tài, “Nhưng Tiêu tổng, tại sao không được nói cho mẹ tôi biết anh là sếp tôi?”

Nghe câu đó, hàng lông mày rất đẹp của Tiêu Dật giãn ra, vẻ nghiêm túc, “Vì tôi chưa chuẩn bị để ra mắt.”

...

Nặc Nặc tựa vào tường, thổ huyết.

Đại boss ơi là Đại boss, tôi chỉ hỏi vu vơ một câu, thực ra anh không cần... trả lời nghiêm chỉnh như thế, mà hơn nữa, bố mẹ tôi cũng chỉ là tiểu thị dân bình thường, anh là sếp mà đích thân đưa nhân viên mình về, họ đã cảm kích đến rớt nước mũi rồi, như thế nào mà gọi là “Chưa chuẩn bị để ra mắt”. Anh đang cố ý làm tôi mất mặt ư?

Nặc Nặc không dám nhìn vào mắt Tiêu Dật, ánh mắt cô lấp lánh, lúc thì nhìn trần nhà, lúc lại cúi xé bộ bọc ghế sofa. Không khí giữa họ đang rất ngột ngạt thì bà Hứa bê đĩa trái cây vào.

“Chàng trai, đến đây ăn táo đi.”

“Cám ơn bác gái.”

Bà Hứa hiền từ nhìn con rể tương lai, vô cùng thỏa mãn, “Nặc Nặc con tiếp khách nhé, mẹ đi mua thức ăn. Hôm nay cháu ở lại ăn cơm nhé.”

Tiêu Dật vội đứng lên, khéo léo từ chối, “Dạ không, công ty vẫn còn chút việc.” Câu này cũng đúng, Tiêu Dật vốn đang ở nhà xem xét tài liệu, phát hiện tờ trắng đang treo tường, mới tạm thời ra ngoài xử lý.

“Cháu đã giúp Nặc Nặc nghỉ phép, để cô ấy ở nhà nghỉ ngơi một tuần.”

“Ôi, cháu thật là chu đáo. Nặc Nặc lại làm phiền cháu rồi.” Bà Hứa cười đến nỗi mắt híp lại thành một đường chỉ, đứa con rể này khá quá, Nặc Nặc chưa nghỉ ra mà cậu ấy đã giúp xin nghỉ ốm. Ân cần, chu đáo, giỏi hơn ông chồng bà nhiều.

Bên này Nặc Nặc nghe nói Tiêu Dật sắp đi thì vui mừng hỉ hả, sốt ruột nói, “Tiêu... anh còn có việc à? Vậy không giữ anh lại nữa, chân tôi không tiện đi, mẹ giúp con tiễn anh ấy vậy.”

Tiêu Dật giấu nụ cười trong đáy mắt, sải bước ra đến cửa rồi đột ngột quay lại, nhip tim Nặc Nặc hẫng mất một nhịp, Tiêu Đại boss chỉ nói với bà Hứa, “Hôm nay cháu làm phiền bác quá.”

“Đâu có, đâu có, lần sau đến ăn cơm nhé.”

Tiêu Dật đáp, “Nhất định ạ. Cháu biết phố Tây Sơn có một chỗ mát-xa rất tốt, nhiều trường hợp bong gân đều trị được, chân Nặc Nặc hơi sưng, thực ra mỗi ngày đi mát-xa một lúc sẽ tốt hơn.”

Nghe thế, bà Hứa cố ý tỏ vẻ khó xử, “Tốt thì tốt, nhưng Nặc Nặc bây giờ lên xuống cầu thang không tiện, bố nó ngày mai lại đi công tác, một mình bác già cả làm sao khiêng nổi nó...”

Nặc Nặc nghe bà Hứa nói thế thì than thầm trong bụng. Sao hai người này cứ như kẻ đàn người hát thế nhỉ? Nặc Nặc đang hoang mang thì Tiêu Dật đã cười, “Cái đó dễ thôi, cháu có xe. Vậy thế này, mỗi buổi chiều cháu sẽ đến đón Nặc Nặc đi mát-xa.”

Bà Hứa, “Thật không? Ôi chao, làm phiền cháu quá.”

“Không sao ạ.”

Đùng đùng đùng...

Nặc Nặc đỡ người ngồi trên ghế sofa, chỉ thấy sấm rền vang dội.

“Không... không cần đâu, anh bận thế, ngày nào cũng đến...” Nặc Nặc nhin nôn đến mức bị nội thương. Chỉ bong gân thôi, nghỉ một tuần đã quá đáng lắm rồi. Còn mát-xa? Ngày nào cũng mát-xa ư?

Chỉ tiếc là sự kháng cự bé nhỏ của cô không thể làm cho hai người đứng ở cửa nghe thấy.

“Vậy sau này lại phải đến làm phiền bác gái rồi.”

“Đâu có, cháu đến Nặc Nặc vui còn không hết nữa là, đúng không, Nặc Nặc?” Bà Hứa cười cười, nhưng không nghe thấy con gái phản ứng thì thắc mắc, “Ừa? Nặc Nặc? Nặc Nặc? Con bé này, sao không nói gì hết vậy?”

Bên kia Tiêu Dật đang nhướn môi, “Bác gái không cần gọi đâu, cô ấy đã vùi mặt vào chăn rồi.”

Nặc Nặc bịt mặt tiếp tục làm kẻ điếc. Mẹ ơi, mẹ hợp tác với người ngoài, bán đứng con gái mẹ như thế sao???

Hơn một tuần sau đó, Nặc Nặc đều làm việc ở nhà.

Cũng may bây giờ là thời đại công nghệ thông tin, ngoài việc không thể tham gia họp hành ra, công việc của Nặc Nặc chỉ cần dùng máy tính, sau đó gửi email cho người hướng dẫn Mạc Tử Uyên là được. Về chuyện bị thương, Mạc Tử Uyên cũng không nói gì, chỉ hỏi mấy câu rồi thôi.

Nặc Nặc cũng chẳng quan tâm, Mạc Tử Uyên là người như vậy, anh là thiên tài sáng chế game, nhưng có vẻ không thông thạo chuyện đối nhân xử thế, với ai cũng tỏ vẻ lạnh lùng, cô đã quen rồi. Nhưng hai ngày sau, Nặc Nặc mới phát hiện ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Hôm ấy Nặc Nặc đang treo QQ để làm nhiệm vụ game, avatar của Thẩm Hiểu Tập phòng Mỹ thuật đột nhiên chớp sáng.

Thẩm Hiểu Tập – phòng Mỹ thuật: Nặc Nặc Nặc Nặc, có đó không?

Hứa Nặc – phòng Kế hoạch: ?

Thẩm Hiểu Tập – phòng Mỹ thuật: Hê hê, biết ngay cậu có đó mà. Chân cậu đã đỡ hơn chưa?

Hứa Nặc – phòng Kế hoạch: (nở nụ cười đáng yêu) Ừ, cảm ơn, đỡ nhiều rồi, tuần sau là đi làm bình thường được.

Gõ xong câu đó, Nặc Nặc không nén được than thở. Ngày nào cũng mát-xa và bôi thuốc, không khỏi nhanh mà được à? Nhưng Tiêu Dật ngày nào cũng đến nhà cô rất đúng giờ, lại bế lên bế xuống, rồi lại xe hơi cao cấp, thực sự là quá nổi bật. Hôm qua bác Vương trong khu nhà cô còn hí hửng hỏi, “Anh chàng lúc nãy là bạn trai Hứa Nặc à? Đẹp trai thật!”

Nặc Nặc chưa kịp giải thích, bà Hứa đã dương dương đắc ý lúc lắc đầu, “Ôi dào, đâu có đâu có. Đẹp trai thì có ích gì? Có mãi ra mà ăn được đâu, quan trọng nhất là ăn cần với Hứa Nặc, tính cách lại tốt. Chị nói có phải không, mẹ Vương?”

Nặc Nặc, ý của mẹ là, con rể chúng ta không chỉ đẹp trai mà còn có tài... thật sự là... cái gì cũng có. Kỳ thực Nặc Nặc rất muốn nói cho mẹ biết, Tiêu Đại boss không phải con rể, càng không phải đồng nghiệp của bố, nhưng không biết mở lời thế nào.

Thẩm Hiểu Tập – phòng Mỹ thuật: Tốt quá, nghe nói cậu đã chuyển sang nhân viên chính thức rồi, chúc mừng nhé!

Hứa Nặc – phòng Kế hoạch: (đỏ mặt) Đâu có, thời hạn thử việc của tớ chưa qua mà!

Thẩm Hiểu Tập – phòng Mỹ thuật: Hi hi, cậu còn lừa tớ, hôm nay thông báo đã dán rồi!

Nặc Nặc nhìn chằm chằm vào màn hình, sưng sờ, vội vàng gõ “lách ta lách tách” một hàng chữ.

Hứa Nặc – phòng Kế hoạch: Thông báo gì cơ?

Thẩm Hiểu Tập – phòng Mỹ thuật: Thông báo hạng mục, hôm nay phòng Hành chính thông báo, công tác khai thác game “Kỳ Lân Sát” đã chính thức khởi động, hôm nay tổ Hạng mục thành lập, tớ thấy kế hoạch viết kịch bản là tên cậu đó!

Thẩm Hiểu Tập – phòng Mỹ thuật: Ai chả biết việc vào được tổ Hạng mục cũng như là được chuyển thành nhân viên chính thức chứ, đến giờ mà cậu còn dám giấu tớ, hừ!

Nặc Nặc ngó người, Hiểu Tập nói đúng, công ty sáng chế Kiều Dực bảo đảm được chất lượng game là do, họ có đội ngũ nhân viên ổn định, mỗi khi khai thác game mới, nhân viên trong tổ Hạng mục đều làm việc rất xuất sắc, thế nên những nhân viên chưa chính thức tuyệt đối không thể vào tổ Hạng mục được.

Nói cách khác là, Nặc Nặc vào được tổ Hạng mục cũng có nghĩa là một dạng nhân viên chính thức kiểu khác. Nghĩ đến đó, tim Nặc Nặc tích tắc nở ra vô số những đóa hoa trắng muốt xinh đẹp. Thời hạn thử việc khó khăn cuối cùng đã qua rồi sao?

Bên kia màn hình, Hiểu Tập vẫn còn hí hoáy gõ không ngừng.

Thẩm Hiểu Tập – phòng Mỹ thuật: Ôi... đúng là hâm mộ cậu chết đi được. Có đâu đâu khổ như tớ, thực ra từ khi cậu chuyển ra khỏi tầng ba, tớ đã linh cảm cậu sắp được chuyển thành nhân viên chính thức rồi.

Hứa Nặc – phòng Kế hoạch: Không sao, thời hạn của cậu cũng sắp đến rồi mà? Tớ nhầm cậu rồi đó...

Thẩm Hiểu Tập – phòng Mỹ thuật: Hê hê, đừng có nịnh tớ. Thực ra có vấn đề này đã đeo bám tớ rất lâu rồi, Nặc Nặc, cậu có thể nể tình chúng ta quan hệ tốt nhất trong đám mới vào này, mà thổ lộ cho tớ biết tí chút không?

Hứa Nặc – phòng Kế hoạch: Gì cơ?

Thẩm Hiểu Tập – phòng Mỹ thuật: Cậu và Tiêu Đại boss... cái này cái kia... hê hê, cậu hiểu mà! Lời đồn gàn đây trong công ty có phải là thật không?

Hứa Nặc – phòng Kế hoạch: ...

Nặc Nặc đập đầu vào bàn, đầu tiên là chuyển lên tầng mười bảy, bây giờ lại là vào tổ Hạng mục, còn bị bức ép mỗi ngày lấy cơm và rửa bát, đồng nghiệp không nghĩ vậy mới lạ. Điều khiến Nặc Nặc buồn bực hơn là cô hoàn toàn không biết trong lòng Đại boss nghĩ thế nào nữa.

Thẩm Hiểu Tập – phòng Mỹ thuật: Nặc Nặc cậu đừng hiểu nhầm, không phải tớ nghi ngờ khả năng của cậu, nhưng cái đó, chuyện cậu và Đại boss đã phơi bày lộ lộ rồi mà...

Nặc Nặc vô cùng buồn bực, rất muốn nhắc nhở Hiểu Tập cụm từ “phơi bày lộ lộ” là mang nghĩa xấu đó, không thể tùy tiện áp dụng nó vào Tiêu Đại boss anh minh thần vũ được đâu.

Hứa Nặc – phòng Kế hoạch: Chuyện gì cơ chứ?

Thẩm Hiểu Tập – phòng Mỹ thuật: (kinh ngạc) Đại boss chưa nói cậu biết à? Công ty chẳng phải có một nhóm siêu cấp hay sao? Mỗi sáng ai đến trễ hoặc nghỉ phép, các em phòng Hành chính đều dán lên bảng thông báo. Tuần này em Lâm vừa thông báo, viết cậu trốn việc, kết quả Tiêu Đại boss thủy quái ngầm vạ nam đột ngột nhảy ra bảo...

“Hứa Nặc đã xin tôi nghỉ ốm một tuần, không coi là trốn việc.” Woa ka ka, cậu không biết cảnh tượng lúc ấy đâu, cả văn phòng đều vừa trợn mắt với màn hình vi tính, vừa tìm cảm mình rơi đây đấy.”

Nặc Nặc nổi cả da gà với sự tưởng tượng man rợ của Thẩm Hiểu Tập. Mà điều quan trọng hơn là, cô đã hiểu rõ hoàn cảnh mình hiện tại: Có lẽ trước kia, mọi người vẫn chỉ đoán mò, lén lút bàn luận gian tình giữa mình và Tiêu Dật, nhưng bây giờ... hết cách biện hộ rồi!

— Tớ là đường phân cách xinh đẹp động lòng người —

Buổi chiều, Nặc Nặc nghe được hoàn chỉnh việc mình vào tổ Hạng mục từ lão đại Phì Long.

Thì ra, Nặc Nặc trước đó không lâu đã viết một kịch bản tiên hiệp Trung Quốc Cổ Phong, tên gọi là, “Kỳ Lân Sát”. Nam chính từ nhỏ đã mang trong mình “sát khí”. Người thân hay bạn bè chỉ cần đến gần anh,

nhẹ thì nội thương tẩu hỏa nhập ma, nặng thì nguy hiểm đến tính mạng. Người trong thôn đều nghĩ nam chính là quý, nên muốn giết cho yên lành. Trong lúc tháo chạy, nam chính được cao tăng đắc đạo cứu giúp, đã tu luyện được hơn mười chiêu thức ở một đầm tiên, học được cách kiềm giữ sát khí. Anh gặp được thiếu nữ không sợ khí trên người anh, nhưng đúng lúc đó cao tăng đắc đạo nói cho anh biết rằng, cha mẹ anh không phải người phạm, đã đến lúc xuống núi rồi...

Thực ra cả kịch bản là một câu chuyện hỗn hợp rất vớ vẩn, sến, nhảm nhí v.v... Lúc đầu khi Mạc Tử Uyên bảo Nặc Nặc viết kịch bản, Nặc Nặc hiểu công việc này chắc là luyện tập, cũng không bị áp lực nhiều lắm, hoàn toàn phát huy trí tưởng tượng của mình.

Sau khi giao bản thảo, Mạc Tử Uyên cũng không bình luận gì nhiều, chỉ phán một câu rất trung tính, “Thế giới quan to lớn, tình tiết câu chuyện nhiều biến cố, nhưng vẫn tồn tại Bug (lỗi) nhỏ, game tình cảm cần đặc sắc hơn” v.v... Nặc Nặc dưới sự chỉ đạo sửa sửa viết viết n lần nữa, nhưng hoàn toàn không nghĩ rằng khi ấy Mạc Tử Uyên chuẩn bị dùng kịch bản ấy để làm hạng mục mới, càng không ngờ anh ta lại đưa nó cho Tiêu Dật thẩm tra, còn chuyện Tiêu Đại boss thông qua câu chuyện đó, đồng thời lập tổ Hạng mục mới, càng là điều bất ngờ ngoài dự kiến.

Cầm ống nghe mà bàn tay Nặc Nặc rịn mồ hôi, “Phì Long lão đại, anh không lừa em đấy chứ? Lúc ấy Mạc lão đại cứ nói cái tên “Kỳ Lân Sát” không ổn, chữ “sát” không may mắn, sợ game thủ nhìn tên đó sẽ không muốn chơi nữa.”

Bên kia đầu dây, Phì Long lão đại cười khế, “Em nói đúng rồi đấy, cái tên đó Tiêu lão đại không hề tán đồng, cả kết cấu câu chuyện, lão đại cũng thấy bình thường, chú Lý trưởng tổ hạng mục càng kiên quyết phản đối, bảo kịch bản của em lấy “sát khí” làm chủ đạo, rất xui xẻo. Một vai nam chính xui xẻo và cô độc như thế, rất dễ khiến game thủ nảy sinh cảm giác u ám, muốn từ bỏ trò chơi, nhưng...”

“Nhưng gì cơ ạ?”, Nặc Nặc căng thẳng đến mức lưỡi sắp không uốn nổi. Thực ra những điều mà Tiêu Đại boss và chú Lý nói ấy, cô đã biết từ lâu. Hoặc nói cách khác, lúc đầu anh chàng lạnh lùng Mạc Tử Uyên đã dùng lời lẽ sắc nhọn tạt cho cô một bát nước lạnh.

Ngẫm lại cũng đúng. Tuy từ khi các nhân vật nữ chính xuất hiện, một đám người du ngoạn khắp nơi, tìm kiếm nguyên nhân bắt đầu tạo ra sát khí của nam chính, câu chuyện đã tiến hành bằng nhịp điệu nhanh, nhưng trong câu chuyện, lúc nào cũng có chút buồn thương nhẹ nhàng. Nam chính từ bé đã bị mọi người sợ hãi xa lánh, khi xem sẽ khiến người ta cảm thấy bị đè nén đến ngạt thở.

Câu chuyện đó, với những kịch bản yêu đương nhăng nhit, ăn mặc hở hang, thân hình bốc lửa thật sự là không thể nào so sánh được. Nếu Nặc Nặc là người sáng chế, xuất phát từ suy nghĩ về thị trường, có lẽ cũng sẽ từ bỏ “Kỳ Lân Sát”, thế nên cô hoàn toàn không ngờ rằng Mạc Tử Uyên lại đưa kịch bản gây tranh cãi này vào danh mục xét duyệt kế hoạch. Thật khó hiểu!

Phì Long lão đại ho một tiếng, nói, “Tử Uyên mỹ nhân chỉ nói một câu giải thích cho việc chọn kịch bản này, ‘Câu chuyện này sẽ khiến mỗi một game thủ cảm thấy khó quên.’”

Nghe câu nói đó, Nặc Nặc sững sờ, ghen lời.

Cô từng nghe một vị tiền bối nói, một câu chuyện hay không phải do phong cách viết đẹp, kết cấu câu hay, mà là sự linh hoạt hồn văn, triển khai thế giới quan và tình cảm của câu chuyện hiện ra trước mắt độc giả như thế nào. Một câu chuyện hay cho dù có trải qua mười năm, hai mươi năm, có những chi tiết, tình cảm vẫn đọng mãi trong lòng mỗi độc giả, khó có thể quên. Mỗi lần đọc lại đều sẽ có trải nghiệm mới mẻ. Đó là nét đặc biệt mà những câu chuyện đọc để giết thời gian không thể sánh được.

Nặc Nặc ôm lấy ống nghe, nở nụ cười ngọt ngào, bỗng nảy sinh cảm giác như thần giao cách cảm với Mạc Tử Uyên, “Chỉ một câu như thế mà Đại boss gật đầu ư?”

“Sao được?” Phì Long lão đại khịt mũi, “Anh nói nhé, Tiểu Nặc Nặc, tuần sau em về công ty phải cảm ơn Tử Uyên mỹ nhân đi, em không biết vì muốn dùng kịch bản đó, mà trong buổi họp Tử Uyên và Tiêu lão đại sắp cãi nhau to đấy.”

“...” Nặc Nặc ngớ người, không phải chứ, Tiêu Đại boss và Mạc Tử Uyên mà cãi nhau to thì sẽ thế nào nhỉ? Đáng sợ quá...

“Haizzz, tóm lại vẫn là Tiêu lão đại nhượng bộ, để lại một câu ‘Anh là người sáng chế, liệu mà làm’ rồi đi thẳng. Tiểu Nặc Nặc, em cũng tốt số lắm, hai hôm nay lão đại vì Tử Uyên đổi đầu mà sắc mặt tệ hại, bọn anh tránh còn không kịp, có giống em thoải mái trốn trong nhà đâu...”

Ding doong...

Phì Long lão đại chưa nói xong, chuông cửa nhà Nặc Nặc đã reo vang.

Nặc Nặc biết giờ này thì chỉ có vị Tiêu Đại boss nghe nói “gần đây tâm trạng rất không tốt, sắc mặt tệ hại lắm” đến đón mình đi mát-xa chứ còn ai khác.

Lặng lặng gác điện thoại, Nặc Nặc giặt mình quay lại, sợ đến mức phải nuốt ực nước bọt.

Tiêu Đại boss chắc sẽ không đem mình ra làm thùng rác xả stress chứ?

[1] Ở đây ý nói bà Hứa nhầm chữ Boss trong tiếng Anh thành boluo = Dứa trong tiếng Hoa.

5. Chương 05

CHƯƠNG 5: BẠN TRAI CHÍNH CỐNG

Mẹ ơi, mẹ có xứng đáng với con không?

Rót một ly trà hoa cúc cho khách, Nặc Nặc liếc nhìn người ấy, cổ nở nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, “Đại... đại sư huynh, anh bận như thế còn đến thăm em, thật ngại quá.”

Tiểu văn thư ấy đúng là biết tận dụng thời gian, cứ chọn lúc bà Hứa đi mua thức ăn, Tiêu Đại boss sắp đến mà thăm hỏi. Giác quan thứ sáu của phụ nữ mách bảo Nặc Nặc, “đại sư huynh” đến đột ngột thế này rất phiền phức.

Tiểu văn thư lúc lắc đầu, nói với vẻ vô cùng bí ẩn, “Không có gì, anh nghe Hứa sư phụ đi công tác nói em bị bong gân nên đến thăm. Còn nữa, Hứa Nặc, Hứa sư phụ nói những lời có vẻ hơi kỳ lạ.”

Nặc Nặc cứng miệng, không cần nói cũng biết là chuyện gì rồi. Vì đêm hôm cô bị bong gân, ông Hứa đã đi công tác nên không thể gặp mặt Tiêu Đại boss. Bà Hứa chỉ ôm điện thoại khen rồi rít Tiểu Trương là người ân cần, chu đáo, hiểu biết. Ông Hứa ở bên kia cũng sung sướng khen Tiểu Trương thật thà này nọ.

Tiểu văn thư ho khê, đảo đảo mắt, “Hứa sư phụ bảo anh ngày ngày đến đón em. Thực sự là rất ngại, ông còn bảo anh... cứ thế mà làm.”

Nặc Nặc ôm đầu... Bố ơi, bố có thể nhiều chuyện hơn chút nữa không?

Tiểu văn thư thấy thế thì ngửa mặt lên trời thở dài, “Oan nghiệt ơi là oan nghiệt...”

“?” Nặc Nặc còn chưa hiểu ra tại sao “đại sư huynh” lại đột ngột lôi chủ đề oan nghiệt này vào, thì tiểu văn thư đã xúc động nói, “Hứa Nặc, em như thế là không đúng. Anh nhớ lần đầu chúng ta gặp mặt đã nói rõ với em, anh đi xem mắt là vì không muốn từ bỏ cơ hội tìm lại tình nhân kiếp trước của mình. Nhưng em không phải... Tuy anh cũng rất tiếc, dù sao anh với em cùng là đồng môn trung nhân, lại trò chuyện hợp nhau, nhưng em không nên đặt tình cảm vào người như anh làm gì. Mấy hôm trước anh còn nằm mơ thấy cô ấy, anh bảo, nếu không tìm ra cô ấy, anh thà sống cô độc đến già...”

Tiểu văn thư nhìn ra ngoài cửa sổ vẻ thâm tình, giọng điệu cũng trở nên dịu dàng, “Em thật sự không nên... không nên... Người như anh, sẽ phụ em. Em hà tất phải khổ sở giữ tình cảm đó, thậm chí còn vẽ nên ảo tưởng tốt đẹp về chúng ta với bố mẹ chứ.”

Nặc Nặc khóe môi co giật, đại sư huynh, anh, có, phải, là, xem, tiểu, thuyết, nhiều, quá, rồi, không?!

Chuyện gì thế này? Thì ra tiểu văn thư ngỡ rằng cô đã nói linh tinh với bố, về nên hoang tưởng tốt đẹp nên bố mới hiểu lầm chẳng?

Nặc Nặc ú ớ.

Điên cuồng.

Thở huyết.

“Không phải, em không...”

Chưa nói dứt, tiểu văn thư đã cắt ngang lần nữa, tỏ vẻ tức giận, “Em đừng nói gì nữa! Chân em bị thương chính là chứng cứ tốt nhất. Em lại vì anh mà hôn xiêu phách lạc ngã dúi dụi, haizzz, đúng là tội ác, tội ác! Hứa Nặc, anh biết có lẽ là tàn nhẫn với em, nhưng hôm nay anh đến để báo cho em biết, anh đã hạ quyết tâm, nếu trong ba năm không tìm được tình nhân kiếp trước, anh sẽ đi theo sư phụ, quy y cửa Phật.”

“Vì chúng sinh, vì thiên hạ mà tích phúc tích đức, chỉ đường cho những người bị cái ác giam giữ, những người mắc nợ kiếp trước, nên em thật sự...”

Tiểu văn thư mắt ươn ướt, nghẹn ngào đau khổ nhìn Nặc Nặc. Nặc Nặc nhìn anh ta, cũng bỗng dưng muốn... khóc.

Bố ơi, rốt cuộc con mắt nào của bố nhìn thấy Tiểu Trương này là thanh niên tài giỏi, đẹp trai vậy? Anh ta không chỉ tuyên truyền mê tín, bóp méo tư tưởng Phật giáo, còn mắc chứng hoang tưởng nặng. Không chỉ hoang tưởng kiếp trước kiếp này, tình nhân gì gì đó, mà còn hoang tưởng người khác thích anh ta!

Nặc Nặc nắm chặt tay, hít thở sâu, nhắc mình cố hết sức duy trì hình tượng thực nữ, “Đồng chí Tiểu Trương, tôi thấy giữa chúng ta có chút ngộ nhận, tôi phải giải thích cho anh biết.”

Tiểu Văn thư sáng mắt lên, đột nhiên nắm chặt tay Nặc Nặc, “Em là cô gái tốt, tại sao em không phải cô ấy...”

Đing đoong.

Có điều lần này tình hình hơi khác một chút. Người ấn chuông cửa không phải nhắc nhở chủ nhân mở cửa, mà là cảnh cáo người trong nhà “chú ý móng vuốt”, vì... Nặc Nặc tặc nguyên biết Tiêu Đại boss sắp đến, lười ra mở cửa, từ khi tiểu văn thư vào nhà, cửa vẫn khép hờ.

Một anh boss đẹp trai khí thế hùng hực bước vào, ánh mắt mang sát khí man rợ, khoanh tay trước ngực, “Nặc Nặc, không đi mát-xa ngay thì người ta đóng cửa đấy.”

Tiểu văn thư dù ngốc đến mấy cũng cảm nhận được không khí có phần khang khác từ khi Tiêu Dật bước vào, nên đã ngoan ngoãn thu móng vuốt lại, lạ lùng hỏi, “Hứa Nặc, ai thế?”

Nặc Nặc nghe thế thì ưỡn thẳng lưng, hùng hùng hổ hổ (thực ra là tấp ta tấp tễnh) đi đến cạnh Tiêu Đại boss, mắt cong cong, “Đại sư huynh, xin giới thiệu với anh, đây là bạn trai tôi, Tiêu Dật.”

“...” Cho dù tiểu văn thư nào đó có mặt dày vô sỉ đến mấy, giờ phút này, cũng bị Nặc Nặc giết ngay trong tích tắc.

—Đường phân cách choáng váng choáng váng bay bay qua—

Trên đường đi, Tiêu Đại boss cứ nở nụ cười, đến mức Nặc Nặc sờn cả da gà. >O<

Tiêu Dật tuy không mặt sắt như Mạc Tử Uyên, nhưng cũng hiếm khi cười, vẻ mặt rất nghiêm khắc. Bây giờ anh cứ cười suốt cả đoạn đường, ai thấy cũng lạnh cả người. Huống hồ là Nặc Nặc lại thấy anh cười trong khi đã biết “Đại boss gần đây rất không vui”, anh có giống như không vui đâu? Có giống đang bắt măn gì đâu? Ôm đầu thắc mắc hồi lâu, Nặc Nặc vẫn quyết định hỏi cho ra lẽ.

“Tiêu tổng, chuyện lúc nãy... để tôi giải thích... Người đó chính là Tiểu Trương, đối tượng xem mắt lần trước của tôi, anh ta đến nhà thăm, có vẻ hiểu lầm gì đó, rồi anh lại đến đúng lúc, nên...” Nên, tôi mới hồn nhiên xem anh là bia đỡ đạn. = =

Câu ấy, Nặc Nặc không thể nào thốt ra.

Thực ra bây giờ nhớ lại tình huống lúc ấy, Nặc Nặc chỉ muốn đập đầu vào cửa xe, sao cô lại to gan đến thế, nói ra câu đại nghịch bất đạo trước mặt Đại boss chứ a a a... Lấy ai ra làm bia đỡ đạn còn được chứ lấy Tiêu Đại boss thì không thể. Chẳng phải cô đã phạm tội đùa giỡn lãnh đạo công ty hay sao?

Nặc Nặc rất đau buồn, tiễn tiểu văn thư về rồi cứ tính toán xem mình sẽ chết thế nào, chết xấu xí đến đâu. Kết quả Tiêu Đại boss chỉ đơn giản xoa xoa đầu cô, như đang dỗ dành mèo con, “Đi thôi, sư phụ mát-xa đợi sốt ruột lắm rồi.”

Nặc Nặc mặt mũi sầu khổ, thế mới nói động vật như boss đúng là loại sinh vật rất khó hiểu. Phì Long lão đại đã nói rõ là mấy hôm nay sắc mặt anh rất tệ hại cơ mà...

Bên này Tiêu Dật thấy Nặc Nặc áp úng thì nhướn mày với cô, “Rồi thế nào?”

Nặc Nặc nghiêng răng, hít thở sâu rồi nói, “Tiêu tổng, anh đừng giận, tôi biết hành vi lấy anh ra mạo nhận là bạn trai là rất trơ trẽn, nhưng xin anh đừng cười cười thế chứ, tôi sợ...”

Vừa dứt lời, chiếc xe bỗng thẳng gấp, Nặc Nặc chưa nói xong thì cả người đã bổ nhào về phía trước, rằng bập vào môi đau nhói, khi quay đầu lại đã thấy gương mặt đẹp trai tức giận của Đại boss.

Tiêu Dật neho mắt lại với vẻ nguy hiểm, vô cùng đáng sợ.

Ý thô trắng là, lúc anh cười rất kinh dị? Rất đáng sợ?

Tốt lắm.

Hứa Nặc, em đã chọc giận tôi thành công rồi đấy.

Nặc Nặc khóc ròng, vẫn không hiểu mình sai chỗ nào, “Tiêu tổng, tôi sai rồi, lúc ấy đầu tôi mù mẫm thế nào, nên...”

“Lần cuối.”

“Hử?” Nặc Nặc run rẩy, nhìn sắc mặt Tiêu Dật càng lúc càng khó coi, chỉ thấy thật-là-bó-tay!!!

“Lần cuối cùng nói cho cô biết, tan sở rồi đừng gọi tôi Tiêu tổng!”

Tiêu Dật tuy giọng nói không thay đổi, nhưng vẻ phần nộ vẫn truyền đến tai Nặc Nặc rất rõ ràng. Ngồi co rúm lại trong ghế phụ, Nặc Nặc ghen ngào, “Tiêu... Dật.” Quả nhiên cô thật ngốc, vẫn chọc giận Đại boss rồi.

Tiêu Dật thấy thế thì hiểu mình đã dọa thô trắng khiếp đảm rồi, hồi lâu sau mới khẽ thở dài, dịu giọng nói, “Nặc Nặc, cô không cần xin lỗi, thực ra tôi rất vui được mạo nhận là bạn trai của cô.” Khựng lại, rồi Tiêu Dật mới bổ sung một câu về không cam tâm, “Chúng ta chẳng phải vẫn là đối tượng xem mắt hay sao?”

Nghe câu đó, đồng tử mắt Nặc Nặc nở lớn, lớn, lớn hơn nữa, lúc này mình có nghe nhầm không? Ý của Tiêu Đại boss là... Chẳng sao, dù sao sớm muộn gì anh cũng sẽ trở thành bạn trai chính cống của mình?

Nặc Nặc muốn nghẹt thở vì ý nghĩ đó, ngó người một lúc rồi quyết định không nghĩ đến vấn đề đó mà chuyển sang chuyện khác, “Ồ... nghe nói tôi đã được vào Hạng mục rồi.”

Tiêu Dật khởi động xe lại, ánh mắt nhìn phía trước, nói cụt lủn, “Ừ.”

Nặc Nặc tiếp tục bẻ ngón tay, “Tôi còn nghe nói hình như anh không vui cho lắm.”

Tiêu Dật không phản ứng gì mà thoải mái đáp, “Không phải không vui mà chỉ cảm thấy với kinh nghiệm hiện nay của cô thì không hợp đảm nhiệm làm kế hoạch cho kịch bản của một game mới. Kết cấu câu chuyện tuy đầy đủ, nhưng những chi tiết và Bug phải sửa quá nhiều, rồi cô và Tử Uyên sẽ rất bận.”

Nặc Nặc gật gù như gà mổ thóc, “Tôi hiểu, tôi hiểu, thực ra lúc đầu tôi cũng không ngờ kịch bản ấy lại thông qua được, Tiêu... Dật anh phải suy xét cho toàn cục mà, tôi chỉ thấy lạ là nếu đã có quá nhiều yếu tố bất lợi như thế, tại sao cuối cùng vẫn nhận lời Mạc sư huynh?”

Chính xác, Tiêu Đại boss dù thế nào cũng không phải người dễ dàng thỏa hiệp.

Ánh mắt Tiêu Dật lóe sáng vẻ thành thật nói: “Tử Uyên mới là tổng phụ trách kế hoạch toàn hạng mục, nếu cậu ta đã khẳng khái giữ kịch bản của cô đến thế thì chứng tỏ với tư cách là người tổng phụ trách, cậu ta đã có sự xem xét, hoặc cậu ta cảm thấy kịch bản này của cô có khả năng, nếu đã như thế thì là người phối hợp, tôi nên để cậu ta toàn quyền quyết định.”

“Vậy tại sao Phì Long lão đại nói anh gần đây sắc mặt rất khó chịu?” Nói xong Nặc Nặc giật thót mình, vì Tiêu Đại boss nghe câu đó xong quay đầu sang nhìn cô chăm chăm, cười gian xảo.

“Nặc Nặc, đi một vòng lớn như thế, thực ra cô muốn hỏi điều này?”

“He he.” Tiêu Đại boss quả tính toán như thần, sao cái gì cũng đoán ra?

Ngừng một chút, Tiêu Dật mới chớp mắt, “Cô đoán xem.”

-_-

Đại boss, đừng đùa giỡn thế chứ.

Tiêu Dật còn trẻ, nhưng lại có vẻ trầm tĩnh lạnh lùng hiếm có ở những người cùng tuổi, lại thêm khả năng quan sát nhạy bén và kỹ thuật cao siêu, sau khi tốt nghiệp đại học ba năm đã tìm đủ nguồn vốn, cùng mấy anh em cùng chí hướng sáng lập nên “Công ty sáng chế Kiều Dực”.

Mà Mạc Tử Uyên là một trong số đó.

Kiều Dực từ một văn phòng nhỏ có mấy người phát triển thành một công ty sáng chế nổi tiếng mấy trăm nhân viên như hiện nay, ngoài công lao thuộc về đầu óc kinh doanh giỏi giang và khả năng thâm nhập thị trường chính xác, còn có liên quan mật thiết đến tài năng thiên bẩm của Mạc Tử Uyên.

Với một người thuộc cấp nguyên lão của công ty như Mạc Tử Uyên, Tiêu Dật luôn tin tưởng kiến thức chuyên ngành và trực giác của người sáng chế, nên về chuyện chọn kịch bản của Nặc Nặc, tuy là cãi nhau nhưng giữa Tiêu Dật và Mạc Tử Uyên cũng chẳng hề có chút sứt mẻ nào. Mà sự thật khiến Tiêu Đại boss mấy hôm nay cố nhịn cơn giận, gương mặt đẹp trai lúc nào cũng sa sầm là...

Hôm ấy cuộc họp sắp kết thúc, Tiêu đại boss thấy giờ đưa Nặc Nặc đi mát-xa đã đến nên ra ngoài gọi điện thoại, bảo thợ trắng ngoan ngoãn ở nhà đợi thêm một lúc. Đến khi quay trở vào phòng họp, từ cửa đã nghe đoạn đối thoại sau.

“Tử Uyên à Tử Uyên, tính khí cậu phải sửa thôi, tuy Tiêu lão đại là huynh đệ của chúng ta, nhưng dù sao cậu ấy bây giờ cũng là sếp rồi, mấy năm nay khả năng nắm bắt thị trường của cậu thế nào, chúng ta đã chứng kiến tận mắt, vì một Tiểu Nặc Nặc, có đáng không?”

“Dù gì lúc này cậu ấy đã nói, tôi mới là người chế tác, liệu mà làm. Kịch bản này tôi đã quyết định làm.”

“Cậu! Hi hi, muốn nịnh Tiểu Nặc Nặc cũng không cần gấp gáp thế chứ?”

“Nói bây giờ thế!”

“Quên đi, đừng tưởng các anh đây không biết, lần nào cậu đến gần Tiểu Nặc Nặc, ánh mắt rất chi là xxx, đúng là đồ quấy rối ngầm!”

“Hê hê, em cũng nhìn ra. Anh Mạc thích thì cứ nói, em thấy chị dâu rửa bát cũng rất có ý với anh đấy, chị ấy gọi mọi người là “sư huynh”, “tiền bối”, chỉ với anh là cứ gọi “anh Tử Uyên”, thân mật quá chừng.”

“Chính thế chính thế, cô nàng bị bong gân mà chỉ nói mình anh biết. Anh thật chả hiểu tình tứ là gì, không thèm đến thăm nữa.”

...

Tiêu đại boss đứng trước cửa phòng họp rất lâu, rồi cuối cùng vẫn không vào.

Anh nghĩ, thỏ trắng của mình đã bị lây nhiễm rồi.

Lần đầu trong đời, Tiêu Dật thấy hối hận. Lúc đầu anh không nên chuyển Nặc Nặc đến tầng mười bảy. Đến nỗi mấy hôm liên tiếp, Tiêu đại boss chẳng tỏ ra vui vẻ nổi với đám sói ở tầng mười bảy đã làm thỏ trắng của anh hư hỏng.

Chân tướng như thế, Tiêu đại boss không thể bảo với thổ trắng như thế, nên khi bị hỏi “tại sao gần đây không vui”, Tiêu Dật đã dùng cách ngốc nhất, quê mùa nhất:

“Cô đoán xem.”

Chỉ mấy chữ đơn giản nhưng lại khiến Nặc Nặc ngồi ghế phụ cạnh đó chấn động đến nỗi hồn bay phách tán, quả nhiên... so với Tiêu đại boss, tốc độ giết người trong tích tắc và lực công kích của cô thực sự là quá kém quá kém.

Nặc Nặc dở khóc dở cười, không tìm được lời gì để nói. Tính toán thế nào cũng không thể ngờ Tiêu đại boss lại có phản ứng đáng yêu như thế, lại còn chớp chớp mắt về “ngày thơ trong sáng” với cô nữa, oh my God... Bây giờ phải làm gì đây?

Nặc Nặc cắn răng, cố đánh trống lảng lần nữa, “Hôm nay đi khám, bác sĩ bảo chân tôi cũng đỡ lắm rồi, tuần sau là đi làm được.”

Đôi đồng tử đen nhánh của Tiêu Dật lấp lánh, một lúc sau mới đáp gọn một tiếng “ừ”, rồi im lặng tiếp tục lái xe.

Nặc Nặc quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thở dài.

Tiêu Dật dạo này thật sự rất quái lạ. Không cho cô gọi là “Tiêu tổng”, không được nói đến công việc lúc đã tan sở, trách móc Nặc Nặc lén lút anh để đi xem mắt, thậm chí còn... ngày nào cũng đưa cô đi mát-xa. Nặc Nặc không phải kẻ ngốc, tất nhiên cũng sẽ nghĩ như người khác.

Liệu có khi nào... từ sau khi xem mắt, Tiêu đại boss đã có ý với mình??? >O<

Mỗi lần đáp án hiện ra là Nặc Nặc đã đổ mặt tự vỗ đầu, ngừng ngay ngừng ngay! Bên cạnh Tiêu đại boss có quá nhiều... mỹ nữ, quá nhiều... giai nhân, mình chỉ là một con bé non nớt, làm sao có thể? Cứ nhớ đến khoảng cách giữa Tiêu Dật với mình là Nặc Nặc đã tiếp tục vùi đầu giả làm đà điểu.

Đà điểu Nặc lẩn cẩn mãi một lúc thì đã đến nơi. Mát-xa, về nhà, mẹ giữ boss lại ăn cơm, mắt tiền Tiêu đại boss về...Mấy tiếng sau, Nặc Nặc vô tâm vô tính đã ném mệnh đề “Tiêu đại boss có ý gì với mình không” ra sau gáy một cách suôn sẻ.

Vốn thế mà, mẹ cũng nói nhiều việc phải thuận theo tự nhiên, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, tâm tư Tiêu Dật vẫn dừng đoán mò thì hơn. Nếu Tiêu Dật thật sự có ý gì đó, đáp án nhất định sẽ tự nhảy ra trước mặt cô. Nặc Nặc đã tự an ủi như vậy, rồi cũng không thắc mắc nữa.

Nhưng cô không ngờ rằng đáp án lại tự động nhảy ra thật. Chủ nhật, Tiểu Tuấn đã đến chơi...

— Tôi là đường phân cách fan của Tiểu Tuấn —

Tiểu Tuấn và bà Hứa thực sự như... vừa quen đã như tri kỷ.

Bà Hứa vừa nghe bảo cậu bé ngoan ngoan mày đậm mắt to kia là “em ruột của Tiểu Trương” thì tim đã nở hoa từng bừng. Ôi chao, bình thường thấy Nặc Nặc nhà bà ngô nghê như thế, không ngờ lúc quan trọng cũng tốc độ phết, nhanh như thế đã cứu ông anh, rồi thâm nhập nội bộ địch, em trai người ta đã tự tìm đến chị dâu rồi. Với tình hình này thì xem ra bà cũng cần phải chuẩn bị để đi gặp ông bà thông gia rồi.

Nặc Nặc thấy bà Hứa ra vẻ thần bí thì biết mẹ mình nghĩ nhiều rồi, cố ý làm lơ, cô hỏi Tiểu Tuấn: “Sao em lại đến đây?”

Tiểu Tuấn bĩu môi vẽ uất ức, “Anh trai ngày nào cũng được đến thăm chị, chẳng lẽ em không thể?”

Nặc Nặc sợ Tiểu Tuấn hớ hênh nên đuổi khéo bà Hứa đi rồi mới vỗ đầu Tiểu Tuấn: “Không phải không thể, mà...” Là sợ ông anh em đấy. Nếu đại boss hôm nào đó tâm trạng không tốt, hoặc biết Tiểu Tuấn không chịu học hành mà chuồn đến nhà mình chơi, liệu có xử lý cô không?

Nặc Nặc thật thà kể hết mình đã xem mắt phải “cực phẩm” thế nào, rồi sao lại gửi tin nhắn cho Tiểu Tuấn, rồi gặp Tiêu đại boss thế nào... cho Tiểu Tuấn nghe. Nói xong, thấy Tiểu Tuấn vẽ mặt phần nộ co chặt nắm đấm, “Quá nham hiểm!”

“Hử?”

“Dám tùy tiện xem tin nhắn của người khác, anh em thật quá nham hiểm.”

Nặc Nặc cười khan, tỏ ý không-biết-gì-để-nói. Thực tế thì đại boss từng thẳng thắn thừa nhận rằng, từ khi chưa thu điện thoại của Tiểu Tuấn, tin nhắn điện thoại của tên ấy cứ liên tục đến, có điều Tiểu đại boss chỉ mở tin nhắn của một người để xem, vô cùng bất hạnh là, người ấy chính là cô!

Tiểu Tuấn than vãn rồi lấy ra một chiếc điện thoại mới, lắc lắc, “Không sợ, Nặc Nặc, sau này em dùng số mới liên lạc với chị, nhập số điện thoại chị vào.”

Nặc Nặc thấy thế thì muốn rút cả tròng mắt ra ngoài: “Điện thoại mới đâu ra thế?”

Tiểu Tuấn nét mặt tỏ vẻ e thẹn, gãi đầu, “Em kể chị nghe, không được cười em đấy... Gần đây em viết bài cho tạp chí, kiếm được ít quỹ đen. Anh em quản chặt quá, bố mẹ em, hai quái nhân khoa học ấy thì hoàn toàn phớt lờ em, nên lúc này quỹ đen giúp đỡ được rất nhiều.”

Nặc Nặc kinh ngạc, lật giở điện thoại để xem, nó y hệt với mẫu điện thoại mới nhất trong quảng cáo gần đây trên tivi, logo tinh xảo nổi bật cũng bảo Nặc Nặc biết đây không phải hàng fake, lần trước bạn cô nói chiếc này bao nhiêu tiền nhỉ? Sáu nghìn hay là tám nghìn?

Nặc Nặc đau khổ đến mức bị nội thương, mẹ ơi, Tiểu Tuấn viết bài gì mà lại kiếm được nhiều thế này? So với tiền lương bèo bọt của cô, cô tự thấy hổ thẹn vô cùng.

Tiểu Tuấn thấy Nặc Nặc hành hạ điện thoại mà không chịu nhập số thì cuống lên, “Chị nhập nhanh đi, lần trước không ngờ lại bị ông anh em thu mất điện thoại, nên không nhớ số chị, lần này em phải thuộc lòng mới được.”

“Không... không sao.” Nặc Nặc co gập khóe môi, tê dại nhập số mình vào. Hai anh em nhà này, một người nhiệt tình như lửa, một người lạnh lẽo như băng, thực khiến người ta không ứng phó nổi.

Tiểu Tuấn đón lấy, vừa vẫy đuôi vừa lưu lại số của Nặc Nặc, sau mới nhìn trời: “Ừm, chị nhớ đến lúc đó phải sửa số này thành tên khác trên di động nhé, ông anh em tinh lắm, lỡ ngày nào đó bị anh nhìn thấy số đó, chưa biết chừng sẽ biết ngay là em cho xem.”

Nặc Nặc gật đầu, nghĩ ngợi rồi sửa “Tiểu Tuấn” thành “em trai”. Tại sao lúc nào cũng có cảm giác hai người như đang chơi trò yêu đương vụng trộm vậy nhỉ? Hơn nữa, lại còn lén lút sau lưng đại boss. Nặc Nặc nhớ lại lần trước lén đại boss đi xem mắt, và sắc mặt Tiểu Dật sau khi biết chuyện nên hơi sợ sệt, yếu ớt hỏi: “Tiểu Tuấn, chúng ta lén lút sau lưng anh trai em, có phải là không hay lắm?”

Dù gì là một nhân viên, báo cáo kịp thời với lãnh đạo là việc nên làm. Lại thêm Tiểu Tuấn còn nhỏ, cô là chị thì phải chỉ đạo giáo dục mới đúng, sao ngược lại còn để tên nhóc ấy xỏ mũi dắt đi?

Ai ngờ Tiểu Tuấn nghe xong thì tỏ ra cực kỳ tức tối, “Sao không hay? Đó gọi là gây ông đập lưng ông, đối phó với người nham hiểm xảo quyệt như ông anh em thì không thể từ bi mềm lòng được. Nặc Nặc, chị tưởng anh ấy lần này tốt bụng đưa chị đi mát-xa thật à? Hừ, anh ấy có mục đích cả đấy!”

“Hả?” Nặc Nặc đơ lưỡi.

Có mục đích? Mục đích gì? Sếp nịnh nhân viên đã là chuyện lạ thiên hạ, lại còn mục đích? Nặc Nặc cười đến nổi gan ruột xoắn lại, xoa đầu Tiểu Tuấn với vẻ chị-đầy-biết-hết, nhưng Tiểu Tuấn vẫn tức giận, “Em nói thật mà!”

“Hôm nay em lén đến thăm chị, và bảo cho chị biết sự thật. Gần đây trong bệnh viện bố mẹ em có một bác sĩ nữ mới, là nghiên cứu sinh gì đó, nghe nói vừa đẹp vừa giỏi. Bố mẹ em rất thích, ngày nào cũng kéo ông anh đến bệnh viện, lúc thì bảo anh ấy mang đồ đến, lúc thì bảo để đưa đón gì đó. Anh em và chị bác sĩ kia đều không phải ngọc nên hiểu rõ cả. Nhưng có lẽ ông anh em không có cảm tình gì với chị ấy cả nên bảo có bạn gái rồi.”

Bố mẹ em không tin, mấy hôm sau lại còn nghe nói anh ngày nào cũng đưa chị đi mát-xa, còn nữa, chị có biết sự phụ mát-xa cho chị là ai không? Chính là ông nội của chị bác sĩ kia!! Ông anh em cố ý làm thế để bố mẹ em nhìn thấy.”

“...”

Im lặng, im lặng, rồi im lặng.

Trong tích tắc, ngay cả việc phải tỏ ra vẻ thế nào Nặc Nặc cũng không biết nữa.

Kỳ thực, cô chưa bao giờ ôm ấp hy vọng rằng Đại boss thích mình, cũng luôn nhắc nhở mình họ chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới thuần túy, nhưng khi đáp án thực sự bày ra trước mắt, Nặc Nặc vẫn rụt cổ lại như rùa, không muốn chạm đến sự thật đó.

Nhưng có một giọng nói cứ lớn vồn trong đầu Nặc Nặc: Mày bị lợi dụng rồi!!!

Nặc Nặc thoáng chốc không còn tâm tư gì nữa, đang định nói gì đó với Tiểu Tuấn thì nghe tiếng nói khoa trương của bà Hứa, “Tiểu Trương đến rồi, vào đây!”

Nghe thế, Tiểu Tuấn và Nặc Nặc nhìn nhau, như bị bắt gian ngay tại giường vậy.

Tiểu Tuấn hỏi, “Sao lại thế? Lúc này anh em rõ ràng đang tặng ca mà.”

Nặc Nặc cũng thắc mắc, “Bình thường anh ấy không đến sớm như thế!”

Vừa dứt lời, cửa mở “xoạch” một tiếng, lộ ra gương mặt quả táo phát sáng của bà Hứa và cả vẻ mặt lạnh tanh vạn năm không đổi của Tiêu Dật.

“Ô trời, Tiểu Trương, em trai cậu cũng ở đây này!”

Nặc Nặc thầm kêu trời, quay sang hỏi, “Mẹ, rốt cuộc là tại...”

Bà Hứa đắc ý lúc lắc đầu, “Mẹ thấy Tiểu Tuấn ở đây nên vội gọi điện cho Tiểu Trương, bảo em trai cậu ấy cũng ở đây, có muốn đến ăn cơm không?”

Nặc Nặc: {{{(>_<)}}}

Tiểu Tuấn: -_-|||

Ước muốn được giữ hai anh em ở lại ăn cơm của bà Hứa tất nhiên không thể thực hiện.

Tiêu Dật lấy lý do “Việc học của em trai là trên hết, còn một tuần nữa là thi đại học rồi”, kéo Tiểu Tuấn rời đi. Tiểu Tuấn đáng thương bám dính vào cửa, nói thế nào cũng không chịu buông tay, đôi mắt đen nhánh ướt đầm ai oán nhìn Nặc Nặc khiến cô nghĩ đến mèo con, chó con bị bỏ rơi bên đường.

Nặc Nặc rất lo, Tiêu Đại boss nham hiểm bạo lực như thế, Tiểu Tuấn lại vô cùng yếu đuối hiền lành (Nặc Nặc, cậu đã bị Tiểu Tuấn đen tối lừa đảo thành công rồi), Đại boss đưa cậu ấy về nhà, liệu anh ấy có đánh cậu ấy không? Lúc đầu Tiêu Dật đã hạ lệnh không cho phép Tiểu Tuấn gặp mình, kết quả là...

Nặc Nặc nghĩ ngợi một lúc, trong chớp nhoáng đã hạ một quyết định vĩ đại, đúng lúc Tiêu Đại boss khéo léo từ chối lời mời dùng cơm của bà Hứa, Nặc Nặc co nắm tay lao đến cạnh hai anh em, giương móng vuốt ra, chụp lấy Tiểu Tuấn.

Thế là, cảnh tượng kỳ quặc đã xuất hiện.

Tiêu Đại boss bên trái, kéo tay trái Tiểu Tuấn; Nặc Nặc bên phải, đôi móng vuốt tròn lẳn ôm tay phải của Tiểu Tuấn. Tình huống ấy... nhìn giống như đang diễn “Nhật ký cướp người”.

“Hừm...” Nặc Nặc nghe Tiêu Đại boss lên tiếng thì bất giác muốn rút lui, nhưng lại nhìn Tiểu Tuấn rồi cố lấy hết can đảm mà nói, “Thực ra ăn bữa cơm cũng không mất nhiều thời gian, hơn nữa Tiểu Tuấn cũng cần nghỉ ngơi dưỡng sức mà!”

Bà Hứa nghe thế cũng vội vàng phụ họa, “Đúng thế, đúng thế, một bữa cơm thì mất bao lâu đâu, hơn nữa bác thấy Tiểu Tuấn thông minh như thế, thi đại học chắc chắn chỉ là chuyện nhỏ!”

Tiểu Tuấn thấy có trò hay thì cũng gật đầu như già tởm, “Vâng ạ, anh, dù sao về cũng phải ăn cơm, thôi thì ở nhà đi ăn đi nhé? Vừa này em thấy dì có làm món súp nấm tuyết sen lửa hấp cách thủy, đó là món anh thích ăn...”

Tiêu Dật không đợi cậu em nói xong đã cắt ngang, “Nặc Nặc.”

Nặc Nặc theo quán tính, lập tức nói to, “Có.”

“Cô có biết Tiểu Tuấn hôm nay đến đây như thế nào không?”

“Hừm...” Tiêu Đại boss thật lạ, sao lại hỏi thế, thì ngồi xe buýt đến hoặc cưỡi xe đạp đến? Tiểu Tuấn từng kể với Nặc Nặc, nhà mình thực ra không có nhiều tiền lắm. Tiêu Dật đã từ tầng lớp dân thành thị bình thường phần đầu để có ngày hôm nay.

Đối với cậu em trai, Tiêu Đại boss cũng rất nghiêm khắc, tuy hiện giờ anh có nhà có xe, nhưng vẫn kiên quyết bắt em trai ngồi xe buýt đi học, không cho nhiều tiền tiêu vặt, không cho phép chi tiêu lãng phí vào quần áo, giày dép hàng hiệu v.v... Nặc Nặc lúc đầu nghe xong thấy Tiểu Tuấn vẻ mặt sùng bái, nói rằng, anh cậu ‘chỉ dẫn có phương hướng’. Có điều Nặc Nặc lại nghĩ, đó là một hành vi vô đạo đức ngược đãi thanh thiếu niên nhi đồng của Đại boss.

Lúc này đây, Tiêu Đại boss đột ngột quan tâm đến việc em trai đến đây bằng cách nào, có phải là do lương tâm anh lên tiếng, sau này sẽ đưa đón em trai đi học? Hay là mua luôn một chiếc xe tặng cậu em mình?

Nặc Nặc nghiêm túc suy xét một lúc rồi nói, “Chắc là ngồi xe đến đúng không? Bây giờ nóng nực, mấy hôm cậu ấy thi, anh đưa đi cũng tốt lắm, he he.”

Ánh mắt Tiêu Dật lấp lóe, đương nhiên là không hài lòng với câu trả lời quàng xiên chẳng ra sao của Nặc Nặc. Anh trầm ngâm một lúc rồi thốt ra từng câu từng chữ, “Lúc này, cô chủ nhiệm của Tiểu Tuấn gọi điện cho tôi, bảo hôm nay tổ chức cho học sinh tiết học tư vấn tâm lý trước khi thi, Tiểu Tuấn không đi.”

Khựng lại, rồi Tiêu Đại boss tổng kết, “Nó trốn học đến chỗ cô.”

Sét! Đánh! Giữa! Trời! Quang!

Trong tích tắc, Nặc Nặc chỉ thấy trên đầu mình sấm giập đùng đùng, nói thế thì, cô đúng là tội nhân, tiết học tư vấn tâm lý trước kỳ thi rất quan trọng, Tiểu Tuấn lại vì đến thăm cô mà...

Tiểu Tuấn bĩu môi làu bàu, “Cô giáo đúng là nhiều chuyện quá, chuyện vặt mà cũng báo cáo.”

Tiêu Dật tư lự, rồi lên tiếng cáo từ lần nữa với bà Hứa, sau đó quay sang bảo Tiểu Tuấn, “Đi thôi, về rồi hãy tính.”

Nặc Nặc ủ rũ, ai cũng nghe ra ý trong lời của Tiêu Đại boss, không phải “về rồi hãy tính”, mà là “về rồi sẽ xử lý em”. Tiểu Tuấn biết sự việc bại lộ nên cũng không kháng cự nữa, gục đầu đi theo sau ông anh. Nặc Nặc thực sự không nhẫn tâm, lại nghĩ đến Tiểu Tuấn lén lút chạy đến đây cũng là vì “thông báo tin tức” cho mình, để cô đừng say mê Đại boss nữa.

Thế là nghiêng răng lại, Nặc Nặc hét lên khi hai người vừa tiến ra cửa, “Anh về nhà đừng mắng Tiểu Tuấn, lỗi là của tôi, tôi đã bảo cậu ấy đến.”

Tiểu Tuấn: O_O

Thực sự thì Nặc Nặc chỉ có ý tốt. Sợ Tiêu Đại boss về nhà sẽ nổi trận lôi đình, nên mới ôm hết tội lỗi vào người, nhưng sự thực chứng minh, Nặc Nặc đã chữa lợn lành thành lợn què. >_<

Thực ra lúc này Tiêu Dật đến nhà Nặc Nặc thấy Tiểu Tuấn ở đó, thì đã cố nhịn không nổi giận. Cảnh hai người ngồi cạnh nhau vừa ăn trái cây vừa trò chuyện, thực sự đã khiến lòng đố kỵ của Tiêu Đại boss bốc cháy. Anh định đưa cậu em về nhà rồi tính sau, ai ngờ Nặc Nặc lại còn lên tiếng bảo vệ.

Cậu ấy không nói thì thôi, nói ra rồi thì luồng khí nén toát ra từ người Tiêu Đại boss khiến không khí xung quanh u ám vạn phần. Tiểu Tuấn thấy thế vội vàng kéo ông anh ra ngoài, “Anh đừng nói nữa, bây giờ anh hãy đưa em đến trường, có lẽ tiết tư vấn tâm lý chưa kết thúc.”

Nặc Nặc ngổ vẫn không hiểu rõ sự tình, lắc đầu kịch liệt, “Thật sự là lỗi của tôi. Anh đừng giận cậu ấy, tất cả đều do tôi không tốt.”

Tiêu Dật đứng tại chỗ không nhúc nhích, hồi lâu sau mới ngược lên, khóe môi mấp máy “ồ” một tiếng quái dị, “Vậy cô nói cho tôi biết, Tiểu Tuấn không có đi động, làm sao cô liên lạc được với nó, bảo nó đến thăm?”

Nặc Nặc đần mặt, chống cằm nhìn trời, “Chuyện đó...”

Tiểu Tuấn nước mắt đầm đìa, chỉ sợ Nặc Nặc lại tiết lộ chuyện điện thoại di động thì rắc rối, nên kéo ông anh lao thẳng ra ngoài. Tiêu Dật bị cậu em lôi đi cũng không phản kháng, trong tích tắc đã ra khỏi cửa, quay đầu lại nhìn...

Nhịp tim Nặc Nặc chậm đến nửa nhịp, xung quanh như chẳng còn gì tồn tại, chỉ còn lại gương mặt anh tuấn lạ lẫm của Tiêu Dật, và cả... ánh mắt bất bình.

Không sai, chính xác là bất bình. Nặc Nặc chắc chắn mình không nhìn lầm, ánh mắt Tiêu Đại boss rất uất ức, rất cam chịu. Có phải cô hoa mắt không? Nhưng rõ ràng người bị bỏ rơi và bị lợi dụng là cô, cô phải bất bình ai oán mới đúng chứ?

Lúc ấy thấy hai anh em đi rồi, bà Hứa cũng than thở, “Ôi trời đất ơi, sao đi hết thế này? Mẹ đã làm món súp nấm tuyết sen lửa hấp cách thủy rồi! Tiểu Tuấn nói cả hai anh em đều thích món đó mà.”

Nặc Nặc ngớ người, nghiêng đầu, “Ồ... mẹ, thực ra lúc này con đã muốn hỏi, cái gì là súp nấm tuyết sen lửa hấp cách thủy?” Hình như là, chưa bao giờ nghe nói mẹ biết làm món điểm tâm đó?

Nghe thế, bà Hứa chống nạnh vẻ đắc ý, “Hê hê, súp nấm tuyết sen lửa hấp cách thủy chính là... canh nấm tuyết táo tàu.” =_ =

Mẹ, mẹ kiêu ngạo quá.

6. Chương 06

CHƯƠNG 6: MỘT CANH TẶNG HAI NGƯỜI

Thế giới này, quả nhiên bị “Yamete” lây nhiễm thành dung tục mất rồi.

(Yamete: tiếng Nhật nghĩa là “Đừng mà” thường xuất hiện trong các phim AV của Nhật)

Hôm sau, Nặc Nặc vẫn đi làm rất hào hứng.

Đúng vậy, bắt đầu từ hôm nay lại quay về trạng thái phấn khởi như ngày đầu đến công ty, hơn nữa Nặc Nặc còn được vào tổ Hạng mục nữa, sẽ rất bận. Nên mọi suy nghĩ viển vông về Đại boss đều phải ngừng lại. Nhưng trước đó...

Nặc Nặc ôm cặp lồng cơm, đứng trước cửa văn phòng Đại boss, thấy đầu mình to hằn ra.

Vì đêm qua Tiêu Đại boss không muốn ở lại ăn cơm, làm bà Hứa cần nhằn cả buổi. Bà chỉ trích rất đúng chỗ rằng, Nặc Nặc quen biết Tiểu Trương hơn tuần lễ rồi, ngày nào anh ấy cũng đến đưa đi khám chân. Anh ấy không chịu ở lại ăn cơm chắc chắn là con gái nhà mình có vấn đề.

Nặc Nặc nghe thế thì rụt cổ lại, Tiêu Đại boss sợ... bố mẹ và mình hiểu lầm chẳng? Đưa cô đi mát-xa là muốn cho cô bác sĩ kia thấy, nhưng nếu ở lại Hứa gia ăn cơm, thì giống như có ý với mình, giống như cô đưa bạn trai về nhà dùng cơm vậy, nên Tiêu Đại boss mới không nhận lời?

Nặc Nặc thở dài, lẩm bẩm, “Có lẽ Tiểu Trương quá bận chẳng.”

Dù thế thì mẹ vẫn cần nhằn cả buổi tối, chủ đề vẫn triển khai từ “súp nấm tuyết sen lửa hấp cách thủy”, từ nguyên liệu, tác dụng cho đến việc bà đã vất vả khổ sở nấu cả buổi chiều, vì nghe nói hai anh em họ thích ăn. Kết quả cả hai người đều chưa thấy mặt mũi nòi “súp” ấy ra sao đã bỏ đi mất.

Để tránh cho đôi tai không bị mọc nấm, và không đả kích đến lòng tự tin của mẹ để sau này bà tiếp tục nấu cơm, Nặc Nặc cuối cùng đã gạt đầu nhận lời, hôm sau mang đến chút súp nấm tuyết cho Tiểu Trương. Vì vậy mới có cảnh tượng Nặc Nặc ôm cặp lồng đứng trước văn phòng Tiêu Đại boss ngần ngừ bắn khoăn.

Tần ngần hồi lâu, Nặc Nặc vẫn gõ cửa bước vào, ậm ừ, “Tiêu tổng, canh của anh có rồi đây.”

“Ừ.” Tiêu Đại boss chẳng thèm ngước mắt lên, vẫn vùi đầu vào đồng tài liệu trước mặt, bút bi trong tay, đang viết gì đó. Bình thường tình huống này chứng tỏ Tiêu Đại boss siêu bận, không rảnh để quan tâm tới thổ trắng. Nặc Nặc cũng sẽ tự giác đặt cặp lồng xuống rồi đi ra.

Nhưng hôm nay, Nặc Nặc thấy không khí cứ ngưng ngừng thế nào ấy, hình như có liên quan đến ánh mắt bất bình tối qua, trong lòng cô thấy lẩn cấn không yên. Tuy Tiêu Đại boss là sếp, sếp bảo tôi đi về phía Tây thì tôi chẳng dám đi về phía Đông, giúp Đại boss diễn “kịch ân ái” một tuần không là gì cả, vả lại cô cũng có thể đi nhờ xe người ta. Nhưng Nặc Nặc vẫn cứ bồn khoăn, và không khí ngột ngạt trong phòng khiến cô không chịu đựng nổi.

Nặc Nặc đứng tại chỗ không nhúc nhích, cũng không bỏ đi, Tiêu Đại boss cũng chẳng ngẩng lên quan tâm hoặc ra lệnh cho cô ra ngoài. Ấm ức trừng mắt nhìn Tiêu Đại boss đến cả nửa phút, đến khi Nặc Nặc thấy mắt đau nhói, mà con sói cổ chấp kia vẫn không ngẩng lên, cuối cùng cô đành nhún vai đầu hàng, kéo dài giọng, “Tiêu tổng, công việc rất quan trọng, ăn cơm cũng rất quan trọng, đừng bắt cơ thể mệt quá.”

Dứt lời, chiếc bút trong tay Tiêu Dật khựng lại trên giấy, tờ giấy từ nãy đã bị anh vạch bừa bãi không biết bao nhiêu nét nay lại bị đầu bút nhọn khoét thủng thành một lỗ nhỏ. Thở trắng... đang quan tâm tới anh ư?

Tiêu Dật ngẩng lên, nhìn Nặc Nặc, trong tích tắc cô như bị điện giật, mặt đỏ bừng bừng nhìn đi nơi khác, lí nhí, “Tiểu Tuấn bảo anh thích món canh táo tàu nấm tuyết, ở nhà có một ít, tôi mang đến cho anh, nếu anh không chê thì có thể dùng.”

Nói xong, Nặc Nặc chạy như bay ra khỏi phòng, chỉ còn lại Tiêu Đại boss ngẩn người trên ghế, dần dần, khóe môi anh nhướn lên thành một nụ cười ngọt ngào, Nặc Nặc, chẳng lẽ em không biết, món ăn không thể tùy tiện tặng bạn khác phái sao?

Như thế anh sẽ nghi ngờ, là em thích anh...

Bữa trưa đó Tiêu Đại boss thấy ngon lành khó tả.

Trong quan niệm của anh, phụ nữ tặng thức ăn cho bạn khác giới thực sự còn mờ ám hơn cả tặng áo lót, quần lót. Những món ăn đầy đủ dinh dưỡng và tình yêu thương giống như đang truyền đạt dụng ý đối phương rất quan tâm đến sức khỏe của mình, hơn nữa, tác dụng quan trọng nhất của thức ăn là ở chỗ nó còn biểu thị tình yêu, hy vọng và sức khỏe hơn cả hoa hồng. Món canh nấm tuyết này chứng tỏ thở trắng đang e thẹn ngưng ngừng nói với anh: “Em muốn chăm sóc anh cả đời.”

Trái tim trước nay luôn trấn tĩnh ổn định của Tiêu Đại boss đập loạn rồi.

Tâm trạng Tiêu Đại boss càng hỗn loạn hơn sau khi ăn xong. Thông thường Tiêu Dật ăn xong cơm sẽ chọn một lúc hoặc sẽ tiếp tục vui đầu vào xử lý công việc, nhưng hôm nay ăn canh nấm tuyết tinh thần sảng khoái, anh lại có hứng thú muốn ra ngoài dạo một vòng, tiện xem thở trắng làm gì trong giờ nghỉ trưa.

Kết quả vừa ra khỏi văn phòng đã thấy một đám người vây quanh chỗ ngồi của Mạc Tử Uyên xì xầm bàn tán.

Kết quả vừa ra khỏi văn phòng đã thấy một đám người vây quanh chỗ ngồi của Mạc Tử Uyên xì xầm bàn tán.

“Tử Uyên mỹ nhân, cậu gần đây đang dưỡng da hay tăng cân? Ăn xong lại còn có món ngọt nữa, ôi ôi, món canh nấm tuyết này nấu đặc thật, lại có nhiều nguyên liệu, không giống bán ngoài đường?” Phì Long tròn mắt nhìn bát súp nấm tuyết sen lửa hấp cách thủy, tỏ vẻ ngỡ ngàng.

Mạc Tử Uyên “ừ” gọn một tiếng rồi mấp má môi, “Nặc Nặc mang đến cho tôi ấy mà.”

Nói xong, các anh chàng vốn đang cười đùa bỗng như cúp điện, im bặt. Tích tắc sau, Phì Long mới hít một hơi, lên tiếng trước, “Tiểu Nặc Nặc mang đến cho cậu?”

Mạc Tử Uyên phớt lờ, tiếp tục uống canh ỉn

Phì Long mắt phát sáng vỗ vỗ vai Mạc Tử Uyên, khen ngợi, “Được đấy, Tử Uyên mỹ nhân. Bọn này đều tưởng cậu là mặt núi băng, tim khúc gỗ, ai ngờ đối phó với con gái cũng lợi hại quá, mới mấy hôm cô ấy đã tự tay nấu canh mang cho cậu. Ôi trời, diễm phúc lớn quá!”

Mọi người cũng bắt đầu bàn tán không ngớt, “Anh Mạc, xem ra anh sắp thắng lợi rồi. Lúc đầu vợ em cũng ép em làm vật thí nghiệm, ngày nào cũng lôi em đến nhà ăn cơm cô ấy nấu, kết quả đã công đức viên mãn

rồi.”

Một sư đệ nào đó khóc ròng, “Chị Nặc Nặc thật không tốt, uống công em cùng tổ với chị ấy. Ngày nào em cũng chăm sóc chị ấy, mà món canh ngon như thế kia chị ấy không làm thêm cho em một bát?”

“Xùy!” Phì Long vỗ bốp vào đầu cậu chàng, “Ranh con hiểu gì, thức ăn không thể tặng bữa bãi, có câu nói là ‘muốn giữ trái tim người đàn ông phải giữ dạ dày của anh ta trước’ đấy thôi? Tiểu Nặc Nặc muốn giữ trái tim của Tử Uyên mỹ nhân, cậu chen vào làm gì?”

“Vậy chúng ta sau này không nên gọi Nặc Nặc là ‘chị dâu rửa bát’ nữa nhỉ? Sửa thành ‘chị dâu nắm tuyệt’? Hay là ‘chị dâu nấu cơm’?”

“Hay là ‘chị Tử Uyên’?”

Mọi người cười ầm ĩ, không ai thấy Tiêu Đại boss đứng trong góc tối toàn thân phát ra sát khí, sắc mặt u ám.

Nặc Nặc dám cùng lúc tặng canh hai người ư?!

Tốt lắm, tốt lắm.

Nhiều năm về sau, khi đã trở thành “Tiêu phu nhân”, trong một lần tụ tập, khi nghe các sư huynh nhắc đến việc này, Nặc Nặc đã thổ huyết ngay tại chỗ.

Thực ra mọi người đều sai, sai thật rồi, bao gồm cả Tiêu Đại boss và Mạc Tử Uyên. Nặc Nặc hoàn toàn không biết nấu cơm, đến cơm chiên trứng thì chiên cơm trước hay chiên trứng trước Nặc Nặc cũng không biết, thì không thể hiểu đạo lý “để giữ trái tim người đàn ông thì phải giữ dạ dày của anh ta trước”. Lý do Nặc Nặc đem tặng canh rất đơn giản:

Thứ nhất, mẹ cô cầu nhàu ghê quá, để không phải nghe đầy lỗ tai, cô quyết định đem tặng canh nắm tuyệt.

Thứ hai, vì Tiêu Đại boss cả tuần đến đưa cô đi mát-xa, nghe Tiểu Tuấn nói Tiêu Dật thích món đó nên tặng thôi.

Thứ ba, Mạc sư huynh tuy thường ngày lạnh lùng ít nói, nhưng rất biết trọng dụng tài năng, lần này cô có thể vào tổ Hạng mục được, hoặc chuyển thăng sang thành viên chính thức, thì công lao của anh là lớn nhất. Nặc Nặc muốn cảm ơn Mạc sư huynh, nhưng Tử Uyên lạnh lùng như băng trước nay chẳng thiếu thứ gì, cũng chẳng thích thứ gì. Nặc Nặc nghĩ đi nghĩ lại, nhớ ra hình như mọi người đều nói Mạc sư huynh không có bạn gái, với dạng người mê công việc như anh mà lại không có bạn gái, sinh hoạt và ăn uống chắc luôn thê thảm nhỉ? Thế nên, bát canh thứ hai đã được chính thức tặng đi.

Chuyện đó hoàn toàn... hoàn toàn khác hẳn với những gì mọi người nghĩ!

Nặc Nặc ủ rũ suốt cả buổi trưa, rồi lại chạy đến tầng ba tìm các cô gái trong phòng Mỹ thuật để trò chuyện, nếu không thì cô sẽ phải nghỉ trưa ở tầng mười bảy, sẽ phải chịu đựng sự trêu chọc của các đồng nghiệp, “Món đó do mẹ em làm, ngày mai em bảo mẹ làm thêm nữa, tặng mỗi người một bát.”

Chỉ tiếc là, Nặc Nặc mãi mãi cũng không có cơ hội đính chính sự hiểu lầm đó, nên chuyện xảy ra về sau cũng không thể tránh khỏi.

Game “Kỳ Lân Sát” chính thức bắt đầu, cuộc họp mỗi thứ Hai cũng không thể thiếu đề cập đến vấn đề đó. Nhưng lạ lùng là, trong cuộc họp buổi chiều về game “Kỳ Lân Sát” hôm ấy, Nặc Nặc không được thông báo đến tham dự cuộc họp. Thắc mắc nhìn mọi nhân viên tham gia đều vào phòng họp tham dự, Nặc Nặc đã len lén nhắn tin cho em Lâm phòng Hành chính.

Hứa Nặc – phòng Kế hoạch: Em Lâm, tại sao lúc này thông báo họp trong tổ không có tên tớ? Chẳng phải đã ra thông báo tớ phụ trách phần kịch bản của tổ Hạng mục hay sao? Hay là... cuộc họp không cần người viết kịch bản tham gia?

Tin nhắn gửi đi rất lâu mà không thấy hồi âm. Nặc Nặc lại không tiện hỏi nữa, nên đành ngơ ngẩn ngồi nhìn màn hình chờ đợi, gần như ngủ thiếp đi rồi, QQ (một phần mềm chat phổ biến của người Trung Quốc) của Nặc Nặc mới lấp lóe, cô vội vội vàng vàng mở ra, mở hồi đàm địa.

Tiêu Dật: Nửa tiếng sau đến văn phòng tôi một chuyện.

Nặc Nặc nắm chặt con chuột của máy vi tính, tim gan nhảy lộn tùng phèo, chuyện gì mà quan trọng thế, đến nỗi... Tiêu Đại boss phải đích thân gửi tin cho mình, mà linh cảm mách bảo Nặc Nặc, việc này có liên quan đến chuyện cô không được tham gia cuộc họp.

Nặc Nặc đang suy nghĩ thì em Lâm cuối cùng cũng trả lời.

Em Lâm – phòng Hành chính: (mỉm cười đáng yêu) Nặc Nặc, xin lỗi nhé, lúc nãy bỏ đi nên không thấy. Về việc họp hành, Tiêu tổng nói anh ấy muốn đích thân nói với cậu, he he.

Nặc Nặc im lặng, Tiêu Đại boss và em Lâm một trước một sau, thời gian gửi tin nhắn quá chuẩn xác, chắc chắn là có vấn đề. Nghĩ bằng đầu ngón chân cũng đoán ra vấn đề mình hỏi lúc nãy có ý gì riêng mà khiến em Lâm không tiện mở lời, sau khi trưng cầu ý kiến của Đại boss, mới nhắn tin lại vờ như không hề có gì xảy ra.

Chuyện này...

Căn môi, Nặc Nặc bỗng hơi sợ hãi nửa tiếng đồng hồ sau đó.

Nửa tiếng sau, thỏ trắng nhút nhát ngoan ngoãn đứng trước mặt Tiêu Đại boss, nghe một tin kinh thiên động địa.

Nặc Nặc bước vào văn phòng, Tiêu Dật đang xoay cây bút bi, trầm tư nói, “Hạng mục ‘Kỳ Lân Sát’ cô không cần phụ trách kịch bản nữa.”

Nặc Nặc mở to mắt đứng đờ tại chỗ, hoàn toàn không tiêu hóa nổi lời Tiêu Dật nói.

Chẳng trách lúc nãy hỏi em Lâm, cô nàng không tiện trả lời; chẳng trách Tiêu Đại boss muốn đích thân gửi tin cho mình, nhưng... “Tại sao chứ?”

Tiêu Dật ngược lên, mím chặt môi nói, “Gần đây tổ công tác ‘Pink Baby’ muốn làm một game tình yêu về thiếu nữ ma thuật. Vì đây là lần đầu công ty làm AVG chuyển thành game, người chơi hướng đến đại đa số game thủ nữ, cô là nhân viên nữ duy nhất trong phòng Kế hoạch. Sau khi thảo luận với Tử Uyên, tôi đã quyết định điều cô sang đó.”

Nặc Nặc tư lự, như thế nghĩa là Mạc sư huynh cũng đồng ý rồi? Trong giây lát, Nặc Nặc có phần khó xử. Được làm thêm một hạng mục nữa là chuyện tốt, dù sao các lãnh đạo đã trọng dụng khả năng của mình, hơn nữa còn có thể có nhiều tiền thưởng hơn. >_< Nhưng... “Kỳ Lân Sát”, phải làm sao đây?

Những người viết văn đều coi mỗi tác phẩm của mình như đứa con ruột, ai lại muốn đem con của mình cho người khác nuôi? Nặc Nặc có vẻ khó xử.

“Vậy nếu tôi không tham gia tổ Hạng mục ‘Kỳ Lân Sát’ thì kịch bản sẽ thế nào?” Hôm trước, Tiêu Đại boss còn nói kịch bản cần sửa rất nhiều chỗ, bỗng nhiên lại điều chuyển như thế... tôi cứ cảm thấy thế nào ấy.

Tiêu Đại boss nhướn mày, “Kịch bản sẽ do Tử Uyên phụ trách hoàn toàn, cô không cần lo nữa. Về lo việc chuyển tổ đi, lát nữa tổ trưởng sẽ đến tìm cô.”

Nặc Nặc bĩu môi, tỏ ra không vui lắm. Lãnh đạo công ty đúng là không có nhân tính. Khó khăn lắm mình mới tạo quan hệ tốt với các chị em tầng ba, bỗng bị điều lên tầng mười bảy, bây giờ mình phí bao nhiêu thời gian và công sức, vất vả lắm mới quen thuộc với trình tự công tác của các sư huynh, thiết lập tình bạn thân ái với nhân viên trong tổ, thì lại bị chuyển đi?

Tiêu Đại boss cái gì cũng tốt, nhưng điểm này là không, quá ngang ngược, quá chủ nghĩa gia trưởng, muốn điều động công tác cũng phải thông báo cho nhân viên trước, bàn bạc với họ, để người ta chuẩn bị tâm lý chứ? Làm thế khác nào xem thường nhân viên?

Nặc Nặc khựng lại một chút, thấy không thể nghĩ xấu ai đó, thế là nghiêm túc nói, “Tiêu tổng, tôi nghĩ cách điều động như thế không khoa học, kịch bản ‘Kỳ Lân Sát’ do tôi viết, bây giờ đổi người sẽ khiến cả kịch bản thay đổi. Văn phong, cách diễn đạt của tôi và Mạc sư huynh khác hẳn nhau. Cách tốt nhất là vẫn để Mạc sư huynh đề ra ý kiến, chỉ đạo sửa đổi còn tôi chấp bút.”

Nghe câu đó, mắt Tiêu Dật tối lại, “Cô nghĩ...?”

Nặc Nặc cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm xuống, biết Tiêu Đại boss đã nổi giận, nghiêng rằng rồi vẫn gật đầu đáp, “Tôi mong Tiêu tổng đồng ý cho tôi nhận hai hạng mục, và làm song song cùng lúc. ‘Kỳ Lân Sát’ là tác phẩm đầu của tôi, tôi không muốn từ bỏ!!!”

Nói xong, Nặc Nặc sợ đến mức nhắm tịt cả mắt. Hậu quả việc chọc giận Đại boss thế nào, cô hoàn toàn không nghĩ nổi. Nhưng cái chờ đợi cô lại là một sự tĩnh lặng như chết.

Nặc Nặc tay túm chặt vạt áo đứng im lặng. Ngoài âm thanh của quạt thông gió của máy điều hòa và hơi thở của Nặc Nặc, không khí yên tĩnh đến mức ngạt thở. Không nghe thấy Tiêu Đại boss nói gì cả, Nặc Nặc thối thu, cuối cùng hé nửa mắt, thì thấy ánh mắt sắc nhọn của Tiêu Đại boss bắn tới. Chưa kịp nuốt nước bọt, cô đã nghe Tiêu Dật lạnh lùng hỏi:

“Cái cô không muốn từ bỏ, là Mạc Tử Uyên phải không?”

Nếu bạn bất mãn với một sự sắp xếp nào đó của boss thì sẽ làm sao?

Xông thẳng vào văn phòng anh ta làm ầm lên, hay là dùng biện pháp không phối hợp với đồng nghiệp, phớt lờ mọi nhiệm vụ lãnh đạo đề ra? Còn với Nặc Nặc cách kháng cự là... từ chối lấy cơm và rửa bát.

Hôm qua bị Tiêu Đại boss đuổi ra khỏi văn phòng, thở trắng rất bất ngờ và hoang mang. Trong cơn tức giận cô đã gửi tin cho em Lâm: “Chân tớ vẫn chưa ổn lắm, sau này không lấy cơm rửa bát cho Tiêu tổng nữa!”

Thái độ cứng rắn của cô mới là lần đầu, vì Nặc Nặc khá rõ tin nhắn này sẽ được copy sang chỗ của Tiêu Đại boss chính xác từng câu từng chữ. Cô đang ức chế và dùng cách kháng cự lặng lẽ này.

Trò quái gì thế này! Minh rõ ràng là thành thật, nghiêm túc trò chuyện về việc đổi tổ của Đại boss, kết quả bị người ta công kích hướng khác, bảo mình không nỡ bỏ Mạc sư huynh. Nặc Nặc chưa kịp hiểu ra câu ấy, không phản ứng kịp thì đã bị đuổi ra ngoài.

Nặc Nặc cảm thấy rất phẫn nộ, rất bức xúc.

Lần này em Lâm trả lời rất nhanh, ngay lập tức đã gửi một cái mặt cười toe toét đến, đáp “được”. Thấy tin ấy, Nặc Nặc bỗng thấy hơi hối hận, nghĩ mình làm rất giống trẻ con đang hờn dỗi, phản kháng quá yếu ớt, quá tầm thường.

Trước màn hình máy tính, Nặc Nặc đập đầu vào bàn, thầm kêu réo trong bụng: Đại boss rốt cuộc là nghĩ thế nào vậy a... Vẫn là câu hỏi khiến người ta cực kỳ thắc mắc: Xét mọi biểu hiện của Tiêu Đại boss, hình như, có lẽ, chắc là... anh có ý với mình. >_<

Tuy giả thiết ấy cũng khiến cho Nặc Nặc kinh ngạc vui mừng, nhưng mọi hành vi bất thường của Tiêu Dật không thể không khiến cô suy nghĩ lung tung. Mặt khác, Tiểu Tuấn lại nói với cô, Tiêu Dật nhọc công nhọc sức vì cô là muốn diễn kịch cho nữ bác sĩ ấy xem. Nghe tin đó xong, Nặc Nặc đã tâm nguội ý lạnh, nói đúng hơn là thoải mái nhẹ nhõm, tưởng sự việc đã kết thúc, ai ngờ Tiêu Đại boss lại nói ra một câu chua chát như thế. Đứng trong vòng bán kính mười dặm cũng ngửi thấy mùi chua. Nặc Nặc không phải ngốc, khứu giác cũng không vấn đề gì, đương nhiên cũng ngửi ra, nhưng lần này phải dùng lý do gì để giải thích?

Chắc không giống như kiểu tiểu thuyết đam mỹ mà các cô nàng phòng Mỹ thuật thích xem, Tiêu Đại boss thực ra thích Mạc sư huynh, nên không phải anh ghen với Mạc sư huynh, mà là ghen với mình? Điều cô sang tổ khác thực ra là sợ cô lấy nhiệm vụ cho Mạc sư huynh?

Nặc Nặc nghĩ được một nửa đã thấy da gà nổi hết lên. Ôi... xem ra cô nên bớt đến tầng ba chơi thôi, các cô nàng phòng Mỹ thuật quá mạnh, mới mấy ngày đã khiến cô nghĩ bấy bọ nhiều quá rồi.

Nặc Nặc thắc mắc thế nào đi nữa thì công việc vẫn phải tiếp tục. “Pink Baby” là một tổ sáng chế được thành lập mới gần đây, không được “tao nhả” như tổ Phì Long và Mạc sư huynh. Chú Lý trưởng các tổ hạng mục giới thiệu “Pink Baby” là tổ công tác mới thành lập vì game tình yêu thiếu nữ lần này. Lão đại của tổ là Lan Tuấn Ngạn đã được kéo từ công ty đối thủ về để nuôi dưỡng thành một cao thủ sáng chế. Nặc Nặc theo anh ta nhất định sẽ học được rất nhiều thứ. Hơn nữa, lần này công ty rất xem trọng game mới khai thác này, và sẽ còn tạo ra một series những game tương tự, hy vọng Nặc Nặc sẽ làm thật tốt.

Trước khi mở cuộc họp, Nặc Nặc với biệt danh “chị dâu rửa bát” nổi tiếng khắp nơi, vì vậy đã nhanh chóng hòa hợp với nhân viên tổ hạng mục “Pink Baby”, đồng thời có được rất nhiều thông tin về người sáng chế Lan Tuấn Ngạn. Quả nhiên như chú Lý đã nói, Lan Tuấn Ngạn ấy tuổi tác cũng đã lớn. Khi Nặc Nặc vẫn là một cô bé, thì người ta đã bắt đầu sáng chế game rồi.

Tác phẩm đặc ý nhất, sở trường nhất của Lan Tuấn Ngạn chính là game thiếu nữ. Lần này Tiêu Đại boss bỏ ra số tiền lớn để kéo người ta về, chính là muốn kết hợp thủy mặc họa phong của Trung Quốc, tạo nên một game thiếu nữ mang phong cách Trung Quốc thời cổ mới mẻ hơn, đồng thời tạo thêm hệ thống vật cứng và gia viên trong game.

Sau buổi trò chuyện Nặc Nặc bỗng thấy hình như mình đã trách nhầm Tiêu Đại boss. Không chừng anh ấy chẳng có ý gì khác, chỉ đơn thuần xem trọng cô, lại thêm phòng Kế hoạch chỉ mình cô là nữ, nên mới điều cô đến đây, muốn cô học hỏi thêm nhiều thứ.

Nỗi hổ thẹn của Nặc Nặc duy trì được cho đến khi người sáng chế Lan Tuấn Ngạn vào phòng họp, sau đó lập tức hóa thành mây trời bay mất.

Bởi vì... Lan Tuấn Ngạn vừa vào phòng họp, Nặc Nặc đã cảm khẫu. Vị lão đại ấy thật hổ thẹn với tên của anh ta. Gọi là Tuấn Ngạn, một cái tên vô cùng phóng khoáng tự do, rồi được mọi người thổi phồng thành thần thánh, kết quả thì lại là một ông chú đầu hói nhẵn nhụi!

Oh my God!

Sư huynh Triệu Minh ngồi cạnh thấy Nặc Nặc hóa đá thì khẽ nói, “Tiểu Nặc Nặc, quên nói cho em biết, Lan Tuấn Ngạn ấy nổi tiếng là dung tục trong ngành, dung mạo em cũng thấy rồi đấy. Thế nào nhỉ? Trong tổ chỉ mỗi em là nữ, sau này nhớ cẩn thận nhé! Không thể bằng mỹ nhân Mạc sư huynh của em được đâu!”

Nặc Nặc khóc ròng, Tiêu Đại boss cố ý, tuyệt đối là cố ý! Biết rằng trong công việc không dễ tâm trạng làm ảnh hưởng, nhưng mỗi ngày nhìn thấy Mạc sư huynh tuy lạnh lùng nhưng rất đẹp trai, tâm trạng làm việc của Nặc Nặc cũng phần chần lên rất nhiều. Nhưng... bây giờ...

Cô nhất định là đã đắc tội với Tiêu Dật, nên anh mới đối xử như thế.

Nặc Nặc cắn môi tự an ủi, “Tuy Lan lão đại không được đẹp cho lắm, nhưng cũng không thể dùng từ ‘dung tục’ để hình dung chứ?”

Triệu Minh sư huynh nghe xong, lắc đầu thở dài, “Tiểu Nặc Nặc, em quên đi, một ông chú quái dị ba mươi sáu tuổi đã hói đầu, không kết hôn, không tìm ra bạn gái, lại thích chơi game thiếu nữ hớ hênh “Yamete”, em còn trông mong anh ta không dung tục ư?”

“...” Nặc Nặc cắn lưỡi không nói tiếng nào. Giờ đây, cô mới thật sự muốn hét “Yamete” thật rồi.

Vì bị các sư huynh đe dọa dẫm và lừa phỉnh, Nặc Nặc luôn tránh ông chú quái dị hói đầu như tránh bệnh dịch. Ngoài yêu cầu công việc, cô tuyệt đối không đến văn phòng nhỏ của tổ “Pink Baby”, càng kiên quyết từ chối lời mời chuyển vào văn phòng đó để tiện việc bàn bạc trò chuyện của ông chú đó.

Phì Long và mọi người đều trêu đùa Nặc Nặc không nỡ rời xa Tử Uyên mỹ nhân. Nặc Nặc chỉ xem như gió thổi bên tai, vào tai trái ra tai phải. Dù thế nào đi nữa, chỉ cần ngồi trong đại sảnh, không ngồi chung một văn phòng với ông chú quái dị là an toàn lắm rồi. Hơn nữa mỗi lần Nặc Nặc đi tìm ông chú để bàn bạc kịch bản, trong văn phòng nhỏ vẫn còn rất nhiều đồng nghiệp, dần dần Nặc Nặc cũng dần buông lỏng sự cảnh giác.

Bỏ qua những thứ đồ chơi bằng thủ công với số lượng khủng khiếp và những tấm áp phích các cô thiếu nữ Sakura Magic không nói, thì thực ra tổng thể... vẫn là một ông chú khá bình thường. Về mặt tình tiết, Nặc Nặc căn cứ vào yêu cầu của ông chú và viết cũng khá suôn sẻ. Đúng lúc cô đã ngỡ mọi thứ đầu vào đó, ông chú cũng không kinh khủng như các sư huynh nói, thì bản tính dung tục của ông chú quái dị đã bộc phát.

Giờ nghỉ trưa hôm ấy, Nặc Nặc đang đến tầng ba tìm các cô nàng trong phòng Mỹ thuật chơi, thì Thẩm Hiểu Tập kéo cô lại than vãn, “Nặc Nặc, hu hu, tầng mười bảy của các cậu có ông chú quái dị nào thế hả? Sao tớ lại xui xẻo thế chứ! Tớ phụ trách vẽ thiết kế nhân vật trong hạng mục của chú ấy.”

Nặc Nặc vừa nghe đến ông chú quái dị thì tim đập thành thịch đến nhói đau, “Sao thế?”

Nặc Nặc vừa nghe đến ông chú quái dị thì tim đập thành thịch đến nhói đau, “Sao thế?”

Hiếu Tập nước mắt đầm đìa, “Yêu cầu gì mà quần áo của mỗi em gái đều ít đi một tí, màu sắc rực rỡ một tí, đường cong thân thể phải gợi cảm hơn tí, khi thật! Vòng vo tam quốc chẳng qua là muốn tố thiết kế trang phục hở hang chứ gì? Ông ta còn bảo tố vẽ váy sắp dài đến đầu gối rồi, bây giờ các bà các cô ngoài đường cũng chả ai mặc thế.”

“Tớ thật sự bó tay rồi, công ty chúng ta từ khi nào lại dựa vào mấy yếu tố sexy đó để tiến công vào thị trường chứ? Vậy còn vẽ làm gì? Thà cứ cho trần truồng luôn cho xong!”

Một cô nàng nghe Hiếu Tập nói xong cũng nước mắt lưng tròng, chồm đến gạt đầu, “Tớ phụ trách cảnh chiến đấu của game, chú ấy cũng chê cảnh chiến đấu không đủ nổi bật, bảo tốt nhất là phải có kiểu chức năng giơ chân lên đá, ưỡn ngực lên đỡ, váy bay bay kiểu như thế... tố...”

Hai cô gái tìm thấy người đồng bệnh kể một thôi một hồi mới phát hiện ra Nặc Nặc chỉ im thin thít. Họ ngẩng lên thấy Nặc Nặc đang dựa vào tường trầm não. Hồi lâu sau, Nặc Nặc mới mở miệng, “Các cậu có là gì đâu? Ông chú bây giờ bảo tố phải đổi tình tiết, thêm cảnh thân mật của nam nữ chính.”

Một câu thôi, mọi người đều choáng váng ngã lăn.

Hai cô nàng phòng Mỹ thuật nhìn nhau, rồi vỗ vỗ vai Nặc Nặc, tỏ ý đồng cảm sâu sắc, “Cái ông chú ấy, quả nhiên là quá dung tục...”

Thẩm Hiếu Tập nói, “Nặc Nặc, là một biên kịch, cậu cũng có thể kiên quyết giữ nguyên tắc của mình mà!”

Nghe câu đó, mặt Nặc Nặc càng sa sầm hơn.

Sao lại không kiên quyết? Cô đã dựa vào lý để quyết định, không hề dao động mà giữ nguyên tắc của mình. Nặc Nặc khi ấy đã nói một cách thông minh, “Tiêu tổng điều tôi đến, thực ra là coi trọng thân phận phụ nữ của tôi, game thiếu nữ này vốn nhắm vào các game thủ nữ, tôi nghĩ rằng nếu có quá nhiều yếu tố sexy và những lời lẽ không hay ho thì sẽ khiến game thủ phản cảm.”

Nặc Nặc nói xong, ông chú quái dị nở nụ cười gian tà, “Phản cảm? Game thủ nữ? Ai bảo với cô game này nhắm vào game thủ nữ? Cô là phụ nữ thì có thích những trò yêu đương trong game không? Nói cho cô biết, người chơi game này đại đa số vẫn là game thủ nam! Những yếu tố đó là những thứ họ thích.”

“...”

Nặc Nặc điên cuồng ing~, đầu dựa vào bàn giả chết.

Thẩm Hiếu Tập sờ sờ đầu Nặc Nặc, ghen ngào, “Nếu không được thì cậu cứ viết đi.”

Nặc Nặc thở dốc, rốt cuộc vẫn không nôn ra được. Cái thế giới này, quả nhiên bị thứ “Yamete” làm cho dung tục mất rồi.

7. Chương 07

CHƯƠNG 7: ANH THÍCH EM

Mẹ ơi, câu nói tiêu lâm của mẹ chả buồn cười tí nào

Trưa hôm sau, đang trên đường đến nhà ăn thì Nặc Nặc bị em Lâm chặn lại.

Em Lâm chấp hai tay, làm động tác “làm ơn, làm ơn” với Nặc Nặc, “Nặc Nặc, cậu thấy thế này có được không, nếu cậu thật sự vẫn còn đau chân, thì sau này tớ lấy cơm cho Tiêu tổng rồi đưa đến chỗ cậu, cậu giúp tớ đưa đến đó.”

Nặc Nặc ứ ớ, “Sao vậy?” Đại boss kinh khủng lắm sao? Mà em Lâm sợ đến mức này?

Nghe thế, em Lâm thở dài thườn thượt, than vãn, “Gần đây có hạng mục chẳng phải sắp ra thị trường rồi sao, Tiêu tổng ngày nào cũng tăng ca, có lúc buổi trưa đưa cơm đến, buổi chiều đi thu dọn, cặp lồng vẫn

đặt ở đó, không nhúc nhích. Mấy hôm trước mẹ Tiêu tổng gọi cho chú Lý bảo Tiêu tổng gần đây bị đau dạ dày. Bác bảo chú Lý canh chừng Tiêu tổng buổi trưa ăn cơm cho đảm bảo. Kết quả... Haizzz! Cậu cũng biết đấy, chúng ta là thuộc hạ, làm sao ra lệnh cho sếp mình làm gì được, mà Tiêu tổng lại là dạng hễ đã làm việc thì quên cả mạng sống nữa chứ!”

Nặc Nặc nghe em Lâm than thở xong thì tỏ vẻ tư lự, “Sao lại cậu tìm tớ? Cậu làm ở phòng Hành chính còn không dám ra lệnh cho Tiêu tổng, thì tớ càng không dám!” Có lẽ sau khi bị điều sang tổ khác, Nặc Nặc và Tiêu Đại boss không có dịp gặp nhau. Có lúc gặp ở phòng Kế hoạch cô cũng chỉ cung kính gọi một câu “Tiêu tổng” rồi đi ngay. Hai người rõ ràng đang chiến tranh lạnh. Lại dựa vào bệnh viêm dạ dày gì gì đó để bắt cô đi làm lành trước ư?

Em Lâm cuống lên giậm giậm chân, “Ôi trời ơi tớ xin cậu đấy, Nặc Nặc tốt, Nặc Nặc ngoan. Cậu cũng đã từng mang cơm cho Tiêu tổng rồi mà? Tớ thấy anh ấy thường xuyên gọi cậu đến văn phòng, quan hệ cũng khá tốt, hơn nữa tớ thật sự đã thử hết mọi cách rồi, nói thế nào đi nữa Tiêu tổng buổi trưa cũng chẳng muốn ăn, cặp lồng cũng không thèm nhìn đến nữa là... Tớ sắp suy sụp mất rồi, nếu không thì Phì Long lão đại đâu có chỉ cho tớ đến đây tìm cậu?”

Nặc Nặc sầm mặt, Phì Long lão đại anh thật lắm chuyện!

Em Lâm nghe Nặc Nặc im lặng thì biết cô đã động lòng, vội vàng cười hê hê tiến sát lại, “Nặc Nặc, mấy hôm trước cậu chẳng đã nói thích không khí làm việc trong công ty còn gì? Vậy cậu nghĩ thử xem, nếu Tiêu tổng ốm thật, công ty phải đối đầu với cảnh nguy nan, công ty phá sản thì cậu đi đâu tìm được... không khí làm việc thoải mái... đoàn kết như thế?”

Em Lâm ngừng một lúc rồi ra vẻ thần bí, “Hơn nữa, nếu tớ nhớ không nhầm thì cậu còn một tuần thử việc nữa.”

Nặc Nặc ngoẹo đầu, sao lại liên quan đến hạn thử việc của mình?

“Hê hê.” Em Lâm cười gian, kéo Nặc Nặc thì thào, “Cậu thử nghĩ xem, nếu Tiêu tổng bất cẩn bị vào bệnh viện, lúc đó dù anh Mặc, anh Lan, chú Lý đều nhất trí cho cậu chuyển sang nhân viên chính thức, nhưng không có Tiêu tổng đồng ý và đóng dấu, chẳng phải cậu vẫn là nhân viên thời vụ hay sao?”

Một câu vỡ mộng!!!

Nặc Nặc nhìn em Lâm với vẻ kiên định rồi gật đầu. Trước khi ký hợp đồng chính thức, tự trọng gì gì đó cho nó bay theo mây đi!!!

Trò chuyện một lúc rồi Nặc Nặc ôm cặp lồng tiến thẳng vào phòng Tiêu Đại boss. Tiêu Dật đang vui đầu vào đám tài liệu, những tài liệu tuyên truyền cho hạng mục của phòng kinh doanh. Đang chuyên tâm suy nghĩ gì đó thì Tiêu Dật nghe thấy một tiếng động, đập vào mắt là chiếc cặp lồng mà anh nhìn chỉ thấy buồn nôn.

Tiêu Dật hơi nổi cáu, nghĩ cô Lâm này càng ngày càng to gan, nghĩ đến đó hàng lông mày anh nhíu chặt lại, giọng nói cũng bất giác lạnh lùng, “Tôi đã nói với cô rồi, lấy cơm xong cứ đặt vào trong phòng nghỉ cho tôi, tôi muốn ăn sẽ tự đi lấy.”

Nặc Nặc như không nghe thấy gì, lấy từng ngăn thức ăn ra đặt trước mặt Tiêu Đại boss: “Trưa nay nhà bếp làm món cá đậu phụ, thịt xắt mỏng, ngó sen xào và canh dưa gang, di nói mấy món này đều tốt cho dạ dày của anh.”

Tiêu Dật trong tích tắc cảm thấy như tim đập chậm đi nửa nhịp, vội vàng ngẩng lên. Nhìn thấy gương mặt tròn trịa ấy, Tiêu Dật mỉm cười. Mấy hôm trước ai hờn dỗi không chịu lấy cơm rửa bát? Thấy người ta thì tỏ vẻ lạnh lùng như muốn đẩy người ta ra xa ngàn dặm. Tiêu Dật đang định hết đợt bận này rồi, sẽ tìm cơ hội dỗ dành thả lỏng, ngờ đâu thả lỏng lại đầu hàng trước.

Tiêu Dật nhướn mày, thoải mái dựa vào ghế quan sát thả lỏng từ đầu đến chân, từ chân lên đầu, đến khi Nặc Nặc nổi cả da gà mới chịu thôi, “Không giận tôi nữa à?”

Nặc Nặc nghe câu đó, nghĩ đây là văn phòng, câu nói ấy quả thực là... quá mờ ám, quá mờ ám! Nếu em Lâm và chú Lý nghe thấy, truyền ra ngoài thì sẽ thành thể nào nữa.

Nặc Nặc giả vờ không nghe thấy, nghiêng rằng, “Tiêu tổng đừng nói chuyện khác, ăn cơm trước đã, cơm nguội sẽ không tốt cho dạ dày của anh.”

Tiêu Dật đan ngón tay vào nhau. Từ lúc cô ấy bước vào luôn nói đến dạ dày của mình? Nếu thế thì anh chẳng phải là quá thất bại? Day day thái dương, Tiêu Đại boss ung dung ra lệnh, “Giúp tôi pha một cốc cà phê.”

Nặc Nặc nghe xong càng nổi cáu hơn, trừng mắt nhìn Tiêu Đại boss, “Không được, không được! Bụng đói mà uống cà phê thì bệnh càng nặng hơn, bây giờ hãy ngoan ngoãn ăn cơm cho tôi!”

Dứt lời, Nặc Nặc dờ cả người. Cô dám... dám ra lệnh cho Đại boss “ngoan ngoãn ăn cơm cho tôi” thật ư? Tiêu rồi, tiêu rồi, Tiêu Đại boss có lột da cô không? Nặc Nặc sợ hãi nhắm nghiền mắt, hồi lâu sau mới nghe Tiêu Đại boss nói, “Thức ăn của nhà bếp không hợp khẩu vị lắm.”

Ủa? Ủa? Nặc Nặc chớp mắt, Tiêu Đại boss đang than thở với cô? Sao cô lại cảm thấy giọng điệu của anh như đang làm nũng với mình nhỉ? Nặc Nặc khiếp đảm trước trí tưởng tượng của mình, vội vã lắc đầu nói, “Thì ra anh không hài lòng với thức ăn, không sao, không sao, lát nữa tôi sẽ nhờ chú Lý đến báo với nhà ăn...”

Nặc Nặc vừa nói vừa lùi ra ngoài, trực giác mách bảo cô, bây giờ phải lập tức rời khỏi văn phòng Tiêu Dật, nếu không xảy ra chuyện gì thì chẳng ai dám bảo đảm. “Tiêu tổng, vậy anh cứ làm việc đi, tôi ra ngoài trước...”

Chưa dứt lời, Tiêu Dật đã vươn tay ra, Nặc Nặc bị lôi vào lòng Tiêu Đại boss. Đối phương nhướn môi lên cười cười, Nặc Nặc nóng bừng mặt, len lén ngước lên. A a! Tiêu Đại boss cũng đang nhìn cô. Trong tích tắc, Nặc Nặc thấp thỏm không yên.

Tiêu Dật nhìn vào mắt Nặc Nặc, cười khê rồi vuốt tóc thỏ trắng, “Nặc Nặc...”

Tiêu Dật nghĩ đã đến lúc phải nói rõ rồi, nếu không tóc chiến tóc thắng thì có lẽ cả hai sẽ càng hiểu lầm nhau hơn.

“Anh...”

Cộc cộc cộc!

Tiêu Dật vừa lên tiếng thì có người gõ cửa. (^)

Nặc Nặc nhảy ra khỏi lòng Tiêu Dật, cười khì khì ra mở cửa, ai ngờ oan gia ngõ hẹp, ngoài kia lại là... ông chú dung tục.

Nặc Nặc thấy thế thì sắc mặt tỏ ra khó chịu. Định lui ra, đợi Tiêu Đại boss và ông chú quái dị bàn việc từ từ, ai ngờ ông chú dung tục thấy cô đã cười khẩy, “Ồ! Còn nhanh hơn cả tôi, người ác cáo trạng trước?”

Nặc Nặc ngơ ngẩn chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, ông chú dung tục lại sải bước đến trước mặt Tiêu Dật, nói, “Tiêu tổng, cô Hứa Nặc này từ khi vào tổ công tác của chúng tôi, cứ một là không muốn chuyển vào trong văn phòng, hai là không nghe tôi chỉ huy, hai hôm trước thậm chí còn hét lên không chịu sửa kịch bản theo ý tôi. Nhưng mấy chuyện đó tôi cũng cho qua, tôi nghĩ con gái không hiểu chuyện, chỉ dần dần dần cũng được, ai ngờ hôm nay lúc cô ta đi ăn cơm, tôi đã thấy thứ này trong máy tính cô ta.”

Nói xong, ông chú dung tục lấy ra một tập văn bản dày cộp in ra từ máy Nặc Nặc đưa đến trước mặt Tiêu Đại boss, Tiêu Dật nhíu mày nhưng vẫn cầm lên xem, càng xem hàng lông mày càng cau chặt lại.

Nặc Nặc nghe ông chú nói thế, tim bỗng thất lại. Ông chú dung tục đúng là nham hiểm, bình thường chú khách sáo với tôi, tôi cứ ngỡ chú rộng lượng khoan dung, chẳng qua là vì kịch bản nên mới bàn bạc với chú, kiên quyết giữ nguyên tắc của mình. Vậy mà chú thù hận ư?

Nặc Nặc bức bối, tùy tiện xem trộm máy tính của người khác lúc người ta đang ăn cơm, mà lại còn thản nhiên nói ra như thế, không thể hy vọng đầu óc chú ta có tư tưởng đảng hoàng được. Có lẽ ông chú muốn

nhân lúc mọi người đều đến nhà ăn dùng cơm trưa, đến mách tội cô với boss, ngờ đâu lại phát hiện ra Nặc Nặc đã “đi trước một bước”, ngờ cô đã cáo tội ông ta trước, nên thẳng thừng quy chụp cho cô.

Ông chú quái dị không chỉ dung tục, mà còn nham hiểm!

Máy tính của Nặc Nặc không bao giờ cài password, vì nghĩ mình quang minh chính đại, thời gian làm việc không lên làm chuyện riêng, nhưng nếu có gì đó phải lên lút, thì gần đây quả thật...

Một lúc sau, quả nhiên thấy Tiêu Đại boss ném mạnh tài liệu đi, tức giận nhìn Nặc Nặc, “Cô vẫn theo hạng mục ‘Kỳ Lân Sát’?”

Nặc Nặc cúi đầu, cô biết mà... Thực ra cô cũng muốn ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của lãnh đạo, làm game thiếu nữ thật tốt, nhưng tiểu sư đệ phụ trách kịch bản “Kỳ Lân Sát” có rất nhiều chỗ không hiểu, nên thường xuyên chạy đến hỏi cái này cái kia. Nặc Nặc cũng thông cảm, vốn dĩ là kịch bản cô viết, mà chỉ có phần thô, rất nhiều chỗ không viết hẳn ra, nên tiểu sư đệ không hiểu cũng là chuyện thường.

Hai người qua lại với nhau, trước kia làm cùng một tổ, thế là có một ngày, tiểu sư đệ khóc rống bảo với cô, “Hứa sư tỉ à, chị thấy thế này có được không? Ngày nào em cũng chạy đến hỏi chị cũng chẳng phải cách hay, chị giúp em bổ sung hết phần nội dung chính, rồi em phát triển lời thoại?”

Nặc Nặc ngẫm nghĩ, khối lượng công việc cũng không lớn lắm, lại thêm việc bên tổ game kia không nhiều, nên đã nhận lời rất thoải mái. Có điều dù thế nào đi nữa, chuyện này cũng là “chuyện xấu” phải lên lút làm, nên Nặc Nặc luôn lên lút sửa kịch bản “Kỳ Lân Sát”, nhưng chưa từng làm chậm trễ công việc khác. Nhiều khi còn hoàn thành nhiệm vụ chính rất sớm, nhưng ai ngờ lại bị ông chú dung tục túm được đuôi.

Nặc Nặc: “Tiêu tổng, tôi...”

“Không cần nói nữa.” Tiêu Dật cắt ngang lời Nặc Nặc, bấm điện thoại, giọng điệu trầm trọng, “Lâm, gọi tất cả mọi người trong tổ Mạc Tử Uyên đến văn phòng tôi!”

“Nhưng...”

“Hứa Nặc, bây giờ tôi không muốn nói với cô.”

“...” Trong tích tắc, không khí ngột ngạt trong phòng khiến Nặc Nặc ngạt thở, cầm khẩu.

Mười phút sau, người trong phòng “Nhã Trúc Quán” đã tập hợp trong văn phòng Tiêu Dật, ông chú dung tục đứng cạnh dương dương tự đắc nhìn trò vui. Em Lâm có lẽ đã hiểu tình hình nên ho một tiếng, “Chuyện này Mạc lão đại có biết không? Còn nữa, Tiểu Trương phụ trách kịch bản, tốt nhất anh cũng nên giải thích xem.”

Nặc Nặc vụt đứng lên, đi thẳng ra ngoài. Cử chỉ đó khiến mọi người kinh ngạc nín thở. Em Lâm cứng người hai giây sau rồi chạy ra ngoài kéo Nặc Nặc lại, “Nặc Nặc, cậu làm gì vậy?”

Nặc Nặc trầm tư, rồi lạnh lùng đáp không chút sợ sệt, “Nếu quý công ty sáng chế game phải dựa vào chuyện lật ngược trắng đen, xem trộm máy tính người khác và cả đường cong cơ thể, cảnh thân mật và những yếu tố sex như thế, thì tôi nghĩ, tôi không hợp với nơi này lắm.”

Dừng lại một lúc, Nặc Nặc mới ngược lên, mắt lấp lánh, nhìn thẳng Tiêu Dật, “Tôi từ bỏ cơ hội được thành nhân viên chính thức!”

Rầm.

Một âm thanh cực lớn, Nặc Nặc sập cửa bỏ đi.

Ra khỏi văn phòng, Nặc Nặc đánh một văn bản xin nghỉ phép đưa cho trưởng phòng Nhân sự rồi thản nhiên bỏ đi.

Trình tự xin nghỉ phép phải là nhân viên nộp đơn trước một ngày hoặc nửa ngày cho phòng Nhân sự, phòng Nhân sự đồng ý rồi, nhân viên mới cầm đơn đến tìm cấp trên trực tiếp của mình, cấp trên ký tên đồng ý xong mới tìm trưởng phòng đó, trưởng phòng ký tên đồng ý rồi mới được nghỉ.

Nhưng lúc này, Nặc Nặc đâu suy nghĩ được gì nhiều. Ném tờ đơn xin nghỉ xong cô xách túi nghênh ngang ra khỏi tòa nhà. Trưởng phòng Nhân sự không rõ là chuyện gì, ngần ngại không biết có nên gọi Nặc Nặc lại hay vờ như không thấy.

Cô Hứa Nặc này đến công ty chưa bao lâu, nhưng rất đặc biệt, Đại boss đích thân thông báo chuyển lên phòng Kế hoạch tầng mười bảy, Đại boss đích thân gặt đầu cho vào tổ Hạng mục trước khi chuyển sang nhân viên chính thức, Đại boss đích thân giao cho quyền lấy cơm rửa bát, thế mà bây giờ... đến lãnh đạo cũng chưa xin mà đã bỏ về luôn???

Trưởng phòng Nhân sự là yêu tinh, đương nhiên hiểu tính quan trọng của việc nịnh nọt sếp tổng, lúc này cô Hứa Nặc ấy thân phận chưa rõ, hình như có quan hệ mờ ám với Đại boss và Mạc Tử Uyên, trước khi hiểu rõ tình hình, tuyệt đối không thể đắc tội với cô ta. Nên khi trưởng phòng Nhân sự còn đang băn khoăn có nên báo cáo cho cấp trên chuyện “Hứa Nặc chưa được phê chuẩn cho nghỉ phép đã tự ý về nhà”, thì Nặc Nặc đã lên xe buýt rồi.

Trên xe buýt, Nặc Nặc vẫn tức đến nghẹt thở, nắm chặt tay, chỉ muốn có người nào đó làm đệm thịt cho mình trút giận một trận, mà cái đệm thịt ấy tốt nhất là họ Tiêu tên Dật.

Tiêu Dật chết tiệt, Tiêu Dật ngốc nghếch!

Dựa vào đâu mà chưa hỏi phải trái trắng đen, đã gọi tất cả người phòng “Nhã Trúc Quán” đến mắng mỏ? Dựa vào đâu mà chưa điều tra kỹ càng, đã giúp cái ông chú dung tục kia???

Nặc Nặc rất uất ức. Thực ra cô luôn tin tưởng Tiêu Đại boss, cảm thấy anh là người rất quả đoán, nhanh nhẹn, nói theo kiểu bà Hứa là “người làm việc lớn”. Nên đối với chuyện chuyển tổ, Nặc Nặc tuy luôn bất mãn, không nỡ rời bỏ “Kỳ Lân Sát” con trai cưng của mình cho người khác nuôi, nhưng cũng chưa bao giờ nghi ngờ quyết định của Tiêu Dật.

Có lẽ, Tiêu tổng cảm thấy ông chú dung tục kia thật sự là tài hoa, mong mình đến học hỏi...

Có lẽ, Tiêu tổng cảm thấy công ty chỉ có mình là nữ nhân viên kế hoạch, sau này rất nhiều game cho phái nữ mình đều phải tham gia, mong mình bây giờ bắt đầu tìm hiểu dần dần...

Có lẽ, Tiêu tổng cho rằng kịch bản “Kỳ Lân Sát” không có gì to tát lắm, muốn mình nhanh chóng đầu tư vào hạng mục tiếp theo – Nhưng... nhưng... không phải!!! Tất cả đều không phải!!!

Ông chú dung tục đúng là loại thói tha, tổ “Kỳ Lân Sát” cũng vì chuyện thay đổi người viết kịch bản mà bận đến bốn chân hướng lên trời rồi. Cô chỉ lợi dụng thời gian thừa để sửa kịch bản “Kỳ Lân Sát”, sao lại sai? Cô làm cũng là vì công ty thôi mà. Để cho game tinh tế hoàn mỹ hơn thôi!

Nặc Nặc càng nghĩ càng tức, về nhà tìm đại một lý do, bảo công ty cho nghỉ, rồi đóng cửa nằm trong phòng ngủ mở máy tính lên game đánh boss. Nặc Nặc thường ngày khi rảnh rỗi cũng lên mạng chém quái vật để giết thời gian. Nhưng hôm nay rõ ràng là muốn tìm một cái thùng rác để xả stress, chỉ muốn mỗi một đao chém quái vật đều chém tất lên người Tiêu Dật.

Kết quả, Nặc Nặc đã bị boss hành hạ một cách hoành tráng. >_<

Thực ra, chuyện đó cũng là bình thường. Nặc Nặc chỉ là một tiểu kiếm hiệp cấp sáu mươi, trang bị đều toàn màu trắng dăm đơn độc xông vào “Tuyệt Ngọc Hồ” mà không cần đội nhóm, không có bố mẹ ông bà che chở, như vậy là thuộc dạng trắng sí không sợ chết, một đi đầu không quay lại. Thêm nữa, Nặc Nặc lại còn đi đánh boss, nên cuối cùng rơi vào thảm cảnh bị giết ngay tức khắc, đúng là... không đáng cho người khác thương hại.

Nặc Nặc bấu môi ôm mặt, nhìn mình nằm dài trên đất trong game, mắt đã trợn trắng, vẫn bị Đại boss và vô số tiểu quái vật hành quân trên thi thể cứng đờ của mình. Cuối cùng đã bình tĩnh lại, Nặc Nặc khê thở dài, “Đến các người cũng bắt nạt ta nữa...”

Chỉ cần dính đến boss, đều sẽ bị giết ngay tức khắc, đều chẳng tốt đẹp gì! (_)#

Trong game đắc tội Đại boss, có bị chết thì nhiều nhất là rớt kinh nghiệm, xui xẻo thì mất chút trang bị, nhưng nếu đắc tội Đại boss trong cuộc sống thực tế thì sao?

Nặc Nặc đã bình tĩnh trở lại, bắt đầu nghĩ ngợi nghiêm túc xem tương lai phải làm sao, trước mặt bao nhiêu người nói những lời quá quắt như thế, không chỉ làm mất mặt Tiêu Đại boss, mà còn chỉ trích công ty, dựa vào yếu tố sex để tấn công thị trường...

A a a a!!!

Nghĩ đến đó, Nặc Nặc thấy đau đầu, chắc không còn cách nào ở lại công ty Kiều Dực được nữa?

Nặc Nặc càng nghĩ càng bức bối, càng nghĩ càng bồn chồn, cuối cùng đã bò lên bàn ngủ thiếp đi mất. -_-||| (cô bé này tốt ở chỗ đó, vô tâm vô tính.)

Đến khi tỉnh dậy thì trời đã tối, ngoài phòng khách vắng vắng tiếng cười nói của bà Hứa.

“Mẹ, ồn quá.” Nặc Nặc mang dép lê, vừa ngáp vừa ra ngoài. Mới ngáp được một nửa, thấy cảnh trong phòng khách Nặc Nặc nuốt luôn nửa cái ngáp còn lại vào bụng. Tình huống gì đây? Tại sao Tiêu Đại boss lại đang ngồi trên ghế salon nhà mình, ung dung uống trà ăn trái cây, còn mẹ thì ngồi bên cạnh cười nói hỉ hả?

Có phải cô... vẫn chưa tỉnh ngủ?

Nặc Nặc bắt giắc dụi dụi mắt, mở ra đã thấy mẹ chạy đến gõ vào đầu mình, “Con bé này thật là, Tiểu Trương đến đã lâu thế, thấy con ngủ say nên mẹ mới không gọi dậy. Còn bây giờ, tỉnh rồi thì vào ăn mặc đàng hoàng rồi ra, xem này...”

Bà Hứa tức tối chỉ Nặc Nặc hét lên, Nặc Nặc chỉ cúi đầu nhìn.

Bởi vì lúc này đã là mùa hè... nên Nặc Nặc vừa về nhà, tắm rửa xong thay luôn áo ngủ đi lại trong nhà, bây giờ cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ hình gấu trúc không tay, vô cùng bất lịch sự, mà lại... Điều khiến Nặc Nặc muốn đập đầu vào tường nhất là... cô không mặc áo lót!!! >_<

Lại thêm mắt kèm nhèm vì mới ngủ dậy, (rất có khả năng trong mắt vẫn còn tàn tích) đầu rối bù như tổ quạ, Nặc Nặc nhìn trời nắc nhech, không tài nào tưởng tượng được mình rốt cuộc thê thảm đến mức nào, để lại bóng đen ám ảnh đến cỡ nào trong tim Tiêu Đại boss.

Mẹ ơi, xin mẹ nói cho con biết đây vẫn là giấc mơ đi!

Không khí có vẻ ngưng ngập, Nặc Nặc đầu tổ quạ không lui cũng chẳng tiến, đành đứng chờ ra đó nước mắt đầm đìa, bà Hứa cũng ngại ngừng mỉm cười với Tiêu Dật, thông minh chuyển chủ đề khác, “Tiểu Trương cháu cũng thật là... Đến chơi thôi, cũng đâu phải lần đầu gặp mặt, mua nhiều quà thế để làm gì?”

Nặc Nặc hơi nhướn mắt lên. Bên cạnh Tiêu Đại boss chất đống một núi quà. Nghe thế, Tiêu Dật đứng lên, lắc đầu, “Quà thì cháu vẫn nên mua, dù sao tối nay cũng là lần đầu ăn cơm với bố mẹ Nặc Nặc, ngoài ra hôm nay cũng xem như cháu chính thức làm quen với hai bác.”

Nghe câu đó, Nặc Nặc há hốc mồm, câu này nghe quái lạ thế nào ấy, càng nghe càng giống... con rể lần đầu đến thăm bố mẹ vợ tương lai? Nặc Nặc đang gặm nhấm suy nghĩ đó thì nghe bà Hứa hí hửng cười, “Ôi dào, Tiểu Trương, cháu thật...”

“Bác gái.” Bà Hứa chưa nói xong, Tiêu Dật đã nghiêm túc lắc đầu cắt ngang, dừng lại một lúc rồi nói, “Cháu là Tiêu Dật, sếp công ty Nặc Nặc, hôm nay đến làm phiền bác rồi.”

...

Bà Hứa mắt chữ A miệng chữ O, cảm như muốn rơi xuống đất, xúc động kéo con gái hỏi, “Nặc Nặc, đây... đây là Dứa của công ty con???” =_=_

Nặc Nặc mồ hôi ròng ròng mẹ à, câu nói tiểu lâm của mẹ chả buồn cười tí nào.

Đợi khi Nặc Nặc ăn mặc chỉnh tề, pha một ấm trà cho Tiêu Đại boss rồi, bà Hứa lôi cô vào nhà bếp.

Bà Hứa nhìn ra phòng khách, xác định khoảng cách đủ xa để Dứa không nghe thấy mới thì thào, “Nặc Nặc, người ấy không phải tiểu văn thư mà bố con giới thiệu à? Sao lại biến thành Dứa của công ty con rồi?”

Khóe môi Nặc Nặc giật giật lần thứ một trăm lẻ một lên tiếng nhắc nhở bà Hứa, “Anh ấy không phải Dứa, mà là Tiêu Dật, Tiêu Dật, Tiêu Dật!”

Bà Hứa gật đầu như hiểu như không, vừa nấu ăn vừa lẩm nhẩm, “Gọt dưa thì gọt dưa (chữ Tiêu và chữ “gọt” phát âm giống nhau) chứ, chẳng trách đi xe tốt thế, lúc đầu mẹ nghe mẹ Lý trong khu nói chiếc xe đó những mấy chục vạn, đang lo tiểu văn thư tham ô. Có điều, sao con lại túm được sếp con thế?”

“...” Nặc Nặc ủ rũ vì câu “túm được” của mẹ, đừng nói khó nghe thế chứ, cô chỉ... Nặc Nặc nghĩ ngợi rồi vẫn nghiêng rằng trả lời, “Mẹ, thực ra anh ấy chính là đối tượng xem mắt đầu tiên của con.”

?_?

+_+

\$_\$_

Trên đây là sự thay đổi nét mặt của bà Hứa trong vòng một phút. Từ “Cái gì? Sao lại thế?” đến “Con bé chết tiệt, đi xem mắt sếp mà về nhà cũng chẳng báo cho bố mẹ biết”, cho đến cuối cùng “Tuyệt quá, con gái tìm được sếp tổng của công ty to, con gái sắp thành phượng rồi!!!”

Không ai hiểu mẹ bằng con, Nặc Nặc thấy mẹ như thế là biết ngay bà đang chìm vào cảnh giới nào. Giờ đây tâm hồn bà chu du ngàn dặm rồi. Đang nghĩ xem phải chuẩn bị bằng cách nào thì ông Hứa về đến nhà. Thì ra, ông Hứa vừa nhận được điện thoại của vợ đại nhân, biết con gái hôm nay chính thức đưa con rể tương lai về dùng cơm thì hồi hã về nhà sớm hơn.

Trước đó, ông Hứa vì đi công tác suốt nên không có cơ hội gặp mặt “Tiểu Trương”, vì Tiêu Dật lấy thân phận tiểu văn thư đến đưa đón Nặc Nặc hàng ngày nên cũng chưa bị lộ tẩy. Nhưng ông Hứa nghe bà Hứa trò chuyện bảo “Tiểu Trương” yêu thương con gái mình rất ân cần chu đáo, toàn là ưu điểm, nên trong lòng sung sướng nở cả hoa. Ủ... Con rể mình chọn quá tốt. Không chỉ có công việc ổn định, là trợ thủ đắc lực của lãnh đạo, mà cũng rất hiểu biết. Đúng lúc ông Hứa gần như đã đoan chắc Tiểu Trương chính là con rể nhà mình, thì sấm dộng giữa trời quang, phu nhân gọi điện đến, “Tiểu Trương” này không phải “Tiểu Trương” kia.

Nghe thế, trên đường về nhà ông Hứa rất tức giận, con gái còn bé như thế, người yêu tự tìm làm sao tốt bằng người bố mẹ chọn cho bằng cặp mắt tinh nhanh như Tôn Ngộ Không được? Nhưng ông về nhà, trò chuyện một lúc với Tiêu Dật, thêm biết thân phận của anh, liên tưởng đến những chuyện công ty mà con gái hay kể, hiểu rõ Tiêu Dật là một chàng trai giỏi giang, nên lập tức đá văng Tiểu Trương ra ngoài chín tầng mây, vô cùng hài lòng với Tiêu Đại boss.

Bữa cơm gặp gỡ rất vui vẻ hòa hợp. Tiêu Đại boss mở lời vàng ngọc tán tụng tài nghệ nấu ăn của bà Hứa, lại khen ngợi bức tranh thủy mặc xấu xí của ông Hứa là rất có thần, khiến hai ông bà cười sung sướng đến nỗi không khép miệng lại được.

Nhưng trong không khí vui vẻ tốt đẹp như thế, Nặc Nặc cứ cảm thấy bữa cơm ấy thật kỳ dị... Mà càng kỳ dị hơn là... chỉ có mình cô thấy thế. >_<

Trên bàn ăn, ông bà Hứa cứ hỏi han tình hình cá nhân của Tiêu Đại boss, từ nghề nghiệp, cha mẹ, hoàn cảnh gia đình, đến tình hình kinh doanh của công ty Kiều Dực, cứ như cô đưa bạn trai về nhà gặp bố mẹ vậy.

Hơn nữa bố mẹ cô hỏi gì, Tiêu Đại boss đều trả lời trôi chảy, có vẻ hoàn toàn không quan tâm đến chuyện gì khác. Nặc Nặc vừa gắp cơm vừa nhớ ra, hình như mình và Tiêu Đại boss vẫn còn cãi nhau, anh bỗng đến nhà thế này, lại còn mua quà... không có mục đích gì, liệu có phải là... đến đuổi việc mình?

Nặc Nặc đang chìm đắm trong thế giới nhỏ của mình, nên không nghe Tiêu Dật nói sau khi đã dùng cơm xong, “Cuối năm nay bố mẹ cháu sẽ chuyển chỗ ở mới, khi đó mời hai bác đến dùng cơm ạ.”

Ai cũng nghe ra ẩn ý của câu này chính là: Cha mẹ hai bên gặp nhau, sau đó chọn ngày lành tháng tốt cho hai đứa. Ông bà Hứa nghe thế thì nhìn nhau một cái rất ăn ý, rồi vội vàng gật đầu đồng ý. Nặc Nặc đang suy nghĩ lung tung vẫn đang gắp cơm, hoàn toàn không biết ba người kia tại sao kích động đột ngột như thế.

Nặc Nặc đáng thương đã bị bố mẹ mình bán đứng như thế đấy.

Đến tám giờ tối, Tiêu Đại boss chủ động cáo từ.

Nặc Nặc bị đẩy đi tiễn anh, tưởng sẽ thoát khỏi Đại boss nhanh chóng. Kết quả vừa đến gần xe, Tiêu Đại boss lại đột ngột ngẩng lên nhìn trời, cười cười, “Nặc Nặc, hôm nay trăng thanh gió mát, chúng ta đi dạo được không?” =_=_

Nặc Nặc: Tiêu Đại boss, anh bắt đầu dâng tràn cảm hứng từ khi nào thế, lại còn có nhã hứng thưởng nguyệt cơ đây... Hôm nay anh có phải là bị... trúng gió không?

Tiêu Dật không nói năng gì, kéo tay Nặc Nặc, cô nhảy cảm nhảy ra xa, căng thẳng nuốt nước bọt, “Tiêu... Tiêu... Anh có gì thì cứ nói, không cần vòng vo tam quốc.”

Tiêu Dật nhướn mày, ngũ quan vốn rất đẹp dưới ánh trăng càng toát lên thần thái sinh động, khoe môi nở nụ cười. Thỏ trắng đã hiểu rồi sao?

Tiêu Dật đang định mở miệng thì đã nghe Nặc Nặc nhú mày vẻ tội nghiệp: “Thực ra... hôm nay anh đến nhà tôi là tôi biết rồi, anh muốn... tôi chủ động xin nghỉ việc đúng không?”

Lúc ăn cơm, Nặc Nặc đã suy nghĩ rất nghiêm túc, Tiêu Đại boss bị mình mắng ngay trước mặt mọi người, còn đến nhà chơi, sự thật chỉ là: Vì mình đụng chạm đến anh, Tiêu Đại boss muốn đuổi việc mình chứ gì? Nhưng hợp đồng thử việc của mình chưa hết hạn, lúc này mà đột ngột đuổi mình, ồ... theo quy định thì phải bồi thường. Tiêu Đại boss chắc muốn tiết kiệm tiền bồi thường nên mới đến nhà mình dùng tình cảm để thuyết phục mình?

Nặc Nặc thở dài, chuyện này cô đã thấy quen rồi, trước kia làm việc ở một công ty nhỏ, các sếp thường vì muốn tiết kiệm chút tiền, mà rất biết cách sử dụng mồm miệng, có điều vì chút tiền bồi thường mà đích thân đến nhà thăm viếng như Tiêu Đại boss, thì Nặc Nặc vẫn thấy lần đầu.

Nói xong, mặt Tiêu Đại boss sa sầm!

Thỏ trắng rất thông minh, linh hoạt, nhanh nhạy bẩm sinh. Mạc Tử Uyên cũng từng nói, rất nhiều việc với người mới có lẽ sẽ mất ba bốn lần bồi dưỡng cũng chưa chắc hiểu được, nhưng Nặc Nặc học rất nhanh, mà học một còn biết ba, thường xuyên tự tìm những vấn đề có liên quan để học hỏi thêm. Đó là nguyên nhân Mạc Tử Uyên rất ủng hộ Nặc Nặc.

Mặt khác, điều khiến Tiêu Dật rung động nhất, chính là sự lanh lợi của Nặc Nặc.

Thông thường có nhiều việc bạn mới nghĩ đến, cô ấy đã giúp bạn làm xong. Giống như lúc bạn muốn ngủ thì gối đã kê ngay sau đầu, cũng giống như khi bạn buồn ngủ thì cà phê đã được đưa đến tận tay. Cũng chính sự thông minh hiểu biết ấy đã khiến Tiêu Dật động lòng.

Nhưng ở mặt khác, tư duy trí tuệ của Nặc Nặc, Tiêu Dật thực sự không dám khen ngợi.

Ăn cơm, hò hẹn, chăm sóc, đặc biệt lại thêm hàng ngày đưa đón khi bị thương, hôm nay gặp mặt cha mẹ cô, bao hành động rõ ràng đến thế, mà tại sao đầu óc Hứa Nặc lại lắp ghép lại thành... đuổi việc?

Tiêu Dật hít thở sâu, nhắm mắt nói, “Nặc Nặc.”

“Có!”

“Em đùa tôi à?”

Nghe thế, Nặc Nặc ngó người, Tiêu Đại boss nói thế... là có ý gì? Bấm vào lòng bàn tay mình, Nặc Nặc nghiêng rằng, “Chẳng phải tôi đã cự lại anh trước mặt mọi người hay sao? Tôi nghĩ, lý do đó có thể khiến anh đuổi việc tôi.”

Tiêu Dật chớp mắt, đôi mắt lấp lánh, “Nên em lo lắng?”

Nặc Nặc gật đầu, “Hơn nữa, anh đột ngột đến nhà, cũng chẳng nói là việc gì, còn mua bao nhiêu là quà... Trước đó mẹ tôi giữ anh lại ăn cơm anh không chịu, hôm nay thì lại...”

“Vì hôm nay xem như là gặp mặt chính thức.” Nặc Nặc chưa nói xong, Tiêu Dật đã cắt ngang.

“Hả?” Nặc Nặc mở to mắt, “Là sao?”

Tiêu Dật cười cười, ánh mắt dịu dàng, cúi xuống nhìn, “Trước kia không ở lại dùng cơm là vì không muốn ở lại với thân phận Tiểu Trương, nhưng tối nay...”, Tiêu Dật trầm ngâm rồi mới nói, “Tối nay giống như chính thức ký hợp đồng, định rõ quan hệ.”

“Vậy anh không giận tôi lúc trước mắng anh?”

Mắt Tiêu Dật lóe sáng, “Giận chứ. Lúc đó chỉ muốn tóm em về lại ngay lập tức!”

Thực ra chuyện lúc đó không thể trách Tiêu Dật được. Là người phụ trách toàn công ty, anh có suy nghĩ và nỗi niềm riêng của mình. Nặc Nặc là thiên tài, Lan Tuấn Ngạn cũng có ích. Lan Tuấn Ngạn là người sáng chế game thiếu nữ khá sớm của đại lục, nắm bắt phương hướng thị trường và sở thích của game thủ khá tốt, nhưng vấn đề lớn nhất của anh ta là chỗ hay đổ kị với người tài. Nên lúc đầu Tiêu Dật bỏ số tiền lớn mời anh ta về công ty, rất nhiều người không hiểu rõ. Nhưng suy nghĩ thật sự của Tiêu Dật là: Rút cạn tinh hoa, bỏ cạn bã đi.

Nói đơn giản là: để người thích hợp làm game thiếu nữ học được những điều có ích từ Lan Tuấn Ngạn, sau đó “đá” ông chú dung tục đó đi. Mà chọn lựa thích hợp nhất Tiêu Dật và Mạc Tử Uyên chọn đi chọn lại, vẫn là Nặc Nặc.

Thế là điều tổ, khuyên giải. Nặc Nặc là nữ sáng chế duy nhất trong công ty, hướng làm việc sau này chắc chắn sẽ tập trung nhiều hơn vào game thiếu nữ, nên Tiêu Dật đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn bảo Nặc Nặc từ bỏ hạng mục “Kỳ Lân Sát”. Đây là chọn lựa bất đắc dĩ, nhưng cũng là tốt nhất.

Vì người sáng chế phải hiểu rõ rằng khi kiêm nhiệm hai hạng mục hoàn toàn khác hẳn nhau về phong cách và thể loại, thì hiệu quả công việc sẽ không tốt như bình thường được. Lúc đầu khi Tiêu Dật nói với Nặc Nặc, thỏ trắng đã đồng ý rất ngoan ngoãn, nhưng sau lưng lại lên lút làm chuyện đó.

Lúc ấy Tiêu Dật không thể không nổi giận, nên mới có chuyện sau đó, nhưng việc khiến Tiêu Dật không ngờ đến là, thỏ khi cuống lên cũng biết cần người...

Tiêu Dật bưng tỉnh khỏi ký ức, nói với vẻ thỏa hiệp, “Bây giờ hết rồi.”

Nặc Nặc nhìn chăm chú vào gương mặt đẹp trai của Tiêu Đại boss mỗi lúc một gần, không biết vì sao Tiêu Dật lại tiến sát lại gần mình như thế, chỉ nghe nhịp tim đập mỗi lúc một nhanh, cô ngơ nghe lắc đầu, “Tôi vẫn... không hiểu lắm.”

“Ừm, anh sẽ làm cho em hiểu.” Nói xong, Tiêu Dật xiết chặt tay, ôm thỏ trắng vào lòng, rồi cúi xuống, ép môi mình lên môi cô.

Ừng!!!

Nặc Nặc nghe thấy tim mình vang lên một âm thanh, như thể đại não ngừng hoạt động, cúp điện!

Tia chớp lóe lên, Nặc Nặc chỉ thấy môi mình nóng lên, rất ẩm rất mềm, trái tim bị cảm giác ấy bao bọc, rất yên tâm, rất... thích thú. Nặc Nặc nhắm mắt lại tận hưởng.

Cô đã có được, một nụ hôn!

Một nụ hôn của Tiêu Đại boss.

Nụ hôn nhẹ nhàng ấy không kéo dài lâu, khi Tiêu Dật buông Nặc Nặc ra, cô đang lơ lửng như bay thì nghe thấy một âm thanh vang lên trên đầu:

“Nặc Nặc, anh thích em.”

Khoảnh khắc ấy, Nặc Nặc cảm thấy mình như đang đi trên mây.

Tháng Sáu đầu hạ, nóng nực khiến người ta không thở nổi.

Nhân viên công ty sáng chế Kiều Dực không chịu nổi không khí bức bối trong nhà ăn, lần lượt lấy cơm rồi chuồn vào văn phòng, vừa ngồi máy lạnh vừa ăn cơm trò chuyện. Những đoạn đối thoại như thế này đã xảy ra:

“Chán quá, hôm nay lại là thịt, mỡ nhiều quá, sao ăn nổi đây?”

“Không ăn được, tôi muốn ăn salad thịt thỏ!”

“Ôi cánh gà của tôi...”

Cùng lúc đó, Nặc Nặc cũng mở hộp cơm của mình ra với vẻ mặt cực kỳ chờ mong, rồi lần nữa, nụ cười vụt tắt. Trong tích tắc, bỗng nghe thấy phòng Kế hoạch tầng mười bảy vang lên tiếng thỏ Hà Đông gầm rú, “Trời ơi là trời, tại sao hôm nay lại là ‘tôm pha lê’, ‘đầu sư tử kho’, tôi không muốn ăn chân giò heo hầm, không muốn nhìn thấy mắt gà!!!”

“...”

Đúng là khiêu khích! Là âm mưu! Là nham hiểm!

Có điều, không trách Nặc Nặc được, nguyên nhân vẫn phải nhắc đến từ sau nụ hôn ấy...

Đêm ấy sau khi Tiêu Đại boss tỏ tình và ôm hôn Nặc Nặc rồi lái xe về nhà, Nặc Nặc tuy cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng là trong dự đoán cả, hơi bất ngờ một tí, lại thêm... Mặt đỏ bừng tim đập loạn, nhưng Nặc Nặc vẫn an ủi mình.

Không sao, không sao, chỉ là thịt chạm thịt thôi mà. Khi ấy trời khá tối, không có ai nhìn thấy, còn về Tiêu Đại boss nói thích mình gì đó, khụ khụ, cứ thuận theo tự nhiên thôi. Đêm ấy Nặc Nặc lăn lộn trên giường một lúc, cuối cùng đã chảy nước miếng mơ giấc mộng lành.

Hôm sau thỏ trắng vẫn đi làm, đồng nghiệp cũng hiểu ý mà không nhắc đến chuyện Nặc Nặc sập cửa bỏ đi hôm qua, Tiêu lão đại đã không có ý kiến thì mọi người còn nói gì được? Ông chú dung tục dường như cũng biết điều, hiểu Tiêu Đại boss và Nặc Nặc có mối quan hệ bất thường nên cả buổi sáng cũng không đến gây phiền phức cho cô nữa.

Cho đến buổi trưa Nặc Nặc đi lấy cơm cho Tiêu Dật, đưa cơm đến văn phòng, mới phát hiện ra có gì đó lạ lùng: Trong phòng người ấy, âm u hoang vắng, chỉ có một chút ánh sáng lọt vào phòng qua khe hở của rèm cửa sổ, hoàn toàn không có bóng ai cả.

Em Lâm thấy thế bèn giải thích, “Tiêu tổng tối qua về công ty tăng ca, xử lý xong một số tài liệu gấp, tám giờ sáng nay lên máy bay đi công tác ở thủ đô rồi, khoảng nửa tháng thì về.”

Nặc Nặc: (^)

Thế hóa ra, đêm qua Tiêu Dật phóng xe đi, không về nhà mà về văn phòng?

Thế hóa ra, Tiêu Đại boss vội xử lý gấp việc đêm qua, là vì sợ hôm nay nhìn thấy mình?

Thế hóa ra, Tiêu Đại boss xấu hổ???

Nặc Nặc cười đến đứt ruột vì suy luận của mình, cuối cùng ôm cặp lồng cơm hỏi thêm một câu, “Vậy cơm trong nửa tháng này của Tiêu tổng phải làm sao đây?”

Sự thực là Nặc Nặc chỉ đang diễn tả một cách khéo léo rằng, nếu Tiêu Đại boss nửa tháng này không ở đây, có phải tôi cũng nghỉ nửa tháng không cần đi lấy cơm? Tiếc là, em Lâm trước nay thông minh lanh lợi đã nghĩ chệch đi, báo cáo với boss như sau, “Tiêu tổng, Nặc Nặc hình như rất thích cơm của anh.”

Đầu dây bên kia Tiêu Dật trầm ngâm một lúc rồi nói, “Trong nửa tháng, nhà bếp vẫn tiếp tục làm cơm.”

Em Lâm hiểu ý, đáp rất mạnh mẽ kiên quyết, “Vâng!”

Ý là, Tiêu tổng anh cứ yên tâm đi công tác, chuyện công ty tôi sẽ giúp anh làm hết. Em Lâm ra tay, một người bằng ba, khi đã làm việc thì quả nhiên rất thỏa đáng...

Đầu tiên, để xoa dịu Nặc Nặc, để cô khỏi kinh ngạc, em Lâm chỉ nói Tiêu Đại boss trước kia đi công tác thì nhà bếp vẫn làm việc bình thường. Nên thông thường ai lấy cơm cho Tiêu tổng thì trong thời gian anh đi công tác, người đó sẽ tận hưởng đãi ngộ đặc biệt của anh. Nặc Nặc tưởng thật, ngốc nghếch ôm hộp cơm của mình đi lấy cơm đều đặn mỗi ngày.

Mặt khác, các dì các cô nhà bếp cũng không phải ăn chay, đến công ty mấy năm rồi, Tiêu tổng đi công tác vẫn phải tiếp tục nổi lửa là chuyện thường ngày ở huyện, chỉ cần kéo em Lâm thông tin nhanh nhạy ra hỏi thăm là biết.

Em Lâm nghe thế, cổ ra vẻ thần bí, “Dì Trương, dì cũng biết đấy, bọn cháu làm việc hành chính, cái nào nên nói hay không nên nói đều rất quan trọng. Hễ bắt cần là công việc bị đe dọa ngay. Gặp được sếp tốt như Tiêu tổng, một công ty tốt thế này đúng là không dễ tí nào.”

Dì Trương gật đầu rồi rít, “Đúng thế, đúng thế, em Lâm, dì cũng không làm khó cháu nữa, cháu nhắc khéo cho dì hai câu, hê hê, chẳng phải cháu muốn ăn bánh thịt hay sao? Ngày mai dì đích thân gói cho mà ăn!”

Em Lâm nghe thế, hai mắt híp lại thành đường chỉ, hài lòng đáp, “Dì Trương à, cháu nói thật nhé, cô nàng Nặc Nặc này không đơn giản đâu. Đã không là hành chính cũng chẳng phải trợ lý, mà Tiêu tổng cứ thích bảo cô ấy lấy cơm pha cà phê cho, dì nghĩ sao? Hê hê! Nói trắng ra là ngày nào cũng muốn nhìn cô ấy nhiều hơn một tí thôi!”

Ngừng một lúc, em Lâm mới thì thào vào tai dì Trương, “Cháu đoán ấy mà, không chừng cháu và dì sắp phải lấy cơm và pha cà phê cho Nặc Nặc đó!”

Dì Trương vỡ lẽ, thế là từ hôm ấy, cơm nhà bếp bỗng có sự thay đổi cực lớn.

Để lấy lòng bà chủ tương lai, dì Trương hỏi thăm lòng vòng rất nhiều người để biết Nặc Nặc thích ăn gì. Tiếc là Nặc Nặc là cô bé ngoan, chưa bao giờ kén cá chọn canh, bình thường ăn cơm với mọi người chẳng ai đoán được cô nàng thích gì, không thích gì. Tóm lại có thể nói Nặc Nặc chính là một con thỏ ăn tạp.

Không đi được đường đó, dì Trương đành làm theo quy tắc cũ: thịnh soạn không chay. Trẻ con bây giờ đều thích ăn thịt. Cơm ở nhà ăn cũng khá ngon rồi, mà nhân viên cứ than vãn chẳng thấy thịt đâu. Nên dì Trương vật vã một lúc, dứt khoát xắn tay áo lên chế biến thức ăn cho Nặc Nặc, cho đến khi thỏ trắng hai mắt đỏ ngầu muốn phát điên lên mà vẫn không dừng tay.

Lúc đầu Nặc Nặc vẫn không để tâm, hồ hởi về nhà nói với mẹ rằng Tiêu Đại boss đúng là Đại boss, thức ăn ngon đến nỗi chẳng thấy rau đậu cả. Một ngày cũng thế, hai ngày cũng thế, đến ngày thứ ba, thứ tư... Nặc Nặc mở hộp cơm yêu quý của mình ra, muốn nôn ọe.

Hơn nữa, điều khiến Nặc Nặc không thể hiểu nổi, đó là thường ngày lấy cơm cho Tiêu Dật anh ta lười kinh khủng, cô cứ phải bày từng món ra, mời mọc đủ trò mới chịu dừng tay ăn cơm, nên Nặc Nặc đã ít nhiều nhìn thấy thức ăn của Tiêu Đại boss. Hình như, có lẽ, chắc là... những món cô ăn gần đây, còn ngon hơn gấp ba bốn lần khi Tiêu Đại boss ăn chẳng?

Sau khi trong đầu xuất hiện ý nghĩ đó, Nặc Nặc đột ngột có cảm giác tội lỗi như thể mình tham ô hối lộ vậy.

Liệu có thể... dì Trương xem mình là tình nhân của Tiêu Dật, muốn nhân cơ hội anh không có ở đây mà “hiếu kính” với mình, sau này được dễ thở hơn trong công ty? Nặc Nặc tuy là tiểu thị dân, nhưng vẫn hiểu được chuyện ấy, khi đã nghi ngờ như vậy, ngày hôm sau khéo léo nhắc dì Trương cho mình ăn món thanh đạm hơn một chút.

Dì Trương ngẫm nghĩ. Trưa hôm sau, hộp cơm có thêm món tôm Long Tỉnh.

Nặc Nặc thấy thế lại khéo léo bày tỏ thực ra cô muốn ăn món rau nào mới mẻ. Thế là trưa hôm sau nữa, trong hộp cơm có thêm gà xắt hạt lựu xào dưa, gà xào thập cẩm, chân gà.

Nặc Nặc đau buồn, không khéo léo nữa mà nói huých toẹt ra là không muốn ăn thịt. Thế là trưa hôm sau, trong hộp cơm có thêm món trứng xào cà chua.

Nặc Nặc muốn đập đầu vào tường quá, để tránh xảy ra nhảm lẫn nên đã đồng ý nói rõ: Muốn ăn các món chay và các loại rau như bắp cải, dưa gang...

Bài toán lần này khiến dì Trương khó xử muốn chết, vừa muốn phu nhân tương lai ăn ngon vừa muốn cô hài lòng, dì Trương đã trưng cầu ý kiến em Lâm bằng hai hôm chân giò heo hầm. Hôm sau, Nặc Nặc thấy trong hộp cơm của mình cuối cùng đã có món bắp cải trộn dầu giấm, vui mừng đến nỗi nước mắt dâng tràn. Khi húp canh, đang yên đang lành trong món canh dưa gang bỗng xuất hiện một phần bóng cá tròn vo.

Mẹ ơi...

Nặc Nặc nhìn bóng cá tròn vo, thịt đầy ứ trong món canh nóng hổi, bông vỡ lẽ, thấy đây không phải bóng cá, mà là dáng người của cô sau một tuần ăn toàn thịt.

Tròn vo, mập mạp, không bao lâu nữa mình cũng giống thế, lặn chứ không đi nổi.

Bây giờ Nặc Nặc chỉ mong ngóng Tiêu Đại boss sớm quay về. Vì cô muốn bảo cho anh biết, thỏ trắng ăn cỏ mà. Ba chữ “Thỏ ăn thịt” nghĩ mà thấy gớm ghiếc.

8. Chương 08 + Ngoại Truyện

CHƯƠNG 8: VỢ CHỒNG QUÁI NHÂN

Tiêu Dật, thì ra anh luôn lừa em!

Ngày thứ bảy sau khi Tiêu Đại boss đi công tác, Nặc Nặc thấy không chịu nổi.

Ngoài việc mong ngóng Tiêu Dật về nhanh để giải thoát cho mình khỏi các món ăn toàn thịt kia, Nặc Nặc thấy... hơi nhớ Tiêu Đại boss rồi. >_<

Vốn thế mà, Nặc Nặc nghĩ hai người hôn nhau rồi thì giống như đã ký kết gì đó. Huống hồ gì Tiêu Đại boss hôm ấy còn thẳng thắn bày tỏ là anh thích cô. Nhưng, tình hình bây giờ cho thấy, Tiêu Dật đâu có chút biểu hiện là thích mình?

Đi bảy ngày, điện thoại? Không.

Tin nhắn? Không.

Đến email cũng chả có...

Nghĩ đến đó, Nặc Nặc không tìm được tiếng thở dài, Tiêu Đại boss nghĩ gì vậy nhỉ? Nếu không thích cô thì những việc anh đã làm trước đó không giải thích được, nhưng nếu thích cô, sao có thể ung dung thản nhiên đi công tác, mà chẳng thèm chào cô một tiếng?

Cô nàng Nặc Nặc bần khoản vô cùng, cuối cùng quyết định chủ động xuất kích.

Ai bảo cô thực sự là, có một tí ti... nhớ người ta chứ? Thế là Nặc Nặc ôm điện thoại di động ngẩn ngơ cả buổi tối, bấm rồi xóa, xóa rồi bấm, mắt hơn tiếng đồng hồ, lao tâm khổ tứ viết một tin nhắn, nội dung như sau:

“Có rảnh không? Nếu rảnh thì bấm xuống...”

Vẫn rảnh à? Nếu có thì bấm lên trên XD.”

Kiểm tra n lần sau, xác định nội dung không có sai sót, bèn nghiêng rằng, gửi đi, thành công.

Lại đợi chừng nửa phút, đoán chừng người ta đã nhận được tin, Nặc Nặc cố làm ra vẻ hoảng hốt, nhưng rất điềm tĩnh gửi đi tin nhắn thứ hai, nội dung như sau, “Xin lỗi, xin lỗi, Tiêu tổng, em gửi nhầm.”

Nặc Nặc thừa nhận, mình đúng là rất... rảnh!

Nhưng bắt cô mặt dày đi liên lạc với Tiêu Đại boss thì cô không làm được, nên Nặc Nặc cũng như những cô gái khác, nói một đằng làm một nẻo. Tiếp đó chỉ cần đợi người ta hồi âm. Nếu Tiêu Đại boss nhắn lại thì có thể tiện hỏi thăm anh khi nào về, gần đây làm gì, có nhớ em không... Không đúng, không đúng, có nhớ Tiểu Tuấn không. Nhưng nếu Tiêu Đại boss không nhắn lại thì cô chỉ xem như gửi nhầm, không đến nỗi mất mặt lắm.

Thế là yên tâm đợi chờ, còn ăn cơm tối với bố mẹ, rửa bát, dạo bộ sau bữa cơm, về nhà giặt quần áo, đến mười giờ rưỡi tối, điện thoại di động vẫn nằm yên lặng trên bàn, không nhúc nhích. Nặc Nặc có phần tuyệt vọng, có lẽ... Tiêu Dật đi công tác quá bận chẳng, đến nỗi không có cả thời gian gửi tin cho mình, Nặc Nặc ức chế nghĩ vậy.

Nặc Nặc như quả bóng bị chích xì hơi, đang định tắm rửa đi ngủ thì âm báo tin nhắn reo vang. Nặc Nặc gần như chồm lên để xem, vừa mở ra thì đã tuyệt vọng.

Bạn có tin mới, người gửi: tổng đài phục vụ, số điện thoại: 1380013800.

Nặc Nặc chống cằm thở dài thườn thượt, dùng ngón cái bấm xem, thờ ơ nhìn nội dung tin nhắn: 1354XXXXXXX đã nạp 100 tệ cho bạn, thời hạn sử dụng đến 22 giờ 2 phút ngày 31 tháng 7 năm 2010.

Nặc Nặc đỏ lười, mắt trợn trắng. Nguyên nhân cô đứng hình, ngoài miếng bánh từ trên trời rơi xuống, lại có người bất ngờ nạp tiền cho mình. Và quan trọng hơn là, Nặc Nặc cảm thấy số điện thoại này hơi quen. Chắc không phải là...

Nặc Nặc chưa kịp tra số di động thì di động của cô rung lên, trên màn hình hiện rõ tên người ấy: Tiêu Dật.

Nặc Nặc nuốt nước bọt, nhịp tim chậm cả nửa phách, cuối cùng run rẩy mở điện thoại di động ra: “Alô?”

“Cô ngốc ạ, điện thoại của em hết tiền rồi.”

Nhiều năm về sau, khi Tiêu Dật và Nặc Nặc đã kết hôn và có hai đứa con, Nặc Nặc vẫn nhớ như in khi Tiêu Dật nói câu ấy, tim cô đã nở đầy niềm hạnh phúc ngọt ngào. Cảm giác ấy còn khiến cô vui sướng hơn cả khi Đại boss tỏ tình nữa.

Nếu trong lòng Nặc Nặc trước đó còn tồn tại chút do dự và không chắc chắn với tình cảm này, thì giờ phút ấy, tất cả đã tan biến như mây khói theo ba chữ “cô ngốc ạ” rồi. Bảy ngày chờ đợi và dần vật, cũng bốc hơi theo ba chữ đó cả.

Tối ấy, ngay cả trong mơ, Nặc Nặc cũng mỉm cười rất ngọt ngào.

Sau việc đó Nặc Nặc mới biết mình quả là con thỏ trắng hồ đồ. Thực ra, lúc cô nhận tin, Tiêu Đại boss vừa về khách sạn đang tắm rửa. Đến khi anh sạch sẽ thơm tho, bước ra khỏi phòng tắm thấy tin nhắn của Nặc Nặc, rồi gọi lại thì bên kia vắng đến một giọng nữ rất mẫu mực:

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đã bị tạm ngừng hoạt động.” (Ở Trung Quốc, khi điện thoại di động hết tiền sẽ bị khóa hai chiều hoàn toàn, chứ không quy định ngày sử dụng như ở Việt Nam)

Vì khách sạn mà Tiêu Đại boss ở được xây dựng giữa lưng chừng núi, hoang vu hẻo lánh, không mua card để nạp tiền được, Tiêu Đại boss không nói năng gì, ăn mặc chỉnh tề rồi lái xe ra khỏi khách sạn, khoảng hơn nửa tiếng sau mới vào được thành phố, nạp tiền cho điện thoại của Nặc Nặc rồi mới gọi điện cho cô.

Nặc Nặc nghe giải thích xong, cảm động vô cùng, đầu đập bàn xin lỗi rồi rít: “Em xin lỗi em xin lỗi.” Kết quả vừa nói xong, đã nghe Tiêu đại boss trầm tĩnh bảo: “Không cần xin lỗi, em bù đắp cho anh thế nào?”

Người nói vô tình người nghe có ý, Nặc Nặc nghe xong, mặt tự dưng đỏ bừng lên, trong đầu cứ hiện lên cảnh hai người hôn nhau đêm ấy, cũng may Tiêu đại boss không ở đây, nếu không thì thật sự là mất mặt chết đi được.

“Anh muốn em bù đắp thế nào?”

“Ừ, anh đang download “Hoàng Diễm”.”

Nặc Nặc lặng lẽ, im bật.

Không ngờ Tiêu đại boss cũng chơi game online? Trò chơi 3D rất dễ thương “Hoàng Diễm” này chẳng phải là trò chơi mà mình đang chơi hay sao?

Nặc Nặc e dè, “Ý anh là...”

Tiêu Dật sáng khoái thừa nhận, “Hôm ấy đến nhà em, thấy em đang chơi nên download.”

{{{(>_<)}}}

Tiêu đại boss, anh không thể... khéo léo uyển chuyển hơn ư?

Nặc Nặc túm tóc ing~, đang không biết đối đáp thế nào thì nghe Tiêu Dật nói tiếp: “Muốn bù đắp, em nâng cấp cho anh đi.”

Nặc Nặc chơi game online không giống người khác.

Người khác chơi game online hoặc là chịu nhiều áp lực trong cuộc sống, muốn tìm cảm giác thỏa mãn trong game; hoặc là vì các cô em chơi game này rất nhiều, vào để đùa bỡn và tìm niềm vui; cũng có thể là vì muốn tìm cảm giác đồng đội, mọi người cùng nhau đi đánh boss.

Nhưng Nặc Nặc chơi game online trước nay luôn đơn thương độc mã. = =

Mục đích chơi game online của Nặc Nặc rất đơn giản, chính là chém quái – rất sảng khoái. Khi không vui trong cuộc sống, trong lòng có lúc bức bối, vào game tìm một đám quái vật, mở liền chức năng đội nhóm để chém, hoặc chém từng nhát vào chúng, khiến Nặc Nặc cảm thấy rất khoái trá.

Nên Nặc Nặc chơi game online, một là không thích đội nhóm, hai là không thích vào đội vào nhóm, trước nay đều độc hành hiệp. Quy thành chơi game là tiếp nhận nhiệm vụ – đánh quái – hoàn thành nhiệm vụ – rồi chơi nhiệm vụ tiếp. Một người bạn thân của Nặc Nặc đã từng nói, Nặc Nặc chơi game có thể tìm ra cảm giác đơn độc khó tả.

Thế nên mới nói, đối với việc Tiêu đại boss đột ngột muốn chơi “Hoàng Diễm”, đồng thời bảo mình là sư phụ đi tăng cấp cho anh, Nặc Nặc vừa thấy hoảng vừa thấy sợ. Cô không thích đội nhóm là vì ngại phiền phức, bây giờ lại phải đưa Tiêu đại boss đi tăng cấp, khiến Nặc Nặc nghĩ thế nào cũng thấy kỳ cục.

Nhưng cũng may Tiêu đại boss không hổ là thiên tài, vào game chưa mười phút đã thuần thục các thao tác, Nặc Nặc đưa Tiêu đại boss đến thánh địa luyện cấp tám mươi nào đó, tạo đội rồi đưa Tiêu đại boss vào vùng an toàn, tự mình đi chém quái.

Một đặc điểm lớn khác khi Nặc Nặc chơi game là: Chưa bao giờ treo máy. Vốn dĩ, cô chơi game để thấy cảm giác thỏa mãn khi chém quái, xả stress, nếu cứ treo máy để đó, thản nhiên nhìn màn hình vi tính tự chơi, thì còn có ý nghĩa gì?

Đó cũng là một trong những nguyên nhân mà Nặc Nặc không muốn làm nhiệm vụ cùng đội nhóm, người khác có thể treo máy cả đêm, còn bạn có thể tự tay giết quái suốt đêm không? Nhưng lúc này đây, vì Tiêu đại boss, Nặc Nặc vẫn hào hứng khoái chí chém quái ing~.

Không quá nửa tiếng sau, Tiêu đại boss đã tăng lên mười lăm cấp. Tiêu Dật thấy thế thì thản nhiên gõ một hàng chữ.

[Đội nhóm Tôi là Tiêu Dật]: Rất tốt, tiếp tục đánh, hôm nay tăng đến cấp 20.

[Đội nhóm Nặc Nặc vô vị]: Ồ.

Nặc Nặc nghe mệnh lệnh của Tiêu đại boss, ngoan ngoãn tiếp tục chém quái. Nhưng trong lòng lại thấy hơi uất ức, người ta chơi game online đều được bạn trai yêu thương chiều chuộng, con trai đưa con gái đi luyện cấp, tặng trang bị. Nhưng đến cô, sao lại ngược lại? Tiêu đại boss rõ ràng là người rất mạnh, đến đặt tên trong game online cũng vô cùng ngổ ngược – Tôi là Tiêu Dật.

Cái tên ấy nhìn một cái đã thấy tính chất giống “Tôi là Obama”, nhìn là biết người nổi tiếng. Nhưng, một người ngổ ngược như thế lại cam đóng vai thư sinh, để một cô gái đưa mình đi tăng cấp chém quái. Nặc Nặc không hiểu nổi nhưng lại chẳng dám hỏi, khó khăn lắm mới chơi được thêm nửa tiếng nữa, Tiêu Dật cuối cùng đã lên cấp 20.

Nặc Nặc thấy thế, vội vàng vẫy đuôi gõ chữ:

[Đội nhóm Nặc Nặc vô vị]: (nụ cười đáng yêu) Cuối cùng đến cấp 20 rồi.

[Đội nhóm Tôi là Tiêu Dật]: Ủ, vậy chúng ta kết hôn.

Nặc Nặc thấy câu trả lời đó thì dần mặt ra, lúc phản ứng kịp đã gõ một hàng dấu chấm.

Tư duy của Tiêu đại boss đúng là... quá nhạy bén ư? Tại sao rõ ràng là đang đánh quái, tự dưng lại bảo đi kết... kết hôn?! Tiêu Dật có lẽ không đoán ra phản ứng của Nặc Nặc nên lại thản nhiên gõ một dòng.

[Đội nhóm Tôi là Tiêu Dật]: Anh thấy trên trang chủ, nhân vật cấp 20 có thể kết hôn. Vợ chồng có rất nhiều nhiệm vụ phụ thêm, kinh nghiệm cũng rất cao, có vấn đề gì à?

Nặc Nặc nhìn câu đó, đầu óc chợt sáng bừng lên, gõ lách ca lách cách trên bàn phím.

[Đội nhóm Nặc Nặc vô vi]: Em là tài khoản nam!!!

[Đội nhóm Tôi là Tiêu Dật]: Vừa hay, anh là tài khoản nữ.

{{{(>_<)}}}

Nặc Nặc lúc đầu chơi game, để tránh bị quấy rối nên đã chọn tài khoản nam mà không chút do dự. Nhưng cô không tài nào hiểu nổi, Tiêu Đại boss lại chơi tài khoản... pê-đê. Sau khi nhân vật của “Hoàng Diễm” được xây dựng bước đầu, nam nữ đều khá giống nhau, cùng một kiểu tóc ngắn, cùng loại trang phục vải gai, cùng đi chân đất, nhân vật phải tăng cấp rồi mới mua trang bị, kiểu tóc... mới dần dần nhận ra giới tính.

Người sáng chế game này lúc đầu có giải thích, lý do làm thế là vì gần gũi với cuộc sống hơn, vì khi các em bé lúc ra đời nhìn về bề ngoài cũng không biết được là nam hay nữ. Nặc Nặc vừa vội đưa Tiêu Dật đi luyện cấp, cũng không mở thông tin anh ra xem, bây giờ lại phát hiện ra Tiêu Đại boss là tài khoản nữ, bị sét đánh đứng hình đến nỗi nội thương cả.

[Đội nhóm] Nặc Nặc vô vi: Tiêu... tổng, anh nghĩ gì thế? Tại sao lại chơi tài khoản nữ?

[Đội nhóm] Tôi là Tiêu Dật: Còn em? Tại sao chơi tài khoản nam?

Nặc Nặc nhìn nhìn, rồi trả lời rất khẳng khái:

[Đội nhóm] Nặc Nặc vô vi: Chồng quấy rối!!

[Đội nhóm] Tôi là Tiêu Dật: Anh cũng thế, chồng quấy rối.

[Đội nhóm] Tôi là Tiêu Dật: Tiện thể, kết hôn.

Nặc Nặc đang uống nước, nhìn thấy câu cuối cùng của Tiêu Đại boss đã phun hết nước lên màn hình máy tính. Nhìn màn hình Nặc Nặc bỗng chốc tỉnh ngộ, thực ra Tiêu Đại boss chẳng chút hứng thú game online, còn về việc download “Hoàng Diễm” xuống, hoàn toàn là vì muốn tài khoản nam của mình kết hôn?

Tiêu Đại boss, anh... thực sự là quá nham hiểm, quá đen tối.

Nặc Nặc và Tiêu Đại boss kết hôn trong game rất suôn sẻ, vì đều là những kẻ vô danh tiểu tốt nên chẳng có bạn bè chúc phúc, không có hôn lễ trịnh trọng, hai người đứng trước Nguyệt Lão trịnh trọng thề thốt sẽ yêu thương nhau suốt đời, được se tơ hồng, xem như hôn lễ hoàn tất.

“Se tơ hồng” cũng là một trong những thiết kế khá nổi tiếng trong “Hoàng Diễm”, nam nữ game thủ đồng ý thành thân rồi, Nguyệt Lão ngồi trên vầng mây màu sẽ phát tay áo. Sau chúc năng vô cùng rực rỡ ấy, trên đầu tân lang tân nương sẽ xuất hiện rạng mây bảy màu, rồi trong tích tắc sau đó, hóa thành dây tơ hồng ánh sáng rực rỡ, từ từ rơi xuống, quấn lấy chân trái và chân phải của nam nữ, nửa khắc sau mới dần dần biến mất.

Đó là chúc năng đầu tiên của phu thê, sau này khi muốn biết một nửa của mình ở đâu, mở chức năng “se tơ hồng” ra, tơ hồng sẽ hiện thân lần nữa, xoắn lại là lập tức tìm ra ngay “phu quân” hoặc “nương tử” của mình đang ở đâu.

Tuy hôn lễ vô cùng khiêm tốn, nhưng Nặc Nặc lần đầu làm tân lang (-_-|||) vẫn sung sướng kéo nương tử Tiêu Đại mỹ nhân đến xem pháo hoa ở Tuần Tinh Nhai. Tiêu Đại boss nghe thế thì không nhịn được mỉm cười, cái nơi Tuần Tinh Nhai kia, chỉ có một tác dụng, là để cho game thủ tự sát.

Mà trong game, thông thường bị bức đến nỗi tự sát, ngoài bị kẻ thù giết ra còn chết vì tình nữa, nên lúc đầu người lập game “Hoàng Diễm” đặt tên “Tuần Tinh Nhai” vô cùng lãng mạn. Tuần Tinh Nhai đương nhiên trở thành nơi người ta tự sát, vợ chồng mới cưới mà đi trắng mặt ở Tuần Tinh Nhai, quả là Tiêu Dật mới nghe lần đầu.

Nhìn bầu trời rực sáng, sánh vai thỏ trắng đứng trên sườn núi ngắm phong cảnh, Tiêu Dật không nhịn được hỏi, “Ngắm pháo hoa ở Hồng Diệp Triều hoặc Tử Trúc Lâm không được hay sao? Tại sao lại đến Tuần Tinh Nhai?”

Nặc Nặc khựng lại một lát rồi mới gõ chữ, “Vì hoàng hôn ở Tuần Tinh Nhai rất đẹp...”

Tiêu Dật nhìn câu đó, ngón tay thon dài dừng lại trên bàn phím một lúc, nhận ra trong lòng mỗi cô gái đều mong chờ một hôn lễ trọng đại và lãng mạn chẳng? Cho dù là trong game, thổ trắng vẫn muốn giữ lại cho cả hai những ký ức đẹp nhất, nên mới tìm ra một nơi vừa đặc biệt lại rất lãng mạn để bắn pháo hoa chúc mừng?

Tiêu Dật nhìn thổ trắng vừa bắn thêm một loạt pháo hoa nữa, cuối cùng lên tiếng, “Nặc Nặc, sau này anh sẽ bù cho em một hôn lễ trọng đại.”

“A?” Nặc Nặc ngó người, rồi lập tức đánh một biểu tượng mặt cười đáng yêu, “Không cần, không cần, chỉ là game thôi mà.”

Huống hồ gì trong game này, cô là tân lang, nếu muốn bù hôn lễ thật thì phải là mình chứ? Thực ra, Nặc Nặc đỏ mặt nghĩ, Tiêu Đại boss trong thời gian đi công tác mà lên mạng cùng mình hai ba tiếng để chơi game đã rất tốt rồi.

Mà Nặc Nặc đang chìm đắm trong thế giới nhỏ của mình không hề biết rằng, hôn lễ Tiêu Đại boss nói không phải là hôn lễ này.

Dù thế nào đi nữa, cặp đôi kỳ quặc Nặc Nặc và Tiêu Đại mỹ nhân vẫn là một đôi vợ chồng ngọt ngào. Nặc Nặc cũng quen mỗi tối cùng với Tiêu Đại boss làm nhiệm vụ, nâng cấp phụ bản, tuy đa phần thời gian cô gánh hết mọi việc, nhiệt huyết bừng bừng đi đánh quái, Tiêu Đại mỹ nhân lại thản nhiên ngồi một bên ngắm cảnh, thỉnh thoảng tặng kinh nghiệm, Nặc Nặc vẫn cảm thấy yên lòng.

Dù sao mình mới là “phụ quân”, trách nhiệm bảo vệ “nương tử” cũng không có gì là quá khó. Hơn nữa trong game “Hoàng Diễm” vì muốn sát với cuộc sống thực, nên con gái trong game ngoài lượng máu thấp hơn nam ra, thì phòng ngự, công kích đều kém hơn nam giới nhiều.

Cũng chính vì nguyên nhân đó mà còn hấp dẫn được một đám game thủ nam vào game để thương hoa tiếc ngọc, cam tâm tình nguyện làm bảo vệ, nhưng Nặc Nặc lúc đầu không hề ngần ngại mà chọn tài khoản nam, vì sao à? Rất đơn giản: Một là, không cần tìm chồng trong game, hai là không cần người khác bảo vệ dẫn đi tăng cấp, máu càng nhiều, phòng vệ càng cao thì càng tốt thôi.

Nhưng Nặc Nặc không ngờ mình lại có ngày phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ Tiêu Đại mỹ nhân kiều diễm xinh đẹp kia. Cuộc sống hài hòa của cặp vợ chồng trẻ ấy chưa được bao lâu thì hai người đã xảy ra sự khác biệt. Mà khởi đầu của chuyện đó thì phải nhắc đến từ hoạt động Thất Tịch tuần trước đó.

Cuối tuần ấy vừa đúng lễ Thất Tịch, “Hoàng Diễm” tổ chức hoạt động “Thất Tịch Tình Nhân”. Vì phần thưởng phong phú nên đã cuốn hút rất nhiều game thủ tham gia. Nhiệm vụ của hoạt động vốn không khó, thực ra chỉ là thu thập vật liệu, đánh tiểu quái, biến thái nhất cũng chỉ là bắt hai vợ chồng trả lời những câu hỏi phối hợp, nếu một câu nào đó mà trả lời không giống nhau thì nhiệm vụ thất bại. Nhưng đếm đi đếm lại cũng chỉ có mấy câu hỏi, chỉ cần hai vợ chồng bàn trước câu trả lời, hoặc vừa trả lời vừa hỏi nhau cũng qua được dễ dàng. Biến thái ở chỗ là điều kiện tham gia hoạt động: Một là, hai bên bắt buộc là vợ chồng. Hai là, phải muốn tham gia hoạt động, ngoài việc đến Nguyệt Lão đăng ký, còn bắt buộc cách mỗi tiếng đồng hồ phải trò chuyện hết với sáu tiểu đồng tử trong Thanh Hàn Cung mới có thể tham gia hoạt động chính thức.

Cũng có nghĩa là, muốn tham gia hoạt động thì hai vợ chồng bắt buộc phải online trên ba tiếng đồng hồ. Vì là thứ Bảy, Nặc Nặc được nghỉ nên chẳng sao, nhưng Tiêu Đại boss đang đi công tác, không có ngày nghỉ. Hai người bàn bạc với nhau (thực ra chỉ có Nặc Nặc đề ra câu hỏi, Tiêu Đại boss hạ lệnh giải quyết), quyết định trước khi Tiêu Dật làm xong việc, về khách sạn thì Nặc Nặc sẽ mở máy tính vào cả hai tài khoản, treo máy để đăng ký.

Nặc Nặc đương nhiên đồng ý cả hai tay, nhưng khi nhìn thấy tên tài khoản và mật mã của Tiêu Đại boss, cô đã sững người.

Tài khoản game: woshixiaoyi

Mật mã: nuonuo5201314 1

Tiêu Đại mỹ nhân, anh có thể thắng thần thêm nữa không?

Nặc Nặc then thùng, cắn răng bỏ qua hàm nghĩa của tên tài khoản và mật mã đó, đánh nhanh để vào game, di chuột đến giao diện ứng cử viên, đang chuẩn bị đăng nhập nhân vật “ Tôi là Tiêu Dật” thì tay đã run lên, Nặc Nặc hoàn toàn đờ đẫn trước quang cảnh trước mắt.

Hồi lâu sau, Nặc Nặc há mồm tròn mắt lảm nhảm, “ Không ngờ Tiêu Đại boss lại là...”

Tiêu Dật thì ra anh luôn lừa em!

1 Nuonuo là phiên âm của Nặc Nặc

Tám giờ rưỡi tối, Tiêu Dật đã kết thúc việc đàm phán, về lại khách sạn nhưng không thấy mệt mỗi chút nào. Áo khoác chưa kịp cởi, việc đầu tiên là gọi điện cho thổ trắng nhà mình.

Điện thoại kết nối, bên kia vang lên giọng ngọt ngào của thổ trắng, Tiêu Dật cười, dịu giọng nói, “Nặc Nặc, tham gia hoạt động chưa?”

Thực ra, việc “ Hoàng Diễm” tốt, hoạt động được đều chẳng quan trọng, điều Tiêu Dật quan tâm là tiếng cười của Nặc Nặc. Lần này đi công tác việc rất nhiều, nhưng chỉ cần mỗi tối về khách sạn, nghe được giọng nói của Nặc Nặc, hoặc khi xử lý công việc, thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn Nặc Nặc trong game đang cố sức đánh quái là đã đủ rồi.

Phải, thực ra lúc đầu Tiêu Dật download game cũng giống mục đích Nặc Nặc gửi tin nhắn đùa nghịch cho anh – chẳng qua là viện cớ để liên lạc với đối phương thôi. Đêm ấy ôm hôn nhau rồi, Tiêu Đại boss nhận được điện thoại của chú Lý trưởng hạng mục, công ty vốn đã đồng ý đầu tư cho game “ Kỳ Lân Sát” bỗng dừng đổi ý, muốn rút lại tiền đầu tư. Điều này đối với công ty sáng chế Kiều Dực thì đúng là một cú sốc cực lớn.

Tiêu Nại bất lực, đành mở cuộc họp với các lãnh đạo suốt đêm, vạch ra phương án kế hoạch, sáng sớm hôm sau đích thân bay đến Bắc Kinh. Tiếp đó đàm phán suốt ngày suốt đêm, điều tra đối thủ cạnh tranh, mỗi đêm lê thân hình mệt mỏi rã rời về khách sạn, Tiêu Dật cũng muốn gọi điện thoại cho Nặc Nặc, nhưng... anh lại sợ nghe thấy giọng nói ấy thì sẽ không kiềm chế được mà bay về thăm cô.

Cứ... đợi vậy...

Một tuần sau, khi việc đàm phán cuối cùng đã có tiến triển, Tiêu Đại boss thở phào một hơi dài, mới có thời gian ngồi trước laptop, download game “ Hoàng Diễm”. Đang định gọi cho Nặc Nặc, nhờ cô tặng cấp cho mình thì tin nhắn của Nặc Nặc đã đến trước.

Thế mới nói, từ một góc độ nào đó, Tiêu Đại boss và Nặc Nặc vẫn rất ăn ý. Tiếp đó là tặng cấp, kết hôn. Theo tiến độ đàm phán công việc, Tiêu Dật mỗi đêm về lại khách sạn, còn phải lo sửa hợp đồng và kế hoạch, nhưng dù vậy anh vẫn lên mạng rất đúng giờ, để Nặc Nặc dẫn mình đi luyện cấp.

Vì chỉ có thế, mỗi lần xem xong tài liệu đến mức tinh thần mệt mỏi, ngẩng đầu lên mới có thể thấy được bóng dáng khiến mình yên lòng hơn.

“ Phù phù, tốt quá, Tiêu tổng anh tăng cấp 30 rồi”.

“ Ôi, ngày mai có hoạt động Thất tịch, anh đi công tác bận lắm nhỉ? Có thời gian tham gia không?”

“À... Tiêu tổng đừng tăng kinh nghiệm mãi thế, thỉnh thoảng cũng tự đánh quái đi!”

...

Mỗi lần nhìn thấy thổ trắng kêu ca, than thở, Tiêu Dật cảm thấy mình thoải mái nhẹ nhõm hơn nhiều. Giống như bây giờ, anh vừa mở game vừa cầm điện thoại di động nói, “ Anh lên mạng ngay đây, em đợi anh ở thành Trường An”.

Nặc Nặc bên kia hình như đang lơ đãng, hồi lâu sau mới thở dài bảo, “ Không cần vội, em vẫn chưa đăng ký tham gia hoạt động Thất Tịch”.

Ngón tay vốn đang lướt nhanh trên bàn phím của Tiêu Đại khựng lại, “ Tại sao?”

Tại sao?

Tại sao?

Nặc Nặc nghe thế, bĩu môi vẻ không vui.

Tiêu Đại boss lại còn thần nhiên hỏi cô là tại sao à? Đó là hình phạt cho sự lừa dối của Tiêu Đại boss. Thực ra, mình vẫn nên mạnh hơn tý nữa, không nên cái gì cũng ngoan ngoãn gật đầu theo Tiêu Đại boss.

Nặc Nặc cắn răng , túm tóc một lúc rồi mới nói ra sự thật, “ Hôm nay em vào tài khoản của anh, phát hiện trong game anh vẫn còn một nhân vật, hứ!”

Game “ Hoàng Diễm” trong cùng một server cùng một tài khoản có thể tạo ba nhân vật, thực ra Tiêu Đại boss tạo thêm một nhân vật khác cũng không sao, vấn đề là ở chỗ, nhân vật đó mang tên “ Phụng Diễm Cửu Thiên”.

Tuy Nặc Nặc là một game thủ chỉ thích chơi một mình, nhưng cô vẫn không lạc hậu lắm, về những chuyện đồn đại xung quanh “ Phụng Diễm Cửu Thiên” của server cô chơi cũng hiểu được loáng thoáng.

“ Phụng Diễm Cửu Thiên” thực ra là hai game thủ, một là “ Phụng Diễm Cửu Thiên”, hai là “Hoàng Diễm Cửu Thiên”, đều là game thủ cấp nguyên lão của server, mà hai người này đúng như tên gọi, một là đực , một là cái.==

Hai người cùng chiếm đóng đệ nhất cao thủ PK (player killing), đệ nhất gian thương phú hào, đệ nhất bang phái v.v...khiến các game thủ khác không muốn quan tâm cũng khó, nhưng cùng lúc, hai người này cũng rất hiếm khi phát ngôn trên kênh Thế Giới, hiếm khi có scandal, nói theo lời một game thủ nào đó là “ khiêm tốn đến mức người ta phẫn nộ”. Và cũng chính vì sự khiêm tốn đó mà có thêm một cảm giác rất bí ẩn.

Các game thủ có thể hoang tưởng về một điều duy nhất là, một đực một cái kia có gian tình, nhưng cho dù là thế thì cũng chẳng có bằng chứng nào cả.

Hiện nay theo đà tham gia mỗi lúc một nhiều của các game thủ mới, hai nhân vật thần cấp nguyên lão của game cũng rất ít khi online, nhưng Nặc Nặc nghĩ ngợi đến mấy cũng không ngờ rằng Tiêu Đại boss lại là “ Phụng Diễm Cửu Thiên”.

Lúc đầu, Nặc Nặc vẫn ôm ấp chút hy vọng rằng có lẽ game có thể cho đăng ký trùng tên, thế là ma xui quỷ khiến thế nào mà đăng nhập và nhân vật Phụng Diễm Cửu Thiên, kết quả vừa online, kênh Thế Giới đã tự động spam:

Đệ nhất cao thủ “ Phụng Diễm Cửu Thiên” của server đã online, “ Hoàng Diễm” hoan nghênh bạn trở về!

Game này phiền một nỗi là chỉ cần người đứng hạng nhất bảng xếp hạng online hoặc offline đều có công cáo, thế là, trong tích tắc cả kênh Thế Giới đã bùng nổ.

Thế giới Hoa Ảnh Liên Thiên: Woa! Đại Thần! Ôm chân đại thần!(đại thần là cách gọi những người rất tài giỏi, đến mức không phải người)

Thế Giới Hoàng Mao Quái: Khỉ thật, tôi cứ tưởng Phụng Diễm Cửu Thiên đã tự sát từ lâu rồi chứ, thế mà vẫn sống à.

Thế Giới Mận Rất Chua: Phải rồi, cả vạn năm rồi chả thấy online.

Thế Giới Gấu Teddy: Đại thần, có phải anh cãi nhau với phu nhân Hoàng Diễm Cửu Thiên, nên hai người không chơi game nữa?

...

Nặc Nặc giật nảy mình, khóc ròng và out game.

Nghĩ đến chuyện chiều nay, Nặc Nặc cầm điện thoại di động uất ức muốn đập đầu vào tường. Tất cả đều do Tiêu Đại boss mà ra, chưa bao giờ thấy một trận thế to như thế, cả thế giới đều vây kín mà hoan nghênh, hơn nữa vì Phụng Diễm Cửu Thiên vừa online đã xuất hiện ở thành Trường An tập trung rất đông người, nên trong tích tắc đã bị các game thủ bao vây đến nước cũng không chảy lọt.

Hoàn toàn là nhìn quái vật từ sao Hỏa đến...

Nặc Nặc giận! Thực ra chuyện Tiêu Đại boss là “Phụng Diễm Cửu Thiên” thì cô không thấy tức. Dù sao Tiêu Đại boss trước kia có chơi game hay không cũng chẳng liên quan đến cô, anh không bảo cô biết anh chính là “Phụng Diễm Cửu Thiên” cũng mặc kệ, vốn dĩ đó là chuyện riêng của người ta mà.

Nhưng vấn đề ở chỗ...

Tiêu Đại boss rõ ràng là cao thủ game online, mà lại vô sỉ giả dạng làm gà mờ để mình dẫn anh đi tăng cấp suốt một tuần, hơn nữa mình còn ngu ngơ đánh quái rất happy nữa chứ.

Nặc Nặc nghĩ đến đó tức muốn thổ huyết. Bị người ta bán đứng mà còn giúp người ta đếm tiền!

Bên kia Tiêu Dật nghe Nặc Nặc nói, phản ứng kịp buồn cười nói, “Khụ, suýt thì quên, tài khoản ấy... trước kia có chơi một lúc thật”. Nhiều chuyện quan trọng nên anh quên mất.

Nặc Nặc tức điên, mà Tiêu Đại boss lại nói bình tĩnh như thế, thản nhiên như thế, “Trước kia anh từng chơi tại sao còn bắt em dẫn anh đi luyện cấp?”

Đầu bên kia trầm tư giây lát, cuối cùng lên tiếng, “Vì em là tài khoản nam”.

Nặc Nặc có giận đến mấy thì cũng bị một câu của Tiêu Đại boss làm nguội lạnh hoàn toàn.

Vì em là tài khoản nam...

Vì anh cũng là tài khoản nam...

Nên mới đổi sang tài khoản nữ để chơi với em...

Nặc Nặc ứ ứ, cầm khẩu.

Tại sao Tiêu Đại boss bị vạch trần âm mưu rồi mà cũng trả lời rất quân tử, thẳng thắn khẳng khái đến thế?

“Top” Mười bằng chứng mạnh mẽ nhất chứng tỏ “Phụng Hoàng Cửu Thiên” có gian tình:

Thứ nhất: tên

Một là “Phụng Diễm Cửu Thiên”, một là “Hoàng Diễm Cửu Thiên”, mọi người đều biết “Phụng là đực, Hoàng là cái”, về tên cặp này thì không cần giải thích nữa.

Thứ hai: tần số xuất hiện.

Hai vị đại thần tuy đều rất khiêm nhường, nhưng rất cảm ơn hệ thống “Hoàng Diễm” giới giang, mỗi lần hai người online, chúng ta đều tận mắt chứng kiến, chỉ cần Phụng Diễm Cửu Thiên online, thì trong vòng một phút, Hoàng Diễm Cửu Thiên chắc chắn cũng sẽ online.

Thứ ba: vật liệu

Tuy hai vị đại thần cố ý tránh tầm mắt mọi người, hiếm khi xuất hiện cùng lúc, chưa bao giờ hợp đội cùng nhau làm nhiệm vụ v.v... Nhưng các bạn có phát hiện ra rằng, nếu hôm nay Phụng Diễm Cửu Thiên thu thập được vật liệu quý XX, ngày hôm sau quầy hàng của Hoàng Diễm Cửu Thiên nhất định sẽ có vật liệu này để bán?

Phật nói, không thể nói, không thể nói.

Thứ tư: chiến thành.

Chuyện này có lẽ rất nhiều đồng chí đều biết, lần trước bang Tử Thiên khiêu chiến Phụng Diễm Cửu Thiên, vây đánh ngoài thành, rất nhiều người đề tiện chém chỉ một cao thủ. Ai đã đột nhiên buông tha cho Đại boss chỉ còn một giọt máu nữa là chết, chạy đến cạnh Phụng Diễm Cửu Thiên tiếp máu trợ giúp?

Khoan nói việc Hoàng Diễm Cửu Thiên đại nhân làm sao biết được chính xác vị trí của Phụng Diễm Cửu Thiên, mà bạn làm sao thoát khỏi nhiệm vụ đang chơi, trong nửa giây chạy đến hiện trường cứu người. Haizzz, gà mờ cũng biết, trong chức năng phụ thể có một chức năng tên “ Chấp tử chi thủ” (nắm tay nhau), trong tích tắc có thể đến bên phụ quân, còn có thể chuyển 30 phần trăm tổn thương trên người anh ấy sang người bạn.

A di đà phật, tuy hai vị đại thần bình thường giả như chỉ là khách qua đường, không hề quen biết nhau, nhưng lúc quan trọng nhất, thâm tình của họ và chức năng phụ thể đã bán đứng họ...

Thứ năm: về việc tỏ tình

Nếu bỉ nhân nhớ không nhầm thì lần trước có một “ tiểu yêu tinh” không biết trời cao đất dày gọi loa cả một buổi tối, hét lên rằng mình ngưỡng mộ, yêu mến, cầu được bao dưỡng, được hợp thể với Phụng Diễm Cửu Thiên đến mức nào, ngày hôm sau bị “ một ai đó đó” giết chết? Mà nghe một nguồn tin đáng tin cậy, “một ai đó đó” là ID phụ của Hoàng Diễm Cửu Thiên. Ghen tuông khó tránh!

Thứ sáu...

Nặc Nặc hít hơi sau, nghiêng răng tất luôn trang diễn đàn của “ Hoàng Diễm”, nhưng vẫn không thể dập tắt hai mắt đang tóe lửa của mình. Không nên đại dột vào xem, thật sự không nên...

Lúc này, Nặc Nặc thật chỉ ao ước tìm được tảng đậu phụ đập đầu chết cho xong.

Hừm... bản khoản sắp chết rồi.

Nói cho công bằng thì là một cô gái văn phòng thành công đã thoát ra khỏi những thú vui cấp thấp, nếu Nặc Nặc khóc lóc gào thét đòi treo cổ với chuyện Tiêu Đại boss đã lừa mình trong game, thì rõ là quá... giả tạo, quá nagnng ngược. Nhưng cứ nghĩ đến thái độ thừa nhận sai lầm của kẻ gây họa, Nặc Nặc chỉ muốn mài răng cắn xé.

Chỉ một câu nhẹ bẫng, thần nhiên, vẫn tất “ Vì em là tải khoản nam” của Tiêu Dật đã khiến cô im bặt, thật nghĩ thế nào cũng thấy không cam lòng. Mà cuối cùng, Tiêu Dật cũng không khai rõ đầu cua tai nheo vụ “ Phụng Hoàng Cửu Thiên” là thế nào, căn bản là không xem trọng cô mà!

Qua chuyện đó, Nặc Nặc mới nhận ra, Tiêu Đại boss thật là... quá chẳng – ra – gì!!!

Trước kia vì anh ở trên cao, cô ở dưới, anh là sếp, cô là nhân viên, Nặc Nặc luôn phục tùng anh, biết cũng không nói, không biết cũng im, để Tiêu Dật cho mình là một em thỏ trắng dịu dàng ngoan ngoãn dễ nuôi. Nhưng Tiêu Dật đã quên, cho dù kẻ đầu đất cũng có tính thỏ ba phần, thỏ cuống lên cũng sẽ cắn người mà.

Huống hồ gì Nặc Nặc và Tiêu Dật đã thay đổi quan hệ. Sauk hi trở thành người yêu của nhau , Nặc Nặc có quyền và cũng có nghĩa vụ sửa đổi thái độ Tiêu Đại boss với bạn gái, và cả khi anh thừa nhận sai lầm.

Con gái giận dỗi một chút cũng tốt. Nặc Nặc muốn Tiêu Dật biết mình cũng không dễ bị đụng đến, nếu mới bắt đầu yêu nhau, mà cô chỉ thỏa hiệp và nhượng bộ, thì sau này sẽ thế nào đây?

Tính toán suy nghĩ như thế, nữ hoàng Nặc Nặc cuối cùng hạ quyết tâm, đóng băng Tiêu Đại boss hai ngày. Cách đóng băng cụ thể: không nhắn tin, không nghe điện thoại, cũng không lên cả game online. Mục đích của việc đóng băng: giết chết vẻ kiêu ngạo ngỗ ngược của người kia.

Phương án đóng băng vào chiều thứ ba đã có hiệu quả rõ rệt.

Chiều hôm ấy, Pink Baby đang tổ chức họp thì thấy em Lâm phòng Hành chính mặt mày khổ sở luôn vào, len lén đến cạnh Nặc Nặc thì thào, “Nặc Nặc, Tiêu tổng bảo cậu gọi cho anh ấy, cậu đã gọi chưa?”

Tuy em Lâm ghé sát, nói thầm với Nặc Nặc, nhưng âm lượng... khiến cả phòng họp nghe thấy. Nghe thấy từ quan trọng là “ Tiêu tổng” nên ông chú dung tục đang thao thao bất tuyệt trước màn hình power point cũng mỉm cười về nịnh nọt.

“ Em Lâm, Tiêu tổng tìm Hứa Nặc có việc hả?”

“ Đúng thế”. Em Lâm cười hì hì, thẳng lưng lên, “ Hình như gấp lắm, nên tôi mới vào phòng họp hỏi xem, xin lỗi đã làm phiền anh”. Nói thế nhưng em Lâm lại không tỏ ra chút hối hận nào vì đã cắt ngang việc của ông chú dung tục.

Ông chú dung tục là yêu tinh, tự khắc hiểu ra đạo lý không thể đắc tội được với thư ký quan trọng cạnh Tiêu Đại, nụ cười trên gương mặt càng đậm hơn, “ Đâu có, nếu có việc thì Hứa Nặc đi gọi điện thoại cho Tiêu tổng trước đi”.

Dứt lời, Nặc Nặc này giờ vẫn im lặng ngẩng đầu lên, “ Ồ, tôi vẫn chưa kịp gọi cho anh ấy”.

Em Lâm muốn khóc mà không khóc nổi, cuống lên giậm giậm chân, “ Vậy... bây giờ ra ngoài gọi đi?”

Nặc Nặc sờ cằm làm ra vẻ suy nghĩ, “ Ồ, lát nữa đi, bây giờ đang họp mà?”

Vừa dứt lời, em Lâm và ông chú dung tục hóa đá cùng lúc, đồng thời những nhân viên khác cũng cầm khẩu. Ông chú dung tục không hiểu, tưởng Nặc Nặc cố ý gài bẫy mình, để báo thù mối hận trước kia, làm sao được! Nếu Tiêu tổng nghĩ anh ta cố tình chơi xỏ, không tha Nặc Nặc, không để cô nàng gọi điện cho anh thì chẳng phải anh ta sẽ tiêu đời ư?

Bên này, em Lâm cũng mắt đỏ hoe, tiền thưởng tháng này... hết hi vọng rồi!

Tiêu Đại boss buổi sáng gọi điện đến, bảo có chuyện muốn tìm Hứa Nặc phòng kế hoạch, muốn cô đích thân gọi lại. Kết quả cả buổi sáng đã qua đi, cả buổi trưa cũng đi nốt, bây giờ buổi chiều cũng sắp qua rồi mà đồng chí Hứa Nặc vẫn thản nhiên, không chịu gọi điện lại.

Tiêu đại boss vì thế rất bực, rất phiền muộn, buổi chiều đã gọi ba cuộc đến hỏi em Lâm, em Lâm bị kẹp giữa hai thế lực mà không dám nói gì.

“Nặc Nặc, cậu hãy nể mình chúng ta thân thiết nhau, mà thương cho tiền lương eo hẹp của tớ với , ra ngoài gọi điện đi?”

Nặc Nặc vẫn tỏ vẻ lãnh đạm, đang định từ chối thì cửa văn phòng lại xịch mở, bên ngoài xuất hiện cô nàng Hoa Hoa, nhân viên mới phòng Hành chính. Hoa Hoa chớp đôi mắt to, “ Chị Lâm ơi, Tiêu tổng lại gọi đến, nói là... Hứa Nặc phải đích thân gọi lại”.

Nặc Nặc nghe thế, ánh mắt thoáng tia xảo trá, bóp cằm cười nhạt, ừ ừ, hay lắm. Có tiến bộ, chịu mất mặt để đích thân gọi đến tìm mình rồi ư?

“ Thế à...” Nặc Nặc trầm tư, bĩu môi nói, “Ồ , em Lâm, cậu giúp tớ nói với Tiêu tổng, nửa tiếng sau gọi lại đi”.

“ Cái ... gì...” Em Lâm giật bắn mình, thốt ra từng chữ. Nặc Nặc hôm nay bị trúng gió gì thế? Dám to gan như vậy, ai giúp được Nặc Nặc thì tự đi mà làm, cô mà giúp thì bị Tiêu Đại boss chém chết.

Cùng lúc đó, những nhân viên khác từ trạng thái hóa thạch đã chuyển sang... ngời thien. Nặc Nặc phớt lờ, nhìn trời nói, “ bây giờ đang họp mà, bảo anh ấy nửa tiếng sau...”

“ Tan họp” Chưa nói xong, ông chú dung tục đã tuyên bố chắc như đinh đóng cột, sau đó ôm tập tài liệu hoảng loạn bỏ chạy.

Bất chấp Nặc Nặc có điên thật không, hay là có gì khúc mắc với Tiêu Đại boss, không bao giờ để mắc vạ vào thân, nhưng nhân viên khác nghe câu đó cũng như được giải phóng, thở phào một hơi rồi chuồn mất, chẳng thấy bóng dáng ở đâu nữa.

Nặc Nặc bất lực, cuối cùng đành theo am Lâm về phòng Hành chính nghe điện thoại, Tiêu đại boss nghe thấy giọng thô trắng, câu đầu tiên là, “ sao lại khóa máy?”

Nặc Nặc chớp mắt,” Ồ, hết pin”

“ Tin nhắn QQ không trả lời?”

“ Không thấy, chắc mạng hỏng”.

“ Điện thoại cũng không nghe?”

“ Sáng nay bận lắm”.

“ ... “ bên kia im lặng, Nặc Nặc đang suy nghĩ xem có nên tiếp tục giả lạnh lùng không, hay là tha cho Tiêu Đại boss thì nghe thấy tiếng cười rất khê bên kia.

Nặc Nặc đơ lười, bực bội. Chẳng lẽ Tiêu Dật thấy mình giận dữ thế là trẻ con, rất nhảm nhí, nên cười nhạo mình?

“ Không được cười” Nặc Nặc nhe răng, chỉ muốn cắn chết Tiêu Dật bên kia, cô rất nghiêm túc, rất nghiêm túc... Cãi nhau với anh, sao lại cười được chứ?

Kết quả, Tiêu Đại boss chỉ thản nhiên đáp lại một câu, “Nặc Nặc, em đang ghen”

Nặc Nặc ngớ người, cảm ông nghe chỉ thấy da đầu gai gai, cô làm sao... ghen được?! Cô chỉ muốn xoay chuyển tình hình, dạy dỗ Tiêu Dật thôi mà.

Bên kia Tiêu Dật lại nói, “ về chuyện Phụng Hoàng Cửu Thiên, anh về sẽ giải thích. Hôm nay vất vả cả ngày mới mới được Hứa tiểu thư đích thân nghe điện thoại, cũng xem như xả giận rồi chứ?”

Nặc Nặc bỗng thấy hơi thoải mái. Sao cảm giác chẳng thể xử lý được Tiêu dật, mà trái lại mình đang giận dữ vớ vẩn nhỉ?

“ Em không giận, điện thoại hết pin thật mà”

“ Ủ, vậy anh nghĩ, bây giờ chắc nó được sạc pin rồi. Anh bay chiều mai”.

Nặc Nặc khựng lại, nghe nửa câu sau, thì trái tim lại đập thành thịch, người đó cuối cùng đã về rồi! Nặc Nặc cắn môi, đang định nói gì đó thì nghe bên kia, Tiêu dật dịu dàng nói:

“Nặc Nặc, anh nhớ em”

%>_<%

Chỉ một câu mà Nặc Nặc đã bại trận. Ngang bướng, ghen tuông gì đó đều bay biến hết. Quả nhiên, cô vẫn không phải là đối thủ của Tiêu Đại boss

NGOẠI CHUYỆN: BA MƯƠI CÂU HỎI PHÒNG VẤN

Các bạn thân yêu, chào cả nhà! Tôi là MC Mèo Sao Hỏa, để chúc mừng Tiêu Đại boss đã tỏ tình thành công, đồng thời mặt dày theo đuổi Nặc Nặc, tôi đã tiến hành buổi phỏng vấn đặc biệt. Mọi người vỗ tay chào mừng khách quý đi ạ.

Họ tên?

Tiêu Đại boss: Tiêu Dật

Nặc Nặc: Hứa Nặc

Giới tính?

Nặc Nặc: Nữ

Tiêu Đại boss: ... (ánh mắt giết người)

Mèo: Hừm... câu hỏi này bỏ qua bỏ qua! Khóc ròng, rõ ràng là con mình tạo ra, tại sao tôi lại sợ nó?

Tuổi tác?

Tiêu Đại boss: 27

Nặc Nặc: 23

Mèo: Kinh ngạc! Tiêu Đại boss, cậu mới 27? Sao trẻ thế? Vậy rồi cuộc cậu mở công ty năm bao nhiêu tuổi? Tôi nhớ rõ đã thiết lập cho cậu là làm việc hai năm trước, có kinh nghiệm và vốn rồi mới lập công ty mà!

Tiêu Đại boss (ung dung): Ủ, lúc học đại học đã làm thêm cho công ty của giáo sư, không được à?

Mèo: Được, được.

Tính cách bản thân?

Tiêu Đại boss: trầm tĩnh, hướng nội, kiên nhẫn

Nặc Nặc: Nghiêm túc, hơi phản ứng chậm chạp, có phần... ngoan quá mức.

Tiêu Đại boss (cười): Về chuyện “ quá ngoan ngoãn” ấy, Nặc Nặc của tôi luôn rất rất đáng yêu

Mèo: Nặc Nặc, đừng bao giờ để cậu ta lừa. Còn nữa, cậu mà kiên nhẫn cái gì , là người biến thái ngầm thì có, hứ!

Mọi người (đá Mèo bay vèo): Cô nghĩ là lỗi của ai hả hả hả???

Tính cách đối phương?

Tiêu Đại boss: Không có

Nặc Nặc: Quá hoàn hảo

Mèo: Ủa? Nặc Nặc thấy tự ti vì Tiêu Đại boss quá hoàn hảo?

Nặc Nặc: Vâng, nên khi ở cạnh anh ấy luôn có một áp lực vô hình, không giống cảm giác thoải mái khi ở bên Tiểu Tuấn.

Tiêu Đại boss (nheo mắt nguy hiểm):...

Mèo: Có vẻ Tiểu Tuấn tối nay sẽ rất đau khổ đây.

Thích điểm nào ở đối phương nhất? (chú thích: đáp án phải là một bộ phận trên cơ thể hê hê)

Tiêu Đại boss: mắt

Mèo: Tại sao? Giải thích?

Tiêu Đại boss: Mắt của Nặc Nặc rất trong sáng ngây thơ, không lẫn tạp chất.

Nặc Nặc (bốc cháy): Câu hỏi này tà ác quá, từ chối trả lời.

Mèo: Ủa? Đâu có. Á à, tôi biết rồi, chỗ em thích rất nhạy cảm phải không? Nói ra mau, nói ra mau!!!

Nặc Nặc (đỏ mặt ing~): Eo của Tiêu Đại boss rất ... Có lúc rất muốn ôm từ phía sau thử...

Tiêu Đại boss: ...

Mèo: Á á! Tiêu Đại boss cậu chảy máu mũi rồi. Nặc Nặc em đang dụ dỗ, dụ dỗ trong sáng!

Nặc Nặc: Em đã nói không muốn tiết lộ rồi mà

Không thích điểm nào nhất của đối phương? (chú thích: Phải là một bộ phận trên cơ thể)

Nặc Nặc: Đôi mắt, quá sắc bén, giống như nhìn thấu tim người ta.

Tiêu Đại boss: ...

Mèo: Sao không nói? Máu mũi vẫn chảy?

Tiêu Đại boss (chậm rãi): Đôi mắt

Mèo: Toát mồ hôi, cậu chơi tôi à, sao thích và không thích đều là một?

Tiêu Đại boss: Lúc Nặc Nặc nhìn tôi chăm chăm, tôi sẽ không nhịn được ham muốn làm chuyện xấu.

Nặc Nặc: Hỏi tiếp, hỏi tiếp!!!

Mèo (cười gian): Nặc Nặc, em xấu hổ kìa.

Địa điểm và thời gian hai người tình cờ gặp nhau?

Tiêu Đại boss: Văn phòng tôi, một ngày nào đó tháng tư.

Nặc Nặc: Văn phòng anh ấy, 24 tháng 5

Mèo (tức): Nặc Nặc mới đúng, Tiêu dặt cậu quá đáng thật, ngay cả Nặc Nặc đến văn phòng cậu lúc nào mà cũng không nhớ, cậu không xem trọng Nặc Nặc.

Tiêu Đại boss: Khụ, lúc nào cũng thấy quen biết Nặc Nặc rất lâu rồi.

Mèo: Cậu không phải giải thích, trừ điểm, trừ điểm.

Ấn tượng với đối phương lúc ấy?

Tiêu Đại boss: Kẻ qua đường A.

Mèo: Cái gì? Tiêu Đại boss cậu càng lúc càng quá đáng, dám xem Nặc Nặc là...

Nặc Nặc: Không trách anh ấy được, em vốn chỉ được xem như là có dáng vẻ thanh tú, công ty tháng nào cũng nhiều người mới vào, nếu người nào Tiêu Đại boss cũng chú ý thì mới kỳ lạ.

Mèo: Khóc, con gái mình vẫn là dịu dàng hiểu biết, vậy ấn tượng của em khi đó với Tiêu Đại boss là gì?

Nặc Nặc: Kẻ qua đường B

Mèo: =_= Nặc Nặc, em đang báo thù à?

Nặc Nặc: Lúc ấy chưa bao giờ nghĩ sẽ có quan hệ gì với anh ấy!

Mèo: Hai người đúng là trời sinh một cặp!

Nếu như tặng quà cho đối phương, bạn sẽ tặng gì?

Nặc Nặc (nhìn trời suy nghĩ) : Món ăn tự làm, lần trước lúc tặng canh, Tiêu Đại boss nghĩ là em làm nên đã vui sướng lắm.

Tiêu Đại boss (mím chặt môi): ...

Mèo: Chưa kịp nghĩ ra à?

Tiêu Đại boss: Tặng chính tôi có được không?

Mọi người thổ huyết ngất xỉu.

Nếu như đối phương tặng quà cho mình thì bạn hy vọng nhận được gì?

Nặc Nặc: Sao cũng được, miễn có lòng là tốt rồi.

Tiêu Đại boss: Sao cũng được, chỉ cần là quà Nặc Nặc tặng thì tôi đều thích.

Mèo: Boss biến thái, thực ra trong lòng cậu đang nghĩ, tốt nhất là Nặc Nặc thất một cái nơ cho mình rồi tặng chính cô ấy cho cậu chứ gì?

Dùng một con vật để hình dung đối phương?

Tiêu Đại boss: Thỏ trắng

Nặc Nặc: Sói xám

Mèo: Ủ, điểm này thì lại rất phù hợp tình hình thực tế.

Nặc Nặc (co nắm tay): Có điều em đang cố gắng bẻ gãy sói xám thành sói què.

Tiêu Đại boss: Chỉ cần Nặc Nặc thích thì tôi vui lòng

Mèo: Nặc Nặc thấy chưa? Tiêu Đại boss đang khiêu chiến, cố lên!

Quan hệ hai người?

Tiêu Đại boss: Tình nhân

Nặc Nặc: Cấp trên, cấp dưới

Mèo: Có phải chị nghe nhầm không ?

Nặc Nặc (ngượng ngùng bẻ tay): Cho đến giờ, chỉ có Tiêu Đại boss tỏ tình, em chưa hề nhận lời...

Mèo: Vấn đề này, Tiêu tổng nghĩ sao?

Tiêu Dật (cười): Không sao, Nặc Nặc nhà tôi rất dễ ngượng ngùng và giận dỗi, hỏi tiếp đi.

Mèo (toát mồ hôi): Thật là tự tin!

Thời gian và địa điểm hẹn hò lần đầu?

Nặc Nặc: Tháng Sáu, xem mắt ở một quán trà nào đó.

Tiêu Đại boss: Tháng Sáu, xem mắt ở một quán trà nào đó.

Mèo: Ủ, điểm này chắc chắn thế rồi. Nhưng lần đầu xem mắt đã hẹn hò, hẹn hò lần đầu đã yêu nhau thành công như hai bạn, mà quan hệ lại còn khá đặc biệt như vậy thì thực sự là rất hiếm đó

Mức độ thân mật hiện nay?

Tiêu Đại boss: Khụ, hôn.

Nặc Nặc: Tiêu tổng, anh xấu hổ à...

Mèo: Chẳng lẽ là do nụ hôn đầu?

Tiêu Đại boss: Câu hỏi tiếp theo!

Hài lòng với tiến triển hiện nay không?

Nặc Nặc: Hài lòng. Chỉ có điều ... hình như hơi bị nhanh quá.

Tiêu Đại boss: Hài lòng.

Mèo: Tiêu Đại boss cậu thật giả tạo, thực ra trong lòng rất không hài lòng chứ gì? Muốn nhanh nhanh đến bước tiếp theo, tiếp theo nữa phải không?

Tiêu Đại boss: Hài lòng thật, Nặc Nặc vốn là món ăn trong bụng tôi, không chạy thoát được. Nếu ăn tươi nuốt sống thì không nghiệm ra được mùi vị gì cả.

Mèo: Nặc Nặc, em có nghe thấy chưa? Người ta quá sức tự tin, phải dạy dỗ mới được!

Có nghĩ sẽ phát triển thêm một bước nữa trong quan hệ không?

Tiêu Đại boss: Chị hỏi câu này không sợ mâu thuẫn à?

Nặc Nặc: Xem tình hình thế nào.

Mèo: Hê hê, Tiêu Dật cậu xem Nặc Nặc thoải mái ghê chưa, ngoan quá.

Tiêu Đại boss: Chưa nghĩ đến.

Mèo: Xùy, trả lời chẳng có chút thành ý gì hết, đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, cậu là đồ biến thái ngầm, không nghĩ đến thật à?

Tiêu Đại boss: Câu hỏi này không có điều kiện tiền đề, tôi thật sự không thích những hành vi linh tinh trước hôn nhân, vì đó là biểu hiện của sự vô trách nhiệm, nên...

Mèo: Nên?

Tiêu Đại boss: Nặc Nặc, chúng ta kết hôn sớm đi.

Nặc Nặc: Rốt cuộc là ai nhắc đến câu hỏi này trước vậy???==

Bình thường gọi đối phương là gì?

Mèo: Câu hỏi này bình thường chứ?

Tiêu Đại boss: Nặc Nặc, thỏ trắng.

Nặc Nặc: Tiêu Đại boss, Tiêu tổng

Mèo: Ủa, Tiêu Đại boss chẳng phải là không thích em gọi cậu ta là “ Tiêu tổng” ngoài giờ làm việc đó sao?

Tiêu Đại boss: Ủ, vì như thế cảm giác rất xa lạ, nhưng bảo cô ấy gọi bằng tên thì đúng là vất vả quá (sờ trán)

Mèo: Hừm... thế nào nhỉ? Nặc Nặc em gọi tên cậu ta thử cho chị nghe xem?

Nặc Nặc (đỏ mặt): Tiêu ... Dật

Tiêu Đại boss (tiếp tục sờ trán): Thấy chưa? Còn ghê hơn là bị nói lấp nữa.

Nặc Nặc: Người ta không quen mà!

Mèo: Phù... Hiếm khi cậu chịu nhường bước, từ từ tập vậy.

Tiêu Đại boss: Ủ, tôi cũng đã nghĩ, hay cứ đổi từ “ Tiêu tổng” sang thẳng “ chồng yêu” thì càng sướng.

Mèo: Nếu thế thì từ “ Tiêu tổng” đổi luôn thành “ Yamete” thì càng sướng hơn nhỉ?

Nặc Nặc(lửa giận bốc lên): Mẹ mèo, chị lại chọc em!

Thích đối phương từ khi nào?

Tiêu Đại boss: Chắc là lần đầu xem mắt, định đi hoàn thành nghĩa vụ của bà mẹ, thật không ngờ lại có món quà bất ngờ đến thế.

Nặc Nặc: Em... cũng không biết... hình như là từ từ rồi thích.

Mèo: Ủ, chị hiểu,lâu rồi có tình cảm ấy mà.

Nặc Nặc: không đúng, chị không hiểu ý em rồi, em muốn nói là em bị bắt ép!

Tiêu Đại boss (nghiêng đầu cười gian): Ồ?

Mèo: Câu... câu tiếp...

Khi nào thì xác nhận mối quan hệ này?

Tiêu Đại boss: Trước khi đi công tác, hôm tỏ tình.

Nặc Nặc: Trước khi anh ấy đi công tác, hôm tỏ tình.

Mèo: Tiêu Đại boss cậu thật có hiệu quả ghê!

Đối phương là người yêu lý tưởng của bạn phải không?

Tiêu Đại boss: Đúng

Nặc Nặc: Không

Mèo: Ủa? Nặc Nặc hôm nay em phản kháng ghê thật, vậy người yêu lý tưởng của em là gì?

Nặc Nặc (nhìn trời): giống như bố em.

Tiêu Đại boss: bác trai ... như thế nào?

Mèo (cười gian): Tiêu Dật, quả nhiên cậu vẫn quan tâm đến chuyện đó.

Nặc Nặc: Bỏ em bao thầu việc nhà, bao thầu sự nghiệp, bao thầu ăn uống tắm giặt v.v... là người đàn ông sợ vợ điển hình.

Tiêu Đại boss: ...

Mèo (vỗ vai Tiêu Đại boss): Xem ra cậu muốn đạt đến tiêu chuẩn người yêu lý tưởng của Nặc Nặc cũng khá khó khăn đây.

Hai người có cãi nhau chưa?

Tiêu Đại boss: Chưa

Nặc Nặc: Có

Tiêu Đại boss: Nặc Nặc, chuyện “Phụng Hoàng Cứu Thiên” không tính là cãi nhau.

Nặc Nặc: tính chứ, em cãi nhau với anh rất nghiêm túc mà.

Tiêu Đại boss: Dù sao cũng không

Nặc Nặc: Có có có!

Mèo: Đã cãi nhau rồi đấy...

Nếu đối phương phản bội, bạn sẽ làm gì?

Tiêu Đại boss: Nặc Nặc không làm thế.

Mèo: Nếu như nếu như...

Tiêu Đại boss: nếu thì cũng không thế

Mèo: -_-||| Tiêu Đại boss quá tự tin với bạn thân, còn Nặc Nặc?

Nặc Nặc (co nắm đấm): Tìm một người khác tốt hơn anh ấy, cho anh ấy tức chết!!!

Mèo: Ha ha, nhìn kia, đó chẳng phải là điềm báo sự “vượt tường” ư? Nặc Nặc cố lên!

(Mèo bị người xem đá bay)

Độc giả: Cô đúng là tên náo loạn thiên hạ!

Việc muốn làm cùng đối phương nhất là gì?

Nặc Nặc (bốc khói):Lại là câu hỏi kỳ cục, cho qua cho qua!

Mèo: Rõ ràng là Nặc Nặc nghĩ bậy!

Nặc Nặc: >O< Ở cạnh các huynh đệ phòng Kế hoạch lâu quá, tai bị lây nhiễm, nghe câu hỏi nào cũng sẽ nghĩ đến chuyện đó.

Tiêu Đại boss: Ủ, tối nay về dán keo hết lên miệng mấy tên đó.

Mèo: Hu hu, kinh dị quá.Nhưng Tiêu Đại boss chưa trả lời, chắc đáp án cũng là rating 18+ chứ gì?

Tiêu Đại boss: Cùng xem tivi

Nặc Nặc: Ủa? Tại sao?

Tiêu Đại boss: Ôm Nặc Nặc xem tivi, vừa xem vừa ôm ấp.

Mèo: Tôi biết ngay mà, quả nhiên là sói háo sắc!

Cảm thấy đối phương đáng yêu nhất ở chỗ nào?

Tiêu Đại boss: Tất cả

Nặc Nặc: không trả lời được không?

Mèo: Có nổi khổ khó nói?

Nặc Nặc: Ừm...

Tiêu Đại boss: Thực ra anh cũng rất muốn biết.

Mèo: Tất nhiên cậu muốn biết rồi, sau này dụ dỗ Nặc Nặc bằng điểm đó chứ gì?

Nặc Nặc: Nói rõ là... tóc anh ấy! Tóc Tiêu Đại boss rất mềm, rất thơm, thỉnh thoảng ôm, mềm mại dày dặn rất đáng yêu.^^

Tiêu Đại boss: ...(về mặt tổn thương sâu sắc)

Mèo: Nói này giờ rồi , Tiêu Đại boss, sức hấp dẫn của cậu cũng giống gấu nhồi bông, ha ha, bi kịch!

Nặc Nặc: Em đã nói là không muốn kể rồi mà!

Cảm thấy mình hiểu đối phương không?

Nặc Nặc (ủ rũ): không hiểu.Hình như rất nhiều chuyện của Tiêu Đại boss em chẳng biết gì.

Tiêu Đại boss: Không cần vội, từ từ

Mèo: Vậy Tiêu Đại boss hiểu đối phương không?

Tiêu Đại boss: Tất nhiên

Mèo (cười gian): Hê hê,đến khi cưới về rồi Nặc Nặc biến thân cho cậu biết.

Có thể chấp nhận cuộc sống của đối phương?

Nặc Nặc : Cuộc sống của Tiêu Đại boss chẳng phải ở phòng kế hoạch à, vô cùng hấp dẫn.

Tiêu Đại boss: Tôi nghĩ vẫn nên để Nặc Nặc cách xa các huynh đệ phòng Kế hoạch kia thì an toàn hơn

Mèo: Người ta đều nói với “vật dĩ loại tu nhân dĩ quần phân”, Tiêu Đại boss cứ thấy các sư huynh đệ phòng Kế hoạch quá kinh khủng, thế thì Tiêu Đại boss cậu cũng...

Tiêu Đại boss: Được rồi, câu tiếp theo

Mèo: __=

Nếu đối phương không ở cạnh thì sẽ làm gì?

Tiêu Đại boss: Chỉ cần có thời gian thì sẽ gửi tin nhắn hoặc gọi điện cho cô ấy.

Nặc Nặc: Vẫn đi làm như thường, ăn cơm như thường, tan sở như thường.

Mèo: Từ biểu hiện của hai người có thể nhìn ra ai lún sâu hơn rồi.

Câu cuối cùng, nghĩ đến chuyện tương lai chưa?

Tiêu Đại boss: Chuyện tương lai là kết hôn à?Tất nhiên...

Nặc Nặc (gật đầu ینگ~): Có, Tiêu Đại boss, khi nào anh cho em trở thành nhân viên chính thức?

Mèo: Khụ, Nặc Nặc à, “ chuyện tương lai” mà em từng nghĩ là thành nhân viên chính thức?

Nặc Nặc: Dạ đúng, có vấn đề gì sao?Em còn một tuần nữa là hết hạn thử việc rồi, cũng là lúc Tiêu Đại boss đi công tác về, HOHO!

Mèo: Hu hu, meo meo... Lẽ nào em sung sướng đợi Tiêu Đại boss về là hy vọng được chuyển thành nhân viên chính thức?

Nặc Nặc: Tất nhiên! Ồ ồ, và còn không cần ăn đồ chiên xào nữa.

Mèo: -_-||| Chị hảo tâm nhắc một câu, anh chàng ngồi kế em đã bốc khói rồi kìa.

Nặc Nặc: Được thôi, được thôi, về chuyện kết hôn, em cũng... nghĩ rồi.

(Tiêu Đại boss bình tĩnh, nhìn Nặc Nặc vẻ mong chờ)

Nặc Nặc: À ừ... trong game online em và anh kết hôn, chơi lâu như thế, không có công lao cũng có khổ lao chứ? Nên khi thành nhân viên chính thức, tiền lương có thể ...

Mèo (ngã vật ra thổ huyết): Vẫn là chuyện đó, Nặc Nặc em cố ý, chắc chắn là cố ý!

Nặc Nặc (tiếp tục làm ra vẻ ngây thơ trong sáng): Đâu có...

Tiêu Đại boss: Hôm nay về công ty, đuổi việc hết phòng Nhân sự!

Mèo: Toát mồ hôi, lửa ghen của Tiêu Đại boss đã cháy đến công ty nhà mình rồi, mặc niệm ba giây. Phỏng vẫn kết thúc tốt đẹp

9. Chương 09

CHƯƠNG 9: BỒN TÂM

Bố mẹ ơi, con muốn về nhà.

Tiêu Đại boss uy vũ sau khi gọi điện cho Nặc Nặc xong, thì điện thoại của cô quả nhiên... hoạt động lại.
==

Sau khi mở máy, ngoài ba tin nhắn từ Tiêu Đại boss, một cuộc gọi nhỡ ra, còn có một tin nhắn từ “em trai”. Nặc Nặc ngớ người rồi mới nhớ ra là Tiểu Tuấn. Lúc đầu hai người vì muốn trốn tránh vòng vây thập diện mai phục của Tiêu Đại boss nên mới bắt đắc dĩ lấy một cái tên mơ hồ như thế, suýt nữa thì Nặc Nặc không nhận ra.

Nặc Nặc mở tin ra xem, nội dung rất ngắn gọn súc tích:

“Nhận được nhắn lại ngay !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Nặc Nặc giật bắn mình, đến di động cũng vắng đi vì một loạt dẫu cảm thán kia, vội vàng gọi điện cho Tiểu Tuấn, điện thoại vừa reo một tiếng thì bên kia đã nghe máy, vắng vắng tiếng khóc ai oán.

Thì ra, Tiểu Tuấn vừa thi tốt nghiệp xong đang phải đối mặt với bước chuyển quan trọng nhất cuộc đời - điền nguyện vọng. Tiểu hoàng tử, tiểu công chúa nhà người khác vào thời khắc quan trọng này, đừng nói là bố mẹ đều ra mặt giúp đỡ chọn trường, chọn ngành, mà ngay cả ông bà nội, cô dì chú bác đều vây quanh giúp sức, nhưng với Tiểu Tuấn, thì hiện thực trước mắt lại là:

Bố mẹ đều đang tham gia giảng ở các trường đại học ...

Ông anh đi công tác...

Chú và dì đang đi du lịch mùa hè...

Ông bà nội đang mỉm cười trên thiên đường...

Thế là, Tiểu Tuấn đáng thương ôm hồ sơ điền nguyện vọng nghĩ tới nghĩ lui, gọi điện cho Nặc Nặc, kết quả lại là... điện thoại đang khoá máy...

Nặc Nặc nghe chuyện, cảm thấy tim đau nhói. Nhớ đến đôi mắt đen sừng sững, trong sáng đáng thương như một chú hươu nhỏ, và cả tình hình hiện tại, tình mẹ vĩ đại của con gái tự dưng xuất hiện và không thể thu hồi.

Nặc Nặc nghĩ khi Tiểu Tuấn không có ai trợ giúp người mà cậu ấy nghĩ đến đầu tiên không phải cô chủ nhiệm mà là mình, nhưng lúc ấy điện thoại của cô lại đang ở trong tình trạng khoá thì hổ thẹn vô cùng. Chiều hôm ấy cô đã xin nghỉ nửa ngày mà không hề do dự, chạy thẳng đến nhà Tiểu Tuấn.

Thỏ trắng vốn nghĩ rằng, Tiểu Tuấn là một cậu bé, khi trải qua thời khắc quan trọng thế này mà lại chẳng ai quan tâm, sẽ vô cùng... vô cùng đau buồn. Nhưng trên thực tế, Tiểu Tuấn đến trạm xe đón Nặc Nặc lại tỏ ra vui vẻ như ánh nắng, sung sướng nhảy nhót, hai tai dựng lên, phía sau dường như còn có chiếc đuôi đang vẫy vẫy, sao mà ...không giống vẻ đáng thương vì bị sốc nhỉ.

Nhưng dù là thế thì Nặc Nặc vẫn ngốc nghếch bị lừa ... Khụ khụ, không đúng, là bị đưa đến nhà Tiểu Tuấn.

Khi Nặc Nặc ngồi yên trên ghế sofa, nhìn tấm ảnh chụp toàn gia đình treo trên tường mới tỉnh ngộ trong tích tắc, nhà Tiểu Tuấn chẳng phải là nhà Tiêu Đại boss hay sao? Nhìn Tiêu Dật trong ảnh đặt tay lên vai bà Tiêu cười dịu dàng hiền lành, trái tim bé nhỏ của Hứa Nặc đập thành thạch diên cuồng, trong phút chốc, gương mặt đỏ bừng lên.

Gay rồi gay rồi, chỉ nhìn ảnh của Tiêu Đại boss đã thế, vậy đến khi anh công tác xong quay về gặp người thật, chắc cô sẽ phun máu tử vong quá?

Tiểu Tuấn bên kia đã chuẩn bị xong trà nước, thấy Nặc Nặc nhìn chăm chú tấm ảnh thì cũng cười hì hì, giới thiệu: “Đây là bố mẹ em, còn đây ...là ông anh đại gia trưởng của em.”

Nặc Nặc sợ bị Tiểu Tuấn phát hiện mình nhìn chăm chăm vào Tiêu Đại boss thì vội vàng quay đi, đánh trống lảng, “Bác trai, bác gái trẻ quá.”

“Không trẻ thì sao chứ?” Tiểu Tuấn nhún vai, chớp mắt, “Hai vị giáo sư ngoài giảng dạy, nghiên cứu ra thì chẳng quan tâm đến chuyện khác. Không lo nghĩ gì thì cứ trẻ mãi thôi mà.”

Nặc Nặc xoa đầu Tiểu Tuấn an ủi, “Được rồi, em muốn chị giúp đền nguyện vọng phải không? Mang hồ sơ ra đây, chúng ta cùng xem xem em thích học đại học gì.”

Tiểu Tuấn được Nặc Nặc xoa đầu thì mắt sáng lên, chiếc đuôi sau mông vừa biến mất lại vẩy vẩy, “Không vội, không vội, muộn nhất là ngày kia mới phải nộp. Nặc Nặc, lần đầu chị đến nhà em, em đưa chị đi tham quan nhé, được không?”

Nghe câu đó, tim Nặc Nặc “cách” một tiếng, tay cứng đờ đặt trên đầu Tiểu Tuấn quên cả rút lại.

Tham quan...phòng...

Tức là, có thể nhìn thấy phòng ngủ, phòng làm việc, và cả... bồn tắm để ngâm mình của Tiêu Đại boss sao? Nặc Nặc nghĩ đến đó, mắt mở to như chiếc chuông, trong đầu xuất hiện cảnh gợi cảm liên quan đến bồn tắm.

Nặc Nặc choáng thấy máu tăng vùn vụt lên đỉnh đầu, phun ào ào, lại bị máy lạnh thổi gió lớn quá, một dịch thể nóng nóng ẩm ướt chảy ra khỏi mũi.

{{{(>_<)}}}

Nặc Nặc hai tay ôm mũi, khóc ròng, chưa kịp nghe Tiểu Tuấn gọi đã lao vào nhà vệ sinh. Trời ơi....mất mặt quá, rõ ràng đang là mùa hè nóng nực, tại sao cô lại... mơ màng “cảnh xuân”?

Nặc Nặc trốn vào nhà vệ sinh, dùng khăn giấy lau máu mũi. Không đúng, không đúng, là do thời tiết quá nóng, là bị say nắng. Khó khăn lắm Nặc Nặc mới đứng trước gương bình tĩnh lại. Bỗng nghe Tiểu Tuấn ngoài kia cuống quýt gõ cửa, hình như đang kêu gào gì đấy, nhưng nhà vệ sinh khá kín nên Nặc Nặc ở trong không nghe rõ lắm.

Chắc không phải là...làm cậu bé sợ hãi chứ?

Nặc Nặc sờ sờ đầu mũi, nghĩ cũng phải, lúc này mình đột ngột đứng phắt dậy, ôm mũi chạy vào nhà vệ sinh, nếu mình là Tiểu Tuấn cũng sẽ cảm thấy rất kỳ cục. Nặc Nặc cười khan hai tiếng, mặc kệ ngoài kia có nghe thấy hay không, nói to:

“Chị không sao, rửa mặt một cái...”

Nặc Nặc vừa nói vừa vẩy vòi nước, muốn rửa mặt cho mát rồi ra ngoài, kết quả là...

Chưa nói xong Nặc Nặc đã bị dòng nước phun vào, trong tích tắc, Nặc Nặc giữ nguyên tư thế mở vòi nước, bị “suối nước” phía sau phun ướt như chuột lột, hoá đá tại chỗ.

Tiêu Đại boss, anh có thể nói cho em biết vòi nước nhà anh là kiểu gì không?

Tiểu Tuấn ngoài kia nước mắt đầm đìa, vừa đập đầu vào tường vừa than, “Em ở ngoài đã cố hét to, báo với chị vòi nước nhà em bị hỏng, tại sao chị lại không nghe!!!”

Hậu quả mở vòi nước rất nghiêm trọng, Nặc Nặc đau buồn.

Nặc Nặc ướt như chuột lột đứng giữa phòng khách, nhìn Tiểu Tuấn vẻ cam chịu, lại nhìn ghế sofa, không dám ngồi xuống. Hôm nay cô bỗng có hứng, mặc một ... bộ váy liền trắng dài qua gối, lúc này bị phun nước vào, đã biến thành ống nước di động.

Từ nhà vệ sinh ra đến phòng khách, vừa đi vừa rửa nước, cô mặt mũi nào “ngồi xuống bình tĩnh” lại được. Nặc Nặc nhìn nước đang rơi xuống, ướt đầm đìa rồi nhìn Tiểu Tuấn, bỗng dưng muốn khóc.

Tại sao mình lại xui xẻo thế...

Thế mới nói, nghĩ đến “cảnh xuân” là tà niệm. Tại cái bồn tắm mà cô bị trừng phạt thế này. Hơn nữa, điều quan trọng nhất bây giờ là mùa hè, nên váy liền của Nặc Nặc rất mỏng, bị nước phun vào người, cả nội y cũng ướt sũng.

Cho nên...

Nặc Nặc lúc này áo váy ướt sũng dính vào người, thực ra chẳng khác gì là không mặc. Sắc mặt cô lúc trắng bệch lúc đỏ bừng, dù Tiểu Tuấn là một cậu bé thì vẫn là con trai, tình huống này khiến cả hai người đều khá – là – ngại – ngừng!

Gương mặt đẹp trai của Tiểu Tuấn cũng đỏ hồng, nhìn sang nơi khác để tránh mang tiếng lợi dụng, ho khẽ, “À... tuy bây giờ là mùa hè, nhưng Nặc Nặc, chị như vậy rất dễ bị cảm lạnh, hay là đi tắm một cái đi. Phòng vệ sinh nhà em trừ vòi nước kia bị hỏng thì những cái khác vẫn còn dùng được.”

Nặc Nặc nhăn nhó vẻ khổ sở, lúng túng gật đầu, “Ừ, nhưng mà...”. Nhưng mà, tắm xong rồi, mình không thể mặc lại bộ đồ ướt sũng đó ra ngoài được, còn giặt giũ quần áo thì thế nào ?

Nặc Nặc cắn môi, ấp úng mãi vẫn không hỏi được.

Bên kia Tiểu Tuấn hình như cũng hiểu tâm tư Nặc Nặc, nắm tay đưa lên miệng, ho khẽ vẻ thiếu tự nhiên, “Em đi tìm cho chị một bộ của mẹ em, chị tắm xong thay vào, hong khô váy rồi hãy mặc lại. Còn nữa... còn nữa...”

Tiểu Tuấn ngập ngừng, vành tai đỏ bừng, lắp ba lắp bắp nặn ra câu quan trọng nhất, “Còn quần áo lót của mẹ em, em... em sẽ nói với chị chỗ để, chị đi lấy một bộ đi, đồ trên người chị ướt quá, có lẽ...tạm thời không khô được...”

Tiếng sét giữa trời quang!

Nặc Nặc ướt như chuột lột chỉ mong muốn sét đánh xuống, đánh cho mình văng về nhà cho rồi. Cô lại... lại đi thảo luận vấn đề quần áo lót phụ nữ với một cậu nhóc mười tám tuổi, mà mắt mặt nhất là phải đi mượn áo lót mẹ người ta mặc!

Làm sao đây làm sao đây? Da thịt của cô đã xấu hổ đến đỏ tía rồi đây này.

Nặc Nặc tuy ngần ngại nhưng xét ra đi tắm rửa mặc quần áo khác còn hơn là để ướt sũng thế này. Vậy nên cứ mặt dày chui vào phòng bà Tiêu, lấy trộm quần áo lót và váy, rồi lại mặt dày chui vào phòng vệ sinh. Cả quá trình tắm rửa, Nặc Nặc không dám có chút suy nghĩ viển vông và tư tưởng dung tục nào với bồn tắm nữa, cứ thế mà hoàn thành quá trình tắm táp một cách kín đáo thành ý vô cùng. Sau khi tắm xong, Nặc Nặc lại vội vàng giặt sạch quần áo và nội y của mình, chuẩn bị mang ra ngoài để sấy khô.

Quần áo lót của bà Tiêu, thực ra Nặc Nặc không muốn mặc. Loại đồ này quá riêng tư, mặc quần áo lót của người khác thực sự là một chuyện rất kỳ cục. Nhưng Tiêu gia đối với Nặc Nặc, vẫn thuộc hoàn cảnh xa lạ, cô không thể chỉ mặc váy mà ra ngoài “thần nhiên trò chuyện” với Tiểu Tuấn được.

Nên đấu tranh do dự mãi, cuối cùng thổ trắng vẫn khóc lóc mặc tài sản riêng tư của bà Tiêu vào. Quá xấu hổ, nên Nặc Nặc đã ngần ngại ở trong phòng vệ sinh rất lâu rồi mới ra ngoài, quãng đường từ phòng vệ sinh đến phòng khách cũng trở nên quá dài, thổ trắng hít thở thật sâu, cố gắng kìm nén nhịp tim đập loạn của mình, rồi mới cố tỏ vẻ nhẹ nhõm thoải mái, vừa lau tóc vừa cười ha ha bước vào phòng khách.

“Ha ha, bồn tắm nhà Tiểu Tuấn to quá, thoải mái quá!”

Dứt lời, chân trái của Nặc Nặc cũng vừa kịp bước vào phòng khách, thấy cảnh tượng trước mắt, Nặc Nặc nghe tim mình đập “bộp” một phát, chân phải không động đậy nổi nữa, dờn ra tại chỗ, cúp điện!

Tiểu Tuấn đứng cạnh vali hành lý, ngoan ngoãn bẻ ngón tay, không nói gì. Trên ghế sofa bên cạnh, một người đàn ông đang vắt chéo chân ngồi rất nhàn nhã, thấy thỏ trắng đột nhiên đi ra từ phòng vệ sinh nhà mình, đã không giật mình mà cũng chẳng ngạc nhiên, đôi mắt đen nhánh lấp lóe, ánh lên một tia thích thú khó nói.

“Ồ?” Người ấy chống cằm một cách tao nhã, nheo mắt, “Bồn tắm... em thích lắm à?”

Nặc Nặc nuốt nước bọt, hồi hận đến chết đi được.

Đừng nhắc đến bạn bồn tắm, vì vừa nhắc đến là gọi luôn cả Tiêu Đại boss quay về, nhưng! Tiêu Đại boss tại sao lại về nhà lúc này?

Anh chẳng đã nói là, chuyển bay tối sao?

OMG... Bạn bồn tắm, mình sai thật rồi!

Nếu bạn về nhà trước nửa ngày, muốn cho người nhà một sự ngạc nhiên thú vị, nhưng phát hiện ra cậu em trai ấp a ấp úng, không để bạn vào nhà, bạn sẽ nghĩ gì?

Sau khi vào nhà, phát hiện trên kệ giày có giày có gót, trên ghế sofa có túi xách phụ nữ, trong phòng vệ sinh văng lên tiếng nước chảy tí tách, bạn sẽ nghĩ gì?

Khi người ấy ra khỏi phòng vệ sinh, quần áo xộc xệch, tóc chưa khô và vẫn còn rõ những giọt nước trong suốt, mà người ấy lại là người bạn gái bạn tơ tưởng nhưng nhớ cả ngày lẫn đêm, bạn sẽ nghĩ gì?

Nặc Nặc hai chân như đóng đinh tại chỗ, đầu óc đang trôi dạt...

Nếu là cô, cô nhất định sẽ suy nghĩ lung tung! Nặc Nặc vịn vẹo hai bàn tay, như một cô học sinh phạm tội, đứng trước mặt thầy Tiêu với vẻ đáng thương vô cùng. Còn thầy Tiêu ngồi trên sofa vẫn thản nhiên, ánh mắt sâu thẳm không chút xao động, không biểu hiện bất kỳ cảm xúc nào, một tay chống cằm, ra vẻ suy nghĩ.

Nặc Nặc hiểu rõ, Tiêu Đại boss bình tĩnh như vậy càng đáng sợ hơn. Chắc anh đang suy nghĩ xem phải xử lý cô và Tiểu Tuấn thế nào. Dồn vật một lúc, Nặc Nặc cảm thấy phải lên tiếng giải thích, thế là ấp úng nói, “Việc không như anh nghĩ đâu.”

Cùng lúc, Tiểu Tuấn thốt ra một câu y hệt. Sự việc nảy sinh quá đột ngột, phòng khách đang tĩnh lặng bỗng hai người cùng hét lên như thế, không khí càng trở nên ngột ngạt, Nặc Nặc và Tiểu Tuấn nhìn nhau. Trong đầu Nặc Nặc chỉ còn lại một ý nghĩ:

Sốc quá.

Đúng là... quá sốc!

Tất cả những việc xảy ra hôm nay khiến Nặc Nặc lại phải nghi ngờ nhân phẩm của mình lần nữa ở một cấp độ sâu hơn. Tiêu Đại boss nghe vậy, không hề nhăn mày mà ra lệnh:

“Tiểu Tuấn, đi lấy giúp anh một chai coca.”

“...” Nặc Nặc chớp mắt, không hiểu đầu anh thế nào. Tiêu Đại boss có phải tức quá hỏng cả não, sao lại nói lung tung thế này?

Bên kia Tiểu Tuấn cũng ngớ người, gãi đầu rồi mới thắc mắc, “Coca? Trong nhà đâu có coca? Anh chẳng đã nói con trai mà uống coca...”

“Khụ!” Tiểu Tuấn chưa nói xong đã bị Tiêu Dật cắt ngang phũ phàng, gõ gõ bàn. Tiêu Đại boss mới thản nhiên nói, “Nếu trong nhà không có thì ra ngoài mua.”

Cằm của Nặc Nặc và Tiểu Tuấn lần lượt rơi xuống đất.

Tiêu Đại boss thực sự quá nham hiểm, quá biến thái! Ý đồ rõ ràng như vậy lẽ nào tưởng người khác không hiểu? Rõ ràng trong nhà không có coca, mà cứ nói muốn uống, rõ ràng biết ở đây là chung cư cao cấp biệt lập, muốn mua đồ phải đi hai mươi phút mới có siêu thị, hoàn toàn là một âm mưu!

Mà kẻ bày âm mưu lại cứ tỏ ra ngây thơ, cười gian xảo, “Thế nào? Bây giờ lớn rồi, anh không nhờ được nữa à?”

Tiểu Tuấn: o(> _ <)o

Nặc Nặc: /(T o T)/

Tiểu Tuấn + Nặc Nặc: Anh (Tiêu Đại boss), anh trơ trên quá!!~

Sốt ruột đuổi em trai đi như thế, thỏ trắng ơi, bạn sắp gặp nguy hiểm rồi!

Tiếng đóng cửa nặng nề của Tiểu Tuấn, cơ thể Nặc Nặc cũng bắt đầu căng cứng, đôi môi cũng tái đi.

Làm sao đây, Tiêu Đại boss hình như rất tức giận, từ đầu đến cuối không nói câu nào. Bình thường anh chỉ ít sẽ lạnh lung bảo một câu, “Giải thích cho tôi.” Nặc Nặc nghiêng rằng, quyết định chủ động xuất kích, “Em không trốn việc, mà xin nghỉ rồi mới đến đây.”

Tiêu Đại boss dường như không nghe, ánh mắt sâu thẳm, hồi lâu sau mới vỗ vỗ chỗ ngồi cạnh mình, “Lại đây.”

Nặc Nặc dẫu môi, có vẻ bất mãn với động tác của Tiêu Đại boss. Cô có phải chó mèo đâu, mà cứ gọi là phải đến? Hơn nữa, cô và Tiểu Tuấn đi thẳng ngồi ngay, tại sao phải sợ Tiêu Đại boss?

Nặc Nặc kéo kéo cổ áo, “Tiểu Tuấn muốn đền nguyên vọng thi đại học, nhưng mọi người đều đi vắng, nên em...”

“Lại đây!” Lần này, Tiêu Đại boss gần như nghiêng rằng thốt ra, thỏ trắng run rẩy, quyết định thực thi nhiệm vụ, cứ ...nghe lời anh trước đã, đến khi Tiêu Đại bình tĩnh lại rồi giải thích sau. Nghĩ đến đó, Nặc Nặc e dè đến cạnh Tiêu Đại boss, chưa kịp ngồi xuống thì đã bị một cánh tay mạnh mẽ ôm choàng, kéo vào lòng.

Vì quá đột ngột nên Nặc Nặc “á” lên một tiếng nho nhỏ, vừa ngẩng lên đã chạm ngay đôi mắt đen nhánh của Tiêu Đại boss. Bị ánh nhìn nóng bỏng ấy thiêu cháy, không suy nghĩ gì được, thỏ trắng vật lộn trong lòng Tiêu Đại mấy lần, ấp úng nói, “Tiêu...”

Lời còn lại đều bị Tiêu Đại boss đột ngột cúi xuống nuốt hết vào bụng, Nặc Nặc mở to mắt, chỉ thấy hơi thở gấp gáp, Tiêu Đại hoàn toàn không cho đối phương thời gian do dự, đôi môi đã ép xuống rất mạnh mẽ.

Đôi môi vuốt ve mát mẻ rất mạnh, thỏ trắng hoàn toàn đỡ người. Lần này không giống nụ hôn dưới tán cây ở dưới nhà. Bị mùi vị nam tính ngang ngược và điên cuồng bao vây, thỏ trắng tứ chi mềm nhũn, thậm chí không thể nhắm mắt lại để tận hưởng, còn đối phương hình như vẫn trong tình trạng bất mãn, nhân lúc người ấy đang đỡ, đầu lưỡi đã mở toang hàm răng không phòng bị của cô, tiếp tục công thành lược địa.

“Ồi ...” Thỏ trắng thấy đầu óc trống rỗng, mỗi nơi áp sát với cơ thể Tiêu Đại boss đều như cháy bùng bùng, không còn chỗ nào yên ổn. Nhưng môi lưỡi người ta không chịu buông tha cô, cứ quần quýt lang thang trong miệng mãi. Như để trừng phạt, và cũng như tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Không biết bao lâu sau, Nặc Nặc choáng váng xây xẩm mặt mày mới được giải thoát, Tiêu Đại tì trán vào mặt thỏ trắng, hơi thở nóng bỏng vẫn len lỏi giữa hai người. Tiêu Đại boss vẫn lưu luyến dung lưỡi về theo đôi môi mềm mại hơi sưng lên của Nặc Nặc, rồi nói:

“Dù là lý do gì thì anh vẫn ghen.”

Nặc Nặc tựa vào lòng Tiêu Đại boss, một lúc sau mới hiểu nổi lời anh nói. Lúc này... Tiêu Đại boss lại thừa nhận mình...ghen???

(O_o)

Miệng Nặc Nặc biến thành một chữ O rất lớn, bình thường Tiêu Đại boss đen tối nham hiểm, chưa bao giờ để lộ tâm trạng mà lúc này, đã thừa nhận anh ghen?! Có phải cô bị hôn đến đầu óc choáng váng nên nghe

nhằm không? Nặc Nặc đưa ngón trỏ lên môi, hoang mang, đang không biết đáp lại thế nào thì nghe Tiêu Đại boss nói:

“Anh mặc kệ, em phải bù đắp cho anh.”

Nặc Nặc lặng thinh ba giây, rồi cười lớn.

Tiêu Đại boss bắt chắp vẻ mặt của Nặc Nặc, vẫn ôm cô và chớp mắt. Lẽ ra cô phải hiểu ra từ lâu là Tiêu Dật, Tiểu Tuấn là an hem ruột cùng cha cùng mẹ. Tiểu Tuấn có sở trường là dung ánh mắt đắm nước làm ra vẻ ngay thơ vô tội. Dù Tiêu Đại boss ghét cái cách đó, thì khi làm nũng, cũng sẽ giống mấy phần nhĩ?

Chính xác, vẻ mặt và giọng điệu Tiêu Đại boss lúc này, rõ ràng là đang làm nũng!

Phì... Nặc Nặc không nhịn nổi, ôm bụng cười đến thắt cả ruột, Tiêu Đại boss đuổi em trai đi, thì ra là để làm nũng. Chưa bao giờ cô nghĩ Tiêu Dật nghiêm trang bình thản lại có vẻ mặt đáng yêu như thế.

Nặc Nặc không cảm lòng được, đưa tay véo mũi Tiêu Đại boss, đùa anh, “Đến em trai mình mà cũng ghen, mắt mặt quá.”

Tiêu Đại boss nghe thế thì nhướn mày, sờ sờ cằm vui vẻ, nheo mắt, “Ừ, có người hôm nay vô cớ nghỉ phép, trừ lương gấp đôi.”

Nặc Nặc nghiêng răng nhảy chồm lên, “Anh dám, anh dám à!”

Hai người đang đùa giỡn thì chuông cửa đã vang lên “ding doong”. Tiêu Đại boss cực kỳ bất mãn với sự trở về của Tiểu Tuấn, vỗ vỗ lên đầu thổ trắng rồi đứng dậy mở cửa, vừa mở vừa nói, “Sao không mang chìa khóa?”

Nặc Nặc nghe Tiểu Tuấn về cũng vội vàng chỉnh sửa lại trang phục. Vừa bưng ly trà lên hớp một ngụm thì nghe tiếng cửa mở, rồi đột ngột, Tiêu Đại boss khựng lại, gọi một tiếng với tâm trạng phức tạp:

“Bố, mẹ!”

Phụt – Nặc Nặc bất cẩn, phun cả trà ra.

Tiêu Đại boss vừa thốt lên, Nặc Nặc đã phun trà một cách đẹp đẽ.

Gần đây cô chắc chắn đã vô tình đắc tội với thần linh phương nào rồi, nếu không thì tại sao lại xui xẻo đến thế? Đầu tiên là Tiêu Đại boss về sớm hơn dự định, bắt “gian” tại phòng, bây giờ lại là ông bà Tiêu.

Nếu nói là Tiểu Tuấn còn nhỏ, hai người họ ở riêng trong phòng cũng chẳng có gì xảy ra thì còn có người tin, nhưng cô và Tiêu Đại boss thì... Nặc Nặc bất giác cúi gằm đầu nhìn trang phục của mình, chiếc váy vì lúc này ôm hôn nhau nên đã nhàu nhúm lại, đôi môi hơi sưng, và cả đôi mắt hoe đỏ, nhìn thế nào cũng thấy kỳ cục.

Hơn nữa, quan trọng nhất là Nặc Nặc vẫn còn mặc váy của bà Tiêu, mang dép lê của bà Tiêu, đến nội y cũng là của bà Tiêu nữa.

Trong tích tắc, tim Nặc Nặc nhảy lên tận cổ họng. Hôm nay chắc chắn là đã để lại ấn tượng xấu dưới điểm C với bố mẹ chồng tương lai rồi. Nặc Nặc vừa nghĩ đến chữ “bố mẹ chồng” mặt đã nóng bừng, bắt đầu từ khi nào mà cô cũng trở nên... trơ trẽn như thế? =__=

Nặc Nặc ôm đầu đang bốc khói, bên kia ông bà Tiêu đã vào nhà, tiếng cãi cọ ồn ào cũng tràn ngập căn phòng.

“Không chịu được nữa, ly hôn đi!” Bà Tiêu vừa vào nhà đã ném hành lý lên ghế sofa, hét lên. Nặc Nặc, đứng bên cạnh như trời trồng...rõ ràng...trong ảnh bà Tiêu nhìn vừa trẻ vừa dịu dàng, Tiêu Đại boss và Tiểu Tuấn cũng được thừa hưởng đôi mắt phượng biết cười của bà Tiêu. Nhưng... bà mẹ chồng tương lai nhìn có vẻ hiền từ lại đang nổi điên. Nặc Nặc toát mồ hôi lạnh, bỗng nghĩ một cách bất hợp lý rằng, bà Tiêu sau này liệu có khó tính không. o(>_<)o

“Ly hôn thì ly hôn!” Ông Tiêu đi phía sau nghe thấy cũng nhảy lên, lao đến trước mặt bà Tiêu, chỉ vào mũi mình và nói, “Hừ! Cô tưởng tôi muốn sống với một bà lão vừa chua cay vừa hung tợn như bà bao nhiêu

năm đó à? Hừ! Nếu không vì nể mặt con cái, tôi đã ly hôn với cô từ lâu rồi, bây giờ cô còn mặt dày nói ra trước à? Ly hôn!”

Nặc Nặc mồ hôi đầm đìa, e dè nuốt nước bọt, đây chính là... giáo sư Tiêu hòa nhã, không tranh đua với thế gian trong lời đồn đấy sao? Tuy Nặc Nặc biết rất ít về Tiêu Đại boss, nhưng cũng đã nghe loáng thoáng và biết, ông Tiêu ngoài là chủ nhiệm khoa nổi tiếng của bệnh viện số 3 của thành phố C, còn là giáo sư trường Đại học Y. Hình dung về ông bố của Tiểu Tuấn càng cụ thể hơn: Mãi mãi là áo trắng, mãi mãi là cặp đít chai trên mắt, không hút thuốc, không uống rượu, điều khiến ông thấy hứng thú nhất không phải mặt chược, không phải gái đẹp, mà là dao mổ và những học sinh có năng khiếu.

Miêu tả như thế, thân phận như thế, lại thêm tấm ảnh chụp toàn gia đình mà Nặc Nặc đã thấy trước đó, thì ông Tiêu rõ ràng là một vị giáo sư hơi cổ lỗ, nhưng không kém phần hài hước và khoan dung, thế mà giờ đây...

Bà Tiêu khoanh tay, hì mũi, “Ồ ồ, xem kìa, Tiểu Dật con thấy đấy, đó là bố con, Tiêu Đại giáo sư, Tiêu Đại chủ nhiệm kiến thức uyên thâm, người người hâm mộ, loại người gì đây, xì xì! Được! Nếu lão Tiêu anh đã nhìn ra thì ngày mai chúng ta xé giấy kết hôn đi. Tài sản chúng ta cũng không tranh chấp, để lại hết cho con cái!”

“Xé thì xé!” Ông Tiêu gỡ cặp kính lão xuống, hai mắt trợn lên như muốn lòi ra khỏi tròng, “Cô tưởng tôi sợ cô à?”

“Đủ rồi!!!” Tiêu Đại boss nãy giờ đứng giữa hai người, ôm đầu đau khổ, cuối cùng đã lên tiếng, kéo hai người ra xa một chút rồi mới ngược lên với vẻ người lớn, “Chẳng phải bố mẹ đi giảng về Y học phải cả tháng mới về hay sao?”

Bà Tiêu nghe thế thì tức tối chống nạnh, “Còn nói à, là do vị Tiêu giáo sư nhà con cướp diễn đàn của mẹ, phá hủy danh dự của mẹ, khiến mẹ mất mặt hoàn toàn trước đồng nghiệp và hậu bối...”

“Ai làm mất mặt cô?” Ông Tiêu không đợi phu nhân nói xong đã đỏ mặt tía tai gân cổ lên, “Tôi đã nói đó là khoa học, là y thuật! Với khoa học, thái độ chúng ta phải nghiêm túc...”

“Ồ, anh còn nghiêm túc ư? Đồ lão già chết tiệt!”

“Cô... cô... cô là mụ lắm lời, sư tử Hà Đông!”

Tình hình mỗi lúc một nghiêm trọng, Tiêu Đại boss bị bố mẹ kẹp ở giữa, tiến thoái lưỡng nan, day day huyết thái dương đang giật giật, cuối cùng gầm lên một tiếng trấn áp mọi người, “Đừng nói cùng lúc thế.”

Tiêu Dật tách bố mẹ ra, xoa trán nói với mẹ, “Mẹ, mẹ nói trước đi, có chuyện gì vậy?”

Bà Tiêu được con trai lớn hỏi han, ưỡn ngực về hùng hổ khí thế, đang định cáo trạng, thì ngược lên thấy ngay chiếc váy liền hoa li ti mà mình thích nhất đang đứng sững ở một góc phòng khách. Bà Tiêu tưởng mình hoa mắt, dụi dụi rồi nhìn kỹ, thì ra là một cô gái thanh tú.

Nặc Nặc đứng một bên xem kịch, gần như quên mất cảnh ngưỡng chừng mình đang mắc phải, kết quả bị bà Tiêu nhìn thấy, lông tay dựng ngược, sợ hãi không nói nên lời. Răng va vào nhau lập cập, cổ mãi mà không thốt được câu nào.

Tiêu Đại boss tinh mắt, hiểu ra sự chú ý của bố mẹ đã chuyển sang Nặc Nặc, anh ho một tiếng rồi sải bước đến bên cô, vỗ vỗ vai cô tỏ ý an ủi rồi nói, “Giới thiệu với bố mẹ, đây là bạn gái Nặc Nặc của con.”

Nặc Nặc nhìn trời, vẻ mặt như thể “Họ không nhìn thấy mình”, đến khi bàn tay trên vai hơi mạnh bạo một tí, thổ trắng mới hoàn hồn, cố nặn một nụ cười còn khó coi hơn là khóc, “Con chào hai bác ạ.”

Thỏ trắng hiểu ra, vạn sự khó dừng.

Có lẽ là do sự thật con trai lớn mặt lạnh, tim lạnh, máu cũng lạnh của mình lại cũng biết đưa bạn gái về nhà thực sự là rất khó đón nhận, nên ông bà Tiêu vẫn chưa sẵn sàng gặp con dâu. Tóm lại, sau khi Tiêu Dật thốt ra hai chữ “bạn gái” xong, ông bà Tiêu đã...cầm khẩu! Rất khó hiểu!

Nặc Nặc túm gấu váy, vẻ mặt cam chịu, làm sao đây, làm sao đây? Có phải bị ghét rồi? Bị chê rồi? Hay hai vị phụ huynh thấy mình mặc quần áo của bà Tiêu nên nghĩ vậy? Thần thánh ơi, cứu con, cứu con

Bên này thở trắng chỉ muốn đập đầu vào tường, bên kia ông bà Tiêu nhìn nhau, gần như trong tích tắc, chân như bơi mỡ mà vọt đến bên Nặc Nặc rất nhanh, không đợi Tiêu Đại boss và Nặc Nặc kịp phản ứng, ông bà Tiêu đã mỗi người một bên, túm cánh tay Nặc Nặc, khai chiến!

Trong phút chốc, Nặc Nặc lâm vào tình trạng của chúa Jesus, bị hai ông bà lão treo lên.

Ông Tiêu: “Bạn gái của Tiểu Dật ư? Vậy sau này hai đứa sẽ kết hôn chứ?”

Bà Tiêu: “Kết hôn rồi có con nhỉ?”

Trong thoáng chốc, thở trắng và Tiêu Dật xây xẩm choáng váng với hành vi kỳ quặc của hai ông bà. Vừa cãi nhau và ầm ĩ, giờ đã như không có chuyện gì xảy ra, rốt cuộc đây là... chuyện quái gì thế này?

Ông bà Tiêu đứng bên Nặc Nặc, ánh mắt giao chiến n lần rồi cuối cùng đồng thanh: “Các con nói xem! Nếu sinh con thì sinh mổ hay sinh tự nhiên?”

“...” Bố mẹ ơi, con muốn về nhà!

Nhiều năm về sau Tiêu Đại boss và Nặc Nặc mới được nghe bản hoàn chỉnh của việc hôm ấy. Thì ra ông bà Tiêu cũng là thiên tài trong giới Y học nên cùng tham gia diễn giảng vòng quanh các trường đại học trong toàn quốc. Khi đến Tây An, hai người đã đến thăm học sinh cũ của mình. Cô gái ấy khi đó bụng đã rất lớn, hai tháng nữa sẽ sinh con. Trong lúc trò chuyện, cô nàng đã vô ý tiết lộ mình có ý định sinh mổ, ông Tiêu đã rất tức giận, cho rằng sinh mổ vừa không tốt cho thai nhi, vừa không tốt cho cơ thể người mẹ. Ông cho rằng thanh niên bây giờ sợ đau. Để giảm nhẹ cơn đau đã phá hoại cách sinh sản tự nhiên của loài người, đó là một tội ác.

Giáo sư Tiêu càng nói càng phẫn nộ, càng nói càng hung hăng, sản phụ, học sinh không dám nói gì, cười giả lả, mồ hôi lạnh toát ra. Nhưng bà Tiêu trước nay vẫn đồng tình với ông nhà mình thì lại thấy bức bối.

Sinh mổ thì sao? Sinh mổ không chỉ có lợi cho sản phụ phục hồi sức khỏe nhanh, mà phần đầu của đứa trẻ cũng không bị chèn ép, rõ ràng là thông minh hơn hẳn những đứa trẻ được sinh theo cách tự nhiên, hơn nữa cơn đau khi sinh tự nhiên dần ông không bao giờ tưởng tượng ra nổi, đó là cực hạn nổi đau mà con người phải chịu đựng, đau hơn nữa thì sẽ ngắt đi. Một số bà mẹ thậm chí phải chịu cơn đau ấy ba hoặc bốn ngày, cuối cùng đau buồn nhất là, vẫn phải rạch một đường phía dưới, lúc đó mới kết thúc nỗi đau tàn nhẫn ấy.

Hai ông bà phản bác nhau, bỏ lại học sinh, bỏ lại diễn đàn Y học, về thẳng nhà, thế nên mới có cảnh hôm nay.

Bà Tiêu kéo tay Nặc Nặc về bên phải +1, “Sinh mổ tốt, người mẹ ít bị đau, mà hiếm khi mắc bệnh phụ khoa.”

Ông Tiêu không chịu thua, kéo tay Nặc Nặc về bên trái +1 +2, “Sinh tự nhiên bảy ngày sau đã bình thường, thai nhi hô hấp cũng bình thường. Cuộc sống vợ chồng sau này cũng bình thường.”

Bà Tiêu kéo về bên phải +2 +3, “Bình thường cái đầu anh, đừng lấy suy nghĩ đàn ông ra chèn ép phụ nữ, khi chúng tôi sinh con đau đến mức khóc la rên rĩ, đàn ông các anh đang làm gì?”

Ông Tiêu: “Cô đang phá hoại cân bằng tự nhiên!”

Bà Tiêu: “Cân bằng? Haha, vậy kỹ thuật, máy điều hoà, tivi, máy giặt hiện đại đều phá hoại cân bằng, con trai anh làm công ty phần mềm gì gì đó, máy tính gì gì đó, đều là phá hoại cân bằng, anh đi huỷ diệt đi! Lên sao Hoả mà kiện!”

Ông Tiêu: “Tôi... tôi... tôi không thể khống chế trái đất, nhưng đây là con dâu tôi, tôi có quyền!”

Bà Tiêu: “Phì! Con dâu do anh sinh ra à? Anh sinh ra hử? Dựa vào đâu mà bảo có quyền! Tiểu Dật là chui ra từ bụng tôi đấy!”

Nặc Nặc bị lôi kéo nhiều quá thì không chịu nổi, cuối cùng buột ra câu mà cô muốn thốt ra lúc này nhất, “Tiêu Đại boss cứu em với...”

Đây đúng là... một ngày bi thảm!

Quả nhiên ông bố bà mẹ có thể sinh ra một Tiêu Đại boss kỳ tài như thế, gien cũng không thể là chỉ mạnh bình thường!

10. Chương 10

CHƯƠNG 10: PHÓNG SINH KINH HỒN

Tiêu Đại boss, anh ác quá!

Nghe thổ trắng cầu cứu, Tiêu Đại boss nhanh tay chặt đứt mớ bong bong, dùng một câu để lấy lại hòa bình thế giới.

“Bố mẹ đừng cãi nhau nữa, con và Nặc Nặc sau này sẽ sinh hai đứa, một sinh thường, một sinh mổ. Đến lúc đó là sinh mổ hay sinh thường thì bố mẹ tự quyết định”.

Câu nói này của Tiêu Đại boss nghe cảm giác như xem cô là ... chuột bạch, đang làm thí nghiệm? Hơn nữa là còn sinh hai đứa, một sinh thường, một sinh mổ... Nặc Nặc không kìm được đỏ mặt, cô đã nhận lời sinh con cho Tiêu gia hồi nào???

Nhưng ông bà Tiêu nghe thế thì vô cùng hài lòng, mặt mày tươi tỉnh, không còn cãi nhau nữa, sự chú ý lại chuyển sang Nặc Nặc.

Bà Tiêu cười híp mắt quan sát Nặc Nặc, rồi kéo tay cô thân mật, “Tiêu Dật bảo con tên là Nặc Nặc, phải không? Cô bé ngoan, lúc này bắt con xem trờ cười rồi, ông già này là thế, đừng để bụng”.

Giáo sư Tiêu hừ một cái thật mạnh, Nặc Nặc vì muốn lấy lòng bố mẹ chồng tương lai nên vội vàng khoát tay, “Không ạ, không ạ, là do con đến nhà quá đường đột”.

Bà Tiêu nghe câu ấy lại tỉ mỉ quan sát dáng vẻ Nặc Nặc, rồi hài lòng mỉm cười. Khá lắm, cậu con lớn của bà bình thường không khiến ai phải lo lắng, bạn gái tự tìm cũng rất khá, mày đậm mắt sáng, mới nhìn đã biết là một cô bé thực thà đáng yêu.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, chiếc váy cô bé đang mặc thế nào mà lại giống y hệt chiếc váy hoa bà thích nhất, ừ ừ, một cô gái có con mắt sắc sảo như mình bây giờ không nhiều. Tìm được một chiếc váy giống của bà, lại chọn đúng con trai lớn của bà, đúng là một trăm chỉ tìm được một.

Bà Tiêu rất hài lòng, cuối cùng giữ Nặc Nặc ở lại dùng cơm. Nặc Nặc khó từ chối, đành nhận lời. Cô tưởng rằng ông bà Tiêu khó gần, sợ “ở lại dùng cơm” lại bị tra khảo chất vấn. Vả lại người ta nói bác sĩ đều mắc chứng sạch sẽ ở dạng nhẹ, vào một phòng thay một bộ quần áo, ăn cơm phải dùng đũa chung v.v... Nhưng kết quả là bữa cơm rất nhẹ nhàng thoải mái, cũng chẳng khác gì khi ăn ở nhà.

Từ đầu đến cuối ông bà Tiêu chỉ thỉnh thoảng hỏi tên Nặc Nặc. Hỏi cô tốt nghiệp trường nào, làm việc ở đâu, ngoài ra cũng chẳng có ý định cật vấn đến cùng. Tình huống ấy mà Nặc Nặc lại thấy thiếu tự nhiên, đến nỗi trên đường Tiêu Đại boss đưa cô về, Nặc Nặc cứ hỏi mãi lý do tại sao, khiến anh đau cả đầu.

“Bác trai bác gái rõ ràng rất hiền lành hòa nhã, nhưng tại sao vừa về đến nhà đã cãi nhau to thế?”

Tiêu Dật nhìn thẳng, vừa lái xe vừa đáp, “Thực ra hai người họ nếu không đụng chạm đến vấn đề y học thì rất dễ tính, nên em nhớ lấy, sau này trò chuyện với họ, đừng bao giờ nhắc đến vấn đề gì có liên quan đến y học”.

Ngừng một lát, Tiêu Đại boss bổ sung, “Ví dụ bị muỗi cắn sưng lên, phải dùng dầu xanh bôi hay thuốc nước cũng không được hỏi”.

Nặc Nặc gật đầu về sợ hãi, hiểu được một chút rằng tại sao Tiểu Tuấn lúc đầu đánh chết cũng không chịu học Y. Thử nghĩ xem trong nhà có hai quả bom không hẹn giờ thế kia, chỉ cần nhắc đến y học là sẽ dẫn đến Đại chiến Thế giới thứ hai, thì còn ai dám học Y nữa?

Có lẽ chỉ một vấn đề bé xíu đơn giản là Tiểu Tuấn học Y chuyên ngành nào cũng đủ khiến hai vị bô lão gây chiến rồi chẳng?

Nghĩ đến đó, đầu thỏ trắng bỗng lóe lên một suy nghĩ, lập tức bịt miệng kêu lên, “ Á! Tiểu Tuấn đâu ? Tiểu Tuấn đi mua coca này giờ vẫn chưa về!”

Quá sơ suất, thật sự là quá sơ suất! Ông bà Tiêu đột ngột trở về khiến Nặc Nặc luống cuống tay chân, lúc thì lo lắng bà Tiêu nhìn ra chiếc váy có vấn đề sẽ chất vấn mình, lúc lại lo lắng hai ông bà bất mãn thân phận của mình, cả buổi chiều thấp thỏm lo âu, tinh thần hoảng loạn, đến nỗi quên băng mắt sự tồn tại của Tiểu Tuấn.

Nặc Nặc chụp lấy dây an toàn, nghiêng rằng, “ Tiểu Tuấn có xảy ra chuyện gì không? Bây giờ chúng ta đi báo cảnh sát đi!”

Tiêu Đại boss không hề nhăn mày, chỉ nói, “ Đừng lo”.

“ Hả?” Em ruột cả buổi chiều không thấy tung tích, mà Tiêu Đại boss lại nói “ Đừng lo”?

“ Tiểu Tuấn chắc chắn là trên đường về đã thấy bố mẹ xách hành lý về, “ Yên lặng một chút rồi Tiêu Đại boss mới tỏ vẻ u ám, “ nên chuẩn rồi...”

Nặc Nặc sững người, bắt đầu suy nghĩ hai chữ “ chuẩn rồi” mà Tiêu Dật nghiêng rằng thốt ra. Nói thế thì cảnh ông bà Tiêu hôm nay đòi lý hôn e là không chỉ xảy ra một hai lần? Nên Tiểu Tuấn thông minh, trốn trong một góc ôm chai coca, thấy ông bố bà mẹ của mình trở về, đã bỏ Tiêu Đại boss và Nặc Nặc lại chuẩn mất?

Nghĩ đến đó, Nặc Nặc cười thành tiếng, chọc chọc cánh tay Tiêu Đại boss một cách gian tà, “ Tại sao trước kia anh không nói cho em biết bác trai bác gái lại đáng yêu như thế chứ?”

Tiêu Dật nghe câu đó, hai má chợt đỏ hồng, lát sau mới ho khẽ, “ Rất khó mở lời”.

Nặc Nặc chống cằm nhìn chăm chú Tiêu Dật đang lái xe, không kìm được cười, Tiêu Đại boss nhà cô thật càng lúc càng dễ xấu hổ, càng lúc càng đáng yêu.

Thỏ trắng thò móng vuốt ma quỷ, quyết định đùa đến cùng, “ Vậy lúc anh sinh ra là sinh mổ hay sinh thường thế?”

Tiêu Đại boss trừng mắt nhìn cô, chiếc xe rẽ vào tiểu khu, giọng anh lạnh hẵn, “ Trước khi trả lời, Nặc Nặc, em có thể nói anh biết trước, chiếc váy này là thế nào?”

o(>_<)o

Nặc Nặc ngớ người, đến lượt cô khó mở lời. Quả nhiên, đặc ý không nên quên sự thực, thì ra là Tiêu Đại boss đã nhận ra chiếc váy... có vấn đề.

Thỏ trắng biết không tránh khỏi cặp mắt ma thuật của đại ma vương nên chủ động khai thật để được khoan hồng, kể hết chuyện mình xin nghỉ đến Tiêu gia thế nào, vò nước nhà anh hồng ra sao, rồi mình từ thỏ trắng biến thành ướm như thỏ lột, rồi trộm quần áo thế nào... Cứ ngỡ Tiêu Đại boss chỉ nghe thế thôi rồi cười đến ruột gan thất cả lại, ai ngờ vừa kể xong, Tiêu Đại boss toàn thân toát ra một luồng khí u ám lạnh lùng.

Hơi nheo mắt lại, Tiêu Dật hỏi, “ Lúc này em nói đến nhà anh vì lý do gì?”

“ Là... là để giúp Tiểu Tuấn đền nguyên vọng”. Nặc Nặc rằng đánh lập cập, Tiêu Đại boss lần này ghen tuông quá ghê gớm! Có phải cô tìm Tiểu Tuấn để vụng trộm tư tình gì đâu, là chuyện chính đáng mà, nghĩ đến đó, Nặc Nặc vờ ra vẻ giận dỗi, “ Còn nói nữa à, anh là anh trai mà lại ngay cả việc thi đại học của Tiểu Tuấn thế nào cũng không hỏi, cứ thế bỏ đi công tác, hừ!”

Tiêu Dật thở dài, trình trọng tổng kết, “Em bị lừa rồi”.

“Hử?” Nặc Nặc há hốc mồm, bị lừa? Là sao?

Tiêu Đại boss mắt sâu như biển, nghiêng răng, “ Tiểu Tuấn được tuyển thẳng, mấy hôm nữa sẽ có giấy báo từ Bắc Kinh về nhà, còn điền nguyện vọng cái gì?”

“...” Chuyện gì thế này, thế mới bảo, em hơn anh là nhà có “ phúc”, hai anh em nhà anh đều là sói đen tối!!!

Nặc Nặc xòe móng vuốt, “ Tôi nay về xử lý nó cho em,dám làm em mất mặt”.

Tiêu Đại boss cười vô cùng rạng rỡ, “ Tuân lệnh phụ nhân”.

Sau chuyện đó hai người thỏa thuận nhân lúc bà Tiêu vẫn chưa phát hiện “ sự kiện chiếc váy tự động bốc hơi” , sẽ trả chiếc váy về chỗ cũ. Sau một thời gian, Nặc Nặc đã thở phào nhẹ nhõm, đã hẹn cuối tuần này cảm ơn Tiêu Đại boss giúp mình trốn trời đổi đất, trả chiếc váy về mà mời anh ăn cơm, tiện thể... khụ khụ... tiện thể hẹn hò, ai ngờ đâu, công ty tăng ca.

=_=_

Thế mới nói, Đại boss cũng không phải muốn làm gì thì làm. Game mới được lên kế hoạch thứ Hai ra mắt thị trường lại đột nhiên xảy ra vấn đề, phòng test game, phòng thiết kế... đều không nghiệm ra vấn đề ở chỗ nào, cuối cùng đành chịu thua, Tiêu Đại boss đích thân ra tay, toàn thứ Bảy phải test để tìm ra BUG.

Thế là Nặc Nặc thân là nhân viên+ bạn gái, đành lặng lẽ đứng ở hậu phương cổ vũ Tiêu Dật, vừa ở nhà ngoan ngoãn đợi Tiêu Đại boss tan sở, vừa chơi game “ Hoàng Diễm”. Đang chơi một cách vô vị thì điện thoại di động reo vang, Nặc Nặc gần như nhảy lên chụp lấy điện thoại. Vừa nhìn màn hình hiển thị, cảm cô đã rơi xuống bàn.

Cúp máy rồi, Nặc Nặc không biết nên nói mình đúng là quá siêu phàm, hay là quá trêu ong ghẹo bướm nữa.

Hai hôm trước đến Tiêu gia, vừa gặp Tiêu Đại boss lại vừa đụng phải ông bà Tiêu, Nặc Nặc cứ lẩm bẩm bảo gần đây xui xẻo, nhất định đã đắc tội Bồ Tát phương nào rồi, định tìm cơ hội đi báo phật xả xui. Ngờ đâu chưa kịp đi bái Phật,thì Bồ tát đã tự động tìm đến.=_=_

Chính xác, người gọi điện đến không phải ai khác, mà là tiểu văn thư Tiểu Trương, tín đồ của Phật giáo. Nặc Nặc cứ ngỡ từ sau khi nói thẳng mọi việc, tiểu văn thư sẽ tự động biến mất. Ai ngờ anh ta vẫn gọi điện đến, đúng là bất ngờ, mà anh ta lại còn rủ cô cùng đi phóng sinh, càng bất ngờ hơn.

Tiểu văn thư bên kia vẫn rất nhiệt tình, nói là chúng ta tuy tình duyên đã cạn, nhưng dù sao cũng cùng vào cửa Phật, đã được xem là huynh muội đồng môn, nên vừa hay có hoạt động phóng sinh, mời Nặc Nặc cùng tham gia. Nặc Nặc đảo đôi đồng tử đen trắng phân minh một lúc lâu, nghĩ tuy rằng tiểu văn thư nói đến chữ “ Phật” dù có hơi mê tín và có sắc thái xuyên không, nhưng tổng thể mà nói thì hoạt động ý nghĩa như phóng sinh thực sự không phải chuyện xấu, càng tích đức được nhiều hơn so với đi bái Phật gì đó.

Mà quan trọng nhất là lần trước cô mưu sát tiểu văn thư mà anh ta còn gọi điện thoại, chứng tỏ anh ta xem cô là bạn, khụ khụ, không đúng, là sư muội đồng môn, nếu còn khiến anh ta mất mặt, không chịu nhận lời thì mình cũng quá nhỏ mọn.

Nghĩ đi nghĩ lại, khi tiểu văn thư cứ thề thốt đảm bảo sẽ kết thúc trước bốn giờ chiều, Nặc Nặc đã gật đầu nhận lời.

Suy nghĩ của cô rất đơn giản, dù sao ở nhà đợi Tiêu Đại boss cũng rất chán, thà ra ngoài đi dạo. Đến nơi rồi, ngoài tiểu văn thư ra còn có một đôi vợ chồng khoảng ba mươi tuổi, và cả ... cao tăng đắc đạo mà tiểu văn thư từng nhắc đến – Tuệ Hải đại sư.

Tiểu văn thư hồ hởi giới thiệu, “Nặc Nặc, đây chính là sư phụ mà anh đã nói với em, Tuệ Hải đại sư trụ trì chùa Văn Uyển. Sư phụ, đây là tiểu sư muội con đã nhắc đến với Người, Nặc Nặc”.

Khóe môi Nặc Nặc giật giật, tuy Tuệ Hải đại sư ăn vận rất giống... người xuất gia, cạo đầu đi giày vải, y phục cũng là áo vải tiêu chuẩn, một hòa thượng chính gốc. Nhưng một vị đại sư mà có đồ đệ như tiểu văn thư đây, lại thêm những lời đồn đại “ Trụ trì XX đi BMW”, “ Hòa thượng kết hôn” v.v... Nặc Nặc đã tự động có ít nhiều thành kiến với Tuệ hải đại sư này.

Tiểu văn thư thấy thế, sợ Nặc Nặc không tin đối phương là cao tăng đắc đạo, nên vội vàng bổ sung, “Nặc Nặc, thật ra lần này gọi được em đến, cũng phải cảm tạ sư phụ đã chỉ dạy anh”.

Nghe câu đó, Nặc Nặc mở to mắt, ý gì vậy?

Tiểu văn thư ho một tiếng, ánh mắt xa vời, “ Kỳ thực từ hôm rời khỏi nhà em, anh rất không vui, sư phụ thấy anh như thế đã kể cho một câu chuyện, rằng có ba người đi qua một khu rừng, phát hiện ra một xác phụ nữ trần truồng, người đầu tiên thấy thế sợ quá đã chạy mất, người thứ hai lắc đầu, cởi áo ra đắp cho cô gái đó, còn người thứ ba tiến thẳng đến, chôn cất cô gái đó.

“ Sư phụ nói, em chính là cô gái đó, anh chính là người đắp áo cho em, kiếp này gặp nhau, ân em phải báo đó là một chiếc áo. Bây giờ ân tình đã dứt, nên em bỏ đi. Còn người bạn trai của em, chính là người đã chôn cất cho em”.

Nặc Nặc lặng lẽ, ánh mắt sáng rực.

Tuy rất bức bối vì tiểu văn thư ví mình là xác chết, ví Tiêu Đại boss là người chôn xác chết, nhưng câu chuyện đó rất có ngụ ý, có thể khuyên giải được tiểu văn thư thần kinh này, chưa biết chừng vị Tuệ Hải đại sư này thật sự là một cao tăng đắc đạo.

Mắt đỏ trắng sáng rực, hai tay chấp lạy vẫy đuôi, cao tăng đắc đạo!!! Chính là giống như trong phim cổ trang, thông tuệ đại đạo lý, tâm cảnh vô cùng bình thản, có thể khiến nam nữ chính hiểu ra mọi lẽ! Lần đầu cô nhìn thấy đại sư trong truyền thuyết!

Ánh mắt Nặc Nặc rất thành kính, đang định chuẩn bị lao đến gọi một tiếng thống thiết “ sư phụ”, thì nghe lão hòa thượng đó cười hòa nhã, sau đó giơ hai ngón tay chữ V lên:

“ A di đà phật, thí chủ, nhập giáo không? Một tháng bao hương đèn chỉ tốn có hai trăm nhân dân tệ”.

Hòa thượng lừa đảo kiểu gì vậy!!!

Tuy rằng Nặc Nặc rất muốn một đám đánh văng “ cao tăng đắc đạo” , một cước đá bay tiểu văn thư, nhưng đã đến rồi thì hoạt động phóng sinh vẫn tiếp tục.

Thực ra phóng sinh cũng rất đơn giản, mấy người đến chợ (không sai, các bạn đừng nghi ngờ mắt mình, chính là chợ) mua một ít cá tôm, thỏ con, chim non, chứa đầy một bao, sau đó đến ngoại ô phóng sinh.

Cặp vợ chồng trẻ cùng đi có xe nên mọi người mua các con thú, chia tiền song phẳng, rồi lái xe đến ngoại ô phóng sinh, hoạt động kết thúc, Tuệ hải đại sư không biết lần tràng hạt lẩm bầm gì đó, rồi mọi người mới về nhà. Tuy trên đường Nặc Nặc chịu đựng bị cao tăng đắc đạo giảng giải Phật pháp, nhưng hành trình cũng có thể gọi là suôn sẻ.

Cả buổi chiều Tiêu Đại boss cũng không gọi điện, chứng tỏ công việc vẫn chưa kết thúc. Thế là tốt, vì thỏ trắng càng tiếp xúc với Tiêu Đại boss, càng phát hiện ra anh còn ghê gớm hơn cả phụ nữ, thỉnh thoảng cô nói với cười cười, đùa vui với các huynh đệ trong công ty, rõ ràng anh chẳng tỏ vẻ gì, vẫn đáng vẻ hiền hòa trong văn phòng, nhưng khi hai người ở riêng với nhau, là bắt đầu hờn dỗi.>O<

Đúng là mỗi người đàn ông đều có vẻ mặt ngây thơ và ấu trĩ, Tiêu Đại boss lại là người ghen tuông nhất, dễ hờn dỗi nhất trong tất cả những người đàn ông cô từng gặp. Vì thế Nặc Nặc ngay từ đầu đã không định kể Tiêu Đại boss nghe chuyện hôm nay. Dù sao anh cũng tăng ca, thần không hay quỷ không biết.

Nhưng Nặc Nặc không ngờ rằng, dù mình tham gia phóng sinh n lần thì nhân phẩm người kia cũng không thể thay đổi trong tích tắc được. Trên đường về nhà, chú tài xế bỗng quay đầu lại về đau buồn, “Hình như... hết xăng rồi”.

Nặc Nặc chỉ muốn đập đầu vào tường, ở cạnh người như tiểu văn thư không tin được chút nào, dù là đại sư, hay là sư tử sư huynh đồng môn gì đó, đều là nhân vật đại diện cho thần thánh. Rõ ràng biết đường trở về có rất nhiều lối, biết rõ chỗ này hoang vu heo lánh, ông chú sao lại không bơm thêm xăng chứ a a a a a...

Nặc Nặc muốn khóc mà không khóc nổi, “ Vậy bây giờ thế nào?”

Chú tài xế: “ Không biết, ngoài xe hết xăng ra, điện thoại di động tôi cũng hết pin,muốn gọi xe kéo cũng pó tay”.

Tuệ Hải đại sư : “ A di đà Phật, tất cả tùy duyên mà thôi”

Tiểu văn thư: “ Thực ra như vậy cũng được, lúc này chúng ta giải phóng những con thú đó, bây giờ chờ người hảo tâm đến giải cứu chúng ta, Bồ Tát đã an bài cả, đúng là nhân quả báo ứng, cái gì cũng có cái lý của nó!”

Nặc Nặc: “...”

Những người gì thế này!

Cuối cùng vẫn là vợ chú tài xế thông minh, lặng lẽ thở ra một làn khói thuốc, “ Em gọi 122, thông báo đến phòng giao thông rồi”.

Tuy đã gọi 122, đối phương cũng bảo xe kéo sẽ đến nhanh thôi, nhưng Nặc Nặc và

Tiêu Đại boss đã hẹn năm giờ gặp nhau rồi.

Đúng năm giờ chiều, điện thoại của Nặc Nặc vang lên rất đúng giờ, Nặc Nặc không nhìn mà nghe máy, bên kia văng đến giọng nam trầm rất hay của Tiêu Đại boss, “ Nặc Nặc, anh tan sở rồi, bây giờ đến đón em”.

Nặc Nặc nghiêng răng, đầu lắc lia lịa như đánh trống,” Không cần vội, không cần vội”. Tốt nhất là cứ tăng ca nữa đi.

Tiêu Dật nghe thế thì cười khế, “ Nặc Nặc, anh xin lỗi, chúng mình đã hẹn... Thế này vậy, lát nữa em không cần mời anh, em muốn ăn gì?”

Nặc Nặc nhìn trời, vật vờ hồi lâu mới nói,” Anh không cần vội thật mà, bây giờ em... khụ khụ ... cũng đang ở ngoài, bạn em đột nhiên có việc, có lẽ khoảng một tiếng nữa mới về được”.

Bên kia ngừng lại một lúc, rồi hỏi,” Em ở đâu?”

” Đang uống cà phê với bạn , cô ấy cãi nhau với chồng”.

Vừa nói xong, tiểu văn thư ranh mãnh chồm đến, ánh mắt phức tạp nhìn điện thoại di động, thì thầm, “ Nặc Nặc, người chôn xác chết gọi em à?”

Trong tích tắc, Nặc Nặc dờ ra tại chỗ, không nói năng gì được. Từ khoảng cách, gần như thế, Tiêu Đại boss không thể không nghe thấy. Tiêu rồi...

Người ta đã bắt đầu ghen tuông, cho dù qua điện thoại cũng cảm nhận được.

Quả nhiên, Tiêu Đại boss khựng lại rồi nói, “ Em ở đâu?”

Cùng một câu, giọng điệu khác nhau, Nặc Nặc hiểu, Tiêu Đại boss giận rồi. Chẳng phải ngay từ đầu đã biết rồi hay sao? Người ta ghét nhất là bị lừa, rõ ràng Nặc Nặc chẳng có gì với tiểu văn thư, nếu nói dối thì như là có gì thật rồi. Nặc Nặc thở dài, biết không giấu được Tiêu Đại boss, đành khai thật, “ Bọn em đang ở ngoài ngoại ô đợi xe kéo, xe hết xăng”.

Tiêu Dật ngẩn người, không hỏi “ bọn em ” là ai, chỉ hỏi ngắn gọn địa chỉ cụ thể, ném lại một câu: “ Giờ anh đến đón em” rồi cúp máy. Thở trắng ngồi bệch xuống đất lặng lẽ nhìn trời, hình như... Tiêu Đại boss giận thật rồi!

Đang suy nghĩ thì tiểu văn thư lại chồm đến thì thào, “ Nặc Nặc, người chôn xác chết đến đón em à?”

“...” Im lặng hồi lâu, cuối cùng cô đã bần nỏ,” Anh mới là chôn xác chết,cả nhà anh đều chôn xác chết!!!”

Hôm nay nào cô nhất định đã bị úng thủy rồi, mới nhận lời đi phóng sinh.

Tiêu Dật là “ trạch nam” tiêu chuẩn vạn năm, cuộc sống rất quy cũ.

Sáng bảy giờ dậy, tập thể dục một giờ, tám giờ ăn sáng, tám giờ rưỡi uống cà phê xem tin tức, chín giờ xuất phát, chín giờ rưỡi đến công ty. Thói quen như thế có sét đánh cũng không suy suyển. Cho dù là cuối tuần rảnh rỗi, Tiêu Dật cũng sẽ tự động dậy lúc bảy giờ.

Nhưng sáng thứ Bảy này, Tiểu Tuấn vì đêm trước chơi game đến bốn giờ sáng mới đi ngủ, bò dậy đi vệ sinh, ngáp ngáp ngáp dài ngang qua phòng anh mình. Trong lúc mơ màng, cậu thấy Tiêu lão đại đang ngồi bên giường đỡ đầu, trước tủ quần áo, Tiểu Tuấn đã véo má mình một cái thật mạnh, xác định không phải mình nằm mơ rồi mới bắt giấc quay lại nhìn đồng hồ treo ở phòng khách.

Mười giờ hai mươi phút hai bảy giây.

Bình thường vào lúc này, ông anh không ở công ty tăng ca thì cũng đang xem bảo, sao... hôm nay... Tiểu Tuấn lại dụi mắt, xác định mình không hề hoa mắt rồi mới đẩy cửa vào phòng Tiêu Dật.

“Anh ... anh đang...” Đang nói, Tiểu Tuấn bỗng há mồm trợn mắt trước cảnh tượng đang xảy ra. Ông anh trước nay có tật sạch sẽ đang trải đầy quần áo, âu phục, sơ mi, áo pull... lên giường. Vì Tiểu Tuấn thường xuyên ném đồ bừa bãi, căn phòng rất lộn xộn, bị mắng n lần, nên lúc này đã kinh ngạc đến mức tròng mắt muốn rớt xuống đất.

Nếu không phải mình đang nằm mơ, thì chắc chắn đầu ông anh đã bị chuột rút.

Bên kia, Tiêu Đại boss vẫn hai tay chống eo, ra vẻ suy nghĩ, sau đó mới chậm rãi hỏi, “Em bảo... lần đầu hẹn hò phải mặc gì?”

Không sai, Tiêu Đại boss anh mình thân vũ thực sự đang suy nghĩ đến lần hẹn đầu tiên với thỏ trắng, phải ăn mặc thế nào? Âu phục quá đứng đắn, áo thể thao quá xuề xòa, cứ thế mà mang tâm trạng hồi hộp lẫn mong đợi để đi hẹn hò, rốt cuộc lại chẳng đâu vào đâu.

Vì phải tăng ca đột ngột nên Tiêu Đại boss bắt buộc phải rút ngắn thời gian hẹn hò, nhưng dù là vậy, anh vẫn mong đợi lần hẹn hò đầu tiên với bạn gái sẽ để lại những kỉ ức tốt đẹp, nên trò chuyện gì, ăn gì, ăn cơm xong sẽ đi xem phim hay uống cà phê, mỗi một tiểu tiết, Tiêu Dật đều tập luyện trước trong đầu đến cả ngàn lần. Kết quả là khó khăn lắm mới vội làm cho xong việc, gọi cho thỏ trắng yêu quý, ai ngờ đối phương lại nói “đang ở ngoại ô”

Câu trả lời đó đã khiến “trạch nam vạn năm” như lãnh ngay một cú đấm chí mạng lần đầu trong đời, nên trên đường đi đón Nặc Nặc, tốc độ chạy xe của Tiêu Đại boss phải hình dung bằng từ “bay”. Nhìn thấy Nặc Nặc sánh vai tiểu văn thư đứng bên đường đợi mình, sắc mặt anh càng u ám đến cực độ.

Cho dù đã dự đoán kết quả bi thảm nhất, nhưng cũng không ngờ lần đầu hẹn hò lại bị kẻ thứ ba phá đám, lúc này đây, trái tim bé nhỏ mong manh của “trạch nam vạn năm” đã... tan vỡ!!!

Nặc Nặc biết tâm trạng Tiêu Đại boss không tốt, nên khi xe dừng lại rồi, cô dè dặt bước lên, đang dò tính xem lát nữa giải thích với anh thế nào, thì ông chú kia cứ không biết điều, ngoẹo đầu nhìn Tiêu Dật sắc mặt âm u nói, “Tiểu sư muội, bạn trai cô à?”

Nặc Nặc gật đầu, vẫn lúng túng không dám nhìn Tiêu Dật.

“Nếu thế này thì các bạn đưa Tuệ Hải đại sư và sư đệ về thành phố trước đi? Chẳng biết xe kéo khi nào mới đến nữa”.

Tuệ Hải đại sư cười híp mắt, tỏ vẻ không phản đối. Tiểu văn thư mắt nhắm nhắm nhìn Tiêu Dật, cũng không có ý gì khác. Nặc Nặc nắc nheo, loạn càng thêm loạn rồi! Trong vòng bán kính mười dặm cũng cảm nhận được không khí u ám quanh Tiêu Đại boss, còn bảo anh đưa tiểu văn thư về thành phố ư?

Nặc Nặc tay đang đặt lên cửa xe, suy nghĩ xem phải làm sao thì nghe người sau lưng nói một cách nặng nề, “Lên đi”

Thỏ trắng tự dưng rùng mình ớn lạnh, cảm giác khá-là-không-ôn!

Suốt đoạn đường im lặng, không khí mỗi lúc một ngột ngạt.

Nặc Nặc nghiêng nhìn phong cảnh lướt như bay ngoài cửa sổ, thực ra lúc vừa lên xe, không khí cũng bình thường. Tuệ Hải đại sư người đứng là không có mắt, vừa lên xe đã bất chấp không khí u ám tỏa ra từ Tiêu Đại boss, vừa thấy Tiêu Dật như thấy một Bồ tát sống ánh vàng lấp lánh, hí hửng nhìn chăm chăm anh một lúc, rồi nói, “A di đà Phật, thí chủ, nhập giáo không?”

Nặc Nặc phát buồn nôn. Đừng nói Tiêu Đại boss bây giờ tâm trạng không tốt, dù tâm trạng có tốt đi nữa thì cũng là người theo chủ nghĩa duy vật triệt để, quỷ thần gì đó chỉ là ảo ảnh trong mắt anh, bây giờ vị Tuệ Hải đại sư này lại còn nằng nặc đòi kéo anh nhập giáo.

Nặc Nặc đang định mở miệng ngăn cản thì thấy vị Tuệ Hải đại sư đưa hai ngón tay hình chữ V lên, hí hửng bảo, " Nhập giáo bao tháng, mỗi tháng chỉ thu hai nghìn tệ"

Nặc Nặc ú ớ, nếu cô nhớ không lầm thì lúc này tên hòa thượng lừa đảo kia rõ ràng nói với mình là hai trăm, sao đến Tiêu Đại boss thì lại tăng lên gấp mười lần rồi?! Chẳng lẽ trước mặt bồ tát, chúng sinh cũng không còn bình đẳng nữa?

Nặc Nặc nghiêng rằng, đầu toát mồ hôi, " Chẳng phải là hai trăm sao?"

" Không giống, không giống", Tuệ Hải đại sư lắc đầu, nói với vẻ cao thâm khó đoán, " Tuy rằng thiên hạ đều là Phật của ta, nhưng Phật của mỗi người căn nguyên nông sâu khác nhau, vị thí chủ này thần thái cao quý, vừa nhìn đã thấy có duyên phận với Phật ta rất sâu".

Nghe thế, Tiêu Đại boss này giờ trầm mặc bỗng cười lạnh lùng, " Duyên phận à?"

Tuệ Hải đại sư tưởng đã ăn chắc, ánh mắt lấp lóe gật đầu, " Đúng thế!"

"Vậy ông có tin bây giờ tôi cắt đứt mối duyên này không?"

Tuệ Hải đại sư cau mày, " Nghĩa là thế nào?"

Tiêu Đại boss im lặng một lúc, mắt hơi nheo lại, " Ông còn nói năng nhảm nhí, tôi sẽ đá ngay xuống xe".

" ... "

Giây phút ấy, Tuệ Hải đại sư ăn nói khéo léo lại biết kể đủ thứ chuyện cũng dần dần... tắt tiếng!!!

Tiểu văn thư và Tuệ Hải đại sư về rồi, Tiêu Đại boss cũng chẳng nói là đi đâu, chiếc xe cứ đi thẳng, ước chừng hơn nửa tiếng sau mới dừng lại ở một con đường nhỏ hoang vắng. Nặc Nặc bắt giắc nước nước bọt, cô biết, cuộc họp thẩm vấn mới vừa bắt đầu.

Thở trắn cú đầu, đang định tính xem phải khai thật rồi cầu cứu ra sao, thì nghe thấy giọng nói bình tĩnh vang lên:

" Hoàng Diễm Cửu Thiên là anh em trong phòng ký túc xá anh hồi đó, con trai".

"Hả?" Thở trắng đang đợi nghe mắng thì lại không nghe thấy những lời trách mắng cô tưởng tượng, ngược lại là một câu tường thuật lạ lùng. Cô chớp mắt, đầu phải ngừng hoạt động đến ba giây sau mới hiểu ra Hoàng Diễm Cửu Thiên là thứ gì.

Chẳng phải là người còn lại cũng một cặp với Tiêu Đại boss trong game hay sao? Nghĩ đến đó, Nặc Nặc mới hiểu ra lời nói kỳ lạ cùng cực của anh. Ôi... cũng ký túc, lại là bạn thân, tức là động vật giống đực, mình có phải gốc đầu, mà Tiêu Đại boss lại cứ cố ý nhấn mạnh hai chữ " con trai".

Nguyên nhân anh làm thế là vì.. là vì quãng thời gian trước đó, cô đã ghen... ghen tuông một trận dữ dội?=_=

Tiêu Dật thở dài, lại dịu giọng nói, " Anh đã nhận lời khi về sẽ giải thích cho em rõ".

Nghe thế, Nặc Nặc lúc này vừa phạm tội tày đình bỗng cảm thấy hổ thẹn vô cùng, " Anh không hỏi em chuyện khi này?" Thực ra về scandal " Phụng Hoàng Cửu Thiên", về sau Nặc Nặc đã nghĩ nghiêm túc rồi, chính cô cũng thấy buồn cười, chỉ là game online thôi mà, cho dù hai người đã từng kết hôn trong game thật, nhưng đó đã là quá khứ rồi, đã qua rồi, lẽ nào một con thỏ trắng thực tế như cô, còn sợ một tiểu phượng hoàng do game tạo ra???

Thế nên, sau khi Tiêu Đại boss đi công tác về, Nặc Nặc không hỏi đến " Phụng Hoàng Cửu Thiên" lấy nửa câu, nhưng bây giờ Tiêu Đại boss chủ động nhắc đến, Nặc Nặc vẫn cảm động vô cùng, anh làm thế là muốn thẳng thắn đối diện với mình chẳng?

Tiêu Dật vỗ vỗ đầu Nặc Nặc, chân thành,” Nặc Nặc, lần đầu anh yêu, không biết phải diễn tả tâm trạng mình thế nào, không biết phải cư xử với em ra sao là tốt nhất. Có thể anh không ở cạnh em mỗi giờ mỗi phút như những người đàn ông khác, vì anh còn phải quản lý công ty Kiều Dực, cũng không thể chuyện gì cũng nghe theo em, vì trong một số việc, quyết định của anh sẽ chín chắn và ổn định hơn em, anh cũng không biết nói những lời ngọt ngào...”

Nói đến đó, Tiêu Dật khựng lại, nhú mồm,” Nhưng anh sẽ cố sức làm tốt nhất. Khi hẹn hò nên ăn gì, hay là hai người ở cạnh nhau phải ra sao, mỗi chi tiết nhỏ anh cũng sẽ toàn tâm toàn ý học hỏi. Nên chuyện hôm nay em giấu anh đi gặp tiểu văn thư kia, anh không nghe cũng không hỏi, vì chuyện Phung Hoàng Cửu Thiên anh cũng chưa nói cho em biết, đó là lỗi của anh, anh không có tư cách chất vấn ngược lại chuyện hôm nay, nhưng anh không thể không tức giận và không ghen tuông được”.

” Anh nói như vậy em có hiểu không?”

Nói xong, Nặc Nặc đỏ hoe mắt, gật gật đầu rồi lại lắc lắc.

Tâm ý của anh, cô đều hiểu hết. Anh muốn đối tốt với cô, nhưng lại sợ dùng sai cách, nên anh mới nói sẽ cố gắng học hỏi và nỗ lực. Thế nên khi anh thấy mình chưa tốt lắm, sẽ không đòi hỏi đối phương. Những lời tình cảm như vậy, cô gái nào nghe cũng không thể không rung động, huống hồ gì lại do một chàng trai kiều ngạo như Tiêu Dật nói ra.

Lắc đầu, là vì thỏ trắng không hiểu nổi, Tiêu Đại boss lúc này lại nói là ” lần đầu yêu đương”, liệu có phải ... cô nghe nhầm không? Nhưng Nặc Nặc đảo đảo đôi mắt đen trắng phân minh ngẫm nghĩ lại, với quy tắc sống lấy công việc làm hàng đầu như Tiêu Dật, và cả thói quen đi không thèm nhìn ai, hừm... bao năm nay không yêu ai cũng là bình thường. Những người càng xuất sắc thì càng kén chọn. Nhưng...

Nặc Nặc dẫu môi, cuối cùng cũng không nhịn nổi những thắc mắc trong lòng đã buột miệng hỏi, ” Tại sao lại là em”. Cô không đủ xinh đẹp, không đủ thông minh, không đủ giàu có, nhưng trong mắt người mệnh mệnh, anh lại tìm thấy cô.

Nghe câu đó, Tiêu Đại boss cười ý nhị,” Thực ra, anh cũng đang nghĩ, tại sao lại là em?”

{{{(>_<)}}}

Một câu thôi, Nặc Nặc đã chết ngay tức khắc. Không khí dịu dàng vừa được đốt cháy lên giờ đây đã biến mất không chút tăm tích.

Anh cũng đang nghĩ, dung mạo em bình thường, hơi ngô nghê ngốc nghếch, bố mẹ lại hài hước hay gây trò cười, nhưng tại sao lại chọn đúng em?

Tiêu Đại boss, anh ác thật!

Quả nhiên anh... chẳng biết nói lời ngọt ngào tí nào cả!

11. Chương 11

CHƯƠNG 11: TỬ UYÊN TIÊN SINH

Tiêu Dật, em hận anh!

Vì lời tỏ tình chân thành của Tiêu Đại boss mà tình cảm hai người mỗi ngày một sâu đậm.

Nặc Nặc không phải cô nữ sinh nhỏ bé chỉ biết hưởng thụ tình yêu. Hiểu rõ Tiêu Đại boss đối xử tốt với mình, cả buổi tối hẹn hò trong lòng cô cứ suy tính xem phải báo đáp thế nào, kết quả là hôm sau, cơ hội biểu hiện đã đến.

Hôm sau, vì phải cố cho kịp tiến độ hạng mục nên Tiêu Đại boss sáng sớm đã đến công ty tiếp tục tăng ca. Lẽ ra có thể thoải mái nằm nướng đến trưa nhưng Nặc Nặc lại dậy rất sớm, sau đó chuồn vào nhà bếp quậy phá, khiến ông Hứa cứ trợn trắng cả mắt, bà Hứa thì la hét, “ Nhà bếp nhà ta chưa mua bảo hiểm”.

Ừ, Nặc Nặc nghĩ đi nghĩ lại, thấy những thứ bà Hứa chỉ đạo trước kia cũng có lý chút đỉnh, tuy câu nói “Muốn nắm bắt trái tim đàn ông phải nắm bắt dạ dày họ trước” có độ tin cậy bao nhiêu thì tạm thời chưa khảo chứng được, nhưng Nặc Nặc thấy nếu thật lòng muốn đối xử tốt với một người, thành tâm sống cả đời với người ấy, thì đầu tiên phải sống cho ra ngô ra khoai cái đã.

Thế nên dù từ nhỏ đến chai dầu ăn phải đồ thế nào Nặc Nặc cũng không biết, đã suy nghĩ cả buổi tối, cuối cùng hạ quyết tâm, “Mình phải đích thân nấu cho Tiêu Đại boss ăn!”

Nặc Nặc đứng giữa phòng khách tình cảm tràn trề, sau khi nắm tay tuyên thệ trịnh trọng, cả phòng khách đông cứng lại ba giây, sau đó ông Hứa tiếp tục uống trà đọc báo, bà Hứa tiếp tục xem tivi.

Nặc Nặc ủ rũ, đành nhắc lại, “Bố mẹ, bố mẹ có nghe thấy con nói gì không? Con muốn... học nấu ăn!” Tuy diễn đạt là một ý, nhưng ngữ khí thì lại như đi ba phần, “Hai người đừng phớt lờ con, mẹ mau dạy con đi, trưa nay con muốn đưa cơm cho anh ấy mà”.

Nặc Nặc ôm chân mẹ khóc lóc, bà Hứa thì lại thản nhiên, “Thôi đi, cô đừng nghĩ đủ trò hành hạ cái thân già này nữa, cô nói thử xem, lớn gần này tuổi đầu rồi mà có biết nhà bếp nhà mình hình thù ra sao không hả? Muối để ở đâu? Dầu hào để ở đâu?”

Ông Hứa gật đầu đồng tình, “Đúng, Nặc Nặc, con từ nhỏ đã chóng chán, lúc thì bảo muốn học guitar, lúc lại đòi học vẽ, con muốn gì bố cũng mua cho, con xem cây đàn guitar bám bụi trong phòng, rồi cây đàn organ vẫn chưa bóc tem xem, kết quả bây giờ lớn thế này rồi mà chẳng biết tí gì”.

Nặc Nặc cố gắng níu kéo chút sĩ diện của mình, “Con sẽ không bỏ cuộc giữa chừng đâu, lần này là vì Tiêu Đại boss con mới học nấu ăn, con sẽ cố gắng, sẽ say mê, tuyệt đối không bỏ cuộc dễ dàng!”

Thế là, dưới sự phản đối tích cực, Nặc Nặc đã giương tấm bảng Tiêu Đại boss lên, ông bà Hứa bó tay, đành vào bếp hướng dẫn tỉ mỉ cách nấu cơm cho con gái. Mất cả buổi sáng, cuối cùng tỏ trắng đã làm được một bữa cơm tình yêu tự nhận tuy khó coi một tí, nhưng vừa đảm bảo dinh dưỡng lại ngon lành, cho vào hộp cơm rồi lách mông đến công ty đưa cơm.

Ông bà Hứa thấy con gái nhảy nhót rồi đi cùng nhìn bữa cơm tình yêu Nặc Nặc để phân lại cho hai ông bà lão, thì thầm bàn tán.

Ông Hứa: “Em nghĩ mấy món này có vấn đề gì không?”

Bà Hứa: “Yên tâm đi, tuy mùi vị không dám nói là ngon, nhưng chắc chắn đã nấu chín rồi”.

Ông Hứa: “Hình như chín quá mức thì phải? Anh sợ Tiêu Dật ăn rồi thì lòng tự tin của Nặc Nặc sẽ tiêu tan mất!”

Bà Hứa: “Không sợ, không sợ, em thấy cậu bé Tiêu Dật rất hiểu biết, cho dù khó ăn đến mấy cũng sẽ nịnh nọt để Nặc Nặc vui”.

Ông Hứa: “Ừ, vậy thì tốt. Vậy phần Nặc Nặc để lại cho chúng ta, xử lý sao đây?”

Bà Hứa: “Đổ đi thôi!”

Thế là, sau một hồi bàn bạc, ông bà Hứa không may may thương xót, đổ hết bữa cơm tình yêu của con gái cứng vào thùng rác, tay nắm tay ra ngoài ăn cơm tiệm. Còn bên kia, Nặc Nặc đang ôm hộp cơm ngồi trên xe buýt, hoang tưởng một cách ngọt ngào rằng Tiêu Đại boss nếu biết những món này là do cô đích thân làm thì sẽ kinh ngạc và vui mừng thế nào.

Ôi ôi ôi... Tiêu Đại boss, tôi sẽ mặc niệm ba giây cho cái dạ dày đáng thương của cậu!!!

Nặc Nặc hí ha hí hửng đi đưa cơm, không ngờ rằng lại tính toán hụt mất một điểm.

Công ty không chỉ có mình Tiêu Đại boss tăng ca.

Vừa lên tầng mười bảy, Nặc Nặc phát hiện ra rất nhiều sư huynh phòng Kế hoạch cũng ở đó, nhất thời tiến thoái lưỡng nan, Phì Long lão đại đã nhanh mắt nhìn thấy cô, “Ôi, Tiểu Nặc Nặc, sao em lại đến đây?”

Vừa nói xong, mọi người đang chuyên tâm làm việc đều đổ dồn mắt về phía tỏ trắng đang đứng ở cửa. Nặc Nặc bất giác giấu hộp cơm ra sau lưng, vừa cười lấp liếm, “Em để quên đồ ở công ty”

Tình cảm với Tiêu Đại boss Nặc Nặc vẫn chưa ngốc đến độ nói cho đồng nghiệp biết, dù sao... cũng ảnh hưởng không tốt, cũng sợ về sau các sếp sẽ khó sắp xếp nhiệm vụ cho mình. Nhưng hiển nhiên, Phì Long lão đại hôm nay không định buông tha cho cô.

“Ồ, đồ gì mà quan trọng đến nỗi phải chạy đến đây vào chủ nhật để lấy?” Biệt hiệu “Vua nhiều chuyện” của Phì Long lão đại quả không hổ danh, thực ra khi thở trắng vừa ra khỏi thang máy, anh ta đã nhìn thấy hộp cơm bị giấu kín của cô rồi, lúc ấy đã biết ngay, nhưng cứ vờ tỏ ra ngô nghê để trêu Nặc Nặc.

“Hơn nữa, sao em lại biết chủ nhật bọn anh phải tăng ca gấp?” Nói xong, Phì Long lão đại đã đứng trước mặt Nặc Nặc, vạch mặt cô không hề thương tình. Nặc Nặc lúng túng lùi lại một bước, đang suy nghĩ xem có nên viện cớ gì đó không, thì Phì Long lão đại đã nhân lúc cô không phòng bị, cướp lấy hộp cơm trong tay cô.

“Ồi cha cha, bữa cơm trưa thịnh soạn, mang đến cho ai đây?”

Phì Long to giọng, mọi người đang làm việc mệt mỏi lập tức xôn xao, vây quanh trêu trỏ trắng.

“Tiểu Nặc Nặc, có phải em biết bọn anh đói nên cố ý mang cơm đến không?”

“Xùy, cậu tưởng cậu là ai, muốn chị dâu rửa bát tặng cơm à? Chị dâu rửa bát chắc chắn là đến tặng cơm cho anh Tử Uyên rồi...”

Một vị sư huynh nào đó cố ý nhấn mạnh ba chữ “anh Tử Uyên”, Nặc Nặc nổi cả da gà, đầu lắc như đánh trống trận, “Không phải như các anh nghĩ đâu, Phì Long lão đại mau trả hộp cơm cho em”.

Phì Long thấy thở trắng cuống lên giậm chân thì càng hứng thú, làm ra vẻ như sắp mở hộp cơm ra nghiên cứu, “Tiểu Nặc Nặc, em xấu hổ cái gì? Tử Uyên vẫn đang hội họp với Tiêu lão đại, em thấy thế này được không, Phì Long sư huynh bình thường xem em như em gái, bữa cơm trưa tình yêu này phần cho anh một tí nhé “=_=_

Nặc Nặc muốn khóc quá. Các sư huynh phòng kế hoạch đều là đàn ông chín chắn cả, mà cứ hể cô có mặt là trêu đùa, tại sao lại thế? Mà rõ ràng chỉ một bữa cơm đơn giản, họ lại phát huy trí tưởng tượng, thổi phồng sự việc lên n lần rồi truyền tụng đến các phòng khác.

Tuần trước thậm chí cô còn nhìn thấy một đề tài về cô và Mạc sư huynh trên diễn đàn công ty, bây giờ mọi người lại ngộ nhận cô đến đưa cơm cho Mạc sư huynh. Cô muốn nói cho rõ nhưng sợ lại lòi Tiêu Đại boss vào. Nhưng nếu họ mở hộp cơm ra thật, tất cả đều nhìn thấy món khoai tây đen sì và món thịt xào dính chặt vào nhau thì thanh danh cả đời của cô xem như đi tong.

Mọi người mắt lấp lánh sao, vây quanh Phì Long lão đại, khi hộp cơm sắp mở ra, Nặc Nặc bỗng nghe thấy âm thanh trầm tĩnh phía sau lưng, “Các cậu làm gì đấy?”

Quay phắt đầu lại, thở trắng nước mắt đầm đìa, chỉ muốn nhào vào lòng Tiêu Đại boss than thở, vị cứu tinh cuối cùng đã đến. Phì Long thấy Tiêu Dật và Mạc Tử Uyên cùng ra khỏi văn phòng thì vẫn cười hề hả, “Ồ, Tiểu Nặc Nặc đích thân mang bữa cơm tình yêu đến tặng cho anh Tử Uyên, bọn tôi đang định lấy một phần ném thử”.

Tuy là tăng ca nhưng không khí làm việc thoải mái hơn bình thường nhiều, lại thêm các đồng nghiệp phòng kế hoạch vốn nhiều người là sư huynh đệ của Tiêu Dật, thường xuyên tụ tập với nhau, nên lúc này thấy Tiêu Đại boss cũng chẳng có gì to tát, vẫn bàn tán xôn xao.

“Anh Tử Uyên... anh có phúc thật, Tiểu Nặc Nặc vừa giúp anh rửa bát lại giúp anh nấu cơm, khi nào sẽ tạo một ngôi nhà đầm ấm cho anh nhỉ?”

“Đúng đúng, tốt nhất là sinh thêm hai thằng cu cho bọn này chơi đùa”.

...

Nghe câu đó xong, Mạc Tử Uyên này giờ lặng lẽ không nói đã ngẩng lên, khẽ quát, “Nói bậy!”

Mọi người đều im bật, đúng lúc ngỡ mình đã đùa quá trớn, làm Tử Uyên sư huynh tức giận rồi, thì nghe anh vẫy tay gọi thở trắng, “Nặc Nặc, đến đây”.

Ánh mắt dịu dàng, giọng điệu ấm áp, chưa bao giờ mọi người nhìn thấy.

Ồ, xem ra Tử Uyên sư huynh... động lòng rồi.

Nặc Nặc ngó người một chút, rồi mới chắc chắn Mạc sư huynh gọi mình. Cùng lúc, khoe môi Tiêu Đại boss nở một nụ cười nhẹ, khoanh tay dựa người liếc nhìn cô. Nặc Nặc hiểu ra, ánh mắt như vậy của Tiêu Đại boss có nghĩa là...

Thời khắc quan trọng này, nếu cô vẫn không tỏ rõ tâm ý, sẽ chết chắc!!!

Khựng lại, rồi thỏ trắng cũng ngoan ngoãn ôm hộp cơm lên, ngẩng đầu ưỡn ngực, “À ừ... Mọi người hiểu lắm thật rồi, em đến đưa cơm trưa cho Tiêu tổng”.

Im lặng.

Im lặng.

Vẫn im lặng.

Trong tích tắc, ngoài hai đương sự ra, mọi người đều đứng đờ như bị điểm huyệt. Mà cùng lúc đó, nụ cười trên gương mặt Tiêu Đại boss càng tươi rói, ừ, tốt lắm, thỉnh thoảng đả kích bọn họ mới biết được thỏ trắng rốt cuộc là tài sản riêng tư của ai chứ.

Tiêu Đại boss và Nặc Nặc bỏ lại mọi người đã hóa đá, hí ha hí hửng chui vào văn phòng.

Tuy đoạn phim thêm vào lúc này rất bất ngờ, nhưng chỉ là được thêm vào thôi, Nặc Nặc vẫn nhanh chóng quên sạch, nhưng điều khiến cô bất mãn là Tiêu Đại boss tỏ ra khá bình thản với chuyện người ta đến tặng cơm, vừa vào văn phòng lại nhìn vào máy tính, gõ bàn phím lách cách.

Nặc Nặc ôm hộp cơm tình yêu có vẻ ức chế, cho dù thế nào đi nữa, Tiêu Đại boss cũng phải biểu dương cô chứ, bên ngoài trời vẫn đang mưa, cô đến đưa cơm bất chấp gió mưa, có dễ dàng đâu?! Nặc Nặc bực bội ỉn~, đành lừa mình lừa người mà tự cổ vũ: Không sao, không sao, đến khi Tiêu Đại boss ăn cơm cô làm thì sẽ rõ cô đã khổ sở vất vả đến thế nào.

Nghĩ đến đó, Nặc Nặc cung kính đặt hộp cơm xuống trước mặt Tiêu Đại boss, dùng đũa gấp một miếng thịt đưa thẳng đến môi anh, “ Thử đi”

Tiêu Đại boss mắt không rời màn hình, nghiêng đầu sang, há miệng như lẽ tất nhiên.

Thấy đối phương chậm rãi nhai nuốt, tim Nặc Nặc thót lên tận cổ họng, mắt nhìn chăm chăm, cảm giác căng thẳng này... đến cả thi đại học cũng chưa có nữa là...

Nhưng dù sao cũng là lần đầu Nặc Nặc đích thân nấu cơm cho người yêu, cuối cùng thấy ngón tay đang lướt như bay trên bàn phím của Tiêu Đại boss khựng lại, vẻ mặt rất phức tạp, cô không nhìn được, thò cổ ra hỏi, “ Thế nào? Có ngon không anh?”

Tiêu Đại boss là người kín đáo, không cần anh tán tụng, chỉ cần anh gật đầu khê là được, cô cũng thỏa mãn rồi.

Kết quả, Tiêu Đại boss trầm tư hồi lâu, nhắm mắt nuốt xuống, quay sang hỏi: “ Nặc Nặc, ai dạy em nấu ăn?”

“Mẹ”

“ Vậy mẹ có bảo em rằng , nấu xong tốt nhất là mình nên ném thử trước?”

“ ... ”

Tiêu Đại boss diễn đạt ý mình một cách khéo léo và nhã nhặn rằng: Món này rất khó ăn, không tin em ném thử mà xem.

/(T o T)/

Tiêu Dật, em hận anh!

Giả vờ rất ngon thì anh sẽ chết hay sao????

Thứ hai, ngày Nặc Nặc trở thành nhân viên chính thức cuối cùng đã đến.

So với những nhân viên mới cùng vào công ty thì Nặc Nặc trầm tình hơn nhiều. Đừng nói là quan hệ của cô và Tiêu Đại boss, mà mấy tháng nay, việc cô tham gia hai tổ hạng mục và rời đến tầng mười bảy đã khiến mọi người hiểu, cô trở thành nhân viên chính thức là điều không thể nghi ngờ.

Dù vậy, Nặc Nặc vẫn có chút thấp thỏm khi đi làm buổi sáng. Nhân viên chính thức, đó là điều cô đã mong ước bấy lâu. Chỉ cần chuyển sang chính thức, lương sẽ tăng thêm một bậc, tiền thưởng hạng mục và cuối năm cũng tăng, bảo hiểm xã hội và các loại cũng đều được đăng ký, mà quan trọng nhất là, cô vẫn ngày ngày đi làm cùng Tiêu Đại boss.

Nghĩ đến sau này ở bên Tiêu Đại boss cả ngày, trái tim Nặc Nặc đã bay ra ngoài cửa sổ, không nghe thấy trưởng phòng nhân sự đang nói những gì. Thực ra một nhân viên quen như Nặc Nặc được chuyển sang chính thức căn bản không cần Tiêu Đại boss siêu bận rộn nhúng tay vào, chỉ cần cấp trên của Nặc Nặc là Mạc tử Uyên gật đầu, trưởng hạng mục gật đầu nữa, là cô có thể ký hợp đồng chính thức ở phòng Nhân sự rồi.

Thế nên đây là việc bắt buộc phải kinh qua của nhân viên mới, đến văn phòng nhân sự uống chút trà: hoặc ký hợp đồng, hoặc bị đuổi việc. Từ Mỹ Lệ trưởng phòng Nhân sự là một người phụ nữ tài giỏi ngoài ba mươi tuổi, thấy đồng chí Hứa Nặc lại chu du hồn vía tận đầu tận đầu trong giờ phút quan trọng này thì nở nụ cười bí ẩn, không hề đánh động mà chỉ nhấp một ngụm trà.

Ở vị trí của cô ta, thực ra không cần gì nhiều, quan trọng là cặp mắt biết nhìn người, hiểu tâm tư của sếp. Hứa Nặc này đến chưa bao lâu đã được Đại boss ưu ái, một lần là chuyển thẳng đến tầng mười bảy, lần khác là thay phòng Hành chính lấy cơm cho sếp.

Từ khi Từ Mỹ Lệ nhậm chức đến nay đây là lần đầu tiên có chuyện như vậy. Nên cô ta hiểu rõ, Nặc Nặc này không đơn giản. Đừng nói là người sáng chế Mạc Tử Uyên và trưởng hạng mục là chú Hải đều gật đầu đồng ý cho cô chuyển chính thức, mà hai vị này có không chấp nhận thì tự cô ta cũng không dám đề ra chủ trương đập cô nài ra khỏi cửa Kiều Dục.

Vì theo báo cáo của người tâm phúc với mình, Nặc Nặc này thậm chí thứ Bảy, Chủ nhật Tiêu lão đại tăng ca cũng đến đưa cơm. Nói thế thì quan hệ hai người đã vượt quá phạm vi họ tưởng tượng rồi.

Từ Mỹ Lệ khẽ ho một tiếng, gọi hồn Nặc Nặc về, “Nặc Nặc, có nghe tôi nói gì không?”

“Hả?” Nặc Nặc đơ lưỡi, ngượng ngùng sờ mũi, “Xin lỗi, lúc này tôi bận nghĩ ngợi”.

“Không sao, tôi nói là thông báo...” Từ Mỹ Lệ chưa nói xong, máy điện thoại réo lên rất không đúng lúc, cô ta cười tỏ ý xin lỗi rồi nghe máy.

“A lô? Hả? Khụ...được, được, vâng”.

Nói điện thoại ngắn gọn xong, Từ Mỹ Lệ đưa ánh mắt phức tạp nhìn Nặc Nặc một cái, nuốt vội câu ban nãy vào rồi đỡ đỡ bảo, “Hứa Nặc, chuyện chuyển chính thức này tạm gác sang một bên, Tiêu tổng mời cô lên gặp”.

Nghe thế, Nặc Nặc hơi nhú mào, bất giác thấy căng thẳng.

Trực giác con gái mách bảo cô, có chuyện không ổn. Chẳng phải đã nói..., chuyện này không cần Tiêu Đại boss nhúng tay sao? Lúc đầu mình vào công ty bị gọi đến gặp anh, cũng vì nhân viên nữ phòng Kế hoạch hiếm hoi như lá mùa thu, Tiêu Dật lại quản lý trực tiếp phòng này, nên mới bị đưa đến gặp.

Nhưng bây giờ là tình hình gì?

Nặc Nặc cắn môi, dò hỏi về hồi hộp, “Tiêu tổng có nói là việc gì không?”

Từ Mỹ Lệ mím chặt môi, sắc mặt còn khó coi hơn cả Nặc Nặc, “Ừ, Mạc Tử Uyên và Tiêu tổng cãi nhau ở văn phòng rồi”.

Nặc Nặc lên tầng mười bảy, quả nhiên thấy các huynh đệ đang áp vào cửa văn phòng Tiêu Dật nghe ngóng với vẻ gian tà.

Thấy cô lên, mọi người đều giải tán, chỉ có Phì Long lão đại lừ đừ đến trước mặt cô, mồm há ra, chần chừ rồi cuối cùng thở dài.

Nặc Nặc thấy mọi người đều có vẻ kỳ quặc thì càng sợ hãi, kéo Phì Long lại hỏi han:” Rốt cuộc là có chuyện gì ạ?”

Phì Long vỗ vai tỏ trắng tỏ vẻ an ủi, “ Hiện giờ thì không sao, chú Hải đã vào trong giữ hai người lại rồi, cũng may chưa đánh nhau, chỉ hơi to tiếng một tí thôi.”

Phì Long lão đại trước nay luôn khoa trương, nhưng lúc này Nặc Nặc bắt đắ dĩ phải tin lời anh ta, hơi rụt cổ lại,” Tóm lại là cãi nhau vì chuyện gì chứ?” Tiêu Đại boss và Mạc sư huynh chẳng phải là sư huynh đệ cùng trường hay sao? Nghe nói lúc đầu khi công ty sáng chế Kiều Dực vẫn còn là một công ty nhỏ, ngay cả tiền mua bảo hiểm xã hội cho nhân viên còn chưa có, Mạc sư huynh đã cương quyết từ chối lời mời của công ty game online nổi tiếng trong nước để đến giúp cho Tiêu Đại boss.

Nên hai người thân như huynh đệ, bình thường nếu có mâu thuẫn trong công việc thì sau đó cũng quên ngay, không tỏ ra mất bình tĩnh như hôm nay : cãi nhau ngay trước mặt nhân viên. Nặc Nặc co rúm lại bên người Phì Long lão đại như rùa con, run rẩy nghĩ: Liệu có liên quan đến chuyện đưa cơm hôm trước của mình không?

Được thôi, cô thừa nhận, nghĩ như thế có phần... hoang tưởng.

Nhưng vì thường ngày các sư huynh thích đùa cô với Mạc sư huynh, lại thêm hôm qua sau khi biết sự thật, sắc mặt Mạc sư huynh hơi thiếu tự nhiên, lúc này tỏ trắng đành phải nghĩ theo hướng ấy.

Phì Long rùng mình,” Một hai câu không thể nói rõ được, em vào trước đi, Tiêu lão đại vẫn đang chờ đấy”.

Tỏ trắng nghe thế thì càng không muốn vào, cứ bám chặt vào cửa lùi dần, Tiêu Dật mà tức giận thì không phải là kinh dị bình thường, anh luôn bình thản trầm tĩnh, hôm nay lại gầm lên như sư tử thế kia. Không tận mắt nhìn thấy nhưng cũng có thể tưởng tượng ra sự kinh dị đó.

Lúc nguy hiểm thế này thì Nặc Nặc vào khác gì tìm cái chết. Tỏ trắng đang vật vã đấu tranh thì cửa phòng Tiêu Đại boss đã mở ra đột ngột. Mọi người nín thở, thấy chú Hải đưa Mạc Tử Uyên sắc mặt âm u ra ngoài.

Nặc Nặc cắn răng, lúc Mạc Tử Uyên đi qua, cô gọi khẽ một tiếng, “Tử Uyên sư huynh...”

Mạc Tử Uyên nghe mà như không nghe, đến ánh mắt cũng chằm chóp, đi lướt qua Nặc Nặc, xem cô là không khí.

>O<

Nặc Nặc dờ người, vô cùng ngượng ngùng, quả nhiên là bị ... ghét rồi?

Cũng may chú Hải giải vây, thấy tỏ trắng đứng đó thì đẩy gọng kính cười,” Nặc Nặc lên rồi à? Vào đi, Tiêu tổng đang đợi cô đấy”.

Trong phòng Tiêu Đại boss đang vui đầu nhìn màn hình máy tính, tóc che nửa gương mặt, không nhìn rõ vẻ mặt.

Nặc Nặc định thần lại, rồi mới mở miệng, “Tiêu tổng, em pha cà phê cho anh”.

Tiêu Dật ngẩng lên, nhướn mày vẽ bình thản,” Chẳng phải em đã không cho phép anh uống cà phê, sợ đau dạ dày à?”

Nặc Nặc thấy Tiêu Đại boss vẫn vui vẻ, không có vẻ đang giận dữ thì hơi thở phào nhẹ nhõm, rồi mới e dè hỏi,” Lúc này... có chuyện gì thế?”

Tiêu Dật day day huyết thái dương, ngần ngừ một lúc mới đáp:” Có khúc mắc ở một số quyết định với Tử Uyên nên...” Tiêu Đại boss khựng lại, rồi cười vẽ đau khổ.” Quyết định có liên quan đến em”

Tỏ trắng nghe thế, trái tim bé nhỏ lại dội thành thạch, muốn hỏi cũng chẳng dám, đành cúi gằm đầu véo vào tay mình thật mạnh. Chẳng lẽ mình đã đoán trúng? Mạc sư huynh anh ấy...

Nặc Nặc bắt giác cắn môi, nghĩ kỹ lại thì Mạc sư huynh gần đây đối với cô đúng là hơi kỳ quặc, chẳng hạn đôi mắt nhìn cô lúc nào cũng lấp lánh nụ cười, rồi về mặt thờ ơ nhắc nhở cô đừng thức đêm vì làm cho kịp kịch bản, rồi lại cứ thích đảo qua đảo lại trước mặt cô, với lý do rất chính đáng là đi lấy nước uống:>O<

Ngô nghê như thổ trắng cũng phát hiện ra Tử Uyên sư huynh hơi bất bình thường. Nhưng vì thổ đã có chủ nên Nặc Nặc nhút nhát không dám thừa nhận sự thực ấy mà thôi.

Tiêu Đại boss nhìn cô chăm chăm, rồi chuyển chủ đề, “Thông qua quyết định của các vị lãnh đạo, em đã được duyệt chuyển nhân viên chính thức rồi!”

“A?” Nặc Nặc sáng mắt, ngược lên toét môi cười ngốc nghếch,” Thật ư?”

Tuy không rõ tại sao Tiêu Đại boss lại đột ngột đề cập đến chuyện đó, nhưng thổ trắng vẫn bắt đầu sung sướng vẫy đuôi, mơ ước thành thật. Năm nay cô thật là quá may mắn, sự nghiệp tình cảm đều đầy đủ. Cô sẽ phải bái tạ Bồ Tát mới được.

Thổ trắng đang vui sướng ing~, thì Tiêu Đại boss đã nói ra câu thứ hai một cách tàn nhẫn,” Nhưng, anh không phê chuẩn”.

“ ... ”

Nặc Nặc vẫn đang vui mừng hỉ hả, lập tức cúp điện ngay tại chỗ.

Đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại một câu cứ xoay vờn: Nhưng anh không phê chuẩn, Nhưng anh không phê chuẩn, Nhưng anh không phê chuẩn...

Rất nhiều cái ... NHƯNG!

Giấc mơ mấy tháng nay của cô biến thành bọt biển, mà lại do chính bạn trai cô tự tay phá tan. Trong tích tắc, Nặc Nặc không hiểu nổi mình cảm thấy thế nào nữa.

Hai câu ấy của Tiêu Đại boss thực sự đã đưa Nặc Nặc lên thiên đường, sau đó chưa đến một giây sau đã đá cô xuống địa ngục. Khoảng cách to như vậy khiến Nặc Nặc không thích ứng được. Chẳng lẽ nhân phẩm của cô thực sự đã thành con số 0 hay sao?

Cách diễn đạt như thế của Tiêu Dật thì có khác gì với kiểu thông báo “Chúc mừng bạn đã trúng giải thưởng năm triệu tệ”, sau đó lại nói “Nhưng vì nguy cơ tài chính nên đơn vị phát thưởng đã phá sản”???

12. Chương 12

CHƯƠNG 12: CẦU HÔN BỊ TỪ CHỐI

Mẹ ơi, cứu con với! {{{(>_<)}}}

Về chuyện không phê chuẩn ấy thì Tiêu Đại boss có suy nghĩ của riêng Tiêu Đại boss.

Tuần trước thổ trắng đến đưa cơm cho anh, Tiêu Đại boss bắt đầu suy xét rất nghiêm túc: Có lẽ, thật sự không hợp để Nặc Nặc ở lại Kiều Dục.

Thứ nhất, quan hệ của họ sớm muộn cũng sẽ phải công khai. Theo tình hình hiện nay thì, những lời bàn tán xôn xao đã không còn ít nữa. Tiêu Dật không muốn Nặc Nặc bị chỉ chỉ trỏ trỏ, nói này nói nọ.

Thứ hai, đám sói phòng Kế hoạch càng lúc càng quá đáng, thường xuyên rảnh rỗi ôm vai đùa cợt thổ trắng, tùy ý trêu chọc, Tiêu Đại boss tuy luôn tự nhận khả năng kiềm chế của mình rất cao, đối với các huynh đệ phòng kế hoạch cũng vô cùng khoan dung, nhưng chỉ mỗi việc Nặc Nặc là KHÔNG THỂ!

Tiêu Đại boss không biết mình còn có thể nhẫn nhịn được đến bao giờ, anh rất sợ một ngày nào đó bất cẩn sẽ đuổi hết động vật giống đực trừ anh ra, xuống khỏi tầng mười bảy.

Thứ ba, dường như có thổ trắng ở công ty thì hiệu quả công việc của anh bị giảm sút rất nhiều. Nghe bên ngoài đột nhiên cười to, anh sẽ lo lắng có phải đám sói đang đùa cợt thổ trắng, khi cần tăng ca làm việc cho kịp tiến độ hạng mục, anh lại lo thổ trắng sẽ bị mệt, bị đói.

Tóm lại là hết như câu nói xưa cũ: Tình văn phòng quả là khó khăn. Nên Tiêu Đại boss nghĩ đi nghĩ lại vẫn phát tay, không phê chuẩn cho Nặc Nặc lên nhân viên chính thức.

Nhìn dáng vẻ gục đầu ủ rũ của Nặc Nặc, Tiêu Đại boss thấy tim nhói đau, dịu giọng giải thích: “Thân phận hiện nay của em dù sao cũng khó khăn khi ở Kiều Dực, hơn nữa trong nhà cũng không thiếu tiền, nên...”

“Tiền không phải là vấn đề quan trọng!” Tiêu Đại boss chưa nói hết, Nặc Nặc đã đứng phắt dậy, mắt như nổ lửa, “Trước khi em đến đây tiền lương của em đã rất khá, sếp và các đồng nghiệp cũng rất dễ chịu. Em vất vả đến đây, làm lại từ đầu, không phải vì muốn có một số tiền nào đó mà là vì em thích công việc này! Công việc!!!”

Tiêu Dật thấy thổ trắng nổi cơn lôi đình thì sững sờ một lúc rồi mới ho khẽ, “Nặc Nặc, em đừng xúc động quá...”

Xoa đầu Nặc Nặc tỏ ý an ủi, Tiêu Đại boss nhướn môi để lộ nụ cười rồi chậm rãi nói, “Anh muốn em rời khỏi đây là vì quan hệ cấp trên cấp dưới của chúng ta không thích hợp để kết hôn cho lắm”.

Nghe thế, thổ trắng lúc này còn đang tức giận hùng hực bỗng cứng người, hóa đá tại chỗ.

Có phải đó là... một lời cầu hôn kiểu khác không?

Tiêu Đại boss ngượng ngập ho một tiếng, quay lưng lại với Nặc Nặc vì gò má anh đã xuất hiện hai vệt đỏ hồng hiếm có. Anh thừa nhận, là đàn ông nên anh rất ích kỷ, chủ yếu là nghĩ đến tương lai của mình và thổ trắng, chứ không phải là công việc sự nghiệp của Nặc Nặc.

Bây giờ Nặc Nặc là bạn gái Tiêu Dật mà ở công ty thì vấn đề vẫn còn bé, nhưng tương lai gần thì thổ trắng sẽ xuất hiện ở đây với tư cách là Tiêu phu nhân, ai dám tùy tiện giao việc cho cô, hoặc dạy bảo kiến thức chuyên môn? Như thế thì tất nhiên hiệu quả công việc sẽ rất thấp. Mặt khác, khi đã là “chồng của Tiêu phu nhân”, Tiêu Dật cũng chưa chắc chịu cho ai đó hoa tay múa chân chỉ đạo vợ mình.

Nên con đường duy nhất là Nặc Nặc phải thôi việc.

Tiêu Dật không biết Nặc Nặc nghĩ thế nào, nói câu này xong bèn giả vờ đứng cạnh cửa sổ nhìn phong cảnh, hai tay nắm vào nhau đang rịn mồ hôi. Ôi... không ngờ mình cũng có ngày này, căng thẳng đợi người ta trả lời.

Chiếc đồng hồ kiểu cũ trong văn phòng tích tắc chậm rãi, lâu như một thế kỷ, nhưng dường như chỉ trải qua vài phút ngắn ngủi, Tiêu Dật nghe Nặc Nặc thì thào, “Thôi việc là để kết hôn?”

Tiêu Dật cười không nói, hồi lâu mới “ừm” một tiếng bằng giọng mũi.

Lúc này anh ngỡ thổ trắng sẽ cảm động, rơi nước mắt, hoặc xúc động vô cùng, nhưng ai ngờ sự thực lại là...

Nặc Nặc hừ hừ hai tiếng, bình tĩnh nói: “Nói thế nghĩa là, khả năng làm việc của em không vấn đề gì? Chỉ cần không kết hôn thì không cần thôi việc?”

Tiêu Dật khẽ nhú mày, chưa rõ ý của Nặc Nặc thì đã nghe cô nói, “Nếu đã thế thì em chính thức thông báo với anh, Tiêu Dật tiên sinh, lời cầu hôn của anh, em – từ - chối!”

Cùng lúc Nặc Nặc ra khỏi văn phòng Tiêu Đại boss, Từ Mỹ Lệ cũng nhận được thông báo từ chú Hải – Nặc Nặc đã bị cho thôi việc. Theo lệ thường thì người của phòng nhân sự phân đích thân nói chuyện với đương sự, sau đó mời người ấy ký tên vào đơn cho thôi việc, dọn dẹp đồ đạc, cuối cùng đến phòng tài vụ thanh toán tiền nong.

Nhưng với thân phận đặc biệt của Nặc Nặc, Từ Mỹ Lệ có phần lúng túng. Lên tầng mười bảy tìm Nặc Nặc hỏi thăm thì thấy một cô thổ trắng nào đó đang ngồi thần thờ trước màn hình vi tính.

Thì ra khi Nặc Nặc ra khỏi văn phòng Tiêu Dật, bạn thân Tổ Tổ của cô cũng vừa lúc gửi một câu chuyện tiếu lâm vô hại cho cô. Nặc Nặc đang ức chế cần tìm người giải tỏa, thế là không nghĩ ngợi gì, bỏ qua tin cô nàng nhắn mà gõ lên:” Tiêu Đại boss cầu hôn với tớ rồi”.

Sự tồn tại của Tiêu Đại boss thì Tổ Tổ đã biết, khi nghe tin này, cô nàng lập tức buzz màn hình cho rung lên để biểu thị chấn động.

Tổ Tổ ăn thịt: Ủi cha, hai người sao kết hôn nhanh thế? Ka ka ka, cậu còn chưa đưa Tiêu Đại boss ra mắt tớ mà đã kết hôn rồi á? Tớ hận chết cậu!!!

Nặc Nặc thở dài, chua xót gõ thêm hàng chữ nữa.

Nặc Nặc vô vị: Nhưng tớ từ chối rồi...

...

Lần này thở trắng đợi rất lâu, Tổ Tổ bên kia vẫn không nhắn nhe gì, Nặc Nặc đợi không nổi nữa mới nói tiếp:

Nặc Nặc vô vị: Ủa?Đâu rồi?

Tổ Tổ ăn thịt: Không sao, lúc nãy bị chuột rút cả người, tim đập thành thịch, vừa đi uống một chai thuốc trợ tim.

Nặc Nặc vô vị: == = Tóm lại cậu muốn nói gì?

Tổ Tổ ăn thịt: Cậu là đồ ngốc nghếch khờ khạo bẩm sinh, nào cậu bị tật à? Một người đàn ông... tốt như thế, một anh đẹp trai... giàu có như thế, mà cậu từ chối? Cậu từ chối thật á? Tốt lắm, xuất sắc lắm, tớ vỗ tay cho cậu!!!

Tổ Tổ ăn thịt: Thôi thế này đi, cậu đưa điện thoại liên lạc của Tiêu Đại boss nhà cậu cho tớ, cậu không cần thì đưa tớ, tớ dụ dỗ anh ấy!

Nặc Nặc vô vị: Đừng kích động, nghe tớ nói hết đã. Tiêu Đại boss quá đáng lắm. Anh ấy biết rõ tớ rất xem trọng công việc này, thế mà lại lấy lý do “kết hôn rồi em sẽ khó làm việc trong công ty” để cho tớ thôi việc. Tớ thật sự rất thích công việc này, cậu biết mà,hu hu...

Tổ Tổ ăn thịt: Nào cậu bị tật thật hả? Sao ngốc thế! Cưới rồi thì Tiêu Đại boss cũng thuộc về cậu, công ty của anh ấy cũng là của cậu, đến lúc đó cậu thì thâm to nhỏ ngọt nhạt thì anh ấy lại chẳng cho cậu quay về đi làm lại?

Tổ Tổ ăn thịt: Vả lại đồ ngốc nhà cậu có bao giờ nghĩ đến chưa, rằng bây giờ cậu công khai từ chối lời cầu hôn của Tiêu Đại boss ở công ty, không chỉ đánh mất một mỹ nam đại gia tuyệt sắc, mà sau này trong công việc, cậu là nhân viên của boss, anh ấy không làm khó dễ cậu mà được à! Như vậy cậu còn tạo được sự nghiệp gì trong công ty Kiêu Dực chứ?

Nặc Nặc xem xong... hoàn toàn nghệt mặt.

Phải rồi, tại sao lại quên mất quy tắc đầu tiên mà bố đã dạy, đắc tội với ai chứ không được đắc tội với boss. Lúc nãy cô không chỉ hét lên với Tiêu Đại boss mà còn ngênh ngang từ chối rồi sập cửa bỏ đi, làm mất mặt anh ấy, sau này còn sống thế nào ở công ty đây?

Nặc Nặc túm tóc đập đầu vào tường, tiêu rồi, tiêu rồi, lúc ấy chỉ nghĩ đến phải bảo vệ công việc yêu thích, thật là bất cần...

Đầu óc thổ trắng đang rối loạn thì QQ bỗng lấp lóe. Trên màn hình xuất hiện một khung chat lớn, bên trên chỉ có một câu đơn giản:” Nặc Nặc, chúng ta nói chuyện”.

Nặc Nặc chớp mắt, nhìn kỹ lại, người gửi tin lại là...

Mạc Tử Uyên.

Thở trắng há hốc mồm, nhớ đến cách đây không lâu Mạc sư huynh vừa cãi nhau to với Tiêu Dật, trái tim bé nhỏ của cô bất giác run rẩy.

Chuyện quái gì thế này!

Quán cà phê Mila, tiếng dương cầm dịu nhẹ thánh thót vang lên như tiếng nước chảy.

Ở bên cửa sổ, một nam một nữ đang ngồi trên chiếc ghế sofa mềm mại, vừa nhấp cà phê vừa trò chuyện. Nhưng rõ ràng là cô gái rất căng thẳng, thỉnh thoảng cứ đưa mắt nhìn lung tung.

Lại bất cẩn chạm phải chiếc thìa, quán cà phê yên tĩnh phát ra âm thanh lanh lảnh, rồi Nặc Nặc không nhin nổi nữa,” Mạc sư huynh, chúng ta trốn việc ra ngoài thế này chắc không sao chứ?”

Nửa tiếng trước, Mạc Tử Uyên lạnh lùng như băng bảo cần nói chuyện với thổ trắng, Nặc Nặc chưa kịp đáp “vâng” thì Mạc Tử Uyên đã đánh thêm một câu, “Anh đợi em ở quán cà phê Mila đối diện “. Sau đó out mất.

Thổ trắng bất lực đành len lén chuồn ra ngoài. Tuy bình an vô sự, không gặp đồng nghiệp nào nhưng quán cà phê lại đối diện công ty, nghe nói nhân viên phòng kinh doanh thường xuyên đưa khách hàng đến đây, nếu gặp phải thì làm thế nào?

Cô đã đắc tội với Tiêu Đại boss, nếu lại phạm tội “trốn làm trong giờ làm việc” thì có lẽ không giữ nổi công việc rồi.

Nặc Nặc nhấp nhồm, Mạc Tử Uyên lại rất trầm tĩnh, sau khi thản nhiên uống cà phê, anh trầm giọng nói, “Nặc Nặc, Tiêu Đại đã nói với em rồi?”

Thổ trắng ngẩn ra một lúc rồi mới cắn răng, gật đầu.

Xem ra chuyện Tiêu Đại boss đuổi việc cô, Mạc sư huynh cũng biết, nghĩ đến đó Nặc Nặc nhói đau, dường như đã mơ hồ hiểu ra gì đó, tư duy lại rối bời, không mở đầu ra đầu mối.

Chẳng lẽ, Mạc Tử Uyên vốn xem Tiêu Đại là anh em giờ đây trở mặt với Tiêu Đại boss là vì đối phương muốn đuổi việc mình?! Nếu là thế thật, Mạc sư huynh bất chấp tình cảm bao năm nay với Tiêu Đại mà tranh cãi to tiếng như thế là có ý gì?

Đáp án như đã hiện ra nhưng Nặc Nặc lại rụt đầu trốn tránh.

Những ngón tay nhỏ nhắn bất giác nắm chặt gấu váy, trong tích tắc Nặc Nặc rụt cổ lại, giọng nam trầm quyến rũ của Mạc Tử Uyên đã vang lên,” Anh cãi nhau với Tiêu Đại... là vì cậu ta muốn cho em thôi việc...”

Nặc Nặc hít một hơi thật sâu, híp mắt cười ha ha,” Thực ra em chẳng làm nên trò trống gì, ngoài việc tạo ra một số câu chuyện lặt vặt. Tử Uyên sư huynh xem trọng khả năng của em như thế, em thật rất bất ngờ và vui mừng, ha ha!”

Thổ trắng nghe câu đó, nụ cười đông cứng lại, tim đập thịch một cái rồi hiểu ra, có lẽ... Tử Uyên sư huynh gọi mình ra không liên quan đến Tiêu Đại, không liên quan đến đuổi việc, mà là...

Nặc Nặc chớp chớp mắt, đang hoang mang thì Mạc Tử Uyên đã rầu rầu nói,” Cậu ta cho em thôi việc có phải là để kết hôn?”

Nghe câu nói đó xong, Nặc Nặc lại cảm thấy bình thản hơn, nghiêng răng gật đầu, nhớ đến mình vừa nãy đã từ chối Tiêu Đại boss lại lắc đầu cắt lức.

Mạc Tử Uyên thấy thổ trắng cứ gật rồi lắc, tâm trạng đang u ám trở nên khá hơn, thì cười phì một tiếng. Thừa nhận đi, anh thực sự có chút gì đó kỳ lạ với Nặc Nặc. Trước kia bọn Phi Long chọc ghẹo, anh hoàn toàn không quan tâm, nhưng không biết từ khi nào mà bỗng phát hiện ra cô gái ấy có đôi mắt rất sáng, rất quyến rũ, giống như có phép thuật thu hút làm bạn không thể không quan tâm.

Không xin đẹp, chỉ thanh tú.

Công việc không hoàn toàn lắm, chỉ có ngôn ngữ khá linh hoạt nhạy bén.

Cũng không có gì đặc biệt lắm, nhưng khi cười thì rất ngọt ngào.

Cũng không biết nói năng gì lắm, nhưng thường xuyên mỉm cười.

Nhưng chính những cái “nhưng” đó không biết tự bao giờ đã bao vây lấy anh vì vậy khi Tiêu Dật bảo, “Tôi muốn cho Nặc Nặc thôi việc” thì đã hoàn toàn bùng nổ, sục sôi.

Đã thấy hai người kì lạ với nhau từ lâu rồi, Mạc Tử Uyên gỡ mình có thể phớt lờ, nhưng khi biết hai người sắp kết hôn thì sự tuyệt vọng trong sâu thẳm trái tim đã bùng phát. Không thể để cô đi, không thể để cô nghỉ việc, giờ phút này đây, thực ra chính Mạc Tử Uyên cũng thấy nực cười, tự lừa mình lừa người như thế, lấy lý do, “Nặc Nặc là nhân tài, rời công ty là tổn thất” đường hoàng như thế để từ chối, để phản đối, thì ngay cả can đảm thừa nhận mình đang ghen tuông cũng chẳng sao?

Khóe môi anh xuất hiện nụ cười khổ sở, Mạc Tử Uyên cay đắng, “Nặc Nặc... nếu... nếu không có Tiêu Dật...”.

Mạc Tử Uyên chưa nói xong, Nặc Nặc đã cắt ngang với vẻ chắc nịch, “Nếu không có Tiêu Đại boss, thì sẽ không có công ty sáng chế Kiều Dực ngày nay, em cũng sẽ không đến làm việc ở đây, càng không thể quen biết Tử Uyên sư huynh”.

Lễ phép và trầm tĩnh, thỏ trắng đã thản nhiên hủy diệt tia hy vọng cuối cùng của Mạc Tử Uyên.

Có một số người, một số việc, số trời đã mặc định thế rồi.

Sẽ không thay đổi vì sự lựa chọn của chúng ta, sẽ không chệch choạc khỏi quỹ đạo vì quyết định của chúng ta, vì nó vốn đã luôn tồn tại, chỉ do chúng ta chưa đến lúc được biết mà thôi.

Từ đầu, Mạc sư huynh anh đã không phải là người em thích.

Cho dù không có Tiêu Đại boss, người ấy cũng sẽ không phải là anh. Em tàn nhẫn nói với anh như thế là mong muốn anh tìm được cho mình người của số phận. Thở dài một tiếng, Nặc Nặc tổng kết:” Tử Uyên sư huynh, người anh cần tìm không phải em”.

Im lặng một lúc lâu, Mạc Tử Uyên cuối cùng đã hồi phục lại thần sắc thường ngày, mỉm cười nói, “Nặc Nặc cảm ơn em”.

Nặc Nặc mỉm cười lắc đầu, trở lại với dáng vẻ rụt rè của thỏ trắng, nói:” Vậy Tử Uyên sư huynh, anh có thể giúp em một việc không?”

Trưởng phòng nhân sự Từ Mỹ Lệ vì chuyện Nặc Nặc bị thôi việc mà cảm thấy khó xử vô cùng.

Một mặt cô nàng bị vướng chuyện quan hệ giữa Tiêu Đại boss và Nặc Nặc, cảm thấy mình không thể hạ đao quyết định được, một mặt lại thắc mắc không hiểu Tiêu Đại boss nghĩ gì, sao lúc thì nâng Nặc Nặc lên tận trời xanh, khi thì lại đòi cho thôi việc.

Từ Mỹ Lệ đã làm công tác nhân sự tròn mười năm, lần đầu gặp chuyện khó xử.

Đang lúc vướng mắc thì người sáng chế đẳng cấp phòng kế hoạch Mạc Tử Uyên gọi điện đến, hạ mệnh lệnh một cách đơn giản, “Chuyện cho Nặc Nặc thôi việc đã bị hủy bỏ, cô chuẩn bị hợp đồng nhân viên chính thức đi”.

Từ Mỹ Lệ thấy tim lạng ngất, e dè hỏi dò, “Nhưng bên Tiêu tổng...”

“Bên Tiêu Dật tôi đã nói qua rồi, lát nữa em Lâm chắc sẽ đến báo với cô”.

Từ Mỹ Lệ vâng dạ rồi rít. Quả thế, điện thoại vừa cúp thì em lâm đã nhanh nhẩu chạy xuống.

“Trưởng phòng Từ, thông báo chuyển Nặc Nặc thành nhân viên chính thức đã được phê duyệt, đây là chữ ký của lãnh đạo phòng, chị xem xem rồi làm hợp đồng nhé”

Từ Mỹ Lệ lóng ngóng không biết đường nào mà lần, cố ý nhìn chữ kí rồng bay phượng múa ở dòng cuối cùng trang cuối cùng một lúc, xác định hai chữ “Tiêu Dật” không phải do người khác giả mạo rồi mới tò mò hỏi, “Lúc thế này, lúc thế khác, tóm lại là sao vậy?”

Em Lâm chớp đôi mắt to, chắc chắn xung quanh không có ai rồi mới hạ giọng thì thào, “Trưởng phòng Từ, chị không hiểu ư? Em đoán là Tiêu Đại boss và Nặc Nặc cãi nhau, Tiêu Đại boss âm ức nên mới không chịu ký tên phê duyệt ấy mà”.

Hai người thì thầm với nhau, mọi việc đã rõ.

...

Thế nhưng cùng lúc ấy, Nặc Nặc cũng đang trò chuyện bằng QQ với Mạc Tử Uyên.

Nặc Nặc vô vị: Tử Uyên sư huynh, thật sự rất cảm ơn anh.

Mạc Tử Uyên: không cần.

Ngón tay gõ chữ của Nặc Nặc khựng lại, nước mắt đầm đìa: Tử Uyên sư huynh hình như càng trở nên xa cách hơn trước nữa rồi >O<

Được thôi, cô thừa nhận là cô đã sai, rõ ràng đã làm bộ làm tịch là người tốt, thế mà còn bắt người ta giúp mình, chạy đến tìm Tiêu Đại boss ký tên cho thông báo chuyển chính thức của mình. Nhưng cô cũng bó tay rồi, sau khi từ chối lời cầu hôn, không cần nghĩ bằng ngón chân cũng biết Tiêu Đại boss rất kinh khủng, rất dã man.

Lúc này thì kẻ gây họa là cô không nên xuất hiện là tốt nhất. Nhưng chuyện đã đến nước này rồi, Nặc Nặc đã vì công việc này mà bỏ rơi cả Tiêu Đại boss, làm gì có chuyện bỏ cuộc giữa chừng? Thở trắng nghĩ đi nghĩ lại, vừa muốn Tiêu Đại boss ký tên, vừa không muốn anh nổi giận thì chỉ có một cách duy nhất- xấu hổ nhìn màn hình, Nặc Nặc lại gõ lách cách một hàng chữ để không khí dịu lại.

Nặc Nặc vô vị: Vậy... Lúc anh bảo Tiêu Đại boss ký tên, anh ấy có nói gì không ạ?

Gửi đi rất lâu rất lâu rồi, bên kia mới hồi âm, vẫn là hai chữ lạnh lẽo.

Mạc Tử Uyên: Không có.

Không có.

Không có.

Không có...

Trong tích tắc, Nặc Nặc thấy trời đất xoay vần, trong đầu chỉ có hai chữ này đang bay tứ tung. Không cần Mạc Tử Uyên miêu tả, cô cũng có thể tưởng tượng ra cảnh ấy, Mạc Tử Uyên đưa thông báo chuyển chính thức đến trước mặt Tiêu Đại boss, người ấy sa sầm mặt, nhần nhin, sau đó, ký tên!!!

Quen Tiêu Dật lâu rồi, Nặc Nặc và Tiểu Tuấn đều có chung một nhận thức: Tiêu Đại boss càng không vui càng tức giận thì ngoài mặt càng tỏ ra nhần nhin, ánh mắt sâu thẳm. Nhưng Tiêu Đại boss càng như vậy thì càng đáng sợ!!!

Chẳng phải đã có một danh nhân từng nói,” Không bùng phát trong im lặng, mà diệt vong trong im lặng” đó sao? Sự tĩnh lặng trước cơn bão mới khiến thở trắng rùng mình ớn lạnh, hơn nữa cô cũng biết rõ mình đang ở vào hoàn cảnh nào, người đang “ bùng phát trong im lặng” là Tiêu Đại boss, còn cô ư, sẽ là “ diệt vong trong im lặng”.

Mẹ ơi, cứu con với!!!{>_<)}

Sao con lại thần kinh mà đắc tội với Tiêu Đại boss thế này?

Nặc Nặc đang đau khổ muốn đập đầu vào tường thì Mạc Tử Uyên đã đánh một hàng chữ mới.

Mạc Tử Uyên: Em định sau này thế nào?

Nặc Nặc vô vị: Hử?

Mạc Tử Uyên: Có sự PR của Phì Long, có lẽ không đến ba ngày thì cả công ty đều biết quan hệ của em và Tiêu Dật.

Nặc Nặc vô vị: ...

Mạc Tử Uyên: Hơn nữa với sự hiểu biết của anh về Tiêu Dật, cho dù nhất thời em có cách để thành nhân viên chính thức, thì cậu ấy cũng sẽ có cách buộc em thôi việc.

Lần này ngày cả việc đánh dấu câu tỉnh lược mà Nặc Nặc cũng không còn sức. Đầu óc đang kêu ùng ùng, sầm dội liên tục. Trong lòng cô chỉ còn lại một suy nghĩ:

Toi rồi!

Toi thật rồi!

Tiêu Đại boss chắc chắn không phải người buông tha dễ dàng, bây giờ cô không chỉ từ chối sắc đẹp dâng đến tận miệng mình vì công việc, mà tương lai sau này vẫn sẽ bị Tiêu Đại boss quét ra khỏi cửa, chuyện này có khác biệt gì với việc bán phu nhân và lại rút lui quân sĩ đâu?

13. Chương 13

CHƯƠNG 13: CHIẾN TRANH LẠNH

Tiêu Đại boss anh đáng yêu quá!

Nặc Nặc run rẩy sợ hãi chờ đợi Tiêu Đại boss đến xử lý mình, kết quả cả cuối tuần cùng chẳng thấy gì, Nặc Nặc cứ hết lần này đến lần khác cố lấy can đảm gọi điện cho Tiêu Dật mà không thành. Mỗi đêm trước khi ngủ cô đều tự an ủi, ngày mai, ngày mai nhất định sẽ liên lạc với anh.

Cứ ngày mai rồi ngày mai nữa, cho đến thứ tư mà Tiêu Đại boss vẫn không thèm đếm xỉa đến Nặc Nặc. Thở trắng cuối cùng không tìm nổi, bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Liệu có thể... Tiêu Đại boss lần này giận quá nên bị tổn thương, bỏ mình thật rồi?

Hoặc là... anh thấy bị từ hôn thật quá mất mặt, đợi mình đến xin lỗi?

Hôm ấy hình như mình đã quá giận dữ, nếu mình ngọt nhạt đến dỗ dành anh...

Không được, tuyệt đối không được!

Nặc Nặc cắn răng, chuyện ấy cô không có gì sai, là do Tiêu Đại boss tự quyết định. Anh ta quá là gia trưởng. Nếu cô chủ động xin lỗi trước, Tiêu Đại boss sau này càng chẳng coi ai ra gì nữa!

Thở trắng nghĩ tới nghĩ lui, chủ động tìm Tiêu Dật cũng không được, mà đợi anh liên lạc cũng không xong, cứ do dự mãi rồi quyết định đến tìm em Lâm hỏi dò tin tức trước.

Thở trắng nhân lúc nghỉ trưa đã giả vờ kéo em Lâm sang một bên, vòng vo tam quốc một lúc lâu rồi mới hỏi khéo, "Dạo này công việc các cậu có bận không?"

Em Lâm phì cười thành tiếng, bóp cằm nhìn trời, "Tớ và Hoa Hoa gần đây rất ổn, cũng không bận lắm".

Thở trắng thất vọng "ồ" lên một tiếng rồi lại hỏi dò, "Ồ... thế ngoài cậu và Hoa Hoa ra...?"

Em Lâm biết rõ Nặc Nặc muốn hỏi ai nhưng vẫn làm ra vẻ hoang mang, "Ủa? Nặc Nặc cậu hỏi "các cậu" chẳng phải là tớ và Hoa Hoa à? Còn có ai nữa?"

=__=

Em Lâm và Nặc Nặc tiếp xúc đã lâu, lại có tình bạn cách mạng khi cùng phục vụ tiết mục đưa cơm cho boss, thực ra đã thân lắm rồi. Thấy Nặc Nặc đỏ mặt, em Lâm nhướn mày huých vào cô, "Được rồi, không chọc cậu nữa, biết cậu muốn hỏi Tiêu tổng, nhưng trước khi trả lời, cậu bắt buộc phải nói thật một việc".

Nặc Nặc chớp mắt, "Việc gì?"

"Có phải cậu cãi nhau với Tiêu tổng không?"

"Ừm... "Nặc Nặc yên lặng nhìn trời xanh, mức độ đỏ có gọi là cãi nhau không? Hai người họ không mặt đỏ tía tai, nhưng hình như sự việc còn nghiêm trọng hơn cãi nhau.

Em Lâm thấy Nặc Nặc im lặng thì máu nhiều chuyện càng bốc lên, cuối cùng lắc vai Nặc Nặc, "Nói mau, nói mau đi"

Nặc Nặc gãi đầu, "Cứ cho là thế đi"

Em Lâm tỏ ra không hài lòng với câu trả lời đó, đang định hỏi nữa thì nghe thổ trắng nói, “Vậy tóm lại Tiêu Đại boss gần đây làm gì thế?” Tại sao không đến tìm cô? Câu đó Nặc Nặc ngượng ngùng nên không dám hỏi.

Em Lâm thấy không moi được tin tức gì thì thất vọng rũ vai, khoanh tay bảo, “Thực ra bọn mình cũng không biết Tiêu tổng mấy hôm nay đi đâu, hỏi các lãnh đạo cấp cao cũng ra vẻ bí mật lắm. Tớ còn định thăm hỏi tí tin tức từ cậu, haizzz...”

Thổ trắng tính toán cuối cùng bị tính toán lại, ủ rũ suýt nữa thì ngắt đi, khó khăn lắm mới hoàn hồn nghe em Lâm bình tĩnh phân tích, “Ừ, theo cậu nói thì Tiêu Đại boss chắc chắn là trong lúc giận dữ...”

Nặc Nặc đóng tai, “Trong lúc giận dữ thì làm gì?”

“Trong lúc giận dữ bỏ nhà ra đi!!!”

Nghe em Lâm phân tích chắc như đinh đóng cột, Nặc Nặc sụp đổ hoàn toàn.

Tuy không tin lắm vào sự phân tích của em Lâm nhưng Nặc Nặc vẫn đứng ngồi không yên vì chuyện Tiêu Đại boss mất tích ba ngày. Suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu cô là liệu Tiêu Đại boss có xảy ra chuyện gì không? Nghĩ như thế thổ trắng không thể ngồi yên bất chấp sĩ diện, vội vàng gọi điện thoại cho Tiêu Đại boss.

Điện thoại vừa reo được một tí thì bên kia đã nghe máy. Nhưng chỉ một chữ “alo” đơn giản mà Nặc Nặc đã thấy nổi da gà. Rõ ràng không phải là giọng của Tiêu Đại boss... điện thoại di động của Tiêu Đại boss trước nay không rời người, bây giờ người di động rồi, còn có một giọng nam lạ nghe máy...

Một loạt suy nghĩ xuất hiện trong đầu Nặc Nặc, nhưng càng là thế thì Nặc Nặc càng không tìm ra đầu mối, nắm điện thoại trong tay mà vả cả mồ hôi, bên kia đã lại “alo” với giọng nóng nảy.

Nặc Nặc nuốt nước bọt mới tìm lại được giọng mình, “Xin hỏi... Tiêu Dật có ở đó không?”

Người bên kia khựng lại rồi mới cao giọng, “Tiêu Dật à? Nó vừa vào phòng mổ?”

Nghe câu đó, tim thổ trắng tích tắc nhảy lên tận cổ họng, cô nhảy bật lên khỏi chỗ ngồi. Quả nhiên, quả nhiên là Tiêu Đại boss có chuyện rồi, cô biết ngay là anh không phải là người nhỏ mọn hẹp hòi, sao có thể mấy ngày liền không liên lạc với cô được.

Nặc Nặc run lấy bầy, “Vậy anh ấy ở bệnh viện số mấy? Cháu đến đó ngay”

“Không sao, không sao, Tiêu Dật nói là bị thương nhẹ thôi, không cần ai đến thăm”

Nặc Nặc thần thờ, hình như... có gì đó không đúng, Tiêu Đại boss thứ năm tuần trước đã mất tích, nếu xảy ra việc thật sao hôm nay mới mổ? Hơn nữa nghe người kia nói, cảm giác hình như Tiêu Đại boss trước khi mổ vẫn rất tỉnh táo, còn dặn dò là chuyện nhỏ nữa?

Nặc Nặc hít một hơi thật sâu, nhắc nhở mình bình tĩnh rồi mới hỏi, “Ồ... xin hỏi bác là...?”

“Tôi là bố của Tiêu Dật, cô là ai thế? Ôi trời, già rồi nên vô tích sự, không đeo kính lão nên không nhìn rõ tên trên điện thoại di động”.

Thổ trắng mở to mắt, kinh ngạc vô cùng, người nghe máy lại là ... là ông Tiêu? Nặc Nặc cảm giác cú điện thoại này đã khiến mình chết mất bao nhiêu tế bào thần kinh, vật vã hồi lâu mới dùng giọng ngọt ngào, vấp đuôi nói, “Cháu chào bác Tiêu, cháu là Nặc Nặc”.

“Ồ ồ, là Nặc Nặc à...”

Nặc Nặc hơi căng thẳng, “Bác Tiêu, Tiêu Đại boss sao thế ạ? Sao lại phải mổ ạ?”

“Không cần lo, nó đến phòng mổ cắt chỉ”.

(O_O)

Nói thế nghĩa là, đã không còn nguy hiểm?

Mà mới mấy ngày đã cắt chỉ, chắc không bị thương nặng nhỉ?

Bác ơi, bác không thể nói hết một lần hay sao? Đang định hỏi ông Tiêu xem địa chỉ bệnh viện thế nào thì thở trắng nghe văng vẳng một giọng nam trầm quen thuộc.

Giọng trầm và nghiêm túc,” Bố đang làm gì thế?”

“ Không... không có gì...” Ông Tiêu ho một tiếng như hơi căng thẳng,” Lúc này con ra ngoài, có người gọi điện đến”.

...

Trong tích tắc có âm thanh hơi nhiều, rồi điện thoại như đã đổi chủ. Giây sau, cô nghe Tiêu Đại boss gọi với vẻ hơi gấp gáp,” Nặc Nặc”.

Nặc Nặc im lặng rồi nói ngay,” Tiêu Đại boss anh không cần nói gì cả, báo em biết địa chỉ bệnh viện, em đến ngay!”

Khi Nặc Nặc đến bệnh viện thì ông Tiêu đã đứng đợi ở cổng.

Thở trắng cặn thị nhẹ, nhưng kiên quyết không đeo kính hay kính áp tròng, khi tới cổng bệnh viện đã thấp thoáng từ xa một bóng áo trắng vẫy tay với mình, đang nghi ngờ mình đâu có quen bác sĩ nào trong đây thì đến gần, cô mới nhìn rõ và kêu lên:

“Bác Tiêu!”

Phải, sao cô lại quên rằng cha mẹ Tiêu Đại boss đều là bác sĩ, ông Tiêu lại là giáo sư Tiêu của đại học y khoa, nếu Tiêu Đại boss vào bệnh viện thì chắc chắn phải vào bệnh viện nơi họ làm việc rồi. Có nghĩa là, sau này, trong thời gian trước khi Tiêu Dật xuất viện, cô đến chăm sóc Tiêu Đại boss mang canh nóng v.v... các chi tiết đó đều bị theo dõi dưới con mắt bố mẹ chồng tương lai.

Nặc Nặc toát mồ hôi đầm đìa, lập tức ngoan ngoãn, “ Bác Tiêu sao lại ra đây đón cháu ạ, như thế cháu ngại lắm”.

Giáo sư Tiêu đẩy gọng kính, lắc đầu,” Bác ra để kể cháu nghe sự tình”

Thì ra, mấy hôm nay Tiêu Đại boss mất tích là vì xảy ra tai nạn xe. Nguyên nhân là đã đến ngày Tiểu Tuấn đến báo danh ở trường đại học, cả nhà lái xe đưa cậu bé đến sân bay, giữa đường thì gặp chuyện.

Nặc Nặc thấy tim thất lại,” Vậy Tiểu Tuấn và bác gái không sao chứ ạ?” Giáo sư Tiêu cố ý giấu con trai mà nói cho mình nghe, liệu có phải...

Thở trắng đang nghĩ vẩn vơ thì ông Tiêu đã lắc đầu phủ định viễn cảnh kinh hoàng mà Nặc Nặc đang nghĩ,” Không sao, ngoài Tiêu Dật lái xe bị thương nhẹ, đầu bị va đập phải vào bệnh viện theo dõi vài hôm thì ba người còn lại đều không sao”

Nặc Nặc thở phào, ông Tiêu nói tiếp,” Vợ bác không yên tâm về Tiểu Tuấn nên cũng bay đến Bắc Kinh với nó rồi”

“Thế thì tốt quá” Nặc Nặc gật gù,” Chỉ cần bình an là phúc rồi”. Nhưng cũng đâu phải chuyện gì khuất tất mà tại sao ông Tiêu cứ phải lên nói với mình nhỉ?

Ông Tiêu thấy Nặc Nặc nhìn mình vẻ nghi ngại thì như đoán ra được tâm tư của cô, nhìn quanh quất, ho một tiếng rồi mới kéo Nặc Nặc ra góc tường,” Nặc Nặc, quan trọng không phải là tai nạn, mà là nguyên nhân xảy ra tai nạn”.

“Hả?”

Giáo sư Tiêu trầm tư một lúc, cặp kính lấp lánh ánh sáng, rồi thì thầm,” Thằng bé Tiêu Dật xưa nay luôn chín chắn nội tâm, hai bác rất yên tâm về nó, Tiểu Tuấn gần như là hoàn toàn do nó chăm sóc, nhưng chưa bao giờ bác thấy nó căng thẳng như thế...”

Thở trắng nghe mà ù ù cạc cạc, đang định hỏi thì ông Tiêu đã thuật lại toàn bộ câu chuyện.

Hôm ấy trên đường đưa Tiểu Tuấn đến trường thì đã xảy ra tai nạn thật. Lúc đó Tiêu Đại boss kiêm tài xế lái xe, ông bà Tiêu ngồi phía sau đang vui vẻ trò chuyện, Tiểu Tuấn ngồi ghế phụ thấy nhàm chán quán

nên lục lọi đồ lòi ra một quyển sách từ ngăn đựng trong xe của ông anh. Đang định mở xem thế nào thì Tiêu Dật hét lên một tiếng, lông mày dựng ngược cả lên, lao đến cướp lại, khiến Tiểu Tuấn giật bắn mình đánh rơi sách, cùi chỏ của Tiêu Dật huých vào vô lăng, chiếc xe chệch ra khỏi đường, đâm thẳng vào gốc cây to bên đường...

Nặc Nặc há mồm trợn mắt, suýt nữa thì tròng mắt cũng rơi xuống. Người chín chắn như Tiêu Đại boss lại phạm lỗi sơ đẳng như thế, hơn nữa lại trong tình huống cả nhà ở trên xe. Còn nhớ ban đầu anh còn nhấn mạnh trong cuộc họp rằng khi lái xe yêu cầu phải cẩn thận, không thể lơ đãng chút nào được.

“ Rốt cuộc là sách gì mà quan trọng thế?”

Nghe câu đó, ông Tiêu nhú mày, giọng điệu cũng có vẻ nặng nề hơn, “ Vì không biết nên mới lo lắng, Tiểu Tuấn cũng nói lúc đó chuyện xảy ra quá đột ngột, nó cũng chưa kịp nhìn rõ bìa sách”.

“Tiêu Đại boss bây giờ đang nằm trong bệnh viện, chúng ta nhân lúc anh ấy không biết thì lên xe tìm thử là được?”

Ông Tiêu càng tỏ vẻ lo âu, nghiêng răng kích động,” Vấn đề là ở đây! Nặc Nặc, cháu không biết đâu, lúc ấy xảy ra tai nạn, mọi người cuống lên đưa Tiêu Dật lên xe cấp cứu, phản ứng đầu tiên của nó lại là giấu quyển sách vào trong túi áo”

Nặc Nặc hoàn toàn không hiểu là cái gì, cơ mật kinh doanh? Tài liệu tiền bạc của công ty? Không thể. Với cá tính của Tiêu Đại boss, nếu Tiểu Tuấn mò thấy tài liệu quan trọng của công ty, nhiều nhất thì anh cũng chỉ nhìn thẳng và nói gọn một câu,” Bỏ xuống, đó là tài liệu công ty”.

Chỉ một câu thôi thì đã có thể khiến cô và Tiểu Tuấn run bần bật rồi, sách gì mà khiến Tiêu Đại boss lại vô thức cướp lại thế? Thật là... kỳ lạ quá!

Giáo sư Tiêu thấy thỏ trắng sờ cằm ra chiều nghĩ ngợi thì đã bắt đầu nắc nhen,” Nặc Nặc, cháu bảo xem Tiêu Dật nó có phạm tội gì không? Chẳng hạn trốn thuế gì đó, hoặc phái gián điệp đi cướp cơ mật kinh doanh của đối thủ? Ôi, bác và bà nhà ngoài chơi với dao mổ ra thì chẳng biết gì hết, hai bác cứ hỏi tại sao Tiêu Dật mới mở công ty mấy năm mà lại làm ăn tốt thế, nhất định là... nhất định là đã sử dụng mảnh khóc bất hợp pháp rồi...”

Nặc Nặc à, trí tưởng tượng của ông Tiêu quả thật là rất phong phú, không viết tiểu thuyết đúng là lãng phí quá.>O<

Công ty sáng chế Kiều Dực đã ra đời một game RPG đầu tiên từ lâu, khi ấy lượng tiêu thụ vẫn không tốt lắm, rất nhiều game thủ không biết công ty vô danh tiểu tốt này, thì Nặc Nặc đã hân hạnh chơi game đầu tiên do Tiêu Đại boss tài năng chế tạo ra.

Phông nền tuyệt đẹp, nhưng nhân vật cá tính, tình tiết game hấp dẫn... Ngay cả NPC cho cả rớt xì dầu cũng có câu chuyện riêng của nó, tuyệt đối không xuất hiện nhưng đoạn nói chuyện vớ vẩn kiểu,” Hôm nay trời rất đẹp, bảo hai cô con gái lấy chăn ra phơi”, mỗi một thành phố hay thị trấn đều có thể giới quan và những câu chuyện riêng của nó, khi chơi game rất suôn sẻ thuận lợi, tuy không thể nói là thập toàn thập mỹ, nhưng lúc đó Nặc Nặc đã nghĩ, một Kiều Dực nhỏ bé thế này, một người sáng chế game thế này đúng là có một không hai.

Một tấm lòng như thế, một tài năng như thế, nhất định không thể cam tâm bị chìm lấp trong đám người, quả nhiên mấy năm sau, khi công ty Kiều Dực đã nổi tiếng như cồn, Nặc Nặc đã nhìn thấy Tiêu Dật thiên tài trong văn phòng tổng giám đốc. Lúc ấy mà bảo là nhân viên quen căng thẳng khi gặp Đại boss thì chưa đúng, thà nói đó là tâm trạng thấp thỏm hồi hộp khi fan gặp thần tượng thì đúng hơn?

Nhớ đến cảnh gặp gỡ tình cờ lần đầu tiên, Nặc Nặc khẽ nở nụ cười dịu dàng, nắm tay ông Tiêu, cô kiên quyết lắc đầu,” Tiêu Đại boss không thể đâu bác ạ”.

Rất lâu rồi, trước khi gặp Tiêu Đại boss, Nặc Nặc đã biết người ấy nhất định là người thẳng thắn thành thật. Cô tin Tiêu Dật.

Ông Tiêu vẫn bắn khoản,” Nhưng cháu không thấy Tiêu Dật rất kỳ quặc à? Lần này gặp tai nạn không những không báo cho ai trong công ty biết, mà thậm chí đến cháu cũng không”.

Nặc Nặc đảo đảo cặp mắt vẻ gian xảo,” Đúng là quái lạ thật, chuyện này để chúng ta nghĩ cách xem quyển sách kia là gì”.

Tuy trên đường nghe ông Tiêu nói Tiêu Đại boss chỉ bị thương nhẹ, nhưng khi Nặc Nặc gặp Tiêu Dật, trái tim nhỏ bé vẫn đập loạn nhịp một lúc.

Đầu quần băng, khoe môi bầm xanh, chân trái cũng bị băng kín, thỏ trắng không tìm được nỗi thương tâm cho vật sở hữu tương lai của mình: Thế này mà bị gọi là thương nhẹ à!!!

Hơn nữa điều khiến thỏ trắng tức tối nhất là ông Tiêu rõ ràng đã nói, Tiêu Đại boss bị chấn động nhẹ ở phần đầu, tuy là nhẹ nhưng vẫn cần yên tĩnh dưỡng thương nhưng khi cô và ông Tiêu vào phòng, chú Hải trưởng tổ hạng mục đang ngồi nghiêm chỉnh cạnh Tiêu Đại boss, mà anh thì đang nhíu mày, tay cầm n tập tài liệu chăm chú xem xét.

Kiểu này vết thương nhẹ cũng thành nặng mất! Cấp trên trong công ty quá đáng thật!

Không có Tiêu Đại boss, công ty sẽ không thể hoạt động hay sao?

Thấy thỏ trắng và ông Tiêu vào, chú Hải bình thần gật đầu, xem như là chào hỏi. Nặc Nặc lại tỏ ra không vui, “ Tiêu Dật, anh chưa bình phục sao lại xem tài liệu?”

Tiêu Đại boss thấy Nặc Nặc đến cũng không tỏ ra xúc động như tưởng tượng, chỉ nhìn một cái rồi liếc đi nơi khác, dường như vẫn đang giận chuyện bị từ hôn. Không khí có vẻ ngưng ngập, Tiêu Đại boss trầm tư một lúc mới nói,” Có một số tài liệu gấp cần xử lý”.

Nặc Nặc im lặng, vẻ uất ức.

Được thôi, cô thừa nhận từ hôn cũng là lỗi của cô, nhưng một bàn tay vỗ không kêu, Tiêu Đại boss anh cũng sai mà! Anh ngang ngược như thế, gia thế như thế, lúc ấy nếu em gật đầu nhận lời thì sau này làm sao sống được? Người khác đều nói không đánh người chạy lại, bây giờ vừa nghe tin anh vào viện, em đã vẩy đuôi chạy đến đây, dù anh không vui đến mấy thì trước mặt người ngoài cũng phải cho em chút sĩ diện chứ?

Thỏ trắng càng nghĩ càng buồn, tròng mắt đã đỏ hoe. Ông Tiêu đứng cạnh thấy bất mãn nên lên tiếng trách,” Tiêu Dật con...”

Chưa nói xong, chú Hải bỗng lên tiếng cắt ngang,” Hứa Nặc, lúc chú ra khỏi công ty, Lan Tuấn Ngạn đang chạy khắp nơi tìm cháu đấy”.

Nặc Nặc cứng người, chưa kịp hiểu ý chú Hải thì đã nghe ông nói điểm quan trọng nhất,” Còn nữa, bên phòng nhân sự vẫn chưa nhận được giấy xin nghỉ phép nào của cháu cả, bây giờ bị xem là....” Khựng lại, chú Hải thốt ra hai chữ chính xác không lẫn vào đâu được,” Trốn việc”

Bất thành lời, Nặc Nặc chỉ thấy đầu óc sôi lên sùng sục. Sao mình lại xui xẻo thế chứ? Lại còn chạm mặt với chú Hải chuyên phụ trách chấm công nữa chứ, khác nào tự tìm đến cái chết?

Không sai, vừa nghe tin Tiêu Đại boss vào viện là đã choáng rồi, chưa kịp xin nghỉ để chạy đến đây, nhưng là đến thăm sếp thì cũng có thể khai ân chứ nhỉ?

Thỏ trắng tỏ vẻ đáng thương nhìn Tiêu Đại boss cầu cứu. Nhưng người ta chẳng cho cô cơ hội nhìn thẳng vào nhau nữa. Quá bất lực, Nặc Nặc nghiến răng,” Cháu nghe nói Tiêu tổng bệnh, nhất thời cuống quá...”

Chưa nói xong thì chú Hải lại phản bác vẻ rất nghiêm túc,” Điều lệ thứ mười bảy, mục một đã quy định, nếu có việc gấp mà không kịp xin nghỉ , có thể báo trước với trưởng nhóm hạng mục hoặc người sáng chế hạng mục trực thuộc, được phê chuẩn rồi có thể nghỉ. Đồng chí Nặc Nặc, có gấp đến mấy, thì sớm hay trễ có một giây cũng là bác sĩ cứu bệnh nhân, trong tình huống đó tại sao không xin phép?”

“...” Trán Nặc Nặc đang rỏ từng giọt mồ hôi lạnh.

Chú Hải không những là bậc trưởng bối lớn tuổi nhất công ty, mà cũng là tầng lớp lãnh đạo... khó chịu nhất, vì chưa bao giờ dính đến việc tư, các huynh đệ đều ngầm gọi ông là “chú Bao”(Bao của Bao Công). Cũng chính vì chú Hải chí công vô tư nên Tiêu Đại boss mới yên tâm giao phòng kế hoạch cho ông phụ trách. Nhưng trong tình huống này, Tiêu Đại boss, anh nói giúp em một câu sẽ chết hả???

Nặc Nặc bị chú Hải ép vào đường cùng, đành cúi đầu nhận tội,” Xin lỗi, lần sau...”

“Không có lần sau, điều thứ mười bảy mục một đã quy định, người trốn việc vô cớ hai lần trở lên sẽ bị đuổi việc không lý do. Nặc Nặc, tuy cháu và Tiêu tổng có quan hệ tốt nhưng nếu có lần sau thật, chú vẫn sẽ làm theo quy định”.

Nặc Nặc gật đầu như gà mổ thóc,” Cháu nhớ rồi!”

{{{(>_<)}}}

Không chỉ nhớ quy định công ty, mà nhớ luôn vẻ tuyệt tình và tàn nhẫn của Tiêu Đại boss anh nữa đó!!!

Hứ hứ, Tiêu Đại boss anh ác thật, nhưng em cũng phải báo để anh biết, phụ nữ thù rất dai đó!!!

Khó khăn lắm mới tới lúc chú Hải làm xong việc và rời khỏi bệnh viện, tâm trạng lần đầu đi thăm bệnh nhân của Nặc Nặc cũng tan biến, cô liếc nhìn ông Tiêu về cam chịu rồi bẻ ngón tay nói,” bác Tiêu, nếu đã không việc gì thì cháu xin phép về trước”.

Ông Tiêu thấy thế càng cuống hơn, Tiểu Dật nhà ông IQ cao nhưng EQ thấp, tướng mạo đường đường, công việc ổn định, thế mà gần ba mươi năm mới đưa được bạn gái về nhà lần đầu, nếu cô bé này bỏ chạy mất thì ông phải đợi đến bao giờ mới được thấy cháu nội đây???

Ông Tiêu đang định lừ mắt nhắc nhở con trai thì thấy Tiêu Dật co nắm tay trước môi, giả vờ ho,” Anh có xin nghỉ bệnh”.

Nặc Nặc và ông Tiêu cứng người, chưa kịp hiểu ý của Tiêu Đại boss thì mặt anh đã đỏ hồng,” Mấy hôm anh bị tai nạn xe... cũng xin nghỉ bệnh với chú Hải... cuối tháng cũng bị trừ tiền”.

Nghe xong, mặt đỏ trắng sáng rực, bỗng vỡ òa.

—Thiên tử phạm pháp cũng cùng tội với dân đen, cho dù là Tiêu Đại boss thì chú Hải cũng không nương tay, xin nghỉ thì cứ nghỉ, mà trừ tiền thì cứ trừ.

— Tiêu Đại boss không có cách nào xin giúp mình, vì thế lúc này anh mới im lặng.

—Không phải không giúp, mà là không có lập trường để giúp, hiểu không, Nặc Nặc?

Hai người một đứng một ngồi, cứ thế lặng lẽ nhìn nhau, trong lúc sấm vang chớp giạt, ông Tiêu biết ý rút lui, nhường cho hai đứa trẻ khoảng không riêng tư, thậm chí còn chu đáo đóng cửa lại.

Nghe tiếng đóng cửa, Nặc Nặc như tỉnh khỏi cơn mê, dờ dẫm nhìn ra phía sau rồi lại nhìn Tiêu Đại boss nằm trên giường, bỗng dưng thấy hơi ngượng ngùng.>O<

Tiêu Đại boss tuy bị thương nhưng ngũ quan qua đẹp dễ trên gương mặt không hề bị ảnh hưởng, ngược lại trạng thái nằm giường bệnh dường như càng khiến ánh mắt phủ một vẻ u buồn, làm cho Tiêu tổng thường ngày oai phong凛冽 giờ đây bỗng hiền hòa hơn nhiều, lại thêm quần áo bệnh nhân, ánh nắng ngoài cửa xiên xiên chiếu vào, rọi trên người anh... hừm, đúng là một mỹ nhân bệnh đây mà!

Trong tích tắc, Nặc Nặc bị sắc đẹp của Tiêu Đại boss quyến rũ, nhìn đến ngẩn ngơ. Hồi lâu sau mới thấy mỹ nhân vậy tay với mình,” Nặc nặc, đến đây”.

Nặc Nặc ngoan ngoãn nghe triệu thảo, nhảy nhót đến trước giường Tiêu Đại boss. Vừa ngồi xuống đã thấy anh đặt tay lên trán,nói,” Nặc Nặc, hình như anh hơi sốt, không tin em sờ thử...”

Nặc Nặc hoảng hốt, chống người lên sờ lên trán Tiêu Đại boss, đôi mày liễu nhíu lại,” Nóng lắm hả? Sao không nói sớm, em đi gọi bác sĩ...”

Mới nói một nửa, vai Tiêu Dật đã run lên, Nặc Nặc thấy lạnh người, tưởng do sốt cao nên Tiêu Đại boss mới run như thế, kết quả nhìn kỹ lại thì ra người ta đang cười đến nổi run cả người.

(OoO)?

Nặc Nặc chớp mắt, chính xác, Tiêu Đại boss đang... cười! Hiểu ra bị lừa rồi, Nặc Nặc ngoảnh đi làm ra vẻ sắp lùi ra ngoài, nhưng bị Tiêu Đại boss kéo tay lại, "Nặc Nặc, em vẫn giận à?"

"Hừ!" Thỏ trắng bắt đầu hờn dỗi, ngoảnh mặt đi đang định nói gì đó thì bỗng nhiên thấy dưới gối đầu có một thứ gì đó. Nó chỉ lộ ra một góc nhỏ, chắc là một quyển sách, Nặc Nặc nhận lúc Tiêu Đại boss còn đang ý loạn tình mê, nhìn kĩ hơn một tí, bìa sách viết 36 kế gì gì đó.

"36 kế quản lý tài vụ công ty"?

"36 kế đối đãi với nhân viên"?

"36 kế luận về Trái đất xâm lược sao Hỏa"?

"Nặc Nặc, hôm đó anh quả là quá đường đột..." Bên này Tiêu Đại boss khẽ ôm lấy Nặc Nặc thì thầm, bên kia thỏ trắng gác đầu lên vai Tiêu Đại boss, mắt nhìn chăm chăm vào một góc sách, ra chiều nghĩ ngợi.

Nhớ đến lời ông Tiêu nói trước đó, Nặc Nặc bất giác đảo mắt: Ồ ... tất cả sách của Tiêu Đại boss đều nằm trong tủ đầu giường, chỉ mỗi quyển này là giấu dưới đầu, nhất định là đầu mối tai họa gây ra tai nạn xe, nhất định là thế!

Nghĩ đến đó, Nặc Nặc bất chấp, thò móng vuốt xuống dưới gối. Rất nhanh, Tiêu Đại boss chỉ hơi sững người, thỏ trắng đã nhảy nhồm lên, trên tay có thêm một quyển sách.

Sách ? Sách!

Tiêu Đại boss giật thót, sờ dưới gối, đã trống không!

Cố định thần lại, Tiêu Đại thốt ra mấy chữ qua kẽ răng, "Trả - đây ..."

"Không!" Nặc Nặc lại lùi lại hai bước, xác định khoảng cách an toàn với Tiêu Đại boss rồi mới dương dương đắc ý chun mũi, "Tiêu Đại boss, anh thật quá đáng, có biết bác trai bác gái và Tiểu Tuấn đều lo cho anh không, bảo anh vì quyển sách này suýt nữa mất cả mạng, em muốn xem xem là 36 kế gì!"

Nặc Nặc nói xong lại đưa quyển sách lên vẻ thị uy, Tiêu Đại thấy thế, tay túm chặt vải trải giường, biết rõ mọi chuyện không cứu vãn nổi đành gầm lên nho nhỏ, "Nặc Nặc!"

Thỏ trắng không hề sợ hãi, vùi đầu vào nhìn bìa sách, bên trên có viết:

"36 kế để hôn được công chúa!"

.....

Trò gì thế này? Trên bìa sách hoa rơi rất lãng mạn, một khung cảnh màu hồng và trắng như giấc mơ công chúa, và cả một cái tên giết chết người không đền mạng, nhìn tiếp vào nhà xuất bản: "Nhà xuất bản Phụ nữ - Thiểu nhi Trung Quốc" (nhà xuất bản này rất có tinh thần tự sướng, nói thế thôi, không có ý châm chọc đâu)

=_=_

Nặc Nặc cố lấy hết can đảm lật mục lục ra xem, trang đầu tiên đập vào mắt Nặc Nặc hoành tráng tới mức cô tưởng mình đã xuyên không thật.

Kế 1: Muốn mà làm ra vẻ thờ ơ.

Kế 2: Mỹ nam bị bệnh.

Kế 3: Cách xin lỗi điển hình.

Kế 4: Phép tắc tình thâm.

Kế 5: Hiệu ứng lạnh nhạt.

.....

Đây là... sổ tay chỉ cách theo đuổi tình yêu???

Một CEO mà ngay cả cú xuống nhặt tiền cũng chê là lãng phí thời gian như Tiêu Đại boss, lại xem loại sách nhảm nhí này ư? Và sau khi bị mình từ hôn, Tiêu Đại boss đã lần lượt vận dụng kế sách muốn mà tỏ ra không thêm, mỹ nam kế giả vờ bệnh, và cả cách xin lỗi điển hình “ dù thế nào đi nữa cũng là lỗi của anh”?

Vậy có phải sau này Tiêu Đại boss còn định căn cứ vào “36 kế” đó để tỏ tình chân thành tình nồng da diết, sau đó là lạnh lùng, khi nóng khi lạnh, hành hạ đến khi cô cảm cúm phát sốt chảy cả nước mũi phải đi truyền dịch, thì mới chịu buông tha?

Thần thánh ơi, Tiêu Đại boss anh có thể nói em biết một chút, chuyện gì thế này???

Điều chỉnh thời gian quay ngược lại một chút, khi Tiêu Đại boss bị từ hôn tại chỗ thực sự là chuyện lớn đầu tiên trong đời, độ sĩ nhục của chuyện ấy gần bằng với khi Tiêu Dật thời niên thiếu trong lúc bất cẩn đã nhìn thấy gấu váy của một cô nàng tung bay trong gió và cả ... quần lót nữa.>_<

Thế nên, đêm ấy Tiêu Đại boss tâm trạng buồn bực cực độ đã gọi điện thoại cho “ đồng bọn” của anh, bất chấp tiếng oán thán khoa trương của Chung Ngạn Thời, hạ mệnh lệnh,” Bản thiếu gia hôm nay tâm trạng xấu lắm, ra ngoài uống rượu với tôi”.

Chọn Chung Ngạn Thời ra uống rượu cùng, Tiêu Đại boss tất nhiên có cái lý của Tiêu Đại boss. Anh chàng Chung Ngạn Thời này tính ra cũng là huynh đệ hiếm nghèo có nhau với Tiêu Dật, lớn lên bên nhau trong một khu nhà, cho đến khi tốt nghiệp cấp ba rồi mới đường ai nấy đi.

Nhưng một người với thành tích thảm hại vô cùng, còn người kia lại khiến mọi người trầm trồ không ngớt. Một người cọt nhả, người kia lại trầm tĩnh. Có điều Thượng đế đóng cánh cửa này thì tất nhiên sẽ mở một cánh cửa khác cho bạn, Chung Ngạn Thời tuy từ nhỏ đến lớn đều trưởng thành dưới roi vọt của người lớn, nhưng có gương mặt rất chi là” yêu ma quỷ quái”, lại thêm cái lưỡi trơn như bôi mỡ và cả da mặt dày đến độ tường thành cũng không bì được, nên cho dù thành tích học chẳng ra sao nhưng của gái thì lại rất đẳng cấp.

Thế nên bảo Tiêu Đại boss gọi bạn thân ra uống rượu giải sầu, chi bằng nói là ra ngoài để lấy kinh nghiệm. Đến quán bar chưa bao lâu, Tiêu Đại boss đã thắng thừng,” Nếu một cô gái từ chối lời cầu hôn của cậu, cậu nghĩ sẽ là nguyên nhân gì?”

Chung Ngạn Thời nheo mắt, hỏi bằng giọng điệu kì lạ,” Nhóc con, cậu có bạn gái rồi à?”

“Ừ”

“ Cầu hôn với người ta rồi à?”

“Ừ”

“ Bị từ chối rồi à?”

“Ừ”

Thấy Tiêu Đại boss có vẻ không cảm cự nổi nữa, Chung Ngạn Thời hỏi bằng hướng khác, “ Hai người quen nhau lâu chưa?”

“Ba tháng”

“ Địa điểm cầu hôn?”

“Văn phòng của tôi”

“Có hoa không? Có nhẫn không? Có ngọt ngào tình tứ không?”

“ Chẳng có gì hết”

Nghe xong, Chung Ngạn Thời xoay xoay ly rượu trong tay, uống cạn một hơi rồi vỗ vai bạn mình,” Thế mà không bị từ hôn, mới ... lạ!!!”

Tiêu Dật trầm ngâm, “ Chẳng lẽ trình tự cầu hôn chưa đúng? Nặc Nặc không phải cô gái giả tạo hư vinh, đòi hỏi nhẫn rồi hoa gì đó...”

Không đợi Tiêu Đại boss nói xong, Chung Ngạn Thời đã thở dài thườn thượt, nhìn trời,” Tiêu Dật ơi Tiêu Dật, EQ thấp là bệnh đấy, phải trị!”

Tiêu Đại boss nhíu mày, tuy bất mãn kiểu nói chuyện của Chung Ngạn Thời nhưng vì có chuyện cần giúp nên đành thấp giọng hỏi ,” Trị thế nào?”

“Mua sách về mà đọc chứ sao! Bây giờ trong nhà sách chẳng phải có rất nhiều loại sách hướng dẫn yêu đương đấy thôi?”

Thế là, Tiêu Đại boss bị chỉ đạo sai lầm đã mua chỉ nam yêu đương vừa ra lò dưới sự sùng sờ bàng hoàng của nhân viên nhà sách.

Tuy nội dung trong sách cũng đáng nghi ngờ nhưng Tiêu Đại boss cứ nhớ đến thái độ Nặc Nặc lúc cầu hôn, và cả viễn cảnh sau này ở bên thổ trắng, là lại nghiêng răng đọc tiếp. Vì thế mới xảy ra tai nạn xe và... tình huống lúc này đây.

Tiêu Đại boss ngồi trên giường bệnh, sắc mặt tái mét, nhắm hờ mắt lại không nhìn thổ trắng, vì anh đã hoàn- toàn- mất- mặt!

Sau khi bị từ hôn, thực ra Tiêu Đại boss đã mất đi mọi tự tin yêu đương, chỉ trông cậy vào chỉ nam này để níu kéo trái tim thổ trắng. Nhưng giờ đây... tình hình mỗi lúc một tệ hại. Tiêu Đại boss nghiêng chặt răng, ngón tay hơi tái đi, đang chần chừ xem có nên giải thích một chút không thì bỗng cảm thấy có một vật mềm mại lao đến, mở mắt ra thì thấy thổ trắng đã nhào vào lòng anh, cười tươi như hoa.

“Tiêu Đại boss anh đáng yêu quá!!!!”

Chưa bao giờ nghĩ lại có ngày này, anh vì em mà từ bỏ mọi sĩ diện để nịnh nọt , thậm chí phí cả thời gian quý báu để xem loại sách vô bổ này,tâm ý ấy em nhận!!!

14. Chương 14

CHƯƠNG 14: LỜI ĐÒN VỀ THƯ TÌNH

Rốt cuộc là ai đang tung tin đồn bậy?

Tuy chuyện về cảm nang yêu đương ấy khiến Tiêu Đại boss buồn bực, lẩn cấn không ngẩng đầu lên nổi, đau đầu nhức óc, nhưng Nặc Nặc vẫn rất vui sướng, thậm chí còn uy hiếp Tiêu Đại boss rằng phải nói thật với mọi người, tịch thu sách gốc, len lén giấu đi, quyết định sau này để lại cho con trai mình xem.

Thổ trắng nghĩ rằng, Tiêu Đại boss đã vì mình mà bất chấp thể diện, xem loại sách nhảm nhí đó, còn nghiêm túc làm theo từng điều khoản trong đó. Điểm ấy chứng tỏ tấm chân tình của anh với cô rồi.

Vậy nên Nặc Nặc thấy Tiêu Đại boss nhà mình thật đáng yêu. Thế là cô vừa dỗ dành vừa lừa gạt, vỗ ngực đảm bảo không để lộ chuyện này ra ngoài, cuối cùng là ôm vai Tiêu Đại boss thề thốt rất trang trọng,” Cục cưng ngoan yên tâm, vấn đề còn lại giao cho em giải quyết nhé!”

Tiêu Dật bị đả kích đến độ không nói năng được gì,nghe thấy câu đó, cuối cùng đã chịu ngẩng lên, hờn phách chu du,” Giải quyết thế nào?” Theo anh thấy thì với IQ của Nặc Nặc công EQ của anh... chuyện này càng lúc càng tệ hại, hình tượng và danh dự mà anh nuôi dưỡng hai mươi mấy năm sắp bị hủy diệt mất rồi.

Nặc Nặc ngồi cạnh Tiêu Đại boss trầm tư,” Chuyện này bây giờ cả hai bác lẫn Tiểu Tuấn đều nửa hiểu nửa không, vì quyển sách đó mà vô cùng lo cho anh, nếu không nói gì thì cũng không ổn lắm, hay thế này vậy...” Thổ trắng chồm đến sát Tiêu Đại boss, thì thào nói lên suy nghĩ của mình.

Ngoài kia ánh nắng càng vàng rực, từng tia nắng lọt qua cửa sổ chiếu vào phòng, hắt lên những vệt lung linh. Hai người cãi cọ giận hờn nhau vì một quyển cảm nang yêu đương và một vụ tai nạn xe đã khiến họ làm hòa vui vẻ với nhau.

Sau vụ đó, Nặc Nặc ra mắt, e then giải thích với bố mẹ Tiêu, nói rõ quyển sách ấy chỉ là một quyển sách về kinh tế kinh doanh rất tầm thường, mà thứ quan trọng nhất là một bức thư trong đó.

“Thư?” Bà Tiêu từ Bắc Kinh về đã nhú mào, “ Thư gì?”

Tiêu Đại boss đã gần như phục hồi hoàn toàn ngồi bên giường ho một tiếng, sắc mặt bác giác đỏ lên, quay đầu nhìn ra cửa sổ. Nặc Nặc cười thầm trong bụng, then thùng nói, “ Thực ra... là một bức thư cháu viết cho Tiêu Đại boss...”

Hai vợ chồng già nhìn nhau, vỡ nhẽ!

Thì ra là thư tình của hai đứa trẻ, trẻ trung đúng là tốt, ông già, bà già chết tiệt kia chưa bao giờ viết thư tình cho mình.

Ông bà Tiêu biết con trai xấu hổ nên cũng phớt lờ không nhắc đến, chỉ mỗi Tiểu Tuấn ở thủ đô xa xôi sau khi biết sự thật, đau lòng than thở anh trai mình ra tay quá nhanh, lảm nhảm vài câu. Rồi việc này cũng qua đi nhanh như gió sách.

Quan hệ giữa Nặc Nặc và Tiêu Đại boss đã hồi phục lại như thường, tỏ trắng vẫn ở lại Kiều Dục, vẫn đi làm, nhưng không dám trốn việc tùy tiện nữa.>O<

Thỏ trắng vốn ngây thơ cho rằng chuyện này đã lùi vào dĩ vãng, ai ngờ sự việc càng phát triển theo hướng lạ lùng hơn...

Hôm ấy, Nặc Nặc ăn xong bữa trưa rồi ra vườn hoa nhỏ bên ngoài để đi dạo cho tiêu cơm.

Bình thường Nặc Nặc ăn xong, nếu không lên tầng ba buôn chuyện với các cô nàng phòng Mỹ thuật thì cũng vào game online làm nhiệm vụ phụ thêm với Tiêu Đại boss. Kết quả chưa đầy tháng này, Nặc Nặc đã đau khổ nhận ra, chiếc quần cô mới mua năm ngoái đã không kéo lên nổi, vừa trèo lên cân thì giật bắn mình suýt chết, cô đã nặng hơn hai kí!

Nặc Nặc đẩy hết trách nhiệm lên cân của mình cho Tiêu Đại boss: Thứ nhất, thức ăn ở nhà ăn quá ngon; thứ hai, ngày nào ăn cơm xong cũng kéo mình chơi game, ăn xong lại ngồi, không mập mới lạ!

Nên tỏ trắng quyết định sau này ăn cơm xong sẽ ra ngoài tản bộ, thế là cô nghe thấy đoạn đối thoại sau dưới dàn nho trong vườn hoa.

“Thật không? Không phải chứ, cậu nói linh tinh”

“Tớ lừa cậu làm gì?! Là trưởng phòng kinh doanh đích thân nói cho tớ biết, Hữu Nặc ấy, lúc đầu tớ cứ nghĩ là Tiêu tổng thích cô ta, cảm thấy cô ta có điểm gì đó đặc biệt, ngờ đâu trưởng phòng Lý nói với tớ, là cô ta theo đuổi Tiêu tổng trước”.

“Thôi đi, tớ chả tin đâu, nói như cậu những người muốn theo đuổi Tiêu tổng trong công ty quá nhiều, Hứa Nặc kia là một cô gái mới tốt nghiệp chưa bao lâu, có thủ đoạn cao minh nào mà cửa được Tiêu tổng chứ?”

“Hê hê, cậu vẫn chưa hiểu à? Người đẹp Tiểu Thiên phòng kinh doanh sắc tài đủ cả, ông bố cô nàng còn là công chức nhà nước, năm ngoái cô nàng cứ ra ám hiệu với Tiêu tổng. Đến làm việc ở đây cũng là vì anh ấy. Vậy mà Tiêu tổng cũng chẳng thèm để ý đến. Mọi người đều nói mắt anh ấy mọc trên đầu, haizzz... ai mà ngờ chứ? Thực ra yêu cầu của Tiêu tổng quá đơn giản...”

“ Ồi trời, bà cô tôi ơi, tôi xin cô, đừng vòng vo tam quốc nữa, nói nhanh đi!”

“Suyt, bé mồm thôi, tớ bảo cho cậu biết... Thực ra, cô ta viết thư tình cho Tiêu Đại boss đấy...”

“Cái phương thức nhà quê ấy... Sở thích của Tiêu Đại boss đúng là... đặc biệt”.

Thỏ trắng cứng đờ tại chỗ, đồng nghiệp đi lâu rồi mới giật mình sức tỉnh.

Thư ... tình, cô viết thư tình cho Tiêu Đại boss khi nào? Hơn nữa, dựa vào sự thực méo mó nào àm bảo cô theo đuổi Tiêu Đại boss, rõ ràng là... Tiêu Đại boss cứ từng bước từng bước, nuốt trọn mình từng chút từng chút một mà.

Cô oan uổng quá...

Quan trọng nhất là, về chuyện thư tình, rõ ràng là cái có để thổ trắng và Tiêu Dật che mắt gia đình, tại sao người trong công ty ai cũng biết?

Rốt cuộc là ai đã tung tin đồn bậy ???

Buổi chiều thổ trắng suy đi nghĩ lại, khéo léo tìm em Lâm để nghe ngóng tình hình, mới vòng vo tam quốc chưa kịp nói vào ý chính thì em Lâm đã nhảy ngay vào chặn họng cô.

Em Lâm phòng hành chính: Nặc Nặc, hê hê, dạo này tớ nghe một số chuyện liên quan đến cậu...

Nặc Nặc vô vị: Gì cơ?

Em Lâm phòng hành chính: Đừng vờ vịt nữa, bây giờ công ty ai mà chả biết, cậu đã viết thư tình cho Tiêu Đại boss.

Nặc Nặc tròn mắt, co chặt nắm đấm, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Buổi trưa nay cô mới nghe đồng nghiệp nói chuyện trong vườn hoa, cứ nghĩ lời đồn chỉ lan truyền trong một bộ phận nhỏ, nhưng nghe ý tứ em Lâm thì...

Tuy mấy tháng nay Tiêu Đại boss và thổ trắng cứ giấu giấu giếm giếm, nhưng cứ lấy cớ hộ này, rồi buổi trưa cũng trốn trong văn phòng chơi game này, tối nào cũng đưa đón nhau, tình yêu của họ cứ thế mà phơi bày.

Nhưng thư tình rồi theo đuổi bạn trai gì đó, cũng quá đáng thật!!! Hoàn toàn hủy diệt danh dự trong sáng của thổ trắng cô rồi, sao cô lại mất dầy mày dạn đi viết thư tình cho Tiêu Đại boss chứ? Mà bây giờ còn khiến tất cả mọi người trong văn phòng biết hết không thừa một ai... Chẳng trách mấy hôm nay đến tầng ba chơi, ánh mắt các cô nàng trong phòng mỹ thuật cứ kỳ quặc thế nào ấy.

Ồi trời đất ơi...

Nặc Nặc ngất, đầu đập vào bàn không biết đau, mãi rồi mới trả lời em Lâm một câu.

Nặc Nặc vô vị: Rốt cuộc là ai tung tin!

Em Lâm sững sờ một lúc mới trả lời. Có lẽ bị thổ trắng đang muốn cắn người làm cho khiếp đảm

Em Lâm phòng hành chính: (Toát cả mồ hôi) Là chú Hải

Nặc Nặc vô vị: HOHO, em Lâm đừng sợ, tớ sẽ không làm gì kẻ gây họa đâu, cậu không cần che dấu cho anh ta (cô ta), mau nói tớ biết rốt cuộc là ai?

Em Lâm phòng hành chính: Thật là chú Hải mà!

Nặc Nặc vô vị: Lừa đảo! =__=

Chú Hải là trưởng bối, xưa nay không đùa giỡn với mọi người, không buôn chuyện, tóm lại là ấn tượng “ít nói ít cười”. Tuy hơi lầm lì một tí nhưng cũng vì “mặt sắt vô tư” nên các huynh đệ mới phục, trong công ty trên dưới đều kính trọng chú Hải, bởi thế có đánh chết Nặc Nặc cũng không tin chú Hải tung tin đồn như thế.

Em Lâm thấy Nặc Nặc không tin mình thì không nhịn nổi nữa, lại nói cho thổ trắng biết một đại bí mật vũ trụ siêu cấp vô địch, “Nặc Nặc cậu vẫn không biết hả? Chú Hải thực ra là họ hàng xa của Tiêu tổng, nên anh ấy mới yên tâm giao vị trí quan trọng như thế cho chú ấy quản lý”.

“Cậu nghĩ thử xem, chú Hải đã lớn tuổi, chưa bao giờ chơi game, đến RPG là gì cũng không biết mà được vời đến làm trưởng hạng mục, cậu không thấy kì quặc à? Ồi... Tớ thấy quan hệ của cậu và Tiêu Đại boss đặc biệt nên mới nói cho cậu biết bí mật này đó, đừng có bán đứng tớ trước mặt anh ấy nhé!”

Nặc Nặc chớp mắt, ngón tay thon dài khựng lại rồi gõ một hàng chữ, “Vậy thì có liên quan gì đến chuyện chú Hải tung tin đồn?”

Em Lâm: “Nghe nói chuyện viết thư tình là do bố Tiêu tổng kể cho chú Hải, nên chú Hải mới biết! Hê hê, cậu là người trong cuộc, chắc hiểu rõ hơn tớ nhỉ?”

Thỏ trắng cắn môi,nhìn trời!

Chuyện thư tình thực sự chỉ có ông bà Tiêu biết, hai ông bà sẽ không chạy đến công ty tung hê với nhân viên chuyện này. Còn như em Lâm nói, chú Hải và Tiêu tổng là bà con xa, thế chú ấy chắc chắn quen với bác trai...

Hình như... công ty nếu có dính dáng đến bác Tiêu... thì cũng chẳng mấy ai làm được việc đó thật ...

Chẳng lẽ... là chú Hải thật sao?

Thỏ trắng gần đây... rất – là – buồn – bực.

“Tin đồn thư tình” tuy không ảnh hưởng đến công việc, cũng chẳng ai dám lao đến trước mặt phu nhân tổng giám đốc để buôn chuyện, to gan chắt vẩn,”Bức thư tình đó cô viết như thế nào vậy? Chỉ tôi viết với!” Nhưng dù là thế Nặc Nặc vẫn có phần hoảng loạn.

Ánh mắt kì lạ của đồng nghiệp, vẻ mặt ý tứ sâu xa, và cả những giọng điệu e ngại dè dặt...Hơn tuần nay, Nặc Nặc cảm thấy vô cùng... vô cùng thiếu tự nhiên. Muốn tìm Tiêu Đại boss để bàn bạc lại thấy quá ủy mị, còn mình cô thì lại không tài nào ngăn chặn lời đồn được.

Nặc Nặc nghĩ ngợi mãi, cảm thấy muốn cởi nút thắt thì phải tìm người thắt nút, cách tốt nhất là tìm đầu mối đã tung tin đồn, sau đó bịt đầu mối, như thế tức khắc sẽ không còn ai nói ra nói vào nữa.

Nhưng, cứ nhớ đến chú Hải kiêm nghi phạm, Nặc Nặc lại chùn bước.>O<

Thỏ trắng thừa nhận một cách nhất gan rằng, mình thực sự... hơi sợ chú Hải. Là trưởng bối, ông xưa nay rất kiệm lời, chỉ cần ai đó đụng đến nguyên tắc là ông có thể mặt không biểu cảm tranh luận với đối phương ba ngày ba đêm vẫn không biết mệt, là trưởng hạng mục, ông càng mặt sắt vô tư, đến sếp đại nhân gặp tai nạn xe mà ông cũng trừ tiền như thường.

Woa~Một nguyên lão như thế, ai dám đương đầu?

Thế là, Nặc Nặc tự an ủi mình một cách lừa mình – lừa người rằng: không sao không sao, các đồng nghiệp vốn rảnh rỗi, đợi tìm ra chủ nhân scandal mới là bọn họ sẽ quên mình ngay thôi.>__<

Nhưng đúng lúc Nặc Nặc nhốt mình vào mai rùa tự trị liệu vết thương, thì chú Hải đã tự tìm đến.

Hôm ấy Pink Baby họp xong, thỏ trắng là người ký hợp đồng muộn nhất, theo lệ phải ở lại dọn dẹp tàn cuộc. Đang chỉnh lý tài liệu thì nghe phía sau có tiếng gọi trầm trầm, “Hứa Nặc Nặc”

Nặc Nặc run tay, suýt nữa làm rơi tài liệu xuống đất. Vào công ty mấy tháng rồi, thỏ trắng hoạt bát phóng khoáng đã thân thuộc với mọi đồng nghiệp tầng mười bảy, mà với cách gọi đùa giỡn của các sư huynh đệ là” Tiểu Nặc Nặc”, không thì cũng là “Hứa Nặc”, người gọi cả tên lẫn họ cô ra, hình như... chỉ có một người...

Nặc Nặc vất vả quay lại, khoe môi nhưn một nụ cười thảm hơn là khóc,” Chú Hải, chú vẫn chưa đi ă?”

Chú Hải gật đầu,vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế ,” Chúng ta nói chuyện”

Nghe thế, tim Nặc Nặc “ cạch” một tiếng, cả người cô run lên.

Đạo này mình rất ngoan, không đến muộn cũng chẳng về sớm, càng không cúp việc, công việc đều hoàn thành đúng thời hạn, chú Hải muốn nói gì với mình đây? Dù trong lòng đấu tranh rất dữ dội, Nặc Nặc vẫn “ồ” một tiếng đáp lại, mềm nhũn chân ngồi xuống.

Chú Hải đẩy đẩy gọng kính vuông vắn, nói thẳng,” Lúc nãy họp, cháu cứ nhìn chú mãi”

Nặc Nặc bỗng dưng nghe chú Hải thốt ra một câu như thế thì sững người, gục đầu ủ rũ.

Từ nhỏ cô đã là đứa thẳng ruột ngựa, trong lòng có chuyện gì đều trưng ra trên mặt. Thế nên tuy không có gan tìm chú Hải thẳng thắn hỏi về tin đồn kia, nhưng mấy hôm nay trong lòng vẫn tính toán, nên khi nhìn thấy chú Hải thì vẫn liếc nhìn thêm cái nữa, muốn tìm ra chút dấu vết gì đó.

Đúng là, mình không làm thám tử được, lộ liễu quá!

Chú Hải thấy thế vẫn khoằm mặt xuống,” Không chỉ hôm nay, chú phát hiện đã hơn một tuần nay, cháu cứ bất giác nhìn sang chú, có vấn đề gì không?”

{{{(>_<)}}}

Nặc Nặc à, bây giờ phải giải thích sao đây? Chẳng lẽ hỏi thẳng: Chú có nói chuyện thư tình của cháu cho người khác biết không?

Nặc Nặc nghiêng rằng, cổ lấy dũng khí ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt nghiêm túc của chú Hải, vô văn run rẩy lắc đầu,” Không có gì ạ”

Đôi mắt sau cặp kính của chú Hải lấp lánh, bình thản, “Có phải là vì lời đồn trong công ty gần đây?”

Nặc Nặc nghe thấy thế thì ngẩng phắt đầu lên khoát tay liên tục,” Không phải ạ không phải ạ ! Tuy gần đây cháu rất khổ sở vì tin đồn trong công ty, cũng có người nói... nói, là do chú Hải tung tin. Nhưng cháu tuyệt đối không tin, chú Hải là người thế nào, cháu biết rõ mà...”

Nặc Nặc vừa nói vừa nổi da gà toàn thân, Hứa Nặc, bạn có thể giả tạo hơn tí nữa không?=_=

Thở một hơi, thở trắng tiếp tục,” Chú Hải cứ yên tâm, cháu sẽ không tin lời họ nói...”

Chưa nói dứt, chú Hải đã đánh phủ đầu ngay, trầm tĩnh lắc đầu, “Không, cháu có thể tin. Những chuyện đó thực sự là do chú nói ra đấy”.

“ ... ”

Trong tích tắc, Nặc Nặc cứng đờ người trên ghế, cúp điện!!!

Buổi tối, Tiêu Đại boss tiếp đãi khách hàng, Nặc Nặc ở nhà buồn chán nên cùng cô bạn thân là Tô Tổ kết đội lại, chơi ”Hoàng Diễm”. Kết quả vì Nặc Nặc sai lầm, đội ngũ các game thủ trung bình cấp sáu mươi suýt bị tiêu diệt bởi phụ bản game cấp sáu.

Hơn nữa bị kịch nhất là, Nặc Nặc còn nhặt nhầm trang bị.

Thì ra, hệ thống game “Hoàng Diễm” quy định, mấy người cùng hợp đồng, nếu nhặt được trang bị hoặc vật liệu cao cấp, hệ thống sẽ tự động sinh ra ba lựa chọn: nhu cầu/phân phối/ từ bỏ. “Nhu cầu” tức là bản thân rất có nhu cầu với thứ đó, rất tham lam... “Phân phối” tức là phụ thuộc hệ thống phân phát cho mình thứ gì thì dùng thứ đó, còn “từ bỏ” không nói cũng biết, tức là mình không cần thứ này.

Nặc Nặc và Tô Tổ đã qua cấp nhặt những loại trang bị đó từ lâu, nhưng khi hai người rảnh rồi buồn chán quá, lại tập hợp hai game thủ cấp sáu mươi. Một game thủ nào đó lúc vào phụ bản game đã nói rõ, mình vào đây là vì trang bị. Kết quả bị kịch Nặc Nặc lơ đãng thế nào mà sau khi đánh xong Đại boss, ầm nhầm nút và đã nhặt luôn trang bị.>O<

Đội nhóm Yêu Yêu Trà:.....

Đội nhóm Tổ Tổ ăn thịt:.

Đội nhóm Gấu cà phê: Khỉ thật, cậu cấp 85 mà còn đòi trang bị cấp 60 của bọn này?

Đội nhóm Nặc Nặc vô vị: (toát mồ hôi) Xin lỗi, xin lỗi, tớ ầm nhầm nút, tớ chuyển cho cậu được không?

Đội nhóm Yêu Yêu Trà:.....

Đội nhóm Gấu cà phê: Khỉ thật, bà mẹ tôi ơi, cậu chơi tôi đấy hả? Cậu đừng bảo tôi là cấp 80 mà không biết chuyện đồ đã vào túi thì không bao giờ lấy ra được nhé.

Đội nhóm Tổ Tổ ăn thịt: Bạn gì đó ơi, thật ra ngoài gõ dấu ba chấm, có thể nói gì đó mà.

Đội nhóm Gấu cà phê: Tao XX này XX, này đi chết đi XX!!!

Hệ thống: Gấu cà phê đã bị đá ra khỏi đội, Yêu Yêu Trà bị đá ra khỏi đội.

Nặc Nặc hơi chớp mắt, đã thấy trong rừng lá phong tuyệt mỹ, chỉ còn lại mình và Tổ Tổ, đương nhiên, còn có thi thể tuyệt mỹ của Đại boss.

Đội nhóm Nặc Nặc vô vị:Ủa? Hai người kia đâu?

Đội nhóm Tổ Tổ ăn thịt: Bị tớ đá đi rồi, tớ sợ càng mắng thì càng khó nghe, nhưng Nặc Nặc à, rốt cuộc cậu đang làm cái gì thế hả?

Đội nhóm Nặc Nặc vô vị: Hu hu, xin lỗi mà, tớ có hơi lơ đãng.>_<

Đội nhóm Tổ Tổ ăn thịt: Gì chứ, bây giờ có phải cậu đã quá ỷ lại vào Boss đại nhân nhà cậu rồi không? Anh ấy không online thì cậu hoàn toàn mất hồn!

Nặc Nặc định gõ lời xin lỗi, thấy Tổ Tổ nói thế thì ngón tay vốn đang lướt như bay trên bàn phím bỗng khựng lại, cô khẽ thở dài.

Không phải thế...

Điều khiến cô mất hồn thực sự, không phải vì Tiêu Đại boss không online, mà tại ban ngày trong phòng họp, những lời chú Hải đã nói...

Nặc Nặc túm tóc, vương mắt ing~

Chú Hải thẳng thắn thừa nhận tội lỗi rồi, không đợi Nặc Nặc phản ứng đã nhếch môi, hỏi liên tục, "Như thế đã không chịu nổi rồi à?"

"Ồ?" Chú Hải có ý gì?

Chú Hải không hề kiêng kỵ," Hứa Nặc, nghe nói lúc đầu Tiêu tổng bảo cháu rời công ty, cháu đã lấy việc từ hôn ra làm điều kiện mà cự tuyệt"

Nặc Nặc cắn môi, trái tim bé nhỏ đập thành thịch. Chuyện mình bị Đại boss đuổi khỏi Kiều Dục, chắc các lãnh đạo cấp cao đều biết? Nhưng vì ngại thần uy của Tiêu Đại boss nên có lẽ những người dám chất vấn thẳng thắn tại sao chuyện đuổi việc ấy lại qua đi trong thầm lặng cũng chỉ có chú Hải mà thôi.

"Đạ" Nặc Nặc hít thật sâu, nói," Công việc là công việc, tình cảm là tình cảm. Cháu thích công việc này, có thể vẫn được đảm nhận nó, ở lại đây thì không có gì sai chứ ạ?"

"Đương nhiên không sai, nhưng cháu suy nghĩ quá nông cạn. Hôm nay chỉ một bức thư tình đơn giản thế thôi mà đã khiến công ty bàn tán không ngớt, sau này cháu ở đây, những lời đồn như thế sẽ càng nhiều hơn".

"Cháu có nghĩ là sau này ở công ty phải sống thế nào với đồng nghiệp không? Cấp trên vì thân phận đặc biệt của cháu mà rất nhiều nhiệm vụ không thể truyền đạt lại, thậm chí khi cháu làm gì sai cũng bắt buộc phải suy xét xem nên khéo léo nói thế nào, như vậy sẽ giảm hiệu suất công việc. Vì cháu là phu nhân tổng giám đốc tương lai, đồng nghiệp sẽ xa cách cháu. Thêm nữa, cháu và Tiêu tổng ngày nào cũng ra vào cùng nhau, chắc chắn sẽ còn bị nói dài dài..."

Dừng một lúc, chú Hải đẩy gọng kính," Chuyện lần này có phải cháu luôn tự an ủi rằng chỉ cần đồng nghiệp có chủ đề mới sẽ quên cháu ngay? Không, chú có thể nói rằng, họ sẽ mãi mãi nhớ đến cháu, ma chủ đề sau này, chắc cũng chỉ xoay quanh cháu và Tiêu tổng thôi, chẳng hạn... hai người buổi trưa làm gì trong văn phòng , cháu thấy thế nào?

.....

Ngón tay Nặc Nặc bay nhảy, kể tóm tắt lại cho Tổ Tổ nghe, sau đó đánh câu cuối có ý thăm dò, "Chuyện này cậu nghĩ sao?"

Cái gọi là người trong cuộc thì tối mà kẻ đứng ngoài thì sáng, Nặc Nặc hiện giờ, thực sự đã có phần không phân biệt rõ đúng sai rồi.

Một mặt thực sự không nỡ xa các đồng nghiệp và công việc này, mặt khác tỏ trắng bắt đầu lung lay ý chí, cảm thấy chú Hải nói rất có lý. Thực sự, hình như chỉ cần một ngày mình còn ở đây, công ty sẽ vẫn đồn đại, hơn nữa từ khi bắt đầu quan hệ với Tiêu Đại boss, sắc mặt ông chú dung tục cũng càng ngày khó coi.

Trước kia ông ta luôn chỉ trỏ sai khiến mình, cảm thấy chỗ nào sai thì chỉ thẳng ra, nhưng giờ lại ngại, cứ muốn tìm cách diễn đạt khéo léo, lời nói đầu của ông ta Nặc Nặc đã thuộc lầu lầu,” Suy nghĩ này rất tốt rất có sáng tạo, nhưng...”

Nặc Nặc thừa nhận, ông chú dung tục bị xử lý, cá nhân cô rất khoái trá, nhưng công bằng thì cô cũng hiểu cứ thế này cũng không nên. Lãnh đạo không chỉ huy được thuộc cấp, thì kết quả sẽ là thuộc cấp đắc chí, hiệu suất làm việc giảm hẳn, đồng nghiệp khác cũng sẽ khó chịu vì sự bất công ấy.

Mà quan trọng nhất là, bây giờ chẳng ai buồn chuyện với cô nữa!

Trước kia, Nặc Nặc rảnh rỗi hay chạy đến tầng ba “buôn” chuyện với các cô nàng phòng mỹ thuật, nào là quần sự phòng nào có gì mờ ám với ai đó, rồi ai thích được nịnh nọt, ai vào được công ty nhờ quan hệ, các loại tin đồn v.v... những vấn đề có lợi cho việc tiêu hóa cơm trưa biết bao, bây giờ đã mất hết cả.

Tuy chưa đến mức mọi người phải tránh né cô như trốn dịch bệnh, nhưng cô thực sự cảm nhận được sự thay đổi của họ, thậm chí đang nghe rõ từ xa tiếng cười đùa của phòng mỹ thuật, nhưng khi cô đến gần thì mọi người đều cầm khẩu. Cảm giác ấy rất không tốt, nên dần dần, Nặc Nặc cũng không mấy khi đến phòng mỹ thuật nữa.

Nặc Nặc thở dài, than vãn mọi chuyện cho Tổ Tổ nghe, bên kia im lặng một lúc rồi bắt đầu có ý kiến.

Đội nhóm Tổ Tổ ăn thịt: Cưng, thực sự ấy, tớ luôn thấy cậu không thích hợp với Kiều Dực lắm.

Đội nhóm Tổ Tổ ăn thịt: Trước kia vì cậu quá kiên trì, thậm chí từ bỏ cơ hội kết hôn để giữ công việc này, tớ cũng không tiện nói. Nếu giờ cậu đã sáng mắt ra rồi thì tớ nói vậy, cậu cũng nên lo nghĩ cho boss đại nhân nhà cậu rồi đấy.

Đội nhóm Nặc Nặc vô vị: Lo nghĩ cho anh ấy? Là sao?

Đội nhóm Tổ Tổ ăn thịt: Haizz... Cậu đúng là ngốc quá, thử nghĩ đến tớ và ông quý nhà tớ đi, chúng tớ chẳng phải là ví dụ tốt nhất à?

Tổ Tổ và anh chàng làm lý của cô nàng vốn cũng là đồng nghiệp. Khác nhau là, công ty của Tổ Tổ là một viện thẩm mỹ chuyên phục vụ giới nữ, 90 phần trăm là nhân viên nữ. Hai người sau khi có quan hệ, vì chồng Tổ Tổ luôn đùa cợt với các đồng nghiệp nữ trong công ty mà hai vợ chồng cứ cãi nhau, ghen tuông suốt ngày.

Cuối cùng, đã đến mức cãi nhau vô cớ, chỉ cần chồng cô nàng nói chuyện với đồng nghiệp nữ là cô về nhà làm ầm lên. Bạn bè đôi bên cũng khuyên nhủ mãi, có điều Tổ Tổ lại tỏ vẻ: thực ra mình cũng hiểu mình vô lý, nhưng nếu chồng mình nói cười với những cô gái khác trước mặt mình mà mình không có cảm giác, thì chứng tỏ mình không yêu anh ta nữa.

Rất cuộc, sự việc đã đặt dấu chấm mỹ mãn bằng việc Tổ Tổ xin nghỉ việc. Bây giờ hai người làm hai nơi, tật ghen tuông của Tổ Tổ cũng bớt dần, cô tự châm biếm mình là “không thấy thì không phiền”

Phía bên kia, Tổ Tổ lại gõ một câu.

Đội nhóm Tổ Tổ ăn thịt: Tỉnh cảm là ích kỉ, nếu là cậu, thấy Tiêu Đại boss cười đùa với nữ đồng nghiệp, cậu cũng sẽ không chịu nổi.

Một câu đã thức tỉnh con người.

Thở trắng chột tỉnh ngộ, Tiêu Đại boss hiện giờ đang ở trong hoàn cảnh đau khổ khó khăn biết bao, giờ phút này cũng phải chịu đựng cảnh bạn gái làm việc giữa một bầy sói dữ, hơn nữa đôi lúc còn có người đùa bốn lần dạy hư cô. Hừm... nếu đổi lại là cô cũng sẽ không chịu nổi.

Nặc Nặc co nắm tay, nhưng vẫn cố kiên trì.

Đội nhóm Nặc Nặc vô vị: Nhưng, công việc tốt thế mà rồi từ bỏ, tớ vẫn thấy không cam tâm.

Đội nhóm Tổ Tổ ăn thịt: Haizz, thế mới bảo phụ nữ đang yêu thì không đầu óc mà.Boss đại nhân nhà cậu chỉ nói cậu thôi việc, có bảo không cho cậu tìm việc khác đâu?

Đội nhóm Tổ Tổ ăn thịt: Tổ thấy anh ấy cũng thoáng đấy chứ, cậu cứ nói với anh ấy, chắc chắn sẽ cho cậu tìm việc khác làm mà.

Đội nhóm Nặc Nặc vô vị: Nhưng tìm đâu ra một công việc phúc lợi tốt, tiền lương khá, không khí làm việc thoải mái như thế chứ?

Nặc Nặc vừa nói xong, hệ thống “ding” một tiếng, thông báo:

Hệ thống: Các vị game thủ chú ý,”Hoàng Diễm 2” chuẩn bị đi vào khai thác, hiện giờ chúng tôi rất mong các bạn có tâm huyết hãy gia nhập đội ngũ chúng tôi, cụ thể xin xem trên diễn đàn trang chủ.

Tổ Tổ cười gian,”Công việc đó chẳng đã đến rồi sao?”

15. Chương 15

CHƯƠNG 15: TƯƠNG KẾ TỰ TỰU KẾ.

Loại động vật như đàn ông, đúng là hết cứu nổi rồi.

Buổi chiều đầu tháng chín không có nắng, bên ngoài đang lác đác mưa.

“Ừm... Bây giờ em xin rút lại những câu nói xấu về ông chú dung tục, Tiêu Đại boss anh mắt nhìn thật thấu đáo, tuy Lan Tuấn Ngạn có nhiều ý kiến em không chấp nhận được, nhưng về game thiếu nữ yêu đương thì ông ta quả thật là có kinh nghiệm, trong một thời gian ngắn mà cho ra đời game rất nhanh”. Nặc Nặc bò lăn trên ghế sofa, vừa nhìn Tiêu Đại boss ung dung chơi “Thực vật đại chiến cương thi”, vừa lật tạp chí lảm nhảm nói.

Vì trời mưa nên hoạt động đi dạo sau bữa cơm của nặc Nặc đành hủy bỏ, bị Tiêu Đại boss bắt cóc đến văn phòng làm việc.

Tiêu Dật không phát biểu gì trước những lời Nặc Nặc nói, thỏ trắng lật người lại, tiếp tục lảm nhảm,” Thực ra em thấy game lần này nên thêm chút gì đó để bán, hay cái gì mờ ám nhỉ. Vừa hay lần này nhân vật nam khá nhiều, nếu giữa nam với nam có gì đó thì nhất định sẽ thu hút thêm một số nữ game thủ nữa...”

Nặc Nặc nói xong, mắt sáng rỡ nhảy lên,” Hiện giờ thị trường hủ nữ (chỉ những cô gái thích mối tình boy x boy) lớn mạnh như thế, nếu Kiều Dực chiếm được thị trường này thì sau này sẽ làm một game chuyên về hậu cung nam sắc cũng tuyệt! Chắc chắn sẽ được hoan nghênh! Anh bảo có đúng không, Tiêu tổng?”

Thỏ trắng hí hửng báo cáo sáng kiến của mình, mong Tiêu Dật gật đầu là sẽ viết kế hoạch ngay, nhưng Tiêu Dật ngồi trước máy tính không hề động đậy, bóp cằm quan sát tình trạng đánh nhau trong game mình.

Nặc Nặc hơi bực bội,” Anh có nghe em nói gì không đấy?”

“Ừ” Tiêu Đại boss trồng một cây hoa hướng dương rồi mới hờ hững đáp,” Giờ nghỉ trưa không bàn đến công việc”.-_-|||

“Còn nữa, nếu em có sáng kiến thì nên báo cho Lan Tuấn Ngạn, chứ không phải anh. Hành vi này của em, gọi là báo cáo vượt cấp”.

-_-#

Nặc Nặc gườm gườm, nghiêng răng trả thù,” Tốt thôi, nếu bây giờ là giờ nghỉ trưa thì em cũng có quyền tự do nghỉ ngơi phải không? Em đi đây”.

Dứt lời, Nặc Nặc bỏ ra ngoài nhưng lại bị Tiêu Đại boss kéo phắt vào lòng, bắt đầu “gặm nhấm” rất thuần thực... Chiếc ghế không chịu nổi trọng lượng hai người nên kêu ken két, bắt đầu rung lên dữ dội.

Nặc Nặc giật thót mình, sợ cả hai ngã nhào xuống đất nên không dám chống cự, ngoan ngoãn ngồi trên đùi anh sói, để mặc anh gặm nhấm, nhưng lý trí còn sót lại mách bảo cô: Cửa văn phòng chưa khóa.

Vì câu nhắc nhở của chú Hải,” Hai người trưa nào cũng ở trong văn phòng làm gì”, Nặc Nặc hôm nay khi vào văn phòng đã cố ý không khóa cửa, vì muốn báo cho mọi người biết cô và Tiêu Đại boss rất trong sáng, nhưng...

Theo lệ thường thì chẳng có ai gan tới nỗi không gõ cửa mà xông vào tổ của Tiêu Đại boss, nhưng trái tim bé nhỏ của Nặc Nặc vẫn không chịu đựng nổi, cứ đập thình thịch liên hồi, như muốn nhảy ra ngoài.

Phải mấy phút sau Tiêu Đại boss mới quyền luyến buông thỏ trắng ra, hai tay vẫn ngang ngược vòng quanh eo cô. Hơi thở nóng ẩm phả và hõm cổ Nặc Nặc, ngứa ngứa, thỏ trắng bất giác rúc vào lòng Tiêu Đại boss để trốn, gương mặt càng lúc càng đỏ bừng.

Ừm... không biết có phải là do ảo giác hay không mà Nặc Nặc gần đây cứ cảm thấy Tiêu Đại boss ... ham muốn... cái đó không thỏa mãn. Đưa cô về nhà, trước khi xuống xe phải hôn, xem phim cũng hôn, bây giờ đến giờ nghỉ trưa cũng không buông tha nữa.>_<

Hơn nữa lần nào cũng không chỉ đụng chạm thông thường, mà phải xâm nhập sâu hơn và dai dẳng hơn, phải đến khi tạm thỏa mãn rồi mới chịu buông cô ra một cách tiếc nuối, lần nào hôn xong ánh mắt cũng tỏ vẻ “không đủ”. Khụ khụ... thế mới nói, đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới mà? Ngay cả Tiêu Đại boss anh minh thần vũ cũng... liệu anh có...

Dừng lại, dừng lại!!!

Nặc Nặc lắc đầu cất lực, đá văng suy nghĩ kinh dị đó ra, đôi môi Tiêu Đại boss lại mềm mại dịu dàng đậu xuống, quần quýt hồi lâu mới nói,” Mấy hôm nữa là đến sinh nhật anh, em định tặng gì?Hả?”

Thỏ trắng nhìn trời, đúng là câu hỏi khó đầu tiên trong đời.

Ồ, nếu là người khác thì mình đã cắt ngang,”Anh muốn gì” rồi, nhưng đối tượng lại là Tiêu Đại boss, không cần nghĩ cũng biết câu trả lời của anh sẽ là “Em”

Nặc Nặc bối rối, cuối cùng cố trấn tĩnh,” Đó là bí mật, đến lúc đó anh sẽ biết.=_=”

Tiêu Đại boss nghe câu đó xong ra sức ôm Nặc Nặc chặt hơn, giọng anh trầm trầm vờn quanh tai, vô cùng quyến rũ,” Nhà bên Thủy Nguyệt Uyển sắp sửa xong rồi, Nặc Nặc, hôm sinh nhật anh mời bác trai bác gái cũng đến, sau đó, em dọn đến đó nhé...”

Nặc Nặc mềm nhũn người trong lòng Tiêu Đại, không thể động cựa, trong tích tắc đầu óc chưa phản ứng kịp.

Mời bố mẹ đến, hai bên gia đình gặp mặt.

Sau đó mình dọn đến ở trong căn nhà tân hôn mà Tiêu Đại boss đã chuẩn bị xong.

Từ đó bắt đầu thế giới hai người tương thân tương ái...

Tiêu Đại boss đang cầu hôn theo cách khác ư?

“Hừm...”, Thỏ trắng e thẹn nhìn trời,” Nhưng như thế liệu có nhanh quá không?”

“Nhanh ư?” Tiêu Đại boss chặn ngang,”Nhưng anh không đợi được nữa...”

o(>_<)o

Nặc Nặc cực hiểu lời Tiêu Đại boss chưa nói hết: Anh đã không đợi nổi để ăn em nhanh nhanh...

Loại động vật như đàn ông, đúng là không chịu nổi rồi.

Nặc Nặc vừa ra khỏi văn phòng của Tiêu Đại boss, thì gặp ngay Mạc Tử Uyên.

Nặc Nặc sững người, suy nghĩ đầu tiên là: Tử Uyên sư huynh đứng ở cửa đã bao lâu rồi? Có nghe thấy.... khụ khụ. ... có nghe thấy những gì không nên nghe không?

Tuy nghĩ thế nhưng Nặc Nặc vẫn cố tỏ ra trấn tĩnh, cười cười,” Tử Uyên sư huynh”

Mạc sư huynh:”Ừ”

“Anh đến tìm Tiêu tổng bàn việc ạ?”

“Ừ”

“Anh đợi lâu lắm rồi phải không?”

“Ừ”

Sau khi quan hệ của thổ trắng và Tiêu Dật được công khai, Mạc Tử Uyên luôn sử dụng phương pháp phi bạo lực – bất hợp tác với cô, Nặc Nặc bắt chuyện một lúc lâu, thấy đối phương thờ ơ thì cũng thấy vô vị, cười cười rồi quay người bỏ đi. Mới đi được vài bước đã nghe Mạc sư huynh phía sau cất tiếng vẻ buồn rầu:

“Anh cứ tưởng em sẽ phản kháng”

Nặc Nặc thấy mi mắt giật giật, quay lại cười nhẹ, “Phản kháng là tự nhiên, có điều trước khi nghĩ ra kế hoạch em sẽ không manh động”.

“Phản kháng” của Mạc sư huynh có liên quan đến việc xảy ra cách đây hai ngày.

Sau khi trò chuyện với chú Hải xong, quyết tâm không rời Kiều Dục của Nặc Nặc đã hơi lung lay. Lại thêm Tổ Tổ bạn thân khuyên nhủ, thổ trắng gần như đã sắp hạ quyết tâm tìm một công việc mới, lại xảy ra một chuyện.

Hôm ấy, Nặc Nặc đang xem nội dung tuyển người trên trang chủ của “Hoàng Diễm” thì Mạc Tử Uyên bỗng buzz QQ của cô, cô vội nhìn sang thì Mạc sư huynh lại gửi cho cô một tập tin âm thanh.

Bất giác nhận tập tin rồi, Nặc Nặc đang chần chừ xem có nên hỏi là gì không, thì Mạc sư huynh đã gửi đến một câu ngắn gọn, “Tự nghe đi”

Tập tin gửi xong, Nặc Nặc đeo tai nghe vào, đó là băng ghi âm cuộc gọi hạng mục. Cuộc họp công ty thường xuyên thảo luận nhiều vấn đề, nên để tránh biên bản họp bị lộ ra ngoài, thỉnh thoảng cũng ghi âm lại để đề phòng, đó là chuyện rất bình thường, Mạc sư huynh bảo cô nghe cái này để làm gì?

Nặc Nặc thấy lạ kì, rõ ràng cô đã không còn ở tổng tổ hạng mục “Kỳ Lân Sát” rồi, nghe ghi âm cuộc họp của họ làm gì nữa? Nặc Nặc đang định hỏi Mạc Tử Uyên thì trong đoạn ghi âm đột ngột xuất hiện giọng của Tiêu Đại boss.

“Tốt, cuộc họp kết thúc ở đây. Chú Hải ở lại một chút.”

“Rõ”

....

Ngón tay đang gõ phím của Nặc Nặc khựng lại, nghe giọng nói trong đó mỗi lúc một rõ hơn.

“Chú Hải, chuyện ấy thế nào rồi?”

“Đã ngừng bài với cô Hứa Nặc rồi, xem ra hình như cô đã hơi lung lay”

“Ừm, nếu tháng này cô ấy vẫn không xin nghỉ thì thực hành phương án hai, hiểu chứ ạ?”

“Được, có điều cô Hứa Nặc cũng là người thâm minh đại nghĩa, hôm qua nói tình nói nghĩa với cô ấy, chắc cô cũng đã rõ là ở lại công ty không phải kế lâu dài. Còn về vấn đề sau lời đồn thư tình thì...”

“Chú cứ ngầm nhắc nhở các quản sự phòng là được, để họ nhắc nhân viên của mình, miễn đừng nói bậy bạ là được”.

Nặc Nặc đeo microphone, đôi mày mỗi lúc một nhíu lại, lời đồn trong công ty, chú Hải bỗng làm thế v.v... mọi chuyện đều dính lại với nhau, phải rồi, lúc đầu sao không nghĩ ra, lời đồn truyền kinh dị như thế, Tiêu Đại boss sao lại không biết, biết rồi thì sao lại không nghĩ cách để giải quyết, thì ra...

Đáp án gần như đã nhảy ra, bên kia Mạc Tử Uyên đoán Nặc Nặc chắc đã nghe xong đoạn quan trọng, cũng gửi tin đến.

Mạc Tử Uyên: Hẹn xong, anh quên đoạn ghi âm, lát sau quay về lấy thì nghe như vậy, có lẽ sẽ hữu dụng với em.

Thực sự... rất hữu dụng, Nặc Nặc nhếch môi, sức tỉnh khỏi hồi ức, lại như sức nhớ đến gì đó mà hỏi Mạc tử Uyên:” Còn việc này em muốn hỏi Mạc sư huynh, khụ khụ... công ty chúng ta và game “Hoàng Diễm” có phải có quan hệ hợp tác gì đó không?”

Tiêu Đại boss muốn mình nghỉ việc, mà lại không tiện nói, nên hao tâm tổn trí thiết kế cái bẫy để mình lao vào, mà cùng lúc đó, công ty “Hoàng Diễm” cũng tuyển người, thật trùng hợp, lại liên tưởng đến Tiêu Đại boss chính là đệ nhất đại cao thủ “Phụng Diễm Cửu Thiên” trong “Hoàng Diễm”, Nặc Nặc cứ cảm thấy mọi thứ quá trùng hợp!

Mạc Tử Uyên nghe thế thì lắc đầu, “Không”

Nặc Nặc đang nghi ngờ thì Mạc sư huynh lại bổ sung, “Có điều Hoàng Diễm cũng là do một sư đệ trong trường bọn anh lập nên, anh nhớ là khi đó, quan hệ giữa anh ta và Tiêu Dật cũng rất tốt”.

Thở trắng như thông suốt hẳn ra, ừ... lần này thì hiểu rõ cả rồi. Tiêu Đại boss cũng từng nói,” Hoàng Diễm Cửu Thiên” kia là bạn cùng phòng với anh, liệu có phải sư đệ mà Mạc sư huynh nói là Đại boss của Hoàng Diễm không?

Lần tuyển người này, liệu có phải cũng là bàn cờ Tiêu Đại boss bày ra - cuộc thi tuyển chuẩn bị cho một mình cô? Ừ, rất tốt rất giỏi, nếu mình rơi vào bẫy mà vào công ty sáng chế Hoàng Diễm, Tiêu Đại boss không chỉ giải thoát được cảnh khốn khó hiện nay, mà còn có thể khống chế nhất cử nhất động của mình trong tay anh.

Tiêu Đại boss, anh thật quá đen tối.

Nặc Nặc vừa thầm tính cách xử lý Tiêu Đại boss, vừa nói,” Cảm ơn anh, Mạc sư huynh”.

Mạc Tử Uyên nhướn mày,” Không cần, tôi chỉ thấy có người phải được dạy dỗ thêm mà thôi”.

Nặc Nặc cười phì thành tiếng, tốt lắm, tốt lắm, ai kia đúng là phải được dạy dỗ thêm, việc lần này phải xử anh thế nào đây?

Thở trắng đảo đảo trông mắt đen trắng phân minh, bỗng có chủ ý: Lấy răng đối răng, miệng đối miệng thì thế nào nhỉ?

Kế hoạch của Nặc Nặc rất đơn giản, lấy gậy của công đập lưng ông.

Thực ra thì suy nghĩ của Tiêu Đại boss không sai tí nào. Với thân phận của Nặc Nặc hiện giờ, về công hay về tư thì rồi Kiều Dục cũng là tốt nhất. Nặc Nặc tự nhận mình vẫn là đứa trẻ không hiểu biết, Tiêu Đại boss chỉ cần nói chuyện nghiêm túc với cô, chắc cô sẽ không thể không nghe lời.

Nhưng ai kia cứ làm theo ý mình, âm mưu, thủ đoạn, còn thêm dặt với chú Hải để lừa mình. Đã thế thì Nặc Nặc sẽ tương kế tựu kế, Tiêu Đại boss chẳng phải đã sắp xếp hết cho mình rồi hay sao? Ok, anh muốn em đi phỏng vấn ở “Hoàng Diễm” thì em sẽ đi, sau đó sẽ ra về tràn đầy hy vọng, để mọi người ngỡ cô thật sự sẽ bỏ việc, lúc đó cô lại ngồi vững tựa núi Thái Sơn. Hừ hừ, đến lúc đó, Tiêu Đại boss anh làm gì được em?

Trong băng ghi âm chẳng đã nói còn có kế hoạch B đó thôi? Rất tốt, rất giỏi, Nặc Nặc đã nóng ruột muốn xem Tiêu Đại boss còn muốn chơi trò gì nữa.

Nhưng Nặc Nặc tính đi tính lại vẫn còn bỏ sót một chiều. Khi đi phỏng vấn ở “Hoàng Diễm” đã xảy ra một chuyện bất ngờ.

Hôm đó Nặc Nặc đã xin nghỉ phép nửa ngày với lý do bị cảm lạnh, sau đó đường hoàng đến Hoàng Diễm phỏng vấn vị trí kế hoạch kịch bản. Vừa ngồi xuống trước mặt người phỏng vấn, cô đã nghe người chủ khảo bên đó cao giọng gọi,”Nặc Nặc?”

Nặc Nặc nghe có người gọi tên mình thì hơi ngược lên, trong tích tắc một gương mặt đẹp vô cùng lọt vào mắt cô.

Giây sau, Nặc Nặc bắt giác đã có vẻ mặt O_O

Đó mới gọi là... oan gia ngõ hẹp!!!!

Cứ ngỡ cái người mà cả đời này sẽ không còn gặp lại nữa, thế mà...

Nặc Nặc đau khổ quá, nhưng ngại còn có hai phó chủ khảo khác cũng có mặt nên cố nhếch mép,” Nhiệm Thanh Hà, lâu quá không gặp”.

Nhiệm Thanh Hà, nhuộm cả dòng sông xanh, thanh lâm vân hà.

Nặc Nặc lần đầu thấy cái tên,” thanh lâm vân hà” đó đã không nhận được mà cười phì,”Thanh” là chỉ màu xanh trong bảy sắc cầu vồng,”vân hà” lại có nghĩa là mây rất dày, ba la và che lấp mặt trời như dòng sông vậy. Thời tiết như thế chẳng phải là sắp mưa hay sao? Sao lại có cầu vồng được? Người này chắc chắn học địa lý rất kém, ha ha!”

Phải, Nặc Nặc quen Nhiệm Thanh Hà vì anh ta trông phóng khoáng đẹp trai, và thấy thích cả nickname của anh ta trên mạng. Khụ khụ... hoặc nói chính xác, đó chính là ... bạn trai đầu của Nặc Nặc.

Khác với những mối tình đầu non nớt nhưng đẹp đẽ kiểu thanh mai trúc mã, hoặc ngồi cùng bàn... Nặc Nặc và Nhiệm Thanh Hà nói chính xác ra là, yêu nhau qua mạng .=_=_

Lúc Nặc Nặc học năm thứ nhất, đang thịnh hành một trò chơi 2D ảo tưởng – “Ma Cô Đảo”. Thở trắng nhất thời không chống cự nổi sức hấp dẫn của cảnh đáng yêu trong đó, trở thành thiếu nữ nghiện mạng. Cũng trong quãng thời gian ấy, Nặc Nặc gia nhập vào đội quân game thủ thành phố C như lẽ tất nhiên, rất tự nhiên mà quen biết với Nhiệm Lâm Vân Hà cùng thành phố, vì hai người đều là nam nữ độc thân, thế nên sau một hoạt động phụ thê rầm rộ đã kết hôn với nhau như lẽ tất nhiên.

Ban đầu Nặc Nặc cũng không nghĩ nhiều, chỉ là trò chơi thôi mà, có kết hôn hay không cũng chẳng sao, có thêm bạn bè mà thôi. Nhưng theo thể công kích mạnh mẽ với những lời lẽ ngọt ngào của Nhiệm Thanh Hà, Nặc Nặc không lâu sau đã rơi vào bẫy. mà điều khiến Nặc Nặc mê muội, còn có một nguyên nhân rất quan trọng.

Nhiệm Thanh Hà rất đẹp trai.

Lần đầu khi gặp Nhiệm Thanh Hà trong cuộc liên hoan các game thủ, Nặc Nặc đã định nghĩa chồng mình trong game thế này: đẹp trai, gian tà, hấp dẫn lòng người.

Khi đó, Tiểu Nặc Nặc vẫn còn trong giai đoạn thiếu nữ khờ khạo, chẳng có chút kháng cự nào với những anh chàng đẹp trai, đến các game thủ cùng gia tộc thấy Nhiệm Thanh Hà rồi cũng đùa cợt với Nặc Nặc,” Ôi, không ngờ Thanh Lâm Vân Hà lại đẹp trai đến thế, haizzz, biết thế thì tớ đã chọn anh ấy làm chồng rồi”.

Lúc đó, Nặc Nặc đỏ bừng mặt, thầm định sẵn nửa kia trong tương lai của mình.

Nhưng người ta đã nói đàn ông đẹp trai không đáng tin. Những người đàn ông khéo mồm càng chẳng ra gì. Mà ở Nhiệm Thanh Hà lại hội tụ cả hai điểm này vì vậy càng là cực phẩm trong cực phẩm. Mấy tháng sau, khi Nặc Nặc bỗng dưng bị một cô nàng hung thần ác hiểm chặn lại bên đường, mới biết mình đã là kẻ thứ ba vô tội không hay ho gì cho lắm.

Nhiệm Thanh Hà, đã có bạn gái.

Họ đã yêu nhau sáu năm.

Nhớ đến lần đầu khi trò chuyện trong game, Nhiệm Thanh Hà đã ai oán kêu than,” Tại sao các người đều có vợ mà mình tôi cứ độc thân hoài?”

Nhớ lại lần đầu gặp gỡ, Nhiệm Thanh Hà để lộ chiếc răng khểnh dễ thương, cười ranh mãnh hỏi,” Làm bạn gái ngoài đời của anh nhé?”

Lúc đó, Nặc Nặc thấy mình như đang ở trong mơ, mơ thấy một cơn ác mộng.

Đúng là tiểu thuyết đọc nhiều cũng hại lắm. Trong sách nói tình ảo chân thành gì gì đó, thế mà các anh đẹp trai đều là lừa gạt! Nặc Nặc nằm nhà khóc âm ỉ suốt ab ngày, sau đó lên game xóa ID, đổi số điện thoại, cắt đứt quan hệ với tên lừa đảo “Nhiệm Thanh Hà”

Xin đừng bao giờ tưởng rằng mối tình đầu cay đắng thê thảm như thế khiến Nặc Nặc khắc cốt ghi tâm. Thực tế, giờ đây khi quay lại nhìn mối tình ấy, cảm giác còn lại của Nặc Nặc chỉ còn lại hai chữ “buồn bực”

Lúc đầu sao mà ngốc thế, bị tên thiếu tăng lừa gạt cho thê thảm? Ôi, ngoài gương mặt ra, hẳn chẳng có chút học hàm, tiền tài cũng không. Amen, thật cảm tạ bạn gái anh ta đã thức tỉnh mình đúng lúc, cho mình một bài học quý báu, nếu không hôm nay mình không biết sẽ còn thảm đến đâu...

Đúng là hiện thực và tiểu thuyết mãi mãi có khoảng cách.

Không hề lạc hồn lạc phách, không sống đi chết lại, thỉnh thoảng bạn bè nhắc đến mối tình đầu bi thảm và đau khổ của mình, thở trắng đều viện cớ “ai mà chẳng có quá khứ nhảm nhí” nói qua loa cho xong chuyện.

Chuyện đã qua n năm, thở trắng lúc này đây lại gặp Nhiễm Thanh Hà đẹp trai chết người, nhìn cũng thấy kỳ cục. Nhưng hiển nhiên là đối phương không nghĩ thế.

Phỏng vấn kết thúc, Nhiễm Thanh Hà đại chủ khảo đã đích thân đưa Nặc Nặc xuống lầu, rồi lại sốt sắng vẫy xe cho cô, sau đó hỏi thăm tình hình gần đây, tỏ vẻ rất thân mật sau bao năm xa cách. Nặc Nặc tuy trong lòng còn buồn nôn hơn cả ăn phải kiến hôi, nhưng vì ngại nhiều người qua lại nên ậm ừ nói vài ba câu với anh ta.

Khó khăn lắm mới lên được taxi. Xe sắp sửa đi rồi, Nhiễm Thanh Hà đột ngột chồm đến cửa kính xe, cúi đầu nhìn với vẻ tình cảm dào dạt,” Nặc Nặc... mấy năm nay... anh luôn tìm kiếm em...”

Nặc Nặc đơ lưỡi, lần này vẻ mặt cô đã... không còn vẻ gì nữa.

Ông anh à... có cần Quỳnh Dao đến mức đó không?

Mấy năm không gặp, công lực của anh thật lợi hại, chỉ trong vòng nửa giờ trùng phùng mà đã đến mức nắm tay thật chặt - lệ chảy hai hàng rồi.

Thở trắng giật mình, bên kia Nhiễm Thanh Hà ngừng lại rồi nhếch môi cười khổ sở,” Thôi, không nói nữa. Dù sao sau này cũng sẽ có cơ hội. Nặc Nặc, chỉ cần em muốn, anh có thể hứa cho em một cơ hội vào Hoàng Diễm”.

“...”, Người không biết nhục, đúng là vô địch thiên hạ.

Nặc Nặc ngồi trên xe taxi, nhìn đối phương vẻ thản nhiên, thốt ra bốn chữ ngắn gọn,”Bác ơi, đi thôi”.

Buổi tối Nặc Nặc đến ăn ké cơm nhà Tiêu Đại boss. Ăn xong, ông bà Tiêu đã biết ý ra ngoài dạo bộ.

Tiêu Dật nhìn xung quanh không có ai thì thối háo sắc trời dậy. Với lý do “Ăn xong phải nghỉ ngơi, có ích cho tiêu hóa” nên ôm thở trắng về phòng. Nhưng cái việc “nghỉ ngơi” này là “nghỉ ngơi” thẳng lên giường rồi!=_=

Ôm ôm áp áp mãi một lúc sau, Tiêu Đại boss mới thở hỏn hển buông thở trắng ra,” Chuyện anh nói lần trước thế nào rồi?”

Nặc Nặc nhìn trời, làm ra vẻ hoang mang,” Chuyện gì ạ?”

Tiêu Đại boss cắn vành tai Nặc Nặc, nhướn mày,” Em nói xem?”

Là một người đàn ông bình thường, đối diện với người mình yêu, ai lại không muốn quần quýt ôm ấp. Nhưng quan niệm từ nhỏ đến lớn vẫn trói buộc Tiêu Dật, anh muốn giữ khoảnh khắc tuyệt vời nhất đến đêm tân hôn. Thế nên mới tạo dựng kế hoạch thôi việc, kết hôn, dọn đến nhà mới. Nhưng nếu một em thở trắng nào đó không biết điều, lý trí còn lại của anh cũng khó kiềm chế lắm.

Nặc Nặc cũng đổ mặt thờ dốc với Tiêu Đại boss, cố gắng vùng vẫy trong lòng anh, “Anh bảo mời bố mẹ em đến nhà anh chơi mà, phải không? Sao anh không đích thân đến nhà mời, thật là không có thành ý gì cả. Còn nữa, anh chưa bao giờ chính thức...”

Là... chưa bao giờ cầu hôn em chính thức, câu ấy Nặc Nặc mới nói một nửa, mặt đã đỏ bừng. Làm sao đây? Rõ ràng ở nhà đã luyện tập rất nhiều lần, nói nhất định phải xử lý Tiêu Đại boss, vậy mà vừa lâm trận, mình đã chùn chân rồi.

Bên này Nặc Nặc cắn môi chần chừ xem nên tiếp tục thế nào, bên kia Tiêu Đại boss chỉ thấy đôi mắt long lanh của thổ trắng nhìn mình, đôi môi đào mọng đỏ cứ mấp máy. Nuốt nước bọt, Tiêu Đại boss bắt giác gọi một tiếng khe khẽ, “Nặc Nặc” rồi không đợi cô trả lời anh đã cúi người đè xuống.

Những nụ hôn long trời lở đất phủ xuống, Nặc Nặc luống cuống chân tay, đến khi hít thở được không khí trong lành thì bắt giác rên lên một tiếng rất đáng yêu. Tiêu Đại boss đang hùng hực khí thế nghe vậy, chỉ thấy đầu óc “ùng” một tiếng, lúc này, mọi lý trí, đạo đức bó buộc, đều biến mất sạch sẽ.

Tiêu Dật chau mày, nhìn thổ trắng bên dưới vẫn đang do dự. Nên bẻ gãy xương ăn sống, hay nhấm nháp từ từ? Vốn nghĩ sẽ chịu đựng được, nhưng hình như lúc này... anh không thể đợi đến ngày đó.

Tiêu Dật khẽ hôn lên vầng trán của thổ trắng, như làm nũng và cũng như đang trưng cầu ý kiến, “Nặc Nặc, được không?”

Nặc Nặc không ngớt, tất nhiên hiểu ý Tiêu Dật, cô ngoảnh mặt sang bên, im lặng một lúc rồi nói khe khẽ, “Ngốc!”

Anh bảo thổ trắng phải trả lời thế nào chứ?

Bảo không được, thì không phải ý của cô.>O<

Mà bảo được, thì có vẻ mặt dày mày dạn quá.

Tình đến lúc nùng thì nước chảy vào mương thôi, anh muốn làm gì thì làm mà, hỏi em làm gì? >O<

Những lời đó Nặc Nặc chưa nói ra, chỉ mỗi nghĩ thôi là đã thấy xấu hổ đến mức quỳ lạy chính mình rồi. Tiêu Dật hiểu ý, cuối cùng yên tâm cúi người xuống, chạm môi vào môi cô. Nhưng đúng lúc đó tiếng nhạc có tiết tấu “da di da da di da” đã vang lên.

Nặc Nặc hoàn hồn, cuộc điện thoại đó đúng là biết chọn thời điểm thật. Không biết phá hoại chuyện tốt của người khác sẽ bị sét đánh hay sao chứ? Mọi cảm xúc đều bị khuấy đảo, Nặc Nặc chỉnh lại y phục rồi ngồi dậy, lấy điện thoại di động ra xem rồi thổ huyết!

Trên màn hình hiện rõ ba chữ thật to “Nhiệm Thanh Hà”

Nặc Nặc vốn dĩ đã cố gắng xóa nhòa sự tồn tại của bạn trai đầu Nhiệm Thanh Hà nên trong điện thoại di động không lưu số của anh ta. Nhưng sau khi bất ngờ gặp lại trong lần phỏng vấn ấy, Nhiệm Thanh Hà đã tích cực đòi số điện thoại của Nặc Nặc, đồng thời giám sát cô lưu lại số điện thoại của anh ta vào máy.

Thổ trắng cho dù bất đắc dĩ mấy đi chăng nữa, nhưng nghĩ lại thì khi nộp hồ sơ vào công ty Hoàng Diễm, số điện thoại di động đã rõ ràng rành rành trong đó rồi. Là chủ khảo, Nhiệm Thanh Hà muốn lấy số điện thoại của mình thực sự dễ như trở bàn tay, mình hà tất phải giả vờ không có làm gì?

Thế là hai người cùng trao đổi số điện thoại, dù sao có thêm một cái tên cực phẩm như thế cũng không chết được, hơn nữa quan trọng nhất là, nếu có ngày nào đó anh ta gọi điện đến quấy rầy thật, thì trước khi Nặc Nặc nghe máy cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn. Nhưng Nặc Nặc không bao giờ nghĩ rằng, anh chàng cực phẩm đó lại hành động nhanh như thế, mà lại rất biết chọn thời gian.

Phốt lờ ánh mắt ai oán của Tiêu Đại boss, Nặc Nặc chạy đến bàn công nghe điện thoại một cách vụng trộm, quả nhiên vừa nghe máy, bên kia đã bắt đầu diễn kịch.=__=

“Bé ngoan ơi, đang làm gì đó?”

Nặc Nặc run lấy bầy, toàn thân nổi da gà, muốn ném ngay điện thoại đi, “Anh gọi nhầm rồi”.

Nói xong, Nặc Nặc định tắt máy, bên kia nghe thế thì hoảng lên, “Đừng, đừng cúp. Ôi trời... đùa một tí thôi mà.”

Nặc Nặc lườm, “Có chuyện à?”

“Ừ, em có nhớ anh không?”

Cùng một câu, bạn bè nói ra gọi là đùa bỡn, người yêu nói ra gọi là lãng mạn, anh chàng cực phẩm ấy mà nói thì gọi là giở trò lưu manh!!! Nặc Nặc tức tối trăm giọng bảo, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Chúc mừng em, Nặc Nặc em đã qua được phần phỏng vấn. Để chúc mừng, ngày mai chúng ta cùng ăn cơm nhé? Anh sẽ hướng dẫn cho em cách thi viết...”

Nặc Nặc không thể dùng từ “buồn nôn” cao thượng ấy để diễn tả tâm trạng mình lúc này, cô cau mày cắt ngang lời Nhiễm Thanh Hà, hậm hực bảo, “Thời gian thi viết?”

“Hừm... hai giờ chiều ngày kia”.

“Có cần mang giấy tờ gì theo không?”

“Không cần, mang bút theo là được. Vậy cơm...”

“Vâng, biết rồi. Tạm biệt”. Không đợi anh chàng cực phẩm đó nói xong, Nặc Nặc đã nhanh nhẹn dứt khoát tắt máy, cùng lúc vào phòng ngủ, cô cũng khóa luôn điện thoại. Thở trắng làm thế vì cảm thấy anh ta quá phiền phức, tắt luôn máy để tránh bị quấy rối nữa.

Nhưng đối với Tiêu Đại boss thì động tác ấy đã trở nên biến chất.

Tiêu Đại boss ngồi trên sofa hơi nheo mắt lại, “Ai gọi?”

Nặc Nặc sững người, thấy Tiêu Đại boss sa sầm mặt. Có vẻ như sắp có mưa đến nơi, mới nhận ra cơn ghen của anh lại nổi lên rồi! Thấy thế, Nặc Nặc cố làm ra vẻ trầm tư ngồi xuống cạnh anh, ngằn ngừ, “Ồ, một người bạn, hôm nay gặp nhau trên đường”.

Mắt Tiêu Đại boss càng nheo lại ghê hơn, hỏi với vẻ quái lại, “Bạn à?” Bạn gọi điện đến có cần phải ra ban công nghe? Có cần nghe xong thì tắt luôn máy?

Thở trắng rõ ràng có tật giật mình!

Nặc Nặc thấy Tiêu Đại boss chần chừ, muốn hỏi mà vì sĩ diện không mở miệng được thì cười thầm đến thất cả ruột, Tiêu Đại boss bình thường anh mình thần vũ, mà đến khi ghen tuông thì phải gọi là đáng yêu bậc nhất!^^

Nặc Nặc bụm miệng cười trộm, đang định giải thích thì trong đầu bỗng lóe lên suy nghĩ: Ủa? Tiêu Đại boss chẳng phải luôn mong mình đến Hoàng Diễm hay sao? Ồi, đến khi mình đi thật, Tiêu Đại boss mới biết người yêu đầu của mình cũng ở đó, liệu có hối hận chết đi được không nhỉ?

Nặc Nặc đảo đảo mắt, lòng đã quyết. Ngón trỏ cô chỉ lên trời, “Ồ, Tiêu Đại boss, thực ra hôm nay em đến nhà anh là có việc muốn nói”.

“Gì cơ?”

Nặc Nặc mỉm cười, ra vẻ thở trắng ngoan hiền, “Em nghĩ anh nói đúng, em ở công ty thực sự là ngại quá, nên em muốn thôi việc”.

Tiêu Đại boss! Trong tương lai không xa, em muốn anh biết được thế nào gọi là “lấy đá tự đập vào chân mình”.

Được Tiêu Đại boss đồng ý, thủ tục xin nghỉ việc của Nặc Nặc được tiến hành nhanh chóng đến kì lạ, và bên kia, dưới sự sắp đặt của Tiêu Đại boss, và sự tiếp đãi ân cần của anh chàng cực phẩm ấy, thông báo tuyển dụng của Hoàng Diễm cũng nhanh chóng đến nơi.

Đối với sự ra đi của Nặc Nặc, các đồng nghiệp trong công ty đều tỏ ra rất bình tĩnh.

Thực ra đó cũng là việc có tình có lý. Quan hệ giữa Nặc Nặc và Tiêu Đại boss đã phơi bày trong công ty rồi, thở trắng đã có nồi cơm ăn mãi không hết thì cần gì đi làm nữa. Lần này đến Kiều Dục làm thực ra danh lợi đã thu hoạch đủ cả.

Nhưng phòng kế hoạch lại có nỗi đau ly biệt.

Phì Long lão đại là vua nhiều chuyện, là người đầu tiên có được thông tin chính xác, thấy thở trắng cúi đầu thu xếp đồ đạc thì nước mắt hai hàng, “Tiểu Nặc Nặc, em đi thật à? Nỡ bỏ bọn anh thật sao?”

Câu nói vừa thốt ra, cả văn phòng bỗng đứng vỡ òa.

Trong phòng kế hoạch, Nặc Nặc khi rảnh rỗi còn giúp các huynh đệ rót trà, lau bàn v.v... ngay cả trưởng phòng nhân sự Từ Mỹ Lệ cũng bảo, từ khi Nặc Nặc dọn lên tầng mười bảy thì bụi bặm trên đó vơi đi rất nhiều.

Hơn nữa sau khi Nặc Nặc trở thành nhân viên chính thức, là bạn gái của Tiêu Đại boss rồi cô vẫn tiếp tục dọn dẹp khiến mọi người đều tăng thêm một mức cảm tình nữa với phu nhân của ông chủ tương lai. Còn nữa cô bé Nặc Nặc thích ăn vặt, thường xuyên chạy xuống dưới mua ít đồ ăn nhân lúc nghỉ trưa, lúc nào cũng chia cho mọi người.>O<

Dù sao nói đi nói lại thì Tiểu Nặc Nặc vừa tốt bụng lại vừa đáng yêu, mọi người

trêu đùa cũng không tức giận như các cô gái khác, bây giờ cô đột ngột rời xa, ai mà không tiếc cơ chứ?

Tin tức vừa truyền ra, cả phòng kế hoạch bỗng than trời trách đất. Người thì hỏi Đông hỏi Tây, kẻ thì khóc lóc kêu gào, trong tích tắc Nặc Nặc vừa mừng vừa sợ.

“Tiểu Nặc Nặc, đừng thế mà, lần trước em bảo giới thiệu vợ cho anh. Bây giờ chả thấy bóng vợ đâu mà em đã đòi ra đi?”

“Đúng thế, đúng thế, chị dâu rửa bát độc ác quá. Bám được Tiêu Đại boss rồi định rút chân ra, bọn em biết làm sao đây?”

--|||

Nặc Nặc toát mồ hôi, có cần khoa trương thế không lại còn” bám được Tiêu Đại boss”?

Nặc Nặc đang định lên tiếng thì trưởng phòng kỹ thuật họ Lý đã đột ngột lao đến trước mặt cô, nghiêng rằng ken két, “Hứa Nặc, anh khinh thường em!!! Anh khinh thường em sâu sắc!!!”

“Trưởng phòng Lý?”, Nặc Nặc chớp mắt, không phải chứ, tin này truyền nhanh quá vậy, sao mình vừa nói thôi việc mà đến cả người của phòng kỹ thuật ở tầng sáu cũng có mặt rồi?

Kết quả là, thỏ trắng thấy trưởng phòng Lý tức giận nhìn mình,” Vô sỉ, thật quá vô sỉ. Tính ra thì anh còn là sư huynh của Tiêu Dật, hai đứa các em đứng là quá vô sỉ”.

Nặc Nặc choáng váng,” Rốt cuộc là sao ạ?”

“Hai đứa biết rõ là vợ anh tháng sau sẽ sinh, tháng sau nữa là làm đầy tháng cho con rồi, thế mà lại đứng lúc này chơi trò hợp thể, còn thôi việc nữa chứ! Tưởng thế là có thể bắt bao lì xì cũng hợp thể luôn hả?”

.....

Một đàn quạ vu vu bay qua, cả văn phòng đột nhiên tĩnh lặng.

Nặc Nặc ú ớ, hoàn toàn câm khẩu.

Hợp...hợp thể....

Trưởng phòng Lý, anh quá ác!

Ba giây sau, cả phòng kế hoạch nổ bùng...

“Đúng, đúng, kiên quyết phản đối bao lì xì của các bạn hợp thể, phải hai phần riêng rẽ”.

“Tốt thế á? Vậy thôi tôi thà để tháng sau sinh nhật mời cả Tiêu ca và Tiểu Nặc Nặc cùng đến ăn vậy”.

“Tôi cũng muốn, tôi cũng muốn”.

“Hợp thể, tình cảm nồng nàn quá!!!”

Nặc Nặc muốn khóc quá, đúng lúc này thì Tiêu Đại boss và chú Hải đều đi gặp khách hàng, chẳng ai trấn áp bấy khi phòng kế hoạch này cả, bọn họ mỗi lúc một điên cuồng hơn. Tư duy nhanh nhạy của họ Nặc Nặc đã thấm thía lắm rồi, chỉ sợ họ càng nói càng quá đáng, cô lại không thể ngăn cản.

Và đúng lúc Nặc Nặc khóc ròng sắp hết lên xin cứu mạng, thì “xoạch” một tiếng, cửa văn phòng nhỏ mở ra.

Mạc Tử Uyên như bóng ma từ bên trong bay ra,” Rảnh rồi quá à?” Nói xong nhếch môi cười kì dị rồi nói nhẹ nhàng,” Tiêu tổng gọi điện thoại hỏi tôi, tại sao lại ồn ào như thế...”

“Làm việc đây, làm việc đây”

“Ồi trời ơi, tôi sực nhớ ra còn một phần chưa làm xong”.

“Gì nhỉ, lão đại phòng kỹ thuật gọi tôi rồi”.

Mạc Tử Uyên chưa nói dứt, mọi người đã tan tác hết. Nặc Nặc nhìn anh bằng ánh mắt cảm kích, nhưng đối phương chẳng thèm liếc mắt mà quay người bỏ vào trong.

Buổi chiều Phì Long lão đại giúp Tiểu Nặc Nặc dọn dẹp đồ đạc, vừa thu dọn vừa than vãn, “Thực ra hai người cùng làm việc ở công ty cũng rất hay, thật không hiểu em nghĩ thế nào nữa”.

Nặc Nặc cười không nói, nhưng lại thấy Phì Long lão đại tiện tay lấy đi mất của mình quyển lịch để bàn rất đẹp công ty cho, hộp bút Pikachu và cả n quyển tạp chí game. Thở trắng bĩu môi, đập bàn đứng dậy,” Bỏ lại”

Biết ngay Phì Long lão đại chẳng tốt lành gì mà, tự dưng lại đến giúp mình dọn đồ.

Phì Long lão đại cười khan hai tiếng, “Tiểu Nặc Nặc đừng nhỏ mọn thế chứ, dù sao em cũng sắp đi rồi, lịch bàn này để đây một mình lẻ bóng, đáng thương lắm.... Còn những quyển tạp chí game có đăng bài viết về công ty, rất nhiều quyển anh chưa xem...”

Nặc Nặc không đợi Phì Long lão đại nói xong đã giật lấy chiến lợi phẩm trong tay anh ta, nhét vào tủ rồi khóa lại. Thấy xung quanh không có ai cô mới thì thảo với Phì Long lão đại,” Không cho anh, vì... ít nữa em về còn dùng chứ”.

Ừ, không chỉ về lại, mà còn quang minh chính đại nữa!

Phải bắt Tiêu Đại boss cầu khẩn mình, nâng niu mình, mời mình về như mời Bồ Tát, hí hí!

16. Chương 16

Chương 16: Boomerang

Người yêu đầu tiên gì chứ? Ghét nhất!

Với kế hoạch của Tiêu Đại boss, Nặc Nặc vào được Hoàng Diễm một cách thuận lợi. Bên trong có mình tẩy nào cho Nặc Nặc, ngoài có tiểu sư đệ giúp anh giám sát... khụ khụ, không đúng, phải gọi là chăm sóc Nặc Nặc, Tiêu Đại boss cảm thấy rất tốt, rất viên mãn, kế hoạch khuyến nử lần này đúng là không chút sơ suất.

Nhưng thở trắng đến Hoàng Diễm chưa được mấy ngày, Tiêu Đại boss đã thấy kỳ cục.

Hôm đầu tan sở, để chúc mừng Nặc Nặc tìm được công việc mới, hai người hẹn nhau đi xem “Tặc Mộng Không Gian”. Sau khi xem phim xong, Nặc Nặc không ríu rít thảo luận về phim như thường lệ mà trái lại tỏ ra rất buồn bực, “Công ty mới tốt thì tốt, công việc cũng rất thoải mái nhưng hơi kỳ quặc”.

Tiêu Dật nắm tay bạn gái, cúi người xuống cắn cây kem trong tay Nặc Nặc một miếng, hững hờ hỏi, “Hả, sao lại kỳ quặc?”

Nặc Nặc trề môi, “Rõ ràng em thuộc phòng Kế hoạch, nhưng công ty lại xếp em vào phòng Hành chính, kỳ quặc nhất là ba đồng nghiệp nam duy nhất trong phòng Hành chính cũng chuyển đến văn phòng khác, cả tầng của bọn em toàn là nữ”, mà kỳ quặc hơn nữa là, xung quanh đa số đều là những phụ nữ đã kết hôn.

Tiêu Đại boss vỗ vỗ đầu tỏ trắng tỏ vẻ như khuyên giải, “Có thể công ty nghĩ phụ nữ với nhau dễ gần hơn, vả lại em và cấp trên trực tiếp cần bàn bạc công việc thì email, QQ, MSN là được rồi mà? Nếu không được nữa thì gặp trực tiếp”.

Nặc Nặc nghe vậy thì ngoan ngoãn cúi đầu ăn kem, lại bỏ lơ ánh mắt lấp lánh thoáng qua bên khóe mắt Tiêu Đại boss. Trải qua kinh nghiệm lần trước, làm sao anh có thể đẩy em vào phòng Kế hoạch toàn hùm beo được? Tuy phòng Kế hoạch của Hoàng Diễm không phải là toàn giống đực như của Kiều Dực, nhưng mấy người ấy mình cũng chưa gặp, thật là... khó nói.

Tiêu Dật lại nắm lấy tay Nặc Nặc, nhẹ nhàng chuyển chủ đề, “Sao nào? Trước khi xem phim chẳng phải em cứ bảo mong sẽ hiểu được kịch bản phim để không lãng phí vé hay sao? Có hiểu ”Tặc Mộng Không Gian” không?”

Nặc Nặc gật đầu, “Dạ, xem đến lần thứ hai rồi, còn không hiểu nữa thì đúng là đàn thật”.

Tiêu Đại boss mím môi, nhưn mảy tỏ vẻ kỳ lạ, “Lần thứ hai?” Hôm nay là ngày thứ hai phim ra rạp, nếu Nặc Nặc thật sự đã xem đến lần thứ hai thì có nghĩa là hôm qua đã xem cùng người khác. Nhưng cô nói, hôm qua có buổi chào đón nhân viên mới gồm lớp bồi dưỡng kiêm tiệc tối, làm gì có thời gian xem phim? Mà xem cùng ai mới được chứ?

Nặc Nặc biết mình hớ hênh thì lập tức lấp ba lấp bấp. Tiêu Đại boss nghi ngờ, buổi tối về hỏi sư đệ Tiêu là Boss của Hoàng Diễm thì được biết không hề có lễ chào đón nào, lớp bồi dưỡng cũng kết thúc lúc bốn giờ chiều rồi.

Vấn đề 1: Tỏ trắng lại nói dối.

Cuối tuần, Tiêu Đại boss hiếm hoi lắm mới không tăng ca, anh cảm thấy thời gian ở cạnh Nặc Nặc quá ít, trong lòng hồ thẹn nên vội vàng lôi tỏ trắng ra khỏi hành lang để đi hẹn.

Hai người cũng chẳng có điểm đến cụ thể, cứ thế mà dạo bộ khắp các trung tâm thương mại lớn. Tiêu Đại boss cứ áy náy là Nặc Nặc gần đây tinh thần có vẻ sa sút, định lấy tuyệt chiêu của nam giới - tiêu tiền như nước - ra để mua vài bộ quần áo cho Nặc Nặc vui. Nhưng cả quá trình hẹn hò, Nặc Nặc lại... rất lơ đãng.

Cuối cùng, vào mùa xuân tươi đẹp, Tiêu Dật lại thích một chiếc áo sơ mi, cho dù là kiểu dáng, màu sắc, nhãn hiệu hay chất lượng đều phù hợp với yêu cầu của Tiêu Đại boss, thế là dưới sự dụ dỗ nhiệt tình của nhân viên bán hàng, Tiêu Dật đã mặc thử.

Làn da Tiêu Dật không quá đen, nước da đen kết hợp với áo sơ mi trắng, ống tay áo gài khít tự dưng lại có một sự quyến rũ khó tả. Áo sơ mi kiểu dáng đơn giản được Tiêu Đạiboss mặc như vậy, trong tíc tắc bỗng có khí chất vô cùng.

Trước gương thử đồ, hai nhân viên há mồm tròn mắt nhìn Tiêu Dật, đến cả những lời nói bán hàng tiêu chuẩn như “Chiếc áo này hợp với làn da của anh...” cũng quên tuốt.

Tiêu Dật ngắm nghía gương mặt đẹp trai của mình trong gương, hơi nhưn mảy lên, quay lại hỏi Nặc Nặc, “Thế nào?”

Tỏ trắng ngồi trên ghế sô-pha, uể oải ngược lên nhìn Tiêu Đại boss, rồi tíc tắc cắn khẩu!!!

Nụ cười trong mắt Tiêu Đại boss càng đậm, chiếc áo này đẹp thật, không chỉ anh thích mà cả Tiểu Nặc nhà anh hình như cũng rất thích. Tiêu Dật sải đôi chân dài đến cạnh cô, nhưng mới đi được nửa đường,

Nặc Nặc đã nhìn trời rồi trầm ngâm, “Tiêu Đại boss, anh làm về game bao năm nay, anh nói xem game thủ quan tâm nhất là gì?”

Tiêu Dật sững lại, tự trọng đã bị hủy hoại.

Thì ra lúc này thỏ trắng không phải là bị anh quyến rũ đến ngẩn ngơ, mà là đang - lơ - đãng mà thôi...

Tiêu Đại boss nghiên rằng, hận tới mức co chặt nắm tay nhưng vẫn trả lời đàn hoàng, “Thực ra game thủ quan tâm thật sự đến điều gì nhất, tự họ cũng không biết. Cũng giống như em xuyên về cổ đại, hỏi bách tính cần phương tiện giao thông gì nhất, họ sẽ đáp là một con ngựa chứ không phải là xe hơi”.

Nặc Nặc nửa hiểu nửa không, “Cũng tức là, chúng ta mới là chúa tể, cần sáng tạo và thực hiện idea mới liên tục, chứ không chỉ dựa vào điều tra thị trường?”

Tiêu Đại boss gật đầu. Thấy thế, Nặc Nặc cười như hoa nở, hào hứng nhảy lên khỏi ghế và vỗ tay, “Tiêu Đại boss anh đúng là thiên tài, anh nói đúng, game thủ nhờ chúng ta dẫn dắt, chứ không phải bị họ xỏ mũi dẫn đi. Giống như game nông trại đang rất hot, lúc đầu ai mà tưởng tượng được loại game nông trại buồn chán như thế lại có thị trường tốt vậy được?”

“Ừ”. Tiêu Đại boss nhũu mày, có vẻ sốt ruột với màn tự biên tự diễn của Nặc Nặc. Hoặc là, Tiêu Dật không ghét bạn gái mình riu rít nhiều thế, nhưng cực kỳ ghét khi hẹn hò mà không tập trung, cứ nghĩ đến công việc, cảm giác ấy không khác gì ghét nhân viên chơi game trong giờ làm việc.

Sư đệ Tiêu Tiêu chết tiệt, phân cho Nặc Nặc bao nhiêu công việc mà làm cô cuối tuần hẹn hò cũng nghĩ đến việc sáng tạo game?

Thỏ trắng vẫn tỏ ra hứng chí, hai tay khoanh trước ngực lăm bắm gì đó. Tiêu Đại boss bắt lực lắc đầu, ra sức kéo Nặc Nặc, “Nặc Nặc, em nhìn chiếc áo này...”

Chưa nói hết Nặc Nặc đã gạt tay Tiêu Dật phóng ra ngoài, “Anh mua trước đi, em ra ngoài gọi điện thoại báo cáo lãnh đạo về ý tưởng mới, he he!”

Rồi bóng Nặc Nặc thoáng chốc đã mất hút, bàn tay Tiêu Đại boss kéo Nặc Nặc vẫn ngượng ngập cứng đờ giữa không trung.

Nhân viên cửa hàng dè dặt, “Thưa anh, chiếc áo này...”

“Vứt đi!” Chiếc áo rác rưởi thế này mà dám bày ra bán? Đúng là đáng vứt đi. >0<

Thế là nổi oán hận và sầu khổ của Tiêu Đại boss đã chuyển sang chiếc áo vô tội đáng thương...

16.2

Vấn đề 2: Thỏ trắng tại sao lại không nhìn chính diện Tiêu Đại boss anh minh thần vũ nhà mình?

Vấn đề đang gia tăng kịch tích, hiệu quả ai cũng thấy rõ.

Bây giờ, Nặc Nặc không chỉ lơ đãng khi hẹn hò, lơ đãng khi ăn cơm, mà cả hồn... cũng rất lơ đãng. Tối ấy, Nặc Nặc và Tiêu Đại boss ăn cơm xong, Tiêu Đại boss chu đáo đưa cô về nhà, trước khi chia tay vẫn hôn thật sâu một cái theo lệ thường.

Đang mê đắm, Tiêu Đại boss thở đã hơi dồn dập, đúng lúc ôm Nặc Nặc định thuận thế đè xuống thì cô lại lẳng lặng đẩy anh ra, nhìn điện thoại di động kêu ré lên, “Thảm rồi thảm rồi, không kịp thật rồi, đã hẹn chín giờ thành chiến rồi”.

Nói xong, Nặc Nặc xuống xe định chạy vào nhà. sắc mặt Tiêu Đại boss xám xịt tưởng như sắp mưa đến nơi. Thở trắng gần đây nghiện mạng quá... đến mức Tiêu Dật cũng tức giận rồi. Đạo này Nặc Nặc và đồng nghiệp mới cùng chơi game online “Kiếm Du OL”, anh biết, nhưng hơi quá đáng rồi thì phải?

Ăn xong vội vàng về nhà để chiến thành, xem phim cũng phải xem game hôm nay có hoạt động gì không mới xác định được, trước kia hai người ngọt ngào lắm, mỗi tối chia tay rồi còn gọi điện thoại rất lâu để chúc nhau ngủ ngon, còn bây giờ? Bây giờ thở trắng chỉ biết dùng YY* để chỉ huy chiến hữu.

Tiêu Đại boss cảm thấy nhẫn nại của mình đã đạt ngưỡng rồi.

Bên này Nặc Nặc thấy Tiêu Đại boss có vẻ khác thường thì ngoan ngoãn ngồi lại vào ghế, không dám nhúc nhích, run sợ chọc vào người Tiêu Dật, thấy đối phương không động đậy thì dụi dụi vào người anh như làm nũng, đôi môi mềm mại ấm áp hôn chụt lên môi Tiêu Dật, “Anh ngoan nhé, thật sự là không kịp nữa rồi, đừng giận mà...”

“Được rồi, em phải đi thật đây, bọn Thanh Hà đang đợi em, bye bye!”

“....”

*: Một dạng công cụ chat voice, mọi người thường hay dùng khi cùng lên mạng chơi nhiệm vụ v.v...

Mình Tiêu Dật ngồi trong chiếc xe trống trải, nghiêng răng ken két, Nặc Nặc, hôn không phải đánh quái làm nhiệm vụ, không phải mang nụ hôn ra để ứng phó qua loa!!!

Đêm ấy, Tiêu Đại boss đã giận dữ bỏ đi!!!

Vấn đề 3: Thở trắng là cô thiếu nữ nghiện mạng. >_<

Phát hiện vấn đề rồi Tiêu Đại boss hạ ba mệnh lệnh với sư đệ Tiêu Tiêu:

Không được bố trí quá nhiều việc cho Nặc Nặc;

Không cho phép họ rảnh rỗi hàng ngày túm lại với nhau chơi game;

Không được tặng ca.

Tiêu Tiêu sư đệ nhận được email, hồi đáp lại với vẻ vô

Thứ nhất, Nặc Nặc vẫn đang trong thời kỳ bồi dưỡng công ty căn bản không bố trí bất kỳ nhiệm vụ và công việc nào cho cô.

Thứ hai, phòng Hành chính rất nhiều cô em ngoài trò trộm rau nông trại thì nhiều nhất là chơi QQ, còn các bà chị có chồng phải về nấu cơm giặt giũ chăm con, làm gì có thời gian chơi game với Nặc Nặc.

Thứ ba, sợ làm chậm trễ việc sư huynh và Nặc Nặc ân ái mặn nồng nên chưa bao giờ bắt cô tặng ca.

Tiêu Đại boss thấy email trả lời của Tiêu Tiêu thì nhăn mày, đang lúc thắc mắc thì điện thoại của tiểu sư đệ gọi đến. Tiêu Dật nghe máy thì đã nghe thấy bên kia giọng ai oán thấu trời xanh, “Tiêu ca anh, đừng tưởng anh có tí cổ phần ở Hoàng Diễm bọn em thì muốn làm gì thì làm nhé, em đã nhận lời anh chuyển chị dâu đến thì sẽ chăm sóc cẩn thận, anh không tín nhiệm thì thôi, mà lại còn nói oan em là bắt chị dâu tặng ca, anh phải nói cho rõ ràng! Trả cho em sự thanh bạch.

Tiêu Tiêu kỳ thực là một công tử. ông bố đưa vốn cho con trai mở công ty, nhưng chẳng bao lâu đã bị bại gia tử Tiêu Tiểu chơi đến mức suýt phá sản, cậu ta không còn mặt mũi nào về xin tiền bố nên khóc lóc ôm chân sư huynh Tiêu Dật xin xỏ. Lúc đó Tiêu Dật đã có chỗ đứng vững chắc trong ngành, trong tay cũng có chút vốn nên đã mua cổ phần trong Hoàng Diễm, Tiêu Đại boss tiếp tục làm game online cùng tên cho công ty này.

Thực tế thì Tiêu Tiểu rất giỏi kỹ thuật, còn về mặt quản lý thì rất kém, nên Tiêu Đại boss phái vài vị sang chế giễu trong công ty mình đến giúp đỡ Hoàng Diễm. Vì vậy có thể nói “Hoàng Diễm” thật sự mà hôm nay các game thủ nhìn thấy, rất nhiều ý tưởng và sáng tạo xuất phát từ thiên tài Tiêu Dật.

Mà điều ít người biết là thực ra Hoàng Diễm trưởng thành như ngày này, có được quy mô hiện giờ là nhờ sự bảo vệ và giúp đỡ của công ty sáng chế Kiều Dực.

Thế nên lần này Tiêu Đại boss cúi đầu nhờ Tiêu Tiểu giúp đỡ, cậu chàng giật bắn mình một phen. Hôm nay lại thấy Tiêu sư huynh căng thẳng như thế, cảm thấy vô cùng thú vị, nên mới có trò cố ý gọi điện đến.

Tiêu Đại boss phớt lờ tiếng khóc khoa trương phía bên kia nói, “Bớt nói mình vô tội đi, rõ ràng là Nhiễm Thanh Hà kia của công ty các cậu dẫn dắt Nặc Nặc, cô ấy mới chơi trò ”Kiếm Du“. Sau này cậu liệu mà quản lý mấy cô em ở phòng Hành chính cho tôi”.

Dứt lời, bên kia đầu dây hồi lâu sau mới hỏi, “Nhiễm Thanh Hà dụ dỗ chị dâu chơi game sao?”

“Ừ, bây giờ còn muốn chối à?”

“Hắn không ở phòng Hành chính mà là trưởng phòng Nhân sự, hơn nữa...” Tiêu Tiểu nuốt nước bọt, rồi nói, “Hơn nữa... hắn là đàn ông”.

Hai chữ cuối cùng đập mạnh vào tim Tiêu Dật, Tiêu Đại boss nheo mắt nguy hiểm, lặp lại, “Đàn ông?”

Một lần bỏ lỡ đủ hận thiên thu.

16.3

Từ khi Tiêu Đại boss phát hiện Nhiễm Thanh Hà là động vật giống đực, có một số tình Tiêu Đại boss bắt giác xuất hiện trong đầu. “Hôm nay Thanh Hà nói với em, game ”Hoàng Diễm” ra thị trường chưa bao lâu đã bán rất chạy, người phòng Kế hoạch thật lợi hại”.

“Tiêu Đại boss, tối nay em phải đi ăn với bọn Thanh Hà, không đi được với anh rồi”.

“Ừm, hôm nay quên mang điện thoại di động nên không nghe máy được, Thanh Hà tốt thật, buổi trưa lái xe đưa em về nhà lấy điện thoại”. V “Thanh Hà nói...”

Thanh Hà, Thanh Hà, lúc này Tiêu Đại boss mới phát hiện ra, gần đây Nặc Nặc cứ mở miệng là nhắc đến Thanh Hà! Thanh Hà hướng dẫn thỏ trắng chơi game, Thanh Hà đưa thỏ trắng đi ăn những món ăn vặt nổi tiếng ở gần công ty, Thanh Hà dẫn thỏ trắng đi làm quen với công ty, Thanh Hà kể cho thỏ trắng nghe những chuyện về Tiêu Tiêu...

Vì nghĩ Tiêu Tiêu sư đệ sắp xếp chăm sóc đặc biệt cho Nặc Nặc, Tiêu Đại boss lại ngốc nghếch, không nghĩ bà chị có chồng Nhiễm Thanh Hà dịu dàng ân cần và hơi nhiều chuyện đó lại là đàn ông!!!

Không sai, thỏ trắng chưa bao giờ nhắc đến Nhiễm Thanh Hà là người phòng nào, cũng chưa bao giờ kể hai người họ đã quen nhau ra sau.

Được Tiêu Tiểu cung cấp tin tức có lợi, Tiêu Đại boss đã có được số liệu đầu tiên về Nhiễm Thanh Hà:

Họ tên: Nhiễm Thanh Hà Tuổi: 24

Nghề nghiệp: Trưởng phòng Nhân sự công ty sáng chế “Hàng Diễm”

Sở thích: game, đọc sách, đàn piano.

Tính cách: Thoải mái, phóng khoáng, dịu dàng ân cần, biết nịnh nọt = =

Quan trọng nhất là đó là một anh chàng đẹp trai cực phẩm.

Dựa vào tin tức được cung cấp bởi tập đoàn nhiều chuyện hữu nghị trong công ty, Tiêu Dật biết thêm rằng hình như trưởng phòng Nhiệm và Hứa Nặc quen nhau từ lâu, Hứa Nặc đi làm chưa được mấy ngày thì trưởng phòng Nhiệm cứ thường xuyên chạy đến phòng Hành chính. Lúc thì đưa Hứa Nặc đi tham quan công ty, khi thì giới thiệu đồng nghiệp, thậm chí liên tục yêu cầu Hứa Nặc cùng đi ăn trưa.

Hai người nói nói, cười cười, hoàn toàn không giống quan hệ cấp trên cấp dưới, hơn nữa người ta thường xuyên nghe được từ miệng họ những câu như là “mấy năm trước”,

“hoài niệm”. Vì vậy nhân viên công ty ngấm ngấm bàn tán, nói là cô gái này dựa vào mối quan hệ với trưởng phòng Nhiệm mới vào được công ty.

Trước màn hình vi tính, Tiêu Dật nhìn hồ sơ và cả hình ảnh của Nhiệm Thanh Hà do Tiêu Tiêu gửi đến, suýt nữa lật cả bàn vì tức. Sơ suất, quá sơ suất rồi. Lúc đầu mình nghĩ phòng Kế hoạch ở công ty Kiều Dực quá nguy hiểm, nghĩ cách tìm một hang ổ an toàn cho thổ trắng, rồi cố ý lập kế để Tiêu Tiêu sự đệ xếp cho Nặc Nặc vào văn phòng toàn nữ, nhưng không ngờ, thổ trắng nhà anh có sức quyến rũ vô hạn, hấp dẫn cả nam đồng nghiệp phòng khác.

Hơn nữa, tên Nhiệm Thanh Hà này lại có một gương mặt đẹp trai, mắt phượng cong cong, môi mỏng luôn nhướn lên, mới nhìn đã biết là loại yêu tinh chuyên đi dụ dỗ gái nhà lành. Liệu ý chí của thổ trắng có lung lay không?

Tiêu Đại boss đang lo lắng thì tiếng chuông dành cho thổ trắng vang lên. “Mau nghe điện thoại, nếu không nghe điện thoại sẽ ăn thịt anh!!!”

Đoạn ghi âm này do dạo trước Nặc Nặc buồn chán đã đích thân tạo ra, rồi cài vào điện thoại Tiêu Đại boss mà quỷ không hay thần không biết, làm nhạc chuông riêng.

Tiêu Dật nhớ đến dáng vẻ tức tối của Nặc Nặc thì không nén được cười, nhấc di động lên, giọng nói bất giác dịu hẳn, “Nặc Nặc”.

Thổ trắng: “Đang bận sao? Trưa nay có ngoan ngoãn ăn cơm không?”

Sói già: “Ừ, ra ngoài ăn với Tử Uyên, Phì Long”.

“Ồ ~” Nặc Nặc dài giọng, “vẫn đang bận chuyên đề kia với Mạc sư huynh? Tăng ca buổi tối?”

“Ừ, tăng ca buổi tối”. Tiêu Dật nói xong, hơi mím môi lại. Anh thừa nhận gần đây công việc quá bận, có phần lơ là Nặc Nặc. Trước kia ít nhất ba ngày hẹn hò một lần, giờ bảy ngày mới gặp mặt. Cũng may thổ trắng hiểu biết, không khóc lóc giận dỗi như các cô gái khác, chỉ thực hiện một trò ranh ma nho nhỏ, cài cho mình nhạc chuông riêng này, nhắc nhở Tiêu Đại boss, dạo này anh lạnh lùng với em quá đấy!

Tiêu Dật nhắm mắt cũng có thể thấy gương mặt ủ rũ thảm thương của Nặc Nặc, đang dần vật xem nên an ủi “Đợi mấy hôm sau nữa anh sẽ hết bận” hay “Đến hôm sinh nhật anh sẽ chơi thật vui”... thì nghe bên kia có tiếng cười vui vẻ.

“Ồ, vừa hay! Có bạn hẹn tối nay ra ngoài ăn cơm dạo phố, hi hi. Vậy thế anh nhé, nhớ tối nay ăn cơm đúng giờ, bye bye!”

Lần này, chưa đợi Tiêu Dật phản ứng, máy đã cúp! Tiêu Đại boss đứng trước cửa sổ, hít một hơi khí lạnh.

Không thất vọng, không đau buồn, giọng điệu thổ trắng lúc này nghe ra... rõ ràng là... rất hỉ hả vì mình không có thời gian. Rốt cuộc là ai có sức quyến rũ đến thế, mời em đi ăn cơm, dạo phố lại khiến em vui mừng như vậy?!

Là một kẻ mù đường đến độ đi mua sắm cũng lạc đường, Nặc Nặc và Tổ Tổ đi đến nỗi chân sắp rụng ra mới tìm thấy cửa hàng của Tiêu Đại boss thử áo lần trước. Nhân viên bán hàng ở đó vẫn còn nhớ như in chuyện hôm ấy, nghe nói Nặc Nặc đòi mua áo sơ mi cho bạn trai thử lần trước thì không tránh khỏi liếc nhìn cô thêm mấy cái nữa.

Lời ngẫm: hai người này lạ thật, một người trông có vẻ điên khùng, kẻ kia thì hậm hực, cứ ngỡ không cần chiếc áo này rồi thế mà hôm nay lại chạy đến mua.

Tổ Tổ ngồi trên sô-pha vừa rung đùi vừa lườm, “Đáng đời cậu bị người ta nhìn như quái vật, tóm lại cậu đang dạy Tiêu Đại boss nhà cậu hay đang dạy dỗ tớ? Xa xôi thế này mà kéo tớ đến đây mua áo”.

Nặc Nặc xác nhận chiếc áo đó với nhân viên bán hàng, nhờ họ gói rồi quay đầu: “Hôm đó lúc Tiêu Đại boss thử áo có vẻ rất thích, vừa hay sắp đến ngày sinh nhật anh ấy nên mình mới cố tình chạy đến đây mua”, ừ, tuy là hơi đắt một chút nhưng chỉ cần Tiêu Đại boss thích là được rồi.

Nặc Nặc nghĩ đến đó thì khóe môi bất giác nhướn lên. Đạo này đúng là cô đã xử lý Tiêu Đại boss hơi bị thâm, cứ cố ý nhắc “Thanh Hà” thế này “Thanh Hà” thế nọ trước mặt anh, tuy chưa bao giờ ăn cơm, đạo phở thật sự với anh chàng cực phẩm ấy, nhưng Nặc Nặc cứ cố ý dẫn dụ để Tiêu Đại boss chú ý vào anh ta.

Tiêu Dật có lẽ đã bắt đầu nghi ngờ Nhiệm Thanh Hà rồi chăng? Chưa biết chừng bây giờ đã tìm Tiêu Tiêu để điều tra gốc rễ Nhiệm Thanh Hà rồi cũng nên. Thế thì tốt. Nặc Nặc bây giờ sẽ đợi Tiêu Dật rồi nổi cơn ghen lên. Khi anh bùng phát thì cô sẽ ngửa bài ra, bắt Tiêu Đại boss anh lộ nguyên hình mới được.

Rốt cuộc ai giở âm mưu thủ đoạn bắt em đến Hoàng Diễm chứ? Bây giờ người tính không bằng trời tính, lại gặp ngay mối tình đầu của em, anh mà ghen thì có phải là quá vô lý không?

Đến lúc đó, mình sẽ có đầy đủ lý lẽ và bằng chứng, nhân sinh nhật anh mà xuống nước một chút, thay đổi ý nghĩ và quan niệm gia trưởng của anh.

Tổ Tổ hỏi: “Đòn phản kích này của cậu rốt cuộc định đánh bao lâu đây?”

Nặc Nặc nhìn trời, “Đến sinh nhật anh ấy. Đàn ông mà, giống như trẻ con ấy, phải dỗ ngọt. Tớ định đợi chuyện của Tiêu Tiêu qua rồi, Tiêu Đại boss nhận sai lầm thì sẽ tha thứ cho anh ấy một cách từ bi như đức mẹ, để anh ấy cảm nhận được sự tốt đẹp của tớ, biến thành một em cún trung thành với tớ”.

Tổ Tổ cười phì thành tiếng, “Nặc Nặc, có phải đạo này cậu đọc tiểu thuyết nhiều quá không? Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, người như Tiêu Dật vốn dĩ bẩm sinh thích chỉ huy ra lệnh cho người khác, cậu có thể dạy dỗ anh ấy thành sói mẹ hiền từ thật ư?” Dừng lại một chút, cô chỉ vào chiếc áo đã được gói xong, “Dựa vào cái này hả?”

Nặc Nặc lắc đầu, “Đây chỉ là món ngọt thôi, quà sinh nhật mà, tớ muốn tự tay làm gì đó tặng anh ấy”. Nói xong, mặt Nặc Nặc đỏ bừng, bất chấp Tổ Tổ truy hỏi thế nào, thỏ trắng vẫn cắn chặt răng không khai.

Cùng lúc đó, nhân viên bán hàng cũng cười tươi niềm nở báo giá chiếc áo cho Nặc Nặc, con số vừa nhảy ra, Nặc Nặc đã rung mình toàn thân nổi da gà.

“Cái gì? Chẳng phải bây giờ cửa hàng đều giảm giá 50 phần trăm hay sao? Tại sao cái này không giảm?” (Nặc Nặc, bạn thấy người ta giảm giá mới đến mua áo đúng không?)

Nụ cười của cô nhân viên vụt tắt, lạnh lùng đáp, “Xin lỗi, nhãn hiệu này của chúng tôi không tham gia vào đợt giảm giá này”. Ngâm ý là: Hàng hiệu cao cấp như thế này làm sao giảm giá được?

Lần này Tổ Tổ đã có thể cười trên nỗi đau kẻ khác, “ừ, xem ra trẻ con cũng không dễ dụ cho lắm, cây kẹo que này có phải là quá đắt không?”

Nặc Nặc: 0(>_<)0

Mua chiếc áo xong, vốn liếng tích lũy trong nửa năm của Nặc Nặc đã không cánh mà bay. >0<

Nặc Nặc vừa phẫn nộ vì nhãn hiệu đó chưa bao giờ được giảm giá, vừa nghĩ ngợi xem sau này phải dạy Tiêu Đại boss không được lãng phí như thế nào, sau đó ăn uống cùng Tổ Tổ, chơi đến tận mười một giờ đêm mới về nhà. Cũng may Tổ Tổ có xe, đưa Nặc Nặc đến tận cửa.

Thỏ trắng chào bạn rồi khoan khoái xuống xe, tay cầm món tích lũy nửa năm (>_<) vào nhà, bỗng nghe một giọng nam trầm trầm vang đến từ một góc khuất, “Nặc Nặc”.

Quay lại, Thỏ trắng nhìn thấy Tiêu Đại boss cô đơn đứng dưới ánh đèn đường, ánh đèn vàng vọt lại ánh lên một lớp sáng dịu dịu lạ thường, toát lên vẻ dịu dàng và thoát tục khó nói, giày da đen, quần tây nâu và áo sơ mi, Tiêu Đại boss mặc gì cũng khiến trang phục trở lên đặc biệt.

Nhưng lúc này, trong sự đặc biệt ngang ngược không cho phép người ta phớt lờ ấy, lại có một vẻ gì đó. Thỏ trắng đọc thấy hai chữ trong đôi mắt lấp lánh của Tiêu Đại boss đó là: Oán trách.

Tiêu Đại boss đến trước cửa nhà Nặc Nặc mà thần không hay, quỷ không biết.

16.5

Tăng ca xong đến mười giờ rưỡi, Tiêu Dật gọi điện cho thỏ trắng như thói quen, bên kia nhạc réo rất không ngừng, chủ nhân không nghe máy. Tiêu Đại boss tự an ủi, Nặc Nặc chơi vui quá nên không nghe thấy chuông, thế nên cứ tiếp tục gọi, cuối cùng vang đến giọng nữ tiêu chuẩn:

Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy...

Tiêu Dật sững lại, tức giận đập điện thoại xuống đất.

Tiêu Đại boss giận dữ lắm rồi, nộ khí xung thiên khiến cả căn phòng cũng ngọt ngào theo. Thỏ trắng rất lạ, rất rất lạ. Tiêu Dật không hiểu nổi, tóm lại cô đã hẹn hò ăn uống với ai, mà ngay cả điện thoại bạn trai gọi đến cũng không nghe, thậm chí còn tắt máy để thanh trừ sự quấy nhiễu.

Nặc Nặc, rất giỏi!

Thật sự là, rất giỏi!

Và thế là, anh chàng Tiêu Dật ghen tuông hờn dỗi từ công ty không về nhà, lái xe thẳng đến gần nhà Nặc Nặc để ôm gốc cây đợi thỏ. = =

Vì sợ gặp ông bà Hứa nên Tiêu Đại boss cố ý dừng chiếc Volvo ở một góc đường phía trước, rồi đi bộ đến trước cửa nhà Nặc Nặc, nấp vào một góc đợi... Quả nhiên lát sau, thỏ trắng đã nhảy nhót ra khỏi một chiếc Beetle màu đen.

Loại xe Beetle này nhỏ gọn và đáng yêu, đáng vẽ rất cute nên được phái nữ ưa chuộng. Tiểu thư nhà giàu Tổ Tổ lúc vừa mua xe, Nặc Nặc ghen tỵ cứ gọi là “nhân tình cao cấp”. Tiêu Đại boss chỉ cần động não một chút thì chắc sẽ biết ngay tài xế của chiếc xe ấy là một mỹ nữ, nhưng vì lửa ghen đã đốt cháy IQ nên ngày lập tức đã nhận định người trong xe là Nhiễm Thanh hà, không kìm được mà nghiêng răng ken két. Đến khi xe chạy xa rồi mới khàn giọng gọi thỏ.

Bên này Nặc Nặc thấy Tiêu Dật lại đang đợi mình thì trái tim bất giác run lên.

Buổi tối giữa tháng Chín, tuy không lạnh đến thấu xương nhưng cảm giác cũng rất lạnh. Nhớ lại Tiêu Đại boss vừa mới ra viện đã bận đến tối mất tối mũi, sức khỏe không tốt, Nặc Nặc bước nhanh đến trước mặt anh rồi kiễng chân lên sờ sờ trán anh.

Phù, may quá, tuy mắt hơi đỏ, sắc mặt hơi tái, nhưng không sốt.

“Sao anh lại ở đây?” Thỏ trắng thấy nhói lòng, nghĩ Tiêu Đại boss không chừng đã đợi rất lâu rồi nên mới nói với vẻ xót xa, “Có việc thì cứ gọi điện cho em chứ!”

Dứt lời, Tiêu Dật vốn đang cúi đầu trầm tư bỗng ngẩng phắt lên, ánh mắt sắc lạnh: “Gọi điện? Gọi cho em mà được à?” Nặc Nặc chớp mắt, cảm thấy Tiêu Đại boss hôm nay u ám lạ thường, bất giác mò điện thoại ra xem, hết pin rồi! >0<

Thì ra thỏ trắng hồ đồ đi chơi mà quên sạc pin, Tiêu Đại boss gọi điện suốt cả tối, đến nỗi điện thoại di động của thỏ trắng tự tắt máy!

Thấy thế, Nặc Nặc cười ha ha, ngẩng lên định giải thích thì làn môi Tiêu Dật đã áp xuống. Quảng thời gian này Nặc Nặc được Tiêu Đại boss hôn rất nhiều, chỉ thiếu vài bước cuối cùng, nhưng với nụ hôn đột ngột này thì có phần không chịu nổi.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, đang đứng trước cửa nhà mình, tuy đêm khuya thưa người, nhưng nghĩ đến chuyện lỡ chú bảo vệ đang núp sau cửa sổ lên quan sát cảnh này Nặc Nặc thấy rung mình. Hoạt động thường xuyên nhất của chú bảo vệ là thường xuyên đánh mặt chược từ hai hào trở lên với các bà mẹ trong khu nhà, đề tài nhiều chuyện thì ôi thôi khỏi nói, cô không muốn trở thành chủ đề hot ngày mai đâu!

Như thể nhận ra sự lơ là của Nặc Nặc, cánh tay Tiêu Dật bắt thần siết chặt, kết quả của việc thân mật quá độ là hơi thở nóng hổi gấp gấp của Tiêu Dật phả vào mặt Nặc Nặc, ngứa ngứa, giống mèo con vồ bướm, muốn bắt mà không được.

Thỏ trắng nhận ra cú thế này thì bảo đảm sẽ xảy ra chuyện, trong lúc hoảng loạn đã chống cự bằng cả tay lẫn chân, “Tiêu Dật đừng mà...”

Hai người đang giằng co thì “xoạch” một tiếng, cái túi đựng chiếc áo Nặc Nặc mua rơi bịch xuống đất, Tiêu Đại boss bị phân tâm, hơi buông cô ra, nhú mày nhìn chiếc túi, ghen tuông vô cùng, “Đây là gì?”, Tên Nhiễm Thanh Hà ăn cơm với Nặc Nặc rồi còn mua quà cho cô nữa???

“Đây là...” là “kẹo que” mua cho anh? Nặc Nặc ngần ngừ, định đến sinh nhật mới tặng mà giờ bị lộ ra thì còn gì là bất ngờ nữa?

Tiêu Dật thấy thỏ trắng lung túng thì nghĩ sai lạc hoàn toàn, tim cứ nhói đau từng đợt, như thể vắt ra nước được, Tiêu Dật cúi xuống nhặt chiếc túi, định mở ra thì nghe Nặc Nặc cuống quýt hét lên, “Đừng!”

Không chờ anh phản ứng, Nặc Nặc đã chồm đến với tư thế thỏ vồ hổ, cướp lấy chiếc túi giấy trong tay Tiêu Dật. Lùi lại một khoảng cách an toàn, Nặc Nặc mới e dè xem lại, may quá, túi vẫn chưa rách, áo bên trong chắc cũng không sao nhỉ?

Vốn liếng tích lũy nửa năm đó!!!

Hơn nữa nếu bây giờ tiêu đại boss nhìn thấy thì mất hiệu quả hoàn toàn rồi, vì... chiếc áo nhất định phải được tặng cùng quà mình tự tay làm vào đúng ngày sinh nhật của Tiêu Đại boss mới có ý nghĩa...

Bên này thỏ trắng mặt đỏ, dảng vẽ e thẹn của thiếu nữ bảo vệ “kẹo que”, đang chìm đắm trong thế giới của mình thì bên kia, Tiêu Đại boss đã ghen tuông quá độ. Thấy Nặc Nặc lo cho món quà mà Nhiễm Thanh Hà tặng cô, anh sưng người rồi lạnh lung, “Quý giá thế kia à?”

Nặc Nặc chớp mắt, muốn giải thích mà không biết mở miệng ra sao, chỉ lắc đầu nói, “Không phải... em...”

“Đủ rồi!” Chưa nói xong, Tiêu Dật đã gầm lên, và trong khi thỏ trắng còn đang dằn mặt ra, anh đã bỏ đi. Nặc Nặc em khiến anh thất vọng quá.

16.6

Nhiễm Thanh Hà nhận điện thoại rồi vội vã đến văn phòng tổng giám đốc. Lúc này Tiểu Trương phòng Hành chính báo, Tiểu tổng tìm anh ta. Vì đi quá nhanh nên khi đến văn phòng Tiêu Tiêu, trấn Nhiễm Thanh Hà đã lấm tấm mồ hôi.

Tiêu Tiêu đang ngồi trên ghế xoay, hẳn dĩ nhiên là đang đợi anh ta, thấy Nhiễm Thanh Hà vào thì gật đầu ra hiệu cho anh ta ngồi xuống. Nhiễm Thanh Hà thấy trần thế đó thì tim gõ thành thịch. Tình Hình công ty Hoàng Diễm không giống những nơi khác, thấp như bà thím quét rợn hành lang, cao như trợ lý tổng giám đốc, ai ai cũng biết, tổng giám đốc Tiêu Tiêu của họ có quy tắc bất di bất dịch: Không quan tâm đến tiền tài, không dính vào việc người khác.

Thực sự nói Tiêu Tiêu là CEO thì chỉ bằng nói là nhân viên kỹ thuật cao cấp, ngoài quản lý trình tự công việc ra, những nhiệm vụ khác anh ta đều quăng hết cho Lý Dục, thân tín của mình, quản lý. Nghe nói Lý Dục rất ghê gớm, du học nước ngoài, về sau làm việc trong một công ty của một nhân

vật nổi tiếng trong ngành.

Hoàng Diễm ban đầu phát triển không suôn sẻ lắm, nhờ nhân vật nổi tiếng ấy giải vây, trở thành cô đồng lớn nhất công ty, Lý Dục cũng là người anh ta phái đến để giúp đỡ. Thế nên trước kia công ty có việc đều tìm đến Lý phó tổng nhờ giải quyết, còn cơ hội Tiêu tổng xuất hiện thì không phải là ít khi, mà là không - bao - giờ!!! Thế nên hôm nay Tiêu Tiêu đột nhiên mời anh ta đến, Nhiễm Thanh Hà bất giác thấy lo lắng không yên.

Vừa ngồi xuống, Tiêu Tiêu đã vào thẳng vấn đề, “Thanh Hà, cậu cũng biết tôi chưa bao giờ quan tâm đến chuyện gì, nhưng gần đây công ty có một số lời đồn lan truyền quá dữ dội, nên tôi muốn tìm cậu là người trong cuộc.”

Nhiễm Thanh Hà nghe thế thì mồ hôi trên trán càng tuôn ròng ròng, chỉ gật đầu nói, “Vâng”.

Tiêu Tiêu trầm ngâm, “Gần đây tôi nghe nói cậu và cô Hứa Nặc mới đến có vẻ rất thân mật, hình như trước kia hai người quen biết. Một số người nói... cô gái ấy là do cậu nhận vào công ty bằng cửa sau”. Tiêu Tiêu cười khan, ngưng lại rồi nhướn mày, “Cậu biết đấy, tôi ghét nhất mấy cái chuyện không trong sạch đó, nên cố ý tìm cậu để hỏi”.

Nghe câu đó, mắt Nhiễm Thanh Hà mở lớn, khoát tay lia lịa, “Không, thật sự là không có, tôi và Nặc Nặc, tôi và cô ấy...”. Nói được một nửa, dường như có thứ gì đó chạm vào dây thần kinh, anh ta cắn răng rồi không nói nữa.

Bên này Tiêu Tiêu nhú mày, chần chờ một lúc rồi mới nói, vẻ nghiêm chỉnh, “Thanh Hà, à, không phải tôi cố ý do thám chuyện riêng của cậu, nhưng tôi vẫn hy vọng cậu nói cho tôi biết, như thế tôi mới làm được việc tiếp theo. Còn về đời tư của cậu thì đương nhiên tôi sẽ kín như hũ nút”.

Nhiễm Thanh Hà gục đầu xuống, hàng phòng ngự tâm lý đã bị phá bỏ hoàn toàn. Một lúc lâu sau anh ta cũng kể lại, “Ba năm trước, tôi và Nặc Nặc là người yêu của nhau...”

Àm!

Nhiễm Thanh Hà mới nói được một nửa, đã nghe trong phòng vắng vắng tiếng động của vật nặng đập vào tường, kinh ngạc đứng lên hỏi, “Sao vậy?”

Tiêu Tiêu ú ớ, cười giả lả, “Không... không sao, cậu tiếp tục đi”.

Nhiễm Thanh Hà hoàn hồn, trấn tĩnh lại tiếp tục kể lể, “Haizzz, thực ra chúng tôi rất yêu nhau, cũng là mối tình đầu của nhau, thậm chí chúng tôi đã nghĩ đến việc mua nhà ở đâu, khi nào kết hôn, con cái sẽ học ở trường nào. Nặc Nặc là một cô gái rất tốt, lúc ấy tôi rất nghèo, cô ấy luôn động viên tôi, nói rằng hai người cùng nhau cố gắng phấn đấu thì mới gọi là gia đình, cô ấy nguyện ở bên tôi”.

Hít một hơi, tròng mắt Nhiễm Thanh Hà hoe đỏ, “Nhưng vì một số hiểu lầm mà cô ấy rời bỏ tôi, mấy năm nay tôi điên cuồng tìm cô ấy, muốn giải thích cho cô ấy rõ mọi chuyện, nhưng không có kết quả. Ai ngờ lại gặp được cô ấy trong kỳ tuyển dụng, cô ấy nói mấy năm nay cô ấy rất mệt mỏi...”

Nửa tiếng sau, Nhiễm Thanh Hà cũng kết thúc bài độc thoại của mình, rời khỏi văn phòng Tiêu Tiêu. Anh ta đi rồi, Tiêu Tiêu lập tức ôm đầu đau khổ, cổ trấn tĩnh lại rồi mới lấy hết can đảm mở cửa phòng nhỏ bên trong.

Bên trong, một anh chàng đẹp trai đang ngồi, sắc mặt tái nhợt. Tiêu Tiêu chùi mồ hôi lạnh trên trán, thì thào, “Tiêu ca, anh không sao chứ?”

Thế mới bảo tạo hóa trêu người. Tiêu Dật đẹp trai ngời ngời phong độ thế kia, thiên tài lập trình, có xe, có nhà, mà lại không thể phòng ngừa được bạn gái là hồng hạnh đang muốn... vượt tường. Hừm... hình như cũng không đúng, theo như lời Nhiễm Thanh hà nói thì Tiêu sư ca mới là người đứng ngoài tường, nhưng bây giờ phải làm sao?

Tiêu Tiêu không hề có kinh nghiệm khuyên nhủ ai, rụt rè đứng vào người Tiêu Dật cứng đờ, hỏi: “Em thấy chị dâu ăn cơm với hần cũng không làm gì cả, hay thế này đi, nhân lúc họ chưa có gì thì tách họ ra?”

“Thanh Hà làm ở đây cho em cũng gần hai năm rồi không phạm lỗi gì, anh nghĩ xem người phải đi nên chẳng là chị dâu...”. Tiêu Tiêu nuốt nước bọt, thấy sắc mặt mỗi lúc một khó coi của Tiêu Dật thì không dám nói tiếp, trầm ngâm hồi lâu, Tiêu Tiêu mới thấy sư huynh thần vũ của mình mấp máy môi:

“Cô ấy lại... có người yêu đầu...” Thở trắng lại... dám yêu trước khi gặp mình. Mình lại... không phải là mối tình đầu của cô ấy. Thở trắng trong sáng của mình, lại bị người đàn ông khác vấy bẩn.

Tiêu Đại boss lần đầu nhận thấy, thế giới này không quay xung quanh mình.

Mối tình đầu gì đó thật đáng ghét!

17. Chương 17

Chương 17: Hình dáng chú cún trung thành

Cuộc đời nếu cứ tiếp diễn theo kế hoạch thì có còn là cuộc đời không?

Thở trắng biết Tiêu Đại boss đang giận dữ.

Tuy không rõ tới ấy rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác phụ nữ của cô mách bảo: Thời cơ đã đến. Nhất định là Tiêu Dật đã mở hồ phát giác ra “gian tình” giữa mình và anh chàng cực phẩm Nhiễm Thanh Hà, hoặc đêm ấy hiểu lầm Tô Tổ trong xe là một tên con trai khác nên mới giận dữ như thế?

Mấy hôm nay Tiêu Đại boss không những không thèm gọi điện, mà cả QQ, MSN, email đều trống rỗng. Có thể nói là “tin tức bằng không”. Thứ Năm Nặc Nặc nghỉ, ở nhà ngủ nướng rồi dậy dọn dẹp gọn gàng, sau đó đến thẳng Kiều Dục. Lấy hộp cơm của Tiêu Đại boss từ em Lâm, thở trắng vẫn giống như khi còn đi làm ở đó, đến nhà bếp lấy cơm cho Tiêu Dật, khiến các bà đi trong nhà ăn giật mình đến độ tròn mắt muốn rơi ra ngoài.

Đến phòng Kế hoạch lại bị mọi người vây quanh đùa cợt.

Đến trưa, các huynh đệ phòng Kế hoạch đều đang tự tìm thú vui cho mình, người thì tán nhảm, kẻ xem website, ai cũng nhìn chăm chăm đồng hồ mong mau mau đến mười hai rưỡi còn đi ăn. Đang thần thờ thì mọi người nghe phía cửa vang lên một tiếng ho, liếc mắt nhìn tất cả đều không tìm được mà hít một hơi thật sâu.

Thở trắng đáng yêu ngây thơ mặc một bộ váy hoa li ti màu thạch lựu, mái tóc đen thẳng được kẹp bằng một chiếc kẹp tóc bé xinh, Ồm phần cơm hộp của Tiêu Đại boss, neho mắt nhìn mọi người cười ầm ập.

Tiểu Chí nhỏ tuổi nhất phản ứng nhanh nhất, kêu ré lên rồi lao bổ vào, “ôi trời! Có phải em đang nằm mơ không? Có phải thổ trắng không? Thổ trắng bằng xương bằng thịt thật ư? Chị thân yêu, lâu quá rồi không đến tầng mười bảy giống đực bọn em rồi...”

Nặc Nặc chơi thân với mọi người nên chỉ bịt miệng cười, lúc sau những người khác đã nhào đến bao vây cô, đến nước cũng chảy không lọt.

“Chị dâu rửa bát, chị đến đây điều tra Tiêu ca hà? Em nói chị nghe, sau khi chị đi rồi, Tiêu ca ngoan lắm, anh ấy không còn đóng cửa văn phòng xem những đĩa phim không nên xem nữa.”

“Xúy xúy, nhóc con, cậu hiểu cái gì? Tiêu Dật và Tiểu Nặc Nặc ở nhà gặp nhau hàng ngày mà!” Phì Long lão đại vỗ vỗ đầu Tiểu Chí, chen bật cậu ta ra mà đến trước mặt Nặc Nặc, rưng rưng nước mắt, “Nặc Nặc của chúng ta nhất định là đến thăm chúng ta, hu hu, em đi rồi phòng Kế hoạch đã sửa thẳng tên thành phòng Hòa thượng mất rồi”.

“Chính xác, Tiểu Nặc Nặc em nên quay lại đây đi, ngày nào cũng giám sát chồng mình thì tốt biết mấy”.

“Thổ trắng à, anh nhớ em lắm, hừm... Nói thế thì Tiêu ca có đá đít anh không nhỉ?”

“....”

Nặc Nặc cười ngọt ngào, một mặt đùa giỡn, mặt khác trả lời những câu hỏi kỳ cục lạ lùng của các huynh đệ. ừ, khá lắm, khá lắm, kế hoạch bước đầu toàn thắng - để Tiêu Dật thấy rõ, Hứa Nặc em được chào đón nhiệt liệt thế nào, em về Kiêu Dực là tất yếu, là tất yếu!!!

Đùa giỡn với mọi người một lúc thì giờ cơm đã đến, mọi người lưu luyến chào thổ trắng để đi ăn. Nặc Nặc đứng lên thông thả đi đến văn phòng Tiêu Đại boss, nhìn ngó quanh quất hồi lâu mà vẫn không thấy bóng dáng một người đâu, Phì Long lão đại thấy thế thì lắc đầu thổ dài:

“Tiểu Nặc Nặc à, tính tình người đó chắc em cũng rõ, bề ngoài trầm tĩnh, nội tâm điên cuồng, em và Tiêu Dật tương thân tương ái... haizzz... Hay cứ để cho cậu ta một thời gian để hồi phục đi...”

Đôi mắt Nặc Nặc lấp lánh, tỏ vẻ nuối tiếc, “Tử Uyên sư huynh ... nhất định sẽ hạnh phúc”. Nói xong nhướn khóe môi rồi vào văn phòng tổng giám đốc. Bên này, một bóng người nấp trong bóng tối khựng lại, nắm tay co chặt cuối cùng đã buông thõng.

Thổ trắng, thực ra bây giờ thấy em như thế, anh cũng rất hạnh phúc.

Điềm xấu của kẻ tửm ngấm ngầm là cho dù đau lòng đến mấy cũng tỏ ra không có việc gì. Rốt cuộc ai mới là người của định mệnh thuộc về anh hoàn toàn mà em đã nói.

17.2

Vào văn phòng, Nặc Nặc sững lại rồi mới bước nhanh đến trước mặt Tiêu Dật.

Người ấy ngồi trên ghế xoay, long mày nhíu chặt ngủ thiếp đi rồi. Ngủ mà cũng không thanh thần thế ư? Nặc Nặc nhói lòng, công ty gần đây đang bận gì chứ? Rõ ràng mấy hạng mục cần gấp đã xong, bây giờ lẽ ra là lúc công ty và Tiêu Đại boss rảnh rỗi nhất, vậy mà người ấy lại tăng ca mỗi ngày.

Vì ngại mình không còn là nhân viên của Kiêu Dực, nên mấy lần Nặc Nặc muốn hỏi mà không dám. Đó cũng là điều phiền phức khi không còn cùng một công ty. Thổ trắng thổ dài, Tiêu Dật đang khoanh tay nhắm mắt bỗng giật mình mở bừng mắt ra, thấy người đến lại là thổ nhà mình thì khê ho với vẻ thiếu tự nhiên, rồi quay mặt đi.

“Sao em lại đến?”

Phớt lờ vẻ lạnh nhạt trong giọng nói của Tiêu Đại boss, thỏ trắng chăm chú bày biện đồ ăn lên tràng kỷ, rồi đích thân

pha cà phê, đưa đến trước mặt anh rồi cười hì hì, “Nghe nói mấy hôm nay anh tăng ca suốt, hôm qua còn ngủ lại ở văn phòng nên em hơi lo, đến xem thế nào”.

Tiêu Dật nghe thế, ánh mắt lấp lánh, trong lòng tính xem lúc nào sẽ tìm em Lâm loa to đề bàn về vấn đề tiền thưởng của cô nàng. Đang lơ đãng thì tay thỏ trắng đã đặt lên trán anh, “Sao sắc mặt anh xấu quá vậy, liệu có sốt không?”

Tiêu Đại boss vì chuyện mối tình đầu mà vẫn day dứt, thấy Nặc Nặc chủ động thân mật thì bất giác quay mặt đi, tay thỏ trắng cứng đờ, không khí có phần ngột ngạt.

Nặc Nặc thở dài, bỏ tay xuống, rồi bĩu môi vẻ uất ức, “Anh có phán tử hình cũng phải cho em chết nhắm mắt chứ?”

Nghe câu đó, hàng long mày rất đẹp của Tiêu Dật nhú chặt hơn, “Cái gì mà chết với không chết...” Chưa dứt cô, anh quay phắt lại, thấy Nặc Nặc đã muốn khóc, khóe mắt đỏ hoa, Tiêu Đại boss ý chí không kiên định, bắt đầu dao động.

Nặc Nặc nói như khóc, “Đêm đó điện thoại di động hết pin

nên mới không nghe điện thoại của anh, có đáng phải giận như thế không? Cả tuần nay cũng không liên lạc với em... Muốn hỏi tin gì cũng phải thông qua người khác...”

Tiêu Đại boss thấy thế thì dè phòng hộ trong tim hoàn toàn vỡ vụn, Òm lấy Nặc Nặc, tham lam hít mùi thơm trên tóc cô, hồi lâu mới rầu rầu bảo, “Gần đây công ty hơi bận”.

“Anh còn lừa em!” Thỏ trắng ngẩng lên, vạch trần lời nói dối của ai kia, “Liệu anh có bận tới mức không có cả thời gian gọi điện cho em không?”

Tiêu Dật khựng lại, đôi mắt sâu thẳm.

Không phải là không nghĩ sẽ gọi điện cho em, không phải là không nghĩ sẽ đi tìm em, nhưng chỉ cần nghĩ đến ba chữ “Nhiệm Thanh Hà”, trong lòng không nén nổi chua xót, chỉ cần nghĩ đến chuyện em từng nắm tay người đàn ông khác thề non hẹn biển, nói sẽ cùng anh ta xây một ngôi nhà hạnh phúc, anh đã hận đến ngứa cả răng. Anh chỉ muốn cho chúng ta ít thời gian, muốn để bản thân bình tĩnh hơn. Sau đó suy nghĩ xem tiếp theo phải làm gì.

Không thể để Nặc Nặc ở lại công ty Hoàng Diễm, nhưng mình vất vả lắm mới đưa được cô ấy vào đó, bây giờ phải làm sao mới thuyết phục thỏ trắng ra đi được? Đi rồi sẽ thế nào? Với tính cách của cô ấy, chắc chắn sẽ không chịu làm bà nội trợ trong nhà, vậy phải để cô ấy đi làm ở đâu?

Tiêu Dật đã ý thức sâu sắc một vấn đề quan trọng; quạ ở thiên hà đều đen như nhau. Cho dù Nặc Nặc đi đâu, dù tránh được người yêu đầu, thì cũng có thể gặp Trương Thanh Hà, Lý Thanh Hà... Mấy hôm nay ức chế với thỏ trắng, thực ra điều khiến Tiêu Đại boss đau đầu nhất chính là vấn đề này.

Nghĩ đến đó, Tiêu Dật thở dài, rồi mớm lời: “Nặc Nặc...”. Muốn biết từ miệng cô về chuyện Nhiệm Thanh Hà, nhưng rốt cuộc vẫn không nói được, anh lắc đầu, bảo, “Không sao”.

Thỏ trắng chớp mắt, “Không sao thật chứ?”

“Ừ, tuần này bận xong sẽ có thời gian ở bên em nhiều hơn”.

“Ồ”. Mắt Nặc Nặc lóe lên tia xảo quyệt, Tốt! Kế hoạch bước thứ hai - dò hỏi, thành công! Tiêu Đại boss ngần ngại như thế, muốn hỏi mà không dám hỏi thì nhất định là đã biết sự tồn tại của Nhiệm Thanh Hà rồi.
>0<

Anh đã nói như thế, chỉ cần tiến thêm bước quan trọng nhất cuối cùng, thì mình có thể về công ty rồi!

Thỏ trắng làm ra vẻ trầm ngâm, dụi dụi vào lòng Tiêu Đại Tiêu Đại boss, nũng nịu: “Lần trước anh chẳng nói... mời bố mẹ em và hai bác bên nhà gặp mặt nhau sao? Ồi, hình như nhà chúng ta cuối tuần này rảnh đó!”

Tiêu Đại boss tạm thời vứt bỏ phiền não trong lòng, ánh mắt sáng rực, thỏ trắng nói thế... có phải là chấp nhận lời cầu hôn theo một cách khác không?

Nặc Nặc bị anh nhìn đến nóng rực cả hai tai, nhìn trời, “Tuần này hai bác có rảnh rồi không?”

Tiêu Đại boss: “Có! Có!”

Tiêu Đại boss sung sướng như chú cún trung thành, đang ra sức vẫy đuôi kêu lên, nhưng không biết là mình đã mỗi một lúc một gần hồ bấy mà thỏ trắng đào rồi...

Kế hoạch của thỏ trắng rất đơn giản.

Từ Phi Long lão đại bán chủ cầu vinh, Nặc Nặc đã có được một tin tức rất đáng tin cậy: Tiêu Tiêu sư đệ vì có mối quan hệ thân cận với Tiêu Đại boss, không chỉ có nhiều đồng nghiệp trong công ty quen biết, mà cả ông bà Tiêu cũng biết. Thì ra Tiêu Tiêu vì cảm kích Tiêu Đại boss đã giúp mình khi Hoàng Diễm lâm vào tình cảnh khó khăn nhất, nên thường xuyên đến nhà họ Tiêu, thỉnh thoảng cũng mang chút quà cáp gì đó, vì thế đã quen thân với cả nhà họ Tiêu.

Trò ma mãnh của Nặc Nặc phải đợi khi cha mẹ hai bên gặp nhau, cố ý làm ra vẻ hững hờ mà nhắc đến boss Tiêu Tiêu hiện tại, đến lúc đó ông bà Tiêu bảo đảm sẽ hét lên, “Đó chẳng phải là sư đệ của Tiêu Dật hay sao?” Lúc đó, cô lại tỏ ra bị tổn thương bị ức hiếp mà khóc lóc than vãn một trận, đến đó là xong. ừ, có cha mẹ hai bên, mình không sợ không đấu lại được Tiêu Đại boss giang hồ quỷ quyết.

Hi! Hay, cực hay, cực...

Quãng thời gian đó, thỏ trắng chỉ cần nghĩ đến sẽ được báo thù một phen là tim đã nở hoa từng bừng. Nhưng có một câu nói rất hay: Cuộc đời, nếu tiến hành theo kế hoạch đã định, thì có còn gọi là cuộc đời không? Người tính không bằng trời tính, điều đó Nặc Nặc đã đoán biết, nhưng cô không thể ngờ rằng, sự việc lại rẽ sang một khúc quanh lớn như thế...

17.3

Sự việc xảy ra từ buổi tối hôm trước khi hai bên cha mẹ gặp nhau lần đầu. Đêm ấy để chuẩn bị cho hôm sau thật tốt, cha mẹ hai bên đều gọi con trai, con gái mình về nhà một cách ăn ý, bàn bạc hôm sau gặp gia đình bên kia phải mặc gì, tặng quà gì, nói những gì v.v...

Thỏ trắng vẫn ăn cơm với bố mẹ như bình thường, bữa ăn bình thường nhưng tỏ ra rất hào hứng. Nhưng điều khiến Nặc Nặc vui sướng là ngày mai có thể xử lý Tiêu Đại boss triệt để, mà lại còn trước mặt cha mẹ hai bên, nghĩ đến đã sướng phát điên. ông bà Hứa cũng vui vì con gái ăn bám hơn hai mươi năm, cuối cùng đã có thể gả đi được rồi.>0<

Đang ăn cơm, thì điện thoại di động của Nặc Nặc reo vang. Thỏ trắng vừa nhìn màn hình đã nhú mày đi ra ban công, nhân lúc ông bố bà mẹ còn đang tíu tít bàn xem ngày mau ăn mặc thế nào, cô hạ giọng nghe điện thoại, “Anh gọi điện đến làm gì?”

Người bên kia nghe giọng điệu Nặc Nặc bực bội nhưng vẫn tỏ ra thản nhiên, “Nặc Nặc, anh muốn nói chuyện với em..”

Phải, người gọi điện đến không phải ai khác, chính là Nhiễm Thanh hà. Trong khoảng hơn một tháng ở Hoàng Diễm, thỏ trắng vì tiện cho Tiêu Đại boss điều tra “gian tình” giữa mình và người yêu đầu, cũng ăn hai bữa trưa với Nhiễm Thanh Hà. Lúc ở văn phòng khi thấy anh ta, Nặc Nặc cũng cười hi hi, tỏ vẻ e thẹn của thiếu nữ hoài xuân, khiến mọi người tưởng hai người tình tứ với nhau.

Nhưng cũng vì thế mà Nhiễm Thanh Hà dường như cũng nhìn thấy hy vọng từ thái độ của Nặc Nặc, cuối cùng vào một buổi tối khi đưa thỏ trắng về nhà, anh ta đã lấy hết can đảm tỏ tình. Kết quả đương nhiên

không cần nói cũng biết, Nặc Nặc đã rất nghiêm khắc từ chối, đồng thời trình trọng thêm một câu “Tôi có hôn phu rồi”.

Nhưng hiển nhiên là Nhiễm Thanh Hà không mấy tin tưởng vào lý do của Nặc Nặc.

Bên đầu dây bên kia, giọng Nhiễm Thanh Hà trầm trầm, “Nặc Nặc, anh biết em vẫn còn giận anh. Ba năm trước anh thật sự không có gì với cô ta, bọn anh chia tay lâu rồi, cô ta muốn quay lại nhưng anh từ chối, ai ngờ cô ta vẫn còn ôm hận, còn chạy đến tìm em...”

Nhiễm Thanh Hà nói có vẻ rất thảm thương, giọng cũng đã nghèn nghẹn, “Anh thật lòng yêu em, ba năm nay anh chẳng có đêm nào ngủ ngon, ngày nào anh cũng mong đến hôm nay, mong được gặp lại em...”

Bên này thở trắng nghe mà suýt nữa nôn hết cơm ra ngoài, cô lườm một cái, chỉ muốn đập điện thoại cho xong. Được thôi, cô thừa nhận ba năm trước mình bị ma xui quỷ khiến, bị gương mặt đẹp trai nức nở của Nhiễm Thanh Hà lừa gạt, nhưng điều đó không chứng minh rằng trí tuệ của cô thấp!

Lúc đầu cô gái kia đến tìm cô, thở trắng cũng chưa căm ghét hoàn toàn tên Nhiễm Thanh Hà kia, mà đến bạn thân của anh ta tìm hiểu. Bạn thân của anh ta thấy thở trắng mắt đỏ hoe, lương tâm cắn rứt đã nói thật hết mọi chuyện cho cô nghe.

Thì ra, Nhiễm Thanh Hà thực sự có một cô bạn gái đã yêu nhau sáu năm, nhưng trong sáu năm đó, anh chàng đẹp trai đều cáng kia chưa bao giờ nghỉ ngơi, cứ lén lút hẹn hò với n cô gái khác nhau sau lưng bạn gái mình, liệt kê tên ra thì có Hoa Hoa, Na Na, Lộ Lộ, Nặc Nặc...

Lần đầu nghe sự thật này, Nặc Nặc đã hóa đá.

Nhiễm Thanh Hà quả nhiên đều cáng, anh ta đang thu thập sticker tên thú cưng sao? =_=_

Lúc đó, thở trắng đã thật sự nén đau mà ném sim điện thoại, xóa ID game, cắt đứt hoàn toàn với Nhiễm Thanh Hà, thậm chí trong một quãng thời gian dài cô không muốn dính đến game online nữa. Đó cũng chính là lý do vì sao Nặc Nặc không muốn nhắc đến quá khứ nhảm nhí đó. Lúc đầu sao mình lại ngốc nghếch thế? Bị gương mặt đẹp của anh ta lừa đến thất điên bát đảo.

Bao nhiêu năm sau, Nặc Nặc lại gặp Nhiễm Thanh Hà, lợi dụng anh ta để thiết kế bẫy cho Tiêu Đại boss, cô chẳng có chút hối hận nào cả, đó là báo ứng mà anh ta phải nhận!

Tĩnh lại khỏi hồi ức dài dằng dặc nặng nề, thở trắng nóng nảy nói, “Trưởng phòng Nhiễm, tôi nghĩ tôi và anh đã nói rõ lắm rồi, anh muốn điên thì đi điên một mình đi, tôi phải cúp máy đây”.

“Đừng!” bên kia vang đến một giọng gần như cầu khẩn của Nhiễm Thanh Hà, “Nặc Nặc, chỉ một lần này thôi, lần cuối cùng... Anh đang đứng dưới nhà em”.

Nghe câu đó xong, thở trắng nổi gai toàn thân, hơi nghiêng người nhìn xuống dưới. một chiếc xe xám bạc lộng lẫy quả nhiên đang đường hoàng đậu dưới đó. Nhìn thấy thế, Nặc Nặc bang hoàng tới mức nội thương.

Thực ra chỉ có hôm đó cô mới để cho Nhiễm Thanh Hà bắt được cơ hội đưa cô về nhà - hôm ấy công ty liên hoan, Nặc Nặc ngại có đồng nghiệp nên không tiện từ chối yêu cầu của anh ta, ăn xong tổ về xấu hổ mà lên xe anh ta. Nhưng thở trắng vẫn rất cảnh giác, bảo đưa mình đến đầu đường thôi, rồi xuống xe tự về nhà. Suy nghĩ của cô rất đơn giản: Để tên kia biết địa chỉ gia đình mình thì có khả năng là hậu họa vô cùng!

Nhưng giờ nghĩ lại, mình cảnh giác thế cũng bằng thừa! Là trưởng phòng Nhân sự, đừng nói địa chỉ nhà cô, mà đến cả sổ chứng minh thư, chỉ cần Nhiễm Thanh Hà muốn thì mọi thứ đều phơi bày cả. Thở trắng thở dài, đang ngần ngại xem có nên nói là mình không có nhà không, thì nghe mẹ cô bên trong hét toáng lên.

“Ồi, ông ơi! ông! Sao thế này? Đừng dọa tôi sợ chứ, hu hu hu...” Nghe tiếng hét như sắp khóc của mẹ, Nặc Nặc

không nghĩ ngợi gì mà lao trở lại vào trong, nhìn cảnh tượng ấy cũng không kêu lên được nữa.

Lúc này bàn ăn còn ngon lành trên bàn bỗng nhuộm đầy máu, ông Hứa lúc này đang đồ vật xuống ghế gỗ, khóe môi còn vương máu, bà Hứa hoảng loạn, nhào lên người ông lay gọi.

“Bố...” Hứa Nặc hét lên, Nhiễm Thanh Hà có lẽ cũng phát hiện ra có chuyện nên liên tục hỏi han, Nặc Nặc con đang đỡ dần nhìn vết máu đỏ rực trên người bố mình, trong tích tắc đầu óc trống rỗng đã hét vào điện thoại di động:

“Thanh Hà, Thanh Hà... anh mau lên đây, bố tôi nôn ra máu ngất đi rồi...”

17.4

Trong bệnh viện, Nặc Nặc co rúm người trên ghế, vùi đầu vào ngực, run lấy bầy.

Trống rỗng... trống rỗng...

Vào những lúc như thế này, Nặc Nặc mới hiểu mình thật yếu đuối, thật nhỏ bé, khi đối diện với sự an toàn sức khỏe của người nhà, cô lại chịu không nổi. Một tiếng trước đó, Nhiễm Thanh Hà giúp cô đưa bố đã bất tỉnh vào bệnh viện, cấp cứu, nhập viện, kiểm tra. Cuối cùng theo chuẩn đoán thì ở phổi của ông Hứa có một bóng mờ rất lớn, diện tích chiếm gần 30 phần trăm, nghi ngờ là ung thư phổi, mà chuẩn đoán bước tiếp theo phải đợi kết quả hóa nghiệm và bệnh nhân tỉnh lại mới biết được.

Ông Hứa bình thường không thích thú thứ gì, ngoại trừ hút thuốc, cũng vì chuyện này mà ông bà Hứa cãi nhau suốt hai mươi mấy năm. Ông Hứa không cai nổi, nên dần cũng quen dần. Gần đây đơn vị ông rất bận vì sắp tới lễ Quốc Khánh nên cơ thể ông lao lực ông thường kêu đau ngực.

Lúc đầu Nặc Nặc và bà Hứa ngỡ chỉ là bệnh cảm do thay đổi thời tiết, không quan tâm lắm. Nhưng hôm nay ông Hứa hứng chí, uống thêm vài ly rượu, rồi nôn ra máu ngất đi, khiến cả nhà hốt hoảng. Đến bệnh viện rồi, bà Hứa mới nghe đến từ “ung thư” là đã choáng váng quay cuồng, chưa đợi ông nhà tỉnh dậy, bà đã ra tay trước - ngất đi luôn.

Nặc Nặc quỳnh quáng tay chân, rồi cùng Nhiễm Thanh Hà sắp xếp cho mẹ cùng vào phòng bệnh nằm, sau đó mới co người ngồi trên hành lang đợi kết quả. Một cảnh tượng náo nhiệt vui vẻ bỗng dưng tan tác, trở thành bi kịch sâu muộn ảm đạm. Thở trắng từ bé đã quen được nuông chiều bỗng lung túng quáng quàng, chỉ biết ôm chân khóc.

Nếu bố bị chuẩn đoán là... thì mẹ sẽ thế nào? Mình sẽ thế nào? Chưa bao giờ cô nghĩ bố mẹ sẽ rời xa cô, ít ra là không nghĩ sẽ nhanh như thế. “Ung thư”, cái từ đã nghe rất nhiều nhưng thấy xa vời với mình, nếu thật sự đeo bám lấy bố, thì có phải trong quãng thời gian còn lại, bố sẽ sống rất khổ sở không?

Mẹ trước nay cứng miệng nhưng rất mềm yếu, tuy cãi nhau với bố mấy chục năm nhưng người ngoài có thể thấy tình cảm của họ rất tốt. Trước kia mẹ còn hay đùa giỡn với bố, nếu... nếu có ngày đó thật, nhất định sẽ là bà đi trước, rồi mới cho phép bố cô theo. Vì bà không muốn phải chịu đựng sự đau khổ sinh lý tử biệt. Nhưng bây giờ...

Nếu là thế thật, liệu mẹ có ngã bệnh không?

Trong tích tắc, Nặc Nặc thấy lòng dạ rối bời, trong tim chất đầy ứ những thứ gì đó, thật sự muốn chấn tĩnh lại mà chẳng thể nắm bắt được ý nghĩ trong đầu. Đang sợ hãi thì thở trắng bỗng thấy trên đầu mình xuất hiện một bàn tay dịu dàng mạnh mẽ..

Hơi ngược lên, một gương mặt đẹp trai rực rỡ xuất hiện ngay trước mắt.

Bàn tay to lớn giữ hai bên má cô, dịu dàng mạnh mẽ, thở trắng không nhịn nổi nữa, nước mắt ồ ạt tuôn ra, rơi xuống bàn tay ấy. “Tôi... tôi không nên khóc... bố sẽ không sao đâu... Nhất định thế, mẹ cũng sẽ tỉnh lại nhanh thôi...”

Nhiễm Thanh Hà gạt đầu rồi thuận thế ôm Nặc Nặc đang gần như sụp đổ vào lòng, “Nặc Nặc ngoan, đừng khóc, phải mạnh mẽ lên. Đợi bác trai tỉnh lại, chúng ta sẽ giấu bác để ông yên tâm dưỡng bệnh, em khóc như thế mắt mũi đều đỏ cả, sẽ bị lộ mất”.

Nghe thế, Nặc Nặc ngoan ngoãn gật đầu, cười trong nước mắt, “Đúng đúng, tôi phải cười, tôi phải cười lên...”

Nặc Nặc nặn ra một nụ cười méo xệch, vì nheo mắt lại nên nước mắt lại chảy ra. Bàn tay to của Nhiễm Thanh hà lại vuốt ve mặt cô, khẽ vỗ, “Được rồi, đừng khóc nữa, dù sao thì em vẫn còn có anh”.

Thỏ trắng ngẩn người, đang định nói gì đó thì nghe phía sau lưng có người gọi tên mình. Quay đầu lại thì nhìn thấy một vị bác sĩ mặc áo blouse trắng đang bước gấp đến chỗ mình, thỏ trắng lau nước mắt trên mặt, nhìn kỹ lại, người ấy chẳng phải là bà Tiêu thì là ai?

Lúc này đây, Nặc Nặc mới hơi bình tĩnh lại, đây chính là bệnh viện mà ông bà Tiêu làm việc đây mà? Hừm... họ biết chuyện nên vội vã đến đây? Nặc Nặc đứng lên, khàn giọng gọi, “Bác gái”. Chưa nói xong, mắt đã đỏ hoe.

Bà Tiêu tiến đến kéo Nặc Nặc, vỗ đầu cô, dịu giọng an ủi, “Không sao, không sao, có bác đây thì sẽ không sao đâu”.

Nặc Nặc mỉm cười gật đầu, chưa kịp nói gì thì đã nghe bà Tiêu tiếp, “Bác vừa nghe bác sĩ trực ban nói cháu gặp chuyện bác và Tiêu Dật vội chạy đến, cô bé ngoan, đừng khóc nữa.” Nói xong, Nặc Nặc chớp mắt, quay phắt người lại, quả nhiên sau lưng bà Tiêu, Tiêu Đại boss đứng ngay gần đó, ánh mắt lóe lên rất đáng sợ, môi mím chặt đang run run, vẻ nặng nề không thể diễn tả. Thỏ trắng cắn chặt môi, lúng túng, “Dật”.

18. Chương 18

Vật vã cả buổi tối, thấy mẹ tỉnh lại rồi Nặc Nặc mới ngoan ngoãn nghe lời về nhà ngủ. Tiêu Đại boss và cô về đến nhà, đập vào mắt là một cảnh tượng thê thảm vô cùng.

Vì bố đột ngột ngã đi nên cả nhà cô sợ muốn chết. Trong lúc lung túng quáng quàng đưa ông xuống lầu bắt cần hất đổ bàn ăn, lúc này trên nền nhà vương vãi đầy thức ăn và cơm nát, và cả vết máu mà bố cô nôn ra nữa.

Thỏ trắng thấy thế, bất giác giữ lấy trán, khẽ run lên. Khó khăn lắm mới trấn tĩnh, giờ cô lại thấy hoảng loạn, bố ung thư... chết chóc... mẹ. Rõ ràng phút trước cả nhà còn ăn cơm vui vẻ, còn tưởng tượng đến cảnh gặp mặt ngày mai, mà phút sau đó, người nhà đã gặp nhau trong bệnh viện rồi.

Ha, trò đùa này chẳng buồn cười tí nào cả.

Tiêu Đại boss khẽ vuốt ve thỏ trắng, tâm trạng cũng không tốt hơn gì, nhưng giờ không thể, phải đợi chuyện này qua đi rồi hỏi Nặc Nặc sau vậy. Tiêu Dật cẩn thận kiểm chế mình, đỡ Nặc Nặc vào phòng ngủ, “Em tắm trước đi, anh thu dọn ngoài này đã”.

Nặc Nặc lờ mờ gật đầu, cùng lúc với tâm trạng đau buồn là một nỗi ngọt ngào len lỏi trong trái tim. Cũng may, may mà em còn có anh, nếu không em đã suy sụp mất rồi.

Tiêu Đại boss là con cả trong nhà, thực ra thời gian làm việc nhà là rất ít. Tiểu Tuấn từ nhỏ đã là một tên yêu tinh nịnh hót bậc nhất, phát hiện ra “phụ huynh” thật sự trong nhà là ông anh mình nên hết sức lấy lòng. Nấu cơm, rửa bát, dọn dẹp gần như một mình Tiểu Tuấn bao hết. Lợi ích của việc làm đó là có thể xin thêm được ít tiền tiêu vặt từ ông anh trai. Thế nên đột nhiên đối diện với cảnh thê thảm ngoài phòng ăn, anh tổng giám đốc vạn năng cảm thấy lung túng, bối rối.

Dọn dẹp rồi, Tiêu Dật khó khăn lắm mới đặt được mấy chiếc bát chưa vỡ vào bồn rửa. Anh bắt đầu cố nhớ lại, bình thường Tiểu Tuấn và mẹ rửa bát, không biết là tráng nước trước hay tráng bằng nước rửa bát trước. Đan tập trung tinh thần thì bỗng thấy eo lưng ảm nóng, nhìn xuống, thấy một đôi tay nhỏ nhắn trắng nõn đang ôm eo mình – Nặc Nặc đang ôm anh từ phía sau.

Nặc Nặc cười, “Lần đầu em được nhìn thấy dáng vẻ người đàn ông của gia đình này của anh, thật tốt”.

Thỏ trắng dựa vào tấm lưng rộng chắc của Tiêu Đạt boss, tham lam hít ngửi mùi vị trên người anh. Ừm, yên tâm quá, khi cô bắt lực nhất, muốn khóc nhất, Tiêu Đạt boss lại đang mặc tạp dề để giúp cô rửa bát. Nếu bây giờ có người hỏi khi nào đàn ông quyến rũ nhất, Nặc Nặc nhất định không hề do dự mà trả lời: Lúc làm việc nhà!

Tiêu Đạt bóp bóp đôi tay nhỏ của Nặc Nặc. Quay lại thì thấy thỏ trắng vừa tắm xong, đang mặc một bộ váy ngủ màu vàng, tóc còn kẹp một chiếc kẹp nhỏ xinh xắn đáng yêu, đôi mắt đen láy đang long lanh nhìn mình thì tim anh như thót lên tận cổ họng, cay đắng ngọt ngào đan xen. Có phải... trước kia thỏ trắng cũng nhìn Nhiễm Thanh Hà bằng đôi mắt trong sang như thế? Có phải... cũng hôn hân bằng đôi môi mềm mại ngọt ngào đó?

Trong đầu Tiêu Đạt boss hiện lên một cảnh tượng nào đó, trong tíc tắc tim anh như bị bóp chặt, không khi âm áp vừa xuất hiện đã bị phá hủy tan tành.

“Nặc Nặc, em và Nhiễm Thanh Hà...”. Dừng lại, rồi Tiêu Đạt boss thở dài lắc đầu, “Thôi”. Bây giờ thực sự không phải lúc, vẫn nên đợi bác trai ổn định lại đã.

“Không có!”

Tiêu Đạt đang suy nghĩ thì đã nghe Nặc Nặc lớn tiếng đáp. Đưa mắt nhìn anh, Nặc Nặc lắc đầu về kiên định, “Tiêu Đạt, em và anh ta không có gì cả, anh tin không?”

“...” không còn lời nào nữa, vì đôi môi của Tiêu Đạt boss đã ập xuống. Không quan trọng nữa, thật sự không còn quan trọng. Cho dù em và hân ta có gì đó cũng chẳng sao vì.. anh sẽ theo đuổi em, cho đến khi tóm được em quay về bên anh mới thôi.

Tiêu sói xám ôm thỏ trắng mềm mướt của mình trong lòng, cuối cùng đã được hôn cô như ý muốn. Trán chạm trán, lưỡi quấn vào nhau, cho đến khi cả hai cùng thở hổn hển, cùng tham lam hít ngửi mùi vị đối phương không muốn rời xa. Tiêu Đạt cúi xuống, khẽ cắn lên vành tai Nặc Nặc, xem như trừng phạt cô vì đã bắt anh phải ghen tuông. Thỏ trắng vô cùng nhạy cảm ở vị trí đó, tai nóng đỏ lên như ngọn lửa. Tiêu Đạt boss không hề ngừng động tác, thậm chí nhân lúc cô không phòng bị còn nén lút đưa tay cởi nút áo đầu tiên trên váy ngủ của cô. Nặc Nặc bị sói hôn đến mê man, nhưn người dựa vào vai anh, nhắm nghiền mắt mặc anh muốn làm gì thì làm.

Nếu có thể tiếp tục như vậy thì hay quá... Nặc Nặc giật bản mình với suy nghĩ đột nhiên nảy ra trong đầu ấy, làm sao thế được? Bố và mẹ còn đang ở bệnh viện, mà cô vẫn còn tâm trạng cùng Tiêu Đạt boss...

Phát hiện ra Nặc Nặc lơ đãng, Tiêu Đạt cũng dừng lại, đôi tay to lớn áp vào gò má đỏ bừng của cô, thở dài: Thời cơ vẫn chưa đến nhỉ? “Vào phòng ngủ đi nhé, ngày mai phải đi bệnh viện đấy!”

Nặc Nặc gật đầu, ngoan ngoãn về giường nằm, nghe bên ngoài Tiêu Đạt boss vụng về rửa chén, dọn dẹp nhà bếp, phòng ăn... Cuối cùng, mọi thứ lại yên tĩnh. Nặc Nặc đã mệt cả ngày, nếu là bình thường thì chắc vừa đặt đầu xuống gối đã ngủ như chết rồi, nhưng đêm nay, thỏ trắng không thể ngủ ngon, rõ ràng rất buồn ngủ, rất mệt nhưng trong đầu như có một cảm giác nào đó bắt không được, nắm không xong.

Bố, mẹ... và cả Tiêu Đạt...

Đang mơ màng thì thỏ trắng nghe có tiếng khóa cửa vang lên, cô hét toáng một tiếng rồi bật dậy, miệng gọi lớn tên Tiêu Đạt boss.

Phút sau, Tiêu Đạt đã lao vào giường Nặc Nặc, xót xa gọi “Nặc Nặc? Nặc Nặc! Đừng sợ, chỉ là mơ thôi, mơ mà thôi”.

Nghe tiếng thì thâm của Tiêu Đạt boss, thỏ trắng dùng hết sức lực nhào vào lòng anh, nước mắt bắt đầu tuôn trào.

“Đừng đi, ở lại với em...” Em sợ, thật sự rất sợ. Sợ bố ngã bệnh, sợ mẹ đau lòng, sợ anh hiểu lầm em và rời xa em.

Tiêu Đạt cũng ôm thật chặt thỏ trắng yếu đuối của anh,” Ừ, anh ở đây với em, không đi đâu hết”.

Hồi lâu sau, hai người đang dựa vào nhau mơ màng...

“Nặc Nặc”.

“Ủm?”

“Hãy nhớ, sau này dù bất cứ lúc nào, em cũng đừng khóc trong lòng kẻ khác”. Sự yếu đuối của em chỉ có thể bộc lộ cho anh thấy, cũng chỉ có anh mới bảo vệ em, yêu em.

Anh sẽ ở bên em mãi mãi.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, đầu tiên lọt vào tầm mắt của Nặc Nặc là gương mặt nhìn nghiêng rất đẹp trai của Tiêu Đại boss, cô không tìm được mà thấy trên đầu mình như tỏa ra những bong bong hồng mê mẩn.

Đêm qua... hai người... lại ngủ cùng giường!!!.

Ngắm Tiêu Dật ngủ say như trẻ con, Nặc Nặc kêu thầm trong lòng, trợn mắt nhìn ai kia, Tiêu Đại boss trơ trên, dám nhân lúc người ta khó khăn mà trèo lên giường người ta!.

Nặc Nặc nghĩ xong mới xức nhớ, hình như... đêm qua mình mặc áo ngủ dụ dỗ người ta, là do mình chứ; sau đó còn gào khóc không cho Tiêu Đại boss đi, cuối cùng, hai người lại nằm ngủ cạnh nhau, người chui rúc vào lòng ai kia, cũng vẫn là mình.

Thỏ trắng lơ đãng, đang định ngồi dậy hoặc cứ nằm ườn ra, thì Tiêu Dật bên cạnh đã thức giấc, vì Nặc Nặc cứ xoay đi vặn lại. Thấy Tiêu Đại boss mở mắt, Nặc Nặc xấu hổ đỏ mặt, vội cúi đầu xuống. Làm sao đây? Thôn thườn hai người lần đầu ngủ chung giường, khi tỉnh dậy phải nói gì?

Tron tiểu thuyết đã viết sao nhỉ?

“Chào buổi sáng, anh yêu!”. Khôn được, không được, quá tầm thường, quá phổ thông.

“Anh tỉnh rồi ư?” Nhảm nhí! Mở mắt thì tỉnh rồi chứ còn gì nữa!.

Nặc Nặc nhìn trời, ôm đầu nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng nở nụ cười hỏi, “Tối qua anh ngủ ngon không?”.

Ủm.. bình thường thì, Tiêu Đại boss sẽ đáp “ngon”, hoặc gật đầu luôn, sau đó hai người sẽ đứng dậy như bình thường, làm vệ sinh, ăn sáng... Nặc Nặc đã tính toán xong, nhìn Tiêu Đại boss với vẻ mặt đầy áp mong chờ, kết quả, đáp án lại thật là chí mạng.

Tiêu Dật không nghĩ ngợi gì mà thốt ra hai chữ qua hàm răng nghiến chặt, “không ngon”.

Nặc Nặc: “...”

“Nếu em còn vặn vẹo thế này, sẽ càng không ổn”.

“...” Nặc Nặc cầm khẩu hoàn toàn, nước mắt đầm đìa. Tuy vẫn còn trinh trắng, nhưng Nại Nại hiểu, là một động vật giống đực, suy nghĩ bằng nửa thân dưới bình thường, Tiêu Đại boss tối qua ngủ chung giường với mình mà lại không có gì xảy ra, chắc... hình như... cái đó, khụ khụ... nhịn rất khó chịu. Hơn nữa, hôm qua vì chuyện của bố mà thỏ trắng đã rất mệt mỏi, buổi tối ôm chiếc gối siêu to là Tiêu Dật, cứ rúc vào lòng anh để mong có được chút hơi ấm và sức mạnh, cô thì rất thoải mái, nhưng có lẽ Tiêu Đại boss rất buồn bực nhỉ?

Ngoài ra nghe nói đàn ông buổi sáng sẽ...

Nặc Nặc nghĩ đến đây bỗng thấy đầu óc sáng ra, không đợi Tiêu Đại boss phản ứng đã ném một câu, “Em đi vệ sinh đây” rồi chui thẳng vào phòng tắm.

Nghe tiếng đóng cửa, Tiêu Dật trên giường mới cười khổ sở, ngồi dậy: Nặc Nặc, em mắc cỡ rồi. Thỏ trắng mặc quần áo xong, chải chuốt rồi chạy ra khỏi phòng tắm, Tiêu Đại boss đang bận rộn trong nhà bếp. Nặc Nặc nghiêng đầu, ngắm Tiêu Đại boss đứng ngược sáng, trầm tư trước bếp như một vị thần thì rất tò mò, “Tiêu Đại boss anh đang làm gì thế?”

“Ủm”. Tiêu Dật sợ cảm, lộ vẻ tinh anh mà chỉ khi suy nghĩ quyết sách công ty mới có, nghiêm túc nói “Nấu cháo”.

Thỏ trắng bàng hoàng, Tiêu Đại boss biết nấu cháo? Chòm lại nhìn kĩ, trong nồi quả nhiên cháo đang sôi lục đục, Nặc Nặc mắt lấp lánh sao, nhìn chăm chú Boss toàn năng nhà mình, không tìm được mím cười.

Từ đêm qua khi bố xảy ra chuyện đến giờ, cô gần như đã vắt kiệt hết sức lực, vì thế giờ mới cả thấy đói đến mờ mắt.

Cuối cùng khi chính cô cũng chưa nghĩ ra phải giải quyết vấn đề cho cái dạ dày thế nào thì Tiêu Đại boss đã bắt đầu nấu cháo cho cô ăn rồi. Anh đúng là càng lúc càng ngoan! Cô chưa kịp rat ay thì Tiêu Đại boss đã bắt đầu đi vào con đường bà nội trợ đảm đang rồi!.

Nặc Nặc hạnh phúc đến mức muốn bay bổng, đang định biểu dương thì thấy Tiêu Dật bình tĩnh khoanh tay trước ngực, “Nhưng Nặc Nặc, em có biết cách nấu cháo không?”

Một đàn quạ bay vù vù trên đầu thổ trắng, Đại boss anh thật là... vĩ đại quá! Không biết nấu cháo mà tỏ vẻ tự tin kiêu ngạo thế kia!!!

Tiêu Đại boss vừa thối mắt nhìn nồi cháo đang trào ra ngoài, vặn nhỏ lửa lại rồi cau mày, “Lạ quá, trước kia Tiểu Tuấn nấu cháo, sao không thấy cháo tràn ra ngoài nhỉ?”.

Nặc Nặc bó tay, anh chỉ ăn cháo đã nấu xong, vì vậy không thấy bọt cháo tràn ra ngoài rồi, cô giành lấy thìa và nói, “Để em!”.

Kết quả là Nặc Nặc khí thế hùng hục nói xong, cầm thìa rồi ức chế hét lên, “Làm sao đây, Tiêu Đại boss, em cũng không biết nấu”.

Rõ ràng đã bàn đến hôn nhân, sắp phải đến ở cùng nhau trong thế giới hai người mà lại đều mù mịt bấp bực, bất lực quá, thổ trắng và Tiêu Đại boss đành ngồi canh nồi, thấy bọt trào ra ngoài thì tắt lửa, đợi bọt mất hết mới mở lửa to lên lại.

Hai người đang chơi vui thì điện thoại của Tiêu Đại boss reo vang. Tiêu Dật đi nghe máy, còn Nặc Nặc tiếp tục cố thủ nồi cháo. Phòng khách vắng vắng tiếng Tiêu Đại boss, một lúc sau anh mới quay lại, nhưng chỉ đứng ở cửa không nhúc nhích.

Nặc Nặc hơi quay lại, không chú ý thấy vẻ mặt trầm trọng của Tiêu Đại boss, chỉ khuấy cháo trong nồi, “Hình như sắp được rồi đó... Mau giúp em đưa bát lại đây, trong nhà còn ít rau...”

Thổ trắng đang lăm nhảm thì nghe người phía sau nói: “Nặc Nặc, bác sĩ bảo có kết quả xét nghiệm rồi”.

Trong điện thoại, bà Tiêu không nói cụ thể kết quả thế nào đã cúp máy, Nặc Nặc và Tiêu Đại boss tất nhiên chẳng còn tâm trạng nào mà ăn uống nữa, cả hai chạy như bay đến bệnh viện, vừa đến văn phòng bà Tiêu đã nghe thấy bà mắng người bên trong.

Thấy thế, thổ trắng hít một hơi thật sâu, tim nhảy lên tận cổ họng.

Liệu có khi nào... kết quả xấu, nên...

Đang suy nghĩ lung tung thì Nặc Nặc cảm thấy tay mình nóng ẩm hắc, cúi xuống, cô thấy Tiêu Đại boss đã nắm tay mình, một luồng hơi ấm toát ra từ lòng bàn tay, chạy suốt toàn thân. Hai người nhìn nhau cười. Thổ trắng mỉm cười gật đầu, không cần nói lời nào cũng hiểu được tâm ý của đối phương.

Cô lấy hết can đảm, rụt rè gõ cửa, “Bác gái”.

Bà Tiêu thấy con dâu tương lai vào thì lườm bác sĩ bên cạnh một cái, rồi chỉ Nặc Nặc, “Người nhà bệnh nhân đang ở đây, hôm qua người ta bất an lo lắng cả đêm, tự anh đi mà giải thích!”.

“Là sao ạ?” Thổ trắng nhìn kỹ, nhận ra người bị dạy dỗ chính là vị bác sĩ chuẩn đoán cho bố cô hôm qua, cô hơi nhủu mày, “Có phải là bố... không sao ạ, Bác sĩ nói đi!” [alobooks.vn]

Bác sĩ đẩy gọng kính, cười toe toét: “Xin lỗi, hôm qua chúng tôi ...chuẩn đoán nhầm...”.

Thì ra bong đen ở phổi của ông Hứa và cái bệnh ung thư gì đó cách xa nhau hơn một nghìn tám trăm dặm. Đạo trước ông đi công tác, bị nhiệt vẫn chưa khỏe hẳn, quần đen ở phổi là vết đờm thừa còn lại, hôm qua ông già hứng chí, uống mấy ly rượu lên nóng trong người mới nôn ra máu. Báo cáo kết quả xét nghiệm đã ra kết luận dưới sự nỗ lực điều tra của bà Tiêu và giáo sư Tiêu: “Ít hút thuốc, tuyên dịch hai ngày thì có thể nhảy nhót được!”.

Ngoài phòng bệnh, từ xa Nặc Nặc đã nghe tiếng bà Hứa la mắng ồn ào: “Lão già chết tiệt, bảo hút thuốc ít thôi mà không nghe, lần này thì hay lắm! Vào bệnh viện rồi đấy, hừ! Không những làm tôi toát cả mồ hôi lạnh vì sợ, lại khiến bọn trẻ không đi làm được, làm cả anh chị nhà bên kia cũng cuống lên vì ông!”.

Thỏ trắng đứng ngoài nghe mẹ quát tháo thì khỏe môi nhướn lên. Ừm, mẹ la mắng như vậy chứng tỏ bố không sao nữa rồi.

“Không sao, chúng tôi có nghĩa vụ chăm sóc bệnh nhân, học trò tôi sơ suất, chút nữa chuẩn đoán sai, anh chị cứ yên tâm!”. Nặc Nặc mới nghe đã biết bác trai ở trong đó, vội vàng chào hỏi bố mẹ xong, lập tức vẫy đuôi ngoan ngoãn với ông Tiêu.

“Cháu chào bác Tiêu”.

Giáo sư Tiêu vừa kiểm tra sức khỏe cho ông Hứa xong, quay lại cười với Nặc Nặc, “Yên tâm chưa? Không khóc nữa chứ?”

Thỏ trắng biết ngay ông đang đùa mình nên đỏ bừng mặt, cũng may Tiêu Đại boss xuất hiện ịp thời, giải vây cho cô, “Bác Hứa khỏe chưa ạ?”

Ông Hứa nãy giờ rứt đầu nghe giáo huấn lúc này mới ngẩng lên, nói một câu bất ngờ, “Tôi muốn nói chuyện riêng với Tiêu Dật”.

“Ừa?” Nặc Nặc và mẹ nhìn nhau, “Nói chuyện gì?”

Lúc này bà Tiêu cũng vào phòng bệnh, thoáng chốc, hai bên cha mẹ vốn đã hẹn nhau lại gặp gỡ tron căn phòng đầy mùi thuốc này. Thỏ trắng ngăn ngừa, chẳng lẽ... tối qua bố nôn ra máu thế, cảm ngộ được nhận sinh bách thái, muốn nhân cơ hội này trò chuyện với Tiêu Đại boss, chính thức giao cho anh ấy?.

Bên này, bà Hứa cũn thắc mắc qus rồi, nên chọc chọc vào chồng mình trách móc, “Anh làm trò quỷ gì thế? Cái gì mà nói chuyện riêng?”

Dù bị thế nhưng ôn Hứa vẫn nhắm mắt nằm trên giường vững như núi Thái Sơn, không nói không rằng.

Vợ chồng giáo sư Tiêu nhìn nhau, cuối cùng vẫn biết nể mặt nhà thông gia tương lai mà lui ra. Vốn thế mà, người ta chỉ có một cô con gái quý báu, nân như trứng húng như hoa, muốn nói chuyện riêng với con rể tương lai cũng là chuyện thường.

Nhưng bà Hứa tỏ ra không vui, hôm qua sợ đến chết, hôm nay định nghĩ cách xử lí ông chồng, kết quả là ông lại dấm qua mặt bà, muốn nói chuyện riêng với con rể. Cho dù muốn nói chuyện thì cũn phải hai người cùng nói chứ! Rốt cuộc là ông lão muốn lên mình nói gì với con rể đây? Liệu có phải ông già nhà bà hôm qua thổ huyết, đau buồn nhân sinh quá ngăn ngủi, chuẩn bị quỹ đen để giao hết ch con rể?!

Bà Hứa định nói gì đó thì thỏ trắng đã lắc đầu, “Chún tar a ngoài thôi”. Nói xong, Nặc Nặc nhìn Tiêu Đại boss về ý nghị sâu xa rồi ra ngoài với mẹ.

Tiêu Dật vẫn đứng tại chỗ, nuốt nước bọt về căng thẳng.

Ông Hứa định nói gì với anh? Bảo anh đời này kiếp này chăm sóc tốt cho Nặc Nặc, hay bắt anh phải chuẩn bị một hôn lễ hoành tráng cho Nặc Nặc? Đang chần chờ thì ông Hứa đã ho một tiếng, vẫy tay gọi, “Tiêu Dật, lại đây”.

Tiêu Dật định thần lại rồi nôi cạnh ông Hứa, đang định tìm lời để nói thì ông Hứa đã nhìn quanh về bí ẩn, xác định không ai nghe trộm mới thì thào với con rể, “Bây giờ, cho cháu một cơ hội biểu hiện đấy”.

Tiêu Dật nhú mày, chăm chú lắng nghe ông nói tiếp.

“Chỉ cần cháu thỏa mãn điều kiện này của bác, bác sẽ đồng ý hôn sự của hai đứa”.

Trong đầu Tiêu Đại boss hiện ra các điều kiện gả con gái ở mức độ cao cấp kiểu như “lên núi đao, xuống biển lửa”, “giết ác cứu công chúa”v.v... nhưng vẫn thành thật gật gật đầu để thể hiện rõ quyết tâm, “Bác trai nói nói đi ạ!”.

“...”

Cho dù Tiêu Đại boss đã trải qua nhiều tình huống, xưa nay luôn tỏ ra trầm tĩnh, cũng tái xanh cả mặt mày.

Ông Hứa là con ma thuốc lá đã mười mấy năm, trước nay lửa không rời tẩu, thuốc không rời mien. Nên sáng nay ông Hứa tỉnh dậy, phản ứng đầu tiên là đưa tay lần mò, đó là thói quen ông duy trì đã hơn mười năm, việc đầu tiên của buổi sáng là: hút điều thuốc, để tỉnh táo.

Bà Hứa ngồi bên giường chăm sóc ông thấy thế đã tức điên lên, bắt đầu la mắng như tát nước: “Hút hút hút! Lúc này rồi mà còn muốn hút thuốc! Sao không hút đến chết đi? Hại tôi và con gái lo cuống cuống lên...”

Bà Hứa kêu là như thế khiến thần trí ông Hứa hoàn toàn tỉnh táo. Ông nheo mắt nhìn xung quanh, nhớ ra cảnh trước khi mất đi ý thức tối qua, trong lòng đã có tính toán: Tôi rồi, hút thuốc mà phải vào bệnh viện, lần này xong đời.

Ông Hứa đường đường nam tử hán, một không sợ chết, hai không sợ đau, nhưng mà lại sợ bà vợ mình cầm rơm, bình thường ông bệnh vặt cũng đủ khiến vợ trách móc ba ngày ba đêm, bây giờ còn nằm bệnh viện thì có mà bị cần nhằn đến chết còn gì? Vì thế, lúc Nặc Nặc cào phòng định thăm bố thì ông Hứa đã bị vợ cần nhằn trách móc đến dở sống dở chết rồi.

Cả buổi sáng không có điều thuốc nào để hút cho tỉnh táo, lại thêm bị bà vợ cần nhằn trước mặt thông gia, mặt mặt hoàn toàn, ông Hứa thấy con gái vào cũng chẳng phản ứng gì, cho đến khi thấy con rể anh mình thân vũ, ma thuốc lá mới có âm mưu.

Trước khi Tiêu Đại boss đi, ông Hứa còn thêm một câu.” Tiêu Dật à, cháu biết đấy, con gái thân với bố, Nặc Nặc lại là đứa con hiếu thảo. Nếu chuyện này làm không tốt, khà khà...”

Ông già cố tình nói nửa chừng rồi nằm xuống nhắm mắt ngân nga, nhưng mục đích uy hiếp đã đạt được rồi. Ông Hứa vắt chân chữ ngũ về đặc ý: Ông là ai, làm việc mấy chục năm trong đơn vị cơ quan đầu phải là vô ích, cho dù con rể là “dứa” hay là gì nữa thì cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay ông.

Nhưng hiển nhiên, ông Hứa đã đánh giá thấp khả năng của Tiêu Đại boss.

Mười phút sau, Tiêu Đại boss mất tích vô cớ đã xuất hiện trong phòng bệnh, lúc đó Nặc Nặc và mẹ đang ngồi trong phòng, thấy Tiêu Đại boss quay về, thở trắng hí hửng nhảy đến trước mặt anh, cười toe toét, “Lúc này anh đi đâu thế?”

Tiêu Đại boss có vẻ bình tĩnh, “Ừ, ra ngoài có chút việc”.

Ông Hứa nghe thế thì biết con rể đã sẵn câu, đôi mắt giảo hoạt nheo lại, đang định tìm cơ để con rể đưa mình ra ngoài, sau đó ông có thể vào nhà vệ sinh tha hồ hút thuốc, nhưm Tiêu Dật bỗng sải bước đến bên giường, cực kỳ tự nhiên móc ra một bao thuốc, thản nhiên nói:

“Bác Hứa”.

Trong tích tắc, căn phòng lặng đi đến nỗi có thể nghe rõ mồn một hơi thở của mọi người. Thở trắng bang hoàng thấy sắc mặt của mẹ tái xanh rồi tím ngắt, thay đổi hết các màu như bảy sắc cầu vồng thì vội vàng kéo tay Tiêu Đại boss nói nhỏ, “ Anh điên à! Biết rõ bố em vì hút thuốc mới sinh bệnh mà còn...” [alobooks.vn]

Chưa nói xong, Tiêu Đại boss đã lắc đầu về thành thật, ngắt lời cô, “Bác Hứa nhờ anh mua giúp, Nặc Nặc à”. Thấy Tiêu Đại boss lại đưa bao thuốc đến, ông Hứa cuối cùng cũng run lấy bầy.

Chơi xỏ! Rõ rang là chơi xỏ nhau!!!

Cậu con rể này khó đối phó quá, cậu ta tức ông lúc này uy hiếp cậu ta nên mới chơi trò này! Phải, tuy uy hiếp Tiêu Dật phải làm cho được, nhưng ông lạ không nói là không được nói cho ai biết, nên con rể tưng lai mới quang minh chính đại bán đứng ôn trước mặt vợ và con gái ông.

Bên này ông Hứa gục đầu, bên kia bà Hứa đã hét lên.”Tốt nhỉ!”, rồi chồm lên như hổ vồ mồi. Đoạt lấy bao thuốc trong tay Tiêu Dật, bà Hứa nghiêng răng ken két, “Tôi đã nói mà, giữ Tiêu Dật ở lại nói chuyện riêng cái gì, phì! Đồ lão già chết tiệt, hút!!!. Hút cho chết đi!!!”

Bà Hứa tức điên, vừa nói vừa đập bao thuốc vào mặt chồng mình, kết quả sự việc hay ho đã xảy ra.

Lúc này ôn Hứa bị lộ nguyên hình nên sợ tới nỗi run lấy bầy. Để vợ nguôi giận, bao thuốc ném đến cũng ko dám động đây, nhưng khi bao thuốc đập trúng mặt rồi rơi bịch xuống, chiếc chăn trên giường đã đầy những miếng thuốc... khụ khụ, không đúng, là bánh có hình que.

Thỏ trắng chớp mắt, “Gì thế này?”.

Tiêu Đại boss ánh mắt trong sáng, nụ cười ấm áp, “Bác Hứa nói lại lên cơn nghiện thuốc, khó chịu lắm, nên bảo anh đi mua cho ít món ăn vặt đặt trong bao thuốc, để khi thèm thì lấy ra ăn. Bác Hứa, có đúng không ạ?”

Ông Hứa dờ dẫm ngẩng lên, cuối cùng nước mắt đôi dòng:

Vấp ngã một lần tổn cả đời, đứa con rể này...không đơn giản, quả là không đơn giản!

Kiểu “Khẩu Phật tâm xà” này không làm ở cơ quan ông đúng là tiếc quá!

Nghĩ đến đó, ông Hứa gạt đầu với vẻ tâm phục khẩu phục hoàn toàn, “Đúng, đúng”.

Bên này thỏ trắng và mẹ nhìn nhau, không khí có trong phòng bỗng có phần ngưng ngập. Hồi lâu sau, Nặc Nặc không nhịn nổi nữa, cười thành tiếng, đồng chí lão Hứa lấu cá à, không ngờ bố cũng có ngày hôm nay!.

Mọi thứ đã bình lặng trở lại, Hứa gia và Tiêu gia cuối cùng cũng đã gặp được nhau. Bốn người già hẹn nhau đợi ông Hứa ra viện thì sẽ ăn cơm để chúc mừng, cũng xem như chính thức tính ngày thành gia thất cho Tiêu Đại boss và Nặc Nặc.

Hôm ấy là ngày ông Hứa ra viện, Nặc Nặc và mẹ về nhà dọn dẹp, chuẩn bị đón bố khỏe mạnh trở về. Bà Hứa kéo Nặc Nặc vào phòng ngủ về bí ẩn, rút từ trong ngăn kéo tủ hai tấm phiếu như kiểu đồ quà thường cho thỏ trắng.

Nặc Nặc lật xem, thấy bên trong có dòng chữ “Khách sạn Kim Cầm” và những lời quảng cáo về nó, tỏ vẻ không hiểu cô hỏi, “Cái gì vậy mẹ?”.

Bà Hứa ho một tiếng rồi trình trọng đưa hai ngón tay hình chữ V, “Ngày hai mươi, con và Tiêu Dật đến ở một đêm ở phòng tình nhân cấp kim cương ở khách sạn Kim Cầm”.

Bà Hứa vừa dứt lời, Nặc Nặc ngã nhào xuống ghế. Lúc này... có phải tai nghe mình nghe nhầm không?

Thấy thế, bà Hứa vội vã đỡ con gái dậy, trách móc vài câu rồi mới rõ ngọn ngành. Thì ra tháng trước là kỷ niệm đám cưới bạc 25 năm của hai ông bà, Nặc Nặc chúc phúc họ nên đã đến đặt chụp một bộ ảnh cưới, tiện thể... cũng xem luôn áo cưới.

Lúc bố mẹ còn trẻ, kết hôn vội vàng, chỉ có một tấm ảnh lớn đen trắng xem là hình ảnh cưới. Tuy hai ông bà lão xót xa hai nghìn tệ chỉ để chụp vài tấm hình, nhưng vẫn hân hoan đón nhận hảo ý của cô con gái cưng, vui sướng đi chụp ảnh cùng nhau.

Ai ngờ lại may mắn thế. Studio đó đang mở một đợt khuyến mại phối hợp cùng khách sạn Kim Cầm. Hai ông bà chụp ảnh xong lại còn rút thăm trúng thưởng được một phòng khách sạn tình nhân kim cương. Thực ra bên khách sạn cũng rất khéo, họ biết đa số các cặp tình nhân đến chụp ảnh đều sắp kết hôn, nên nhân cơ hội này quảng cáo cho khách sạn, để cho bên họ tổ chức tiệc cưới, nhưng ông bà Hứa già rồi, không thể mặt dày đi ở phòng tình nhân của người ta được.

Nặc Nặc nghe thế thì tròn mắt, “Bố mẹ ngại đi nên bảo con và Tiêu Đại boss đi ư?!”

Bà Hứa phì cười, “Tất nhiên rồi, ôi dào, tưởng mẹ không biết thanh niên bây giờ ư? Toàn hưởng thụ trước hôn nhân, con và Tiêu Dật ngoan mà được à?”.

Thỏ trắng đỏ mặt cúi gằm đầu, nói gì cũng không chịu ngẩng lên. Mẹ đúng là... quá thoáng rồi.

Bà Hứa vẫn thao thao bất tuyệt, “Yêu cầu của mẹ với hai đứa chính là hãy chú ý an toàn, đừng lên xe rồi mới mua vé là được”. Nói xong dúm phiếu đồ thưởng vào long thỏ trắng, cô hất ra như phải bóng, lắc đầu lia lịa:

“Mẹ nói vậy quá, con và Tiêu Đại boss... khụ, không có đâu!”.

Bà Hứa lườm con gái, khoe môi nở nụ cười kì quặc, cổ sa sầm mặt nói: “Nặc Nặc, đừng có được nước còn làm bộ. Đừng tưởng mẹ đây đêm ấy nằm trong bệnh viện mà không biết Tiêu Dật đã ngủ lại nhà chúng ta!!”.

Nói xong, Nặc Nặc hoàn toàn... mặt đỏ tía tai!

Nếu bây giờ có khe nứt nào, thổ trắng nhất định sẽ rớt cổ chui quách xuống cho xong. Hơn nữa, chuyện khiến cô mắc cỡ không chỉ là lời mẹ nói, mà còn...phòng tình nhân, cô phải mở miệng nói với Tiêu Đại boss thế nào đây.

Buổi tối Nặc Nặc đợi Tiêu Đại boss tan sở, vì trong đầu toàn chuyện về phòng tình nhân nên Tiêu Đại boss gọi cô mấy lần, cô vẫn không nghe thấy.

Tiêu Đại boss thấy lạ quá, nên gọi nữa, thổ trắng mới “a” lên một tiếng đáp lại, Tiêu Dật nhướn môi, “Nghĩ gì thế?”

“Không...” Thổ trắng lơ đãng.

“Anh sắp xong rồi, em muốn ăn gì? Có cần đặt chỗ trước không?” Tiêu Dật vừa nói vừa xử lý mấy email cuối cùng, nghe Nặc Nặc thờ ơ “ừm” một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Ai đó đang bất thần, nhìn lên trời hoàn toàn không nghe Tiêu Đại boss nói gì, Tiêu Dật nhú mày lặp lại, Nặc Nặc không nghĩ ngợi gì cả mà thốt ra một câu: “Phòng tình nhân”.

Nói xong, nhiệt độ văn phòng đột ngột hạ thấp, Tiêu Đại boss dừng tay đang gõ bàn phím, neho mắt, “Lúc này em nói gì thế?”

Nặc Nặc hít thở thật sâu, vụng về chống chế, “Em nói là... ăn phần ăn tình nhân, phần ăn tình nhân”.

Đầu thổ trắng đỏ mồn hôi lạnh, thấy Tiêu Đại boss không phản ứng gì, tưởng đã qua loa được nên thở phải một cái, rồi tiến đến trước mặt Tiêu Đại boss, nghiêng đầu nhìn anh trả lời email.

“Ừa?” Nặc Nặc chống cằm chuyển chủ đề, “Nhắc đến em mới nhớ, Tiêu Đại boss hôm ấy anh ở trong bệnh viện cảnh báo Nhiễm Thanh Hà, nói đừng tưởng chuyện anh làm ở Hoàng Diễm là không ai biết, anh ta đã làm gì thế?”

Nghe câu đó, Tiêu Dật cười gian, “Thức ra hôm ấy chỉ là dò la...”

“Dò la?”

“Ừm...” Tiêu Đại boss xưa nay vốn sắc sảo, nhìn người cực chuẩn. Tuy mới tiếp xúc với Nhiễm Thanh Hà một lần, nhưng vì thổ trắng, Tiêu Dật đã điều tra kỹ càng nhất cử nhất động của hắn. Hôm ấy trong bệnh viện, Tiêu Dật giận quá mơ hồ nhận ra, loại người không có nhân cách như hắn tuyệt đối không thể an phận thủ thường chịu làm việc ở Hoàng Diễm, có lẽ có gì đó mà mọi người chưa biết nên cố ý đào hố để Nhiễm Thanh Hà nhảy xuống.

Anh chàng cực phẩm có thật giật mình không biết nghĩ gì đã dễ dàng rơi vào cạm bẫy của Tiêu Đại boss, lợi hại quá! ^^

Nặc Nặc mắt sáng rõ, cười trên nỗi đau kẻ khác, “Sau đó thì sao? Có phải là điều tra ra anh ta có vấn đề thật?”

Nói thế thì, cô là công thần rồi? Nếu không vì cô rơi vào hang cọp thì làm sao bắt được con cọp Nhiễm Thanh Hà?

Nặc Nặc đơ lưỡi, lấp bắp, “Em... e có gì mà nói đâu?”

Tiêu Đại boss: “Anh nhìn thấy rồi”.

Thổ Trắng: “Nhìn thấy gì cơ?”

Tiêu Đại boss: “Từ khi em mới vào, anh đã thấy phiếu trúng thưởng khách sạn”.

Thổ trắng:...

Phòng tình nhân gì đó, ghét nhất!.

19. Chương 19

Chương 19: Phòng Tình Nhân (18+)

Mẹ ơi, mất mặt quá!

Cả ngày hôm nay, Nặc Nặc không thể tập trung vào công việc được.

Buổi sáng đánh răng thì dầm nhâm bàn chải, lúc ăn cơm thì quên gấp thức ăn, lúc họp thì lơ đãng cầm nhầm ly nước của đồng nghiệp... Tóm lại Nặc Nặc đã khiến mọi người trong vòng bán kính mười tám dặm đúc kết: Hứa Nặc hôm nay khá bất thường.

Tâm trạng căng thẳng như thế kéo dài đến tận buổi tối khi cô đi ăn cơm với Tiêu Đại boss mà vẫn không có tí biến chuyển nào.

Thấy Nặc Nặc căng thẳng đến mức gần như không cắt nổi bít-tết, Tiêu Đại boss lắc đầu, đưa tay lau vết mỡ trên khóe môi cô, “Nặc Nặc, nếu không muốn thì đêm nay chúng ta không đi nữa.”

“Um?” Nặc Nặc đang chìm đắm trong thế giới của mình, nghe thế, đột nhiên tỉnh hẳn, miệng lên tiếng trước, “Không được!”

Tất nhiên không được, một ngàn cái không được, một vạn cái không được! lần này cô đã hạ quyết tâm từ bỏ sĩ diện của mình để đưa phiếu khách sạn cho Tiêu Đại boss, nếu bây giờ rút lui thì chẳng phải quá đáng tiếc hay sao?

Nặc Nặc hét xong mới phát hiện ra, hình như, có vẻ... Khụ, mình quá thẳng thắn, thế là nhìn trời để nín kẻo sĩ diện, “Ý em là, bố mẹ khó khăn lắm mới trúng thưởng, hơn nữa phòng tình nhân cấp kim cương đây, không ở thì quá lãng phí tài nguyên thiên nhiên.” =.=

Mặt Tiêu đại boss thoáng nét cười, nhưng anh vẫn rất đứng đắn không vạch mặt tỏ trắng, gạt đầu, “Ừm, vậy ăn nhanh đi, ăn xong anh đưa em đi xem phòng tình nhân cấp kim cương có hình thù thế nào.”

Một tiếng sau khi Nặc Nặc đã thực sự đứng trong phòng tình nhân rồi, cô vẫn chần động đến há hốc mồm không nói nổi.

Chính giữa căn phòng là một chiếc giường tròn công chúa bán kính một mét, phối với dải rèm trăn châu trong suốt, và một bức màn lụa trắng như mộng ảo, tạo nên sắc điệu và hơi ấm cho căn phòng. Trên tấm thảm mềm mượt màu hồng, không có ghế sofa, nhưng bên cạnh trà kỷ thấp chất đầy những chiếc gối ôm đủ hình đủ dạng rất đáng yêu, sau đó là tivi cũng được bao bọc bởi một bộ Hello Kitty.

Trước cửa sổ, chiếc máy vi tính màu xanh nhạt nho nhỏ đáng yêu, bên cạnh còn bày rất nhiều búp bê vải. Nặc Nặc ngẩn ngơ, đây có phải là phòng tình nhân đâu. mà là... căn phòng của một cô thiếu nữ e thẹn nhút nhát đợi gã chồng mà!

Tiêu Đại boss thấy thế thì phì cười, nắm tay Nặc Nặc, “Khách sạn này đúng là khéo nịnh thật, biết chuyện chọn khách sạn thường do phụ nữ quyết định nên họ đã bố trí kiểu dáng mà phái nữ yêu thích.”

Thỏ trắng chớp mắt, ” Ừ, sao anh biết chuyện chọn khách sạn thường do phụ nữ quyết định? Chẳng lẽ... Tiêu Tổng giám đốc cũng thường xuyên đưa phụ nữ đến nơi này qua đêm?”

Nặc Nặc vừa nói dứt, Tiêu Đại đã vừa cười vừa nhìn Nặc Nặc chăm chú, ánh mắt có vẻ thâm tình khó tả. Thỏ trắng vội nhìn xung quanh, tim đập thình thịch điên cuồng, theo tiết tấu nhịp tim mỗi lúc một tăng, Tiêu Đại boss cũng tiến từng bước đến bên cô.

Cộp! Cộp! Cộp!

Rõ ràng là thăm trải sàn nhà, rõ ràng hai người lúc vào đã cởi giày, nhưng, tiếng bước chân của Tiêu Đại boss cô vẫn nghe rõ mồn một, trong tích tắc, phía trên đầu Nặc Nặc phủ một bóng đen lớn.

Giọng Tiêu Dật khàn khàn, “Nặc Nặc, hôm nay rõ ràng là em dẫn anh tới.”

Hai má Nặc Nặc đỏ bừng, ngón tay cũng khẽ run lên, Tiêu Đại boss có vẻ đang trả lời câu nói ban nãy, nhưng hàm nghĩa thực sự thì thổ trắng đã rõ - là em dẫn anh tới, nên đêm nay, em phải chịu trách nhiệm hoàn toàn.

Tiêu Đại boss từ từ cúi xuống, đứng khoanh khắc ôm lấy thổ trắng, con thổ hiền lành đột nhiên nghiêng người, xách túi chạy tuốt vào phòng vệ sinh, vừa bỏ chạy vừa bịt tai, “Em... em đi tắm...”

Đến khi thổ trắng e thẹn ngằn ngừ xong, cố lấy hết dũng cảm để bước ra khỏi phòng vệ sinh thì... Tiêu Đại boss đã thay xong đồ ngủ, bình thản nằm ngủ trên giường rồi. >_<

Lúc đầu Nặc Nặc không tin lắm, ừ... trong tiểu thuyết đều viết thế, đàn ông nham hiểm giả vờ ngủ, đến khi nữ chính ngây thơ xinh đẹp đến kiểm tra thì sẽ bất ngờ ngồi dậy, ôm chầm lấy rồi xxoo... Thổ trắng bịt miệng, Tiêu Đại boss quá đen tối, dám chơi trò này! Hừ! Mình không bị mắc lừa đâu.

Vì thế thổ trắng thông minh đi vòng qua cạm bẫy kẻ thù, lau khô tóc xong đến chơi game. Cô muốn xem thử Tiêu Đại boss giả vờ đến khi nào, kết quả...

Nửa tiếng sau, Tiêu Đại boss hô hấp bình thường không có chút dấu vết nào là đang vật vã kiềm chế...

Một tiếng sau, Tiêu Đại boss vẫn ngủ say sưa, không hề trở người... Một tiếng rưỡi sau, Tiêu Đại boss hình như đang nằm mơ, thậm chí còn um um hai tiếng. Sau đó! Sau đó lật người, ôm gối đầu tiếp tục ngủ say. ==_=_

.....

Thôi được, thừa nhận, vì đêm nay mà thực sự rất căng thẳng, nhưng nghĩ lại chuyện cô và Tiêu Đại boss đã chắc như đinh đóng cột rồi, hôm ấy bà Tiêu thậm chí còn kéo cô đi chọn ngày để lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, thế nên Nặc Nặc cho dù có ầy ầy, cũng là điều nên làm mà.

Hơn nữa từ trước đến giờ có vẻ Tiêu Đại boss nhịn rất khổ sở, mấy lần đang mê muội thì đều vì lý do này hoặc lý do khác mà gác lại. Đêm nay thổ trắng cảm thấy ý ngằm hay ý nổi cũng đã tỏ rõ hết rồi, nên cho dù căng thẳng đến mấy cũng vẫn lén lút chuẩn bị tâm lý như lẽ tất nhiên, ai ngờ mình thì thấp thỏm không yên, còn kẻ đương sự đã ngủ mất.

Nặc Nặc khóc, nhớ đến cô nàng Tô Tố mồm loa đã đồn đại chuyện đêm nay cho các cô bạn của họ biết mà cô càng buồn bực hơn. Nếu để họ biết mình và bạn trai ở phòng tình nhân một đêm, mà lại yên bình lành lặn, thì chẳng phải sẽ bị cười chết mất sao?

Nghĩ đến đây, thổ trắng cố động viên mình lao đến bên giường. đang định đánh thức Tiêu Dật dậy thì cô nhìn thấy trong tay anh một tập tài liệu.

Nặc Nặc thổ dài, ngẩng hàng lông mày khi ngủ vẫn hơi nhíu lại trong mơ của Tiêu đại boss, tim nhói đau rồi không nỡ gọi anh dậy nữa? Gần đây công ty bận thế ư? Tiêu Đại boss ban ngày lo lắng, ban đêm cũng không yên, hai hôm trước còn bay đến hai, ba nơi để công tác.

Chuyện này Nặc Nặc cũng lén nghe ngóng từ Phi Long lão đại. Đối phương chỉ nói: Công ty có một hạng mục lớn, Tiêu Dật đi khắp nơi cũng là vì muốn tìm ra “nhà thông gia” tốt cho hạng mục đó, thử thêm ít tiền rồi gả phứt nó đi là xong. Nhưng cụ thể thì Phi Long lại kín như bưng.

Thổ trắng muốn hỏi nhưng lại ngại, khẽ vuốt ve hàng lông mày đang nhăn lại của Tiêu Dật rồi lấy tài liệu ra khỏi tay anh. Kết quả vừa đụng đèn, tay cô đã cứng lại giữa không trung, Tiêu Dật ban nãy còn đang say ngủ bỗng nắm chặt lấy cổ tay thổ trắng.

Mở to đôi mắt đen, trong căn phòng chỉ bật ngọn đèn tường, trông mắt Tiêu Đại boss chuyển động linh hoạt. Nặc Nặc ngẩn người rồi cúi đầu hỏi, “Em làm anh thức dậy ạ?”

Tiêu Dật không đáp, ánh mắt nóng bỏng, chăm chăm nhìn Nặc Nặc, như thể ngấm bao nhiêu cũng không đủ. Hai người cứ người quỳ kẻ nằm như vậy, vì khoảng cách khá gần nên hơi ẩm cứ bao bọc quanh Nặc Nặc phút giây thấy ngứa ngứa tê dại. Nặc Nặc e thẹn đẩy Tiêu Đại boss một cái rồi định đứng lên thì trong tích tắc, đã bị Tiêu Dật lôi vào lòng.

Mùi vị nam tính quen thuộc ập đến, Nặc Nặc xấu hổ vùi mặt vào ngực Tiêu Dật, nói gì cũng không chịu ngẩng lên. Tiêu Đại cắn vành tai đỏ bừng của cô thì thầm, “Nặc Nặc, em có biết dành thức sói dậy sẽ phải trả giá thế nào không?”

Thỏ trắng đỏ mặt, nhưng vẫn gật gật đầu.

“Vậy em có chịu không?”

Nặc Nặc ngước lên, dưới ánh đèn mờ ảo, cô nhìn gương mặt đẹp trai của Tiêu Đại boss, cười khế, “Em còn có cơ hội không chịu nữa sao?”

Nói xong, môi cô đã bị đè xuống, ngọt ngào mà ngang ngược, mang theo hơi thở hỗn hển của hai người, không giống trước kia, nụ hôn này dường như quá điên cuồng, quá quẩn quýt, giống như một ngọn đuốc, hoàn toàn đốt cháy cơ thể cả hai người.

Nặc Nặc chỉ thấy toàn thân khó chịu bưng bưng như lửa đốt, đang quấn vào nhau thì bàn tay của Tiêu Đại boss đã vuốt lên lưng cô, giống như đang yêu chiều vuốt lông mèo con, từng chút từng chút, Tiêu Dật đang vuốt ve Nặc Nặc bằng tay.

Và cùng lúc đó, đầu lưỡi của Tiêu sói đã nhân lúc Nặc Nặc không phòng bị mà khéo léo luồn vào miệng cô, chơi trò đùa cợt. Ánh sáng ập, màn trướng rủ che. Nặc Nặc dưới sự dẫn dắt của Tiêu Dật càng lúc càng bức bách hơi thở càng lúc càng dồn dập, ngọn lửa trong tim không tìm ra chỗ để bùng cháy, một bàn tay to lớn đã len lén luồn vào váy ngủ ôm trọn đôi gò bồng đảo của Nặc Nặc.

“Ồi...” Thỏ trắng kháng cự yếu ớt nhưng lại bị ai đó hôn đến choáng váng đầu óc, toàn thân bải hoải, một cú lật người, hai người đã đổi vị trí mà không chút chống cự - thỏ trắng đã hoàn toàn bị đè dưới người Tiêu sói. Còn chiếc váy ngủ của cô cũng bị lột sạch sành sanh. >0<

o

Nặc Nặc xấu hổ đến mức sắp khóc, đành kêu lên về bất lực, “Đèn! Tắt đèn, tắt đèn!” Thì ra tiêu thuyết nói đúng, lúc thế này... rất sợ ánh sáng.

Tiêu Đại boss nhướn môi cười khế, ngồi dậy tắt đèn, trong bóng tối, cảm giác an toàn của Nặc Nặc tăng lên nhiều hơn, đang thở ra một hơi thì cơ thể Tiêu Dật lại áp sát như một ngọn lửa, Tiêu Đại boss nhân lúc đèn tắt đã lột sạch quần áo của mình. Cảm giác một vòm ngực rộng lớn áp sát sau lưng mình, Nặc Nặc thấy gần như cả người mình đang bốc cháy.

Tiêu Đại boss không yên phận mà ôm lấy Nặc Nặc từ phía sau, nụ hôn ướt át kéo từ tai đến cổ, Nặc Nặc không kìm nổi mà rên lên khe khẽ. Khi cơ thể quấn vào nhau, cô cảm thấy sự thay đổi của Tiêu Đại Boss. Dụi dụi vào người Nặc Nặc, Tiêu Dật cắn cô một cái như làm nũng, “Em có biết anh nhện rất khổ sở không?”

“Ồi...”, Nặc Nặc không chịu nổi sự cám dỗ, nụ hoa trước ngực cũng gần nở ra trong bàn tay Tiêu Dật. khoảnh khắc này, chẳng phải cô cũng chờ đợi rất khổ sở hay sao?

Môi quấn môi, tay chân quấn tay chân, cuối cùng dưới sự dẫn của Tiêu đại boss, hai người đã đối diện với nhau.

Trước khi Tiêu Dật tiến vào, Nặc Nặc run lẩy bẩy, ôm chặt lấy Tiêu Đại boss, nói như khóc, “Em... em hơi sợ...”

“Không sao, anh sẽ luôn ở bên em...”

Luôn... ở bên em, yêu em, chiều chuộng em.

Cho đến khi thế giới biến mất.

Đêm ấy, Tiêu Đại boss cuối cùng đã hoàn thành mong ước của mình.

Rất tốt, rất viên mãn.

Khoảng cách giữa tiểu thuyết và thực tế khác nhau ở chỗ, tiểu thuyết viết quá hoàn hảo, quá khoa trương, còn thực tế thì lại quá tàn khốc, quá máu lạnh. Thế mới nói, tiểu thuyết ngôn tình gì đó đều là trò lừa gạt. Mà đạo lý này, Nặc Nặc đến giờ mới hiểu.

Trong phòng vệ sinh, thở trắng vừa súc miệng vừa nhe răng, trong lòng thấy trống vắng.

Cô cũng là cô gái trường thành rồi, thỉnh thoảng cũng nghĩ đến những cảnh tượng xxx, hôm qua khi bị Tiêu Đại boss đè xuống, cô cũng khá là kích động. >0<

Nhưng khi thật sự đã làm đến bước cuối cùng, thì chẳng còn cảm giác bí ẩn gì hết, ngược lại thấy rất trống vắng, hôm nay sáng sớm tỉnh dậy, chẳng biết là có tâm trạng gì nữa. Hơn nữa điều khiến Nặc Nặc tức nhất là- thật sự... rất đau. /(T o T)/ Lúc này khi cô vào phòng vệ sinh, Tiêu Đại boss nhất định đã nhìn thấy dáng đi của cô rất kỳ quặc, hu hu, mẹ ơi, mất mặt quá.

Thở trắng đang kiểm tra vết hôn trên cổ và suy nghĩ lung tung thì tiếng gõ cửa đã vang lên.

“Nặc Nặc?”

Nặc Nặc giật mình, nhận ra hình như cô đã lơ đãng quá lâu mà chiếm hữu phòng vệ sinh này giờ rồi, thế là vội vàng lau mặt qua quýt rồi mới bước ra với dáng đi quái dị, ngoan ngoãn ngồi cạnh Tiêu Đại boss, nhưng cùng lúc cô ngồi xuống, vì đụng đến vết thương ở nơi nào đó, nên vẻ mặt lại tỏ ra sống không bằng chết.

Tiêu Đại boss thấy thế thì bế thở trắng ngồi vào lòng mình, hôn trán cô rồi nói khẽ, “vẫn khó chịu lắm à?”

Thở trắng nước mắt rùng rùng, đầu môi gật đầu, nghĩ đây là con đường mọi cô gái đều phải trải qua nên cũng không trách Tiêu Đại boss, thế là lại lắc đầu cật lực.

Tiêu Đại boss dỗ khóc dỗ cười, trướcmàn gật đầu rồi lại lắc của thở trắng, nói “Anh đã giúp em xin nghỉ phép ngày mai sẽ không sao nữa.”

Nặc Nặc xấu hổ, nằm trong lòng Tiêu Đại không dám ngẩng đầu lên, tối qua vì ai kia kiểm chế quá kém + không hề có kinh nghiệm, khi Nặc Nặc đã “bị thương chảy máu” một cách quang vinh, lại thực thi lần “bạo hành thứ hai”. Thở trắng tất nhiên không ngủ ngon, khó khăn lắm mới thiếp đi giấc ngủ chập chờn, không lâu sau thì trời đã sáng trắng rồi.

Tiêu Đại ôm thở trắng đáng thương của mình, cũng rất buồn bã, cứ ngỡ mình trầm tĩnh biết kiềm chế, che giấu tình cảm rất tốt trước mặt mọi người, nhưng không ngờ tối qua, lại mất kiểm chế..

Tiêu Đại boss cắn răng, thở dài, “Sau này... không thế nữa.”

“Ừm?” Nặc Nặc chớp mắt, ngược lên nhìn Tiêu Đại, nhưng lại thấy đối phương quay đi với vẻ xấu hổ, tai đã đỏ bừng- “Chuyện tối qua quá đột ngột, nên... khụ khụ... Nặc Nặc, sau này anh sẽ không làm em đau nữa.”

Thở trắng cười, nhớ đến dáng vẻ lóng ngóng vụng về tối qua của Tiêu Đại boss mà tỉnh ngộ: Woa! Hóa ra Tiêu Đại boss chẳng có tí kinh nghiệm gì hết, e rằng đến “lớp phụ đạo trước” cũng chưa kịp theo học! Không hề hỏi han bạn bè, cũng không xem phim v.v... Chẳng lẽ... Tiêu Đại boss đang mắc cỡ ư?

Nặc Nặc rất vui vẻ, đang định đùa cợt thì Tiêu Đại boss đã chuyển chủ đề, “Còn nữa, Nặc Nặc, đây là cái gì thế?”

Nặc Nặc nhìn theo ánh mắt của Tiêu Đại boss, phát hiện ra áo sơ mi lần trước mua cho anh, và cả... một cái gối ôm nhỏ. Thì ra tối qua ngoài ngày kỷ niệm lần đầu tiếp xúc thân mật của hai người, còn là sinh nhật của Tiêu Đại boss.

Nặc Nặc đã rất vất vả vì ngày này. chuẩn bị xong quà cho bạn trai từ lâu rồi, tối qua mang hết đến khách sạn, nhưng không ngờ, chưa kịp tặng quà thì chính mình đã bị xem là quà mà bóc tem ăn sạch mất. >_< o

Nặc Nặc nhìn trời, “Lần trước dạo phố, em thấy anh có vẻ rất thích chiếc áo này nên mua tặng anh, còn về cái gối...” Còn cái gối thì mới là quà sinh nhật thật sự, câu đó nghẹn trong họng thở trắng, cô đỏ mặt, ngại không dám nói.

Chiếc gối này không phải là gối ôm thường, mà là gối thêu hình chữ nhật. Hai em bé đáng yêu thêu trên đó là do Nặc Nặc đích thân thêu từng mũi. Trong thời gian Tiêu Đại boss ghen tuông giận hờn, ngỡ Nặc Nặc đang hẹn hò với Nhiễm Thanh Hà, thực ra ngày nào thổ trắng cũng thức đêm thêu gối.

Nặc nặc xòe tay ra nũng nịu, “Anh nhìn này, đây, đây, và đây nữa, đều là vết kim đâm....huhu. Cũng may kim thêu chữ thập không sắc lắm, nếu không tay em đã thành mỏ than rồi.”

Thổ trắng chưa nói xong, Tiêu Đại boss đã nắm lấy ngón tay cô, đầu mày nhíu lại, vẻ mặt nhăn nhó. Không sai, không phải là xót xa, mà là... ức chế. Nặc Nặc nhướn mày, có phần sợ hãi, không phải chứ? cô chỉ muốn vào ngày sinh nhật của anh, tự tay làm quà gì đó đặc biệt tặng anh; lên mới ngoan ngoãn đi học thêu hình chữ thập, bây giờ nhân lúc anh cảm động thì tẩy não, bắt anh sau này cam tâm tình nguyện làm bà nộ trợ.

Nhưng bây giờ Tiêu Đại boss có vẻ bức bối, vẻ mặt ức chế là sao?

Tiêu Dật vẫn sa sầm mặt, kéo tay Nặc Nặc chăm chú nhìn rồi sắc giọng, “Làm sao đây?!”

“Cái gì mà làm sao?” Thổ trắng rụt lại, tình huống gì đây? Tại sao Tiêu Đại boss lại bất ngờ nổi giận thế này?

~~

Tiêu Dật ôm cứng cô vào lòng, kéo ngón tay cô, vẫn sầm mặt xuống, “Đây là của cải của Tiêu gia chúng ta, em làm hư rồi phải đền!”

Nặc Nặc ngẩn ngơ rồi phì cười, lòng thấy ấm áp, cố ý chống tay vào thắt lưng, “Hừ hừ, lần này tin em rồi chứ? Em không hẹn hò Nhiễm Thanh Hà- tất cả đều là cố ý để chọc tức anh... Còn nữa, hôm ấy bố em xảy ra chuyện không phải như anh nghĩ, đó là do anh ta nặng nặc đòi dợi ở dưới nhà, mà bố lại nôn ra máu, cuống quá nên...”

.....

Chưa nói xong, ai đó đã nghiêng người, khóa lấy môi cô.

Hồi lâu sau, Tiêu Đại boss mới hỏn hển ép mình buông thổ trắng ngon miệng ra, nhướn mày nói, “Chuyện ở bệnh viện anh tin em, nhưng Nặc Nặc, hình như em còn có chuyện gì đó chưa nói với anh?”

Thổ trắng nằm trên giường lăn qua lăn lại, cho đến khi thấy đã cách một khoảng an toàn với Tiêu sói mới nói, “Chuyện gì cơ?”

Tiêu sói cười gian, “Chẳng hạn... đã kết Tiêu Tiêu là sư đệ của anh từ lâu rồi.”

Nặc Nặc im bật.

Đúng là thế, khi ở bệnh viện, đồng chí lão Hứa gian xảo cũng chưa chắc là đối thủ của Tiêu Đại boss, bị anh xoay tròn xoay tròn thì Tiêu sói anh mình làm sao không phát hiện ra chuyện đó? Nhất định là từ đầu đã biết mình đang xử lý anh nhỉ?

Hoặc giả, cứ án binh bất động, đồng ý với cách dạy dỗ của mình?

Nặc Nặc thở dài thẹn, qua chuyện bố nằm viện, cô cũng có phần hổ thẹn với kế hoạch của mình. Nặc Nặc dựa vào giường nũng nịu, “ai bảo anh đáng ghét, biết em thích công việc ở Kiêu Dục mà còn đuổi em đi, hứ! Có điều anh biết em đang ”chơi” anh từ khi nào thế?”

Tiêu Đại boss trầm ngâm nghiêm túc bảo, “Lúc thầy mẹ vợ tương lai dạy dỗ chồng là biết.” Mẹ thế nào thì con sẽ thế đó, bà Hứa lợi hại như vậy thì sao lại có một cô thổ trắng hiền lành đáng yêu được? Xem ra từ đầu anh đã-sai, thổ trắng chưa bao giờ là thổ trắng, mà chỉ là hổ cái đội lốt thổ trắng, còn anh, mới là người thật sự bị bẻ gãy xương rồi nuốt vào bụng.

Nghĩ đến đó, sắc mặt Tiêu Dật rất thảm nảo, anh ho một tiếng. “Dù sao đi nữa, quà sinh nhật anh nhận rồi đây.” Sự đã đến nước này cũng đành nhận vậy.

Nghe thế, Nặc Nặc nheo mắt, ôm gối khều Tiêu Đại boss, “Em thêu đẹp không?”

“Khụ, cái anh chỉ không phải là quà này.”

Nặc Nặc thắc mắc, “Thế là gì?”

Tiêu Đại boss tỏ vẻ nghiêm túc, nhìn tỏ trắng chăm chú, “Trước khi đèn khách sạn anh đã kiểm tra, họ chưa bao giờ có hoạt động phòng tình nhân gì cả.”

“...” Nặc Nặc nghen ngào chưa kịp hiểu lời Tiêu Dật nói thì anh đã tiếp, “Vốn... định giữ đến ngày cưới, nhưng anh biết em không có cảm giác an toàn nên mới gấp gấp như thế, nên...”

Dừng lại một chút, Tiêu Dật mới nói: “Nặc Nặc, món quà này anh rất thích.”

°(>_<)o

Rõ ràng là cô bị lột sạch ăn tươi, cuối cùng lại trở thành kẻ háo sắc.

Rõ ràng Tiêu Đại boss mới là sói, nhưng lại tỏ vẻ đáng thương như bị bẻ xương ăn thịt.

Còn nữa, ai nói cho cô biết, vé đổi thưởng khách sạn gì đó, rốt cuộc là chuyện gì a...a a a a a a a!!!

~

Cùng lúc, ông bà Hứa đang thanh thoi ở nhà uống trà, chơi game trên laptop.

Ông Hứa cuối cùng không nhịn nổi đã ngằn ngừng lên tiếng, “Bà nó, anh cứ thấy như thế hình như không tốt lắm.”

Bà Hứa lườm ông, “Anh mà hiểu gì? Bây giờ bộ mặt hung ác của Nặc Nặc đã lộ ra rồi, nếu làm Tiêu Dứa sợ chạy mất dép thì không gả con gái đi được đâu, nên chỉ có nước tiên hạ thủ vi cường thôi.”

Ông Hứa: “Nhưng, Nặc Nặc biết thì có giận chúng ta không?”

Bà Hứa: “Nó dám à? Nhưng nếu nó dám giận thật thì ông lại thổ huyết ra cho nó thấy là được!!!”

Ông Hứa: “...”

Nặc Nặc đáng thương, Tiêu Đại boss tội nghiệp, dưới âm mưu nham hiểm của ông bà Hứa, họ đã bị ăn thịt mất rồi. >0<

20. Chương 20

Chương 20: Nguy cơ công ty

THỏ mà cuống lên, sẽ cắn người không nhả ra!

Chuyện khách sạn, Nặc Nặc nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết ai là kẻ đầu sỏ, nhưng gạo đã nấu thành cơm, về nhà không nhắc đến nữa chứ. Cha mẹ hai bên cũng xem như không thấy gì, không biết gì mà gấp rút chuẩn bị hôn lễ, còn Tiêu sói lần đầu cảm nhận được mùi vị ngọt ngào cũng vì cuộc sống “hạnh phúc” sau này mà tất bật với những công việc cần làm.

Nhưng, người vẽ kế hoạch là Tiêu Đại boss, còn kẻ tồi tệ phải chạy vạy làm việc vẫn là thỏ Nặc Nặc xui xẻo. >0<

Sau sự việc ấy, Nặc Nặc cũng không muốn ở lại công ty của sư đệ Tiêu Tiêu nữa, tự giác đưa đơn thôi việc. Giờ đây Hứa Nặc thất nghiệp lang thang đương nhiên đảm nhận đủ mọi việc phiền phức như đưa thiệp cưới, bài trí nhà cửa sau tân hôn, tìm khách sạn đặt tiệc cưới...

Có điều Nặc Nặc cũng có suy nghĩ riêng, Tiêu Đại boss cho dù không thể trở thành bà nội trợ thì cũng phải bắt anh từ bỏ chủ nghĩa đại nam tử. Vì vậy sau khi chuẩn bị hôn lễ xong xuôi, nếu Tiêu Đại boss vẫn không chịu để cô quay về Kiều Dục, cô sẽ ra ngoài tìm việc tiếp.

Không phải vì uất ức, cũng chẳng phải để uy hiếp, chỉ muốn để Tiêu Dật hiểu rõ: Phụ nữ cũng có thể đội nửa trời. Còn Nặc Nặc khi đưa đơn thôi việc ở Hoàng Diễm cũng đã có chút sự cố bất ngờ.

Thì ra- khi Nặc Nặc xin thôi việc nghe nói Nhiệm Thanh Hà trưởng phòng Nhân sự cũng đã ra đi vô cớ. Làm việc ở Hoàng Diễm mấy năm, Tiêu Tiêu vẫn chưa lại chút sĩ diện cho hắn, mà nói là “ra đi” chứ không phải “thôi việc”. Chuyện này Nặc Nặc cũng đã từng khéo léo hỏi Tiêu Đại boss. Tiêu Đại chỉ bảo, Nhiệm Thanh Hà tham hư vinh, dạo trước nghiện cờ bạc, nên lương bổng hậu hĩnh của trưởng phòng Nhân sự cũng không giúp gì được cho hắn. Đầu năm nay hắn gặp vô số vấn đề về thẻ tín dụng, thẻ vàng... đến nỗi không dám nghe điện thoại. Lúc ấy công ty đối thủ nhắm chuẩn thời cơ là dụ dỗ Nhiệm Thanh Hà làm gián điệp, báo cáo mọi động thái mới và tình hình hạng mục của Hoàng Diễm cho họ biết.

Chuyện của thổ trắng khiến Tiêu Đại boss nghi ngờ, tra xét đến cùng, lôi Nhiệm Thanh Hà ra ngoài. Cũng may ở phòng Nhân sự, rất nhiều tài liệu cơ mật chưa đến tay Nhiệm Thanh Hà, những gì hắn báo cáo với công ty đối thủ chỉ là những thông tin vô tội vạ.

Nặc Nặc kinh ngạc, vừa thấy sợ cho nhân phẩm của Nhiệm Thanh Hà, vừa tự mừng thầm: ừ, xem ra nhân quả báo ứng thật sướng quá. Minh rõ ràng là đến Hoàng Diễm để chọc tức Tiêu Đại boss, kết quả còn bắt được gián điệp. Há!

Chuyện đó Nặc Nặc và Tiêu Đại boss chỉ nhắc lại sơ qua một lần rồi cười cười cho qua. Kết cục của Nhiệm Thanh Hà và chuyện hắn đã đi đâu, thổ trắng không có hứng tìm hiểu, nhưng một tuần sau đó, Nặc Nặc không hẹn mà gặp hắn ta.

Hôm đó Nặc Nặc và mẹ đi dạo phố, chọn được một ngọn đèn treo cho căn nhà mới, rồi mua những thứ như gối tựa ghế sofa, khăn trải bàn v.v... Bà Hứa rất hào hứng, kéo con gái đi siêu thị, bảo mua chút thức ăn để tối nấu lẩu thổ trắng.

Hai tay Nặc Nặc xách túi lớn, túi nhỏ, mỗi quá nên đã đi thang máy lên tầng sáu của khu mua sắm, vừa uống cà phê nghỉ ngơi vừa đợi bà Hứa shopping. Đang thoải mái xem tạp chí thì thấy một đôi nam nữ khoác tay nhau đi ra ngoài, vì hai người cười nói quá vui vẻ nên trong quán cà phê yên tĩnh nghe rất to, Nặc Nặc bèn uể oải nhìn sang. Vừa ngược lên đã sững sờ. Anh chàng đẹp trai phong độ ngồi ngồi, âu phục chỉnh tề kia không phải Nhiệm Thanh Hà thì là ai?

Qua sự việc ở bệnh viện, Nặc Nặc và Nhiệm Thanh Hà xem như là kẻ thù của nhau, nếu là bình thường thì khi gặp nhau thế này, Nặc Nặc sẽ coi như không thấy mà tiếp tục uống cà phê, nhưng hôm nay điều khiến thổ trắng bất ngờ là người phụ nữ đang khoác tay hắn ta kia

Mấy năm quen biết thổ trắng tự nhận không hiểu nổi Nhiệm Thanh Hà nhưng cũng hiểu sở thích tiêu chuẩn của hắn, từ Lolita đến người sang trọng, từ dạng đang yêu đến gợi cảm, những cô em hắn ưa đồ đều xinh đẹp, trẻ trung, nhưng người hôm nay đi cạnh hắn à... khẩu vị nặng quá.

Nhưng hôm nay điều khiến thổ trắng bất ngờ là người phụ nữ đang khoác tay hắn ta kia. mấy năm quen biết thổ trắng tự nhận không hiểu nổi Nhiệm Thanh Hà nhưng cũng hiểu sở thích tiêu chuẩn của hắn, từ Lolita đến người sang trọng, từ dạng đang yêu đến gợi cảm, những cô em hắn ưa đồ đều xinh đẹp, trẻ trung, nhưng người hôm nay đi cạnh hắn thật là... khẩu vị nặng quá.

Mắt kẻ đậm, mi mắt chảy xệ, đôi môi dày và cả lớp phấn dày trên mặt cũng không che được làn da thô ráp, tuy trang điểm ăn vận thời thượng nhưng nhìn cô ta vẫn giống một bà cô già hơn. Đó là loại điển hình của người muốn nhờ quần áo và lớp trang điểm để che giấu vết tích của thời gian nhưng lại thất bại hoàn toàn. Từ khi nào mà Nhiệm Thanh Hà lại tệ hại đến mức này?

Phát hiện đó khiến Nặc Nặc quá bàng hoàng nên không nhìn được mà liếc nhìn họ thêm. Bà cô nhạy cảm cũng dừng lại nhìn Nặc Nặc. Cùng lúc đó, Nhiệm Thanh Hà đang tình mẫn ý nồng với bà cô ấy cũng phát hiện ra cô. Thổ trắng có hơi... giả tạo = =, vờ vùi đầu vào tiếp tục xem tạp chí, nhưng vẫn nghe thấy tiếng Nhiệm Thanh Hà văng vẳng, “Cực cực, em đi lấy xe trước đi, lát nữa anh đến.”

Bà cô chắc đoán ra Nặc Nặc là người quen của Nhiệm Thanh Hà nên nhìn cô vẻ khinh khỉnh, hừ mũi một cái rồi ngoáy móng bỏ đi. Nhiệm Thanh Hà thấy bà ta đi rồi mới thần nhiên ngồi xuống cười khẩy, “Sao? Tiểu Nặc Nặc, sếp Tiêu nhà cô không đi cùng à?”

Nặc Nặc bình tĩnh coi như không thấy gì, tiếp tục cúi đầu coi tạp chí. Anh chàng cực phẩm biết Tiêu Đại boss cũng không có gì lạ. Chồng cô rất nổi tiếng trong nghề, Nhiệm Thanh Hà hậu bối chỉ cần nghe ngóng một tí là biết. Hắn thấy Nặc Nặc thờ ơ thì sa sầm mặt, nghiêng rang ” Nặc Nặc, tốt lắm, cô tốt lắm! Dám

song kiếm hợp bích với Tiêu Dật để chơi tôi, có điều cũng chẳng sao. Các người phát hiện ra tôi làm trò ở Hoàng Diễm thì đã sao? Chứng cứ đâu? Nếu không có chứng cứ thì đừng hòng kiện tôi!”

Nặc Nặc khựng lại, cuối cùng đã hiểu sự “ra đi” của Nhiệm Thanh Hà mà Tiêu Tiêu nói là ý gì rồi. Xem ra Tiêu Đại boss chưa định buông tha hắn dễ dàng, chuẩn bị đưa hắn vào tù, nhưng không may đã bị hồ ly phát giác, chuẩn trước để hủy diệt chứng cứ.

Thế nên Nhiệm Thanh Hà đang trút giận với mình? Thở trắng hơi nhú mày, trong lòng tự dưng hiểu ra, bên kia Nhiệm Thanh Hà neho mắt nói, “Hứa Nặc, tôi không ngại nói thật cho cô biết, bà cô lúc này là tổng Giám đốc công ty Vũ Thụ. Cô đi thăm dò xem, ai mà chẳng biết Vũ Thụ là công ty có thực lực kinh tế mạnh nhất trong ngành? Tiêu Dật không biết trời cao đất dày, tổng giám đốc Vũ Thụ muốn mua Kiều Dực, hắn không chịu, lại còn nhúng tay lo chuyện Hoàng Diễm, hừ hừ! Bây giờ các người cứ đợi mà khóc đi!”

Nặc Nặc im lặng, những thắc mắc trong lòng dần rõ ràng. Công ty Vũ Thụ kia tài lực rất mạnh là có điều lại là một công ty già cỗi. Tổng giám đốc không hiểu tình hình cũng chẳng giỏi kỹ thuật, là một người năm nay có lẽ tiền nhiều, nghe người ta làm phần mềm rất có lợi nên đầu tư vào, kèm theo một đám gà mờ gõ chiêng đi theo. – www.alobooks.vn –

Chuyện họ muốn thu mua Kiều Dực cũng là thật, thỉnh thoảng đi ăn cơm cô đã nghe các huynh, đệ kể lại như hài kịch. Không cần họ nói thì Nặc Nặc cũng đoán ra, họ chắc chắn đã bị Tiêu Đại boss Bao công mặt đen từ chối phũ phàng. Mà nghe ý tứ Nhiệm Thanh Hà nói ban này thì hiển nhiên thời gian trước, chính công ty này muốn hạn làm giá đẹp, cùng với lúc thu tiền, tiện thể hắn cũng thu luôn bà cô tổng giám đốc kia. Bây giờ, e rằng bà tổng giám đốc và Nhiệm Thanh Hà đã điều tra ra mối dẫn lửa của chuyện gián điệp ở Hoàng Diễm chính là Tiêu Đại boss, thù cũ thêm hận mới chồng chất lên nhau.

Nặc Nặc mím môi, “Ý anh là gì? Vũ Thụ không chỉ muốn dọn dẹp Hoàng Diễm mà còn định xử lý cả Kiều Dực ư?”

Nhiệm Thanh Hà cười càn gian xảo, “Xem như cô thông minh, cứ đợi mà xem. Cho dù tôi không còn ở Hoàng Diễm, nó cũng sẽ sụp đổ. Còn về Kiều Dực, kế hoạch nuốt sống của chúng tôi đã sắp hành động, đến lúc đó Tiêu Dật khóc lóc van xin chúng tôi, có lẽ sẽ cho hắn ta làm giám đốc kỹ thuật...”

Nhiệm Thanh Hà vừa nói vừa giơ bàn tay bần thỉu ra túm cầm Nặc Nặc, “Hê hê, nhìn gương mặt này. Nặc Nặc, nể tình em và anh bao năm qua, bây giờ em hỏi còn kịp. Nhưng đừng đợi đến lúc Tiêu Dật thành ăn mày rồi mới đến cầu xin anh, chẳng phải em cũng thích tiền của hắn ta hay sao?”

Nặc Nặc thấy dạ dày cuộn lên như buồn nôn.

Bên ngoài thì diễn kịch với bà cô tổng tài, nháy mắt đưa tình, bên trong thì bảo mình làm vợ bé hắn, đảm đang việc nhà, cái tên buồn nôn Nhiệm Thanh Hà kia đã định như thế, nên thời gian trước mới theo đuổi mình mãi không buông?

Thở trắng càn nghĩ càn thấy lợm giọng, dạ dày như nghiêng sông đổ biển, trong tích tắc cô giận đến mức không nói được gì, toàn thân run rẩy, chỉ trừng mắt nhìn tên đàn ông trước mặt.

Phù thủy, đúng là phù thủy, nhìn loại người này chỉ tổ đau mắt. Nặc Nặc nhắm mắt, hạ quyết tâm quay đầu đi, hét lên, “Bảo vệ! Bảo vệ! Có tên vô lại quấy rối tôi!”

Cuối cùng Nhiệm Thanh Hà xanh mặt đã bị bảo vệ “mời” ra ngoài.

Nặc Nặc thất thần ngồi trên ghế, đến khi bà Hứa khệ nệ vác đồ về mới gượng gạo theo về nhà. Trên đường trầm ngâm mãi, cuối cùng cô vẫn hỏi nhỏ, “Mẹ, mẹ nói xem... một công ty rất giàu muốn đập đổ ai trong ngành thì đập phải không?”

Bà Hứa hôm nay thu hoạch đầy đủ nên không để ý lời con gái, xem như cô đã đọc tiểu thuyết, xem tivi quá nhiều, xua tay lia lịa, “Ôi dào, ai biết, con hỏi bà già như mẹ thì làm sao biết được? Nếu hỏi hôm nay khoai tây ngoài chợ bao tiền một cân thì mẹ còn biết!”

Nặc Nặc nhìn trời, lẩm nhẩm, “Cũng phải, Tiêu Đại boss lợi hại như thế, làm sao...”

Bà Hứa vừa kiểm tra chiến lợi phẩm vừa cười hề hề bổ sung, “Dù sao phim cũng hay nói thế, có tiền có quyền thì làm gì chả được!”

Nghe câu đó, Nặc Nặc vừa hơi yên tâm lại thấy thấp thỏm, trong lúc đang bất an thì một cảnh tượng bỗng lướt qua đầu:

Đêm ấy trong khách sạn, Tiêu Đại boss mệt đến mức cầm tài liệu ngủ thiếp đi. Cô đang khê khàng lấy đi thì anh đột ngột mở mắt, nắm bàn tay đang cầm tập tài liệu của Nặc Nặc kéo lại làm cô phát đau.

Nặc Nặc bất giác sờ cổ tay mình, dường như cơn đau vẫn còn, rất mạnh, rất căng thẳng, rốt cuộc là tài liệu gì? Còn nữa, gần đây anh rất bận, đi Bắc về Nam, lần nào hỏi bạn gì. anh cũng chỉ cười không nói, các huynh đệ cung-ấp a ấp ứng.

Chẳng lẽ... như Nhiệm Thanh Hà đã nói, công ty Vũ Thú bắt đầu hành động rồi?

Chuyện gặp Nhiệm Thanh Hà, Nặc Nặc tuyệt đối không nói lời nào.

Nghĩ đến chuyện công ty Kiều Dực sắp bị nuốt gọn, lại liên hệ đến những cử chỉ kỳ lạ gần đây của Tiêu Đạiboss và các huynh đệ, Nặc Nặc khó tránh khỏi hoài nghi. Nhưng tính cách Tiêu Dật thì cô hiểu, nếu anh không muốn cô biết, thì đánh chết anh cũng không nói.

Vì thế Nặc Nặc án binh bất động, dùng chiến thuật vu hồi để tìm hiểu tình hình.

Hôm ấy Nặc Nặc mời bạn thân là Na Na đến giúp xem tường cho nhà mới, buổi tối, Tiêu Đại boss viện cớ kiểm nghiệm thành quả lao động xách thổ trắng vào trong phòng. Thực ra căn nhà này Tiêu Đại boss năm ngoái đã làm xong, nhưng lúc đó ông bà Tiêu đi suốt. Tiểu Tuấn lại chưa tốt nghiệp cấp ba, cần người chăm sóc(==) Nói ngược không vậy? Bình thường rõ ràng là Tiểu Tuấn nấu cơm, Tiêu Đại boss lo ăn), nên Tiêu Đại boss chưa dọn đến? Nhưng dù thế tìm căn nhà cũng đã được trang trí một cách đơn giản, lại thêm thổ trắng gần đây hay lui tới, mua vật dụng trong nhà, rồi kéo đường dây mạnh, nước nóng v.v... nên đã có thể ở được từ lâu.

Tiêu sói đã nếm được vị ngọt, muốn ôm thổ trắng thơm phức nhà mình từ lâu, nhưng vì ngại hai bên đều có cha mẹ ở nhà, không có cách nào “ăn vụng” được nên cứ tính cách bắt Nặc Nặc đến nhà mới ở, nhưng vì mặt ai kia quá mỏng, không thể nói được, nên chuyện này cũng đành gác lại.

Nên đêm nay, Tiêu Đạiboss cuối cùng đã tìm ra cơ hội tuyệt hảo cũng như lẽ tự nhiên, khóa chặt Nặc Nặc lại, không thả người. >_<

Sau một đợt cuồng nhiệt nóng bỏng, thổ trắng mệt mỏi ngủ thiếp đi. Khi tỉnh dậy, sờ sang bên, giường đã trống không.

Nặc Nặc dụi mắt, đang định gọi Tiêu Đại boss thì nghe ngoài ban công có tiếng anh đang nói chuyện điện thoại. Thổ trắng đồng tai lên thì nghe, Tiêu Dật đang hạ giọng, “ừ ừ... chuyện đó đã định chưa? Được... Vũ Thú nói thế nào? Ha! Anh chuyển lời cho bà ta giúp tôi, tôi sẽ kiên trì đến cùng, không bỏ cuộc!”

“cách!” ... âm thanh cúp máy rõ ràng và quyết liệt vang lên, Nặc Nặc vội nhắm mắt vờ ngủ, một lúc sau, cô đã nằm gọn trong vòng tay ấm áp của anh.

Thổ trắng dụi mắt vờ bị đánh thức, cắn vào tai Tiêu đại boss một cái. Tiêu Dật cười, “Thổ nhà ai mà lại cắn người thế này?”

Nặc Nặc nghiêng đầu sang bên, với bản lĩnh của Tiêu Đại boss cô chưa bao giờ định khiêu chiến, “Không sao, tiện hỏi thăm thôi mà.”

Xem ra, có vấn đề thật!

Đầu tiên là Tiêu Đại boss bận đến mức chân không chạm đất, tiếp đó lại không cho mình xem tài liệu công ty, bây giờ càng...

Nặc Nặc trầm tư, nhắm mắt để mặc Tiêu Dật âu yếm. Lúc này trong điện thoại, Tiêu Đại boss nhắc đến Vũ Thú, còn nói “sẽ kiên trì đến cùng, không bỏ cuộc”, liệu công ty có nguy cơ thật không?

Tiêu Đại boss càng không nói gì, thổ trắng càng rối loạn.

Buổi trưa hôm sau, Nặc Nặc hẹn Phì Long lão đại là người dễ tính nhất công ty sáng chế Kiều Dực ra quán ăn trò chuyện, vừa vào quán, Phì Long đã nheo mắt đùa, “Ôi, Tiêu Nặc Nặc, em to gan thật! Dám hẹn anh ra đây, không sợ bị bắt gian à?”

Trước khi hẹn anh ta, Nặc Nặc cố ý dặn” Đừng để Tiêu đại boss và người khác biết, nên Phì Long cũng biết Nặc Nặc hôm nay “có ý đồ”, thế là cố ý chọc cô.”

Nặc Nặc làu bàu, “Bắt gian gì chứ, khó nghe quá! Phì Long lão đại, em và anh quang minh chính đại...”

Nặc Nặc chưa nói xong, Phì Long đã lắc đầu cắt ngang, “Người này gian kẻ kia không gian, quang minh chính đại là anh, không phải em, “gian” mà anh nói là “gian” của người “có tật giật mình” là em đấy...”

Thở trắng im bật, rồi mới nói thẳng, “Vâng, hôm nay em tìm anh là có chuyện muốn hỏi.”

Phì Long lão đại lẩn lộn sa trường bao năm, nghe Nặc Nặc thẳng thắn thì tập trung nghe xem cô nàng hẹn mình ra đây là vì chuyện gì, lúc sau nghe Nặc Nặc rầu rầu nói, “Chuyện Vũ Thú, em biết cả rồi.

Phì Long lão đại giật bản mình, đơ lưỡi lắp bắp, “Em... em biết rồi? Ai nói?”

Thở trắng ra vẻ phẫn nộ, “Anh đừng quan tâm ai nói, hôm nay em đến để hỏi anh, anh coi em là bạn, là sư muội thật ư? Chuyện quan trọng thế, Tiêu Đại boss không nói vì sợ em lo, sao các anh cũng không nói chứ?”

Nói xong, thở trắng đóng kịch mắt hoe đỏ, nghe giọng điệu ấy của anh ta thì công ty dù không sụp đổ ngay thì cũng đã gần kề hiểm nguy rồi. Lúc này tất cả đều giấu cô. Tiêu Dật càng không nói một lời.

Như vậy mà còn nói sống với nhau đến bạc đầu sao? Vợ chồng nên chia sẻ hoạn nạn gánh vác khổ đau với nhau chứ? Tại sao khi anh đau khổ buồn phiền nhất mà cũng không chịu nói cho cô biết?

Bên này Phì Long lão đại nghe thế, vẻ hoang mang trong mắt hiện rõ, tích tắc sau đã nhướn môi báo ngừng, khoát tay ngăn thỏ trắng diễn kịch tiếp, “Nặc Nặc, đợi đã... trước khi trách móc, em có thể nói cho anh biết là ai đã nói cho em biết chuyện Vũ Thú? Và tóm lại là chuyện gì?”

Thỏ trắng đang hăng hái diễn xuất, bỗng hoàn toàn đần mặt!

Hoàn toàn đần mặt!

Hừm: nếu cô biết chuyện thì còn hỏi làm gì? Quả nhiên là bì lộ tẩy rồi?

Phì Long lão đại thấy thỏ trắng im bật thì rung chân đắc ý, “Nói đi.” Gìung càng già càng cay, thỏ trắng kỹ thuật quá kém, quá kém, mới hai ba câu đã lộ chân tướng ư? Rõ nước mắt nước mũi là muôn che mắt anh.

Đừng mơ!

Nặc Nặc dẫu môi. chiều này không được thì dùng chiều nọ cười ngọt ngào, van xin nũng nịu, “Phì Long lão đại, lão lão đại, lão lão lão đại đại, ở phòng Kế hoạch anh lớn tuổi nhất, lại là người duy nhất có vợ, có con, chúng em đều coi anh như anh ruột mà.”

“Lúc em còn ở công ty, anh thường chăm sóc cho em nhất, bảo em nhỏ, những sư huynh khác chọc em anh cũng giúp em dạy dỗ họ. Gần đây Tiêu Đại boss cứ bí bí ẩn ẩn, không chịu nói thật em biết. em rất lo. Em ăn không ngon ngủ không yên, anh tốt tốt nhất, nói cho em biết đi, hu hu hu...” =_ =

Thỏ trắng chấp tay lại, vừa van xin vừa khóc lóc, Phì Long lúc này còn cứng rắn như thép cũng bắt đầu lung lay. Nặc Nặc nói không sai, so với mấy tên trong phòng, thì Phì Long lão đại lớn tuổi nhất, vì đã có gia đình, vợ hiền con ngoan, nên là đồng nghiệp tiêu chuẩn, vững vàng, hiểu chuyện nhất.

Tình yêu của Nặc Nặc và Tiêu Dật, anh biết hết, bây giờ thấy hai người lo âu vì chuyện Vũ Thú, anh khó mà không dao động.

Thờ dãi, Phì Long lão đại cũng dịu giọng lại, “Haizzz, em đang làm anh khó xử đấy! Anh...”

Phì Long ngẫm nghĩ, rồi dậm chân lắc đầu, “Không được, không được, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, anh đã dạy con gái anh như thế. anh đã nhận lời Tiêu Dật không nói cho em biết, bây giờ làm ngược lại còn ra thể thống gì?”

Chỉ cần nhắc đến con gái chừng ba tuổi là nguyên tắc của Phì Long lão đại vừng vàng như bàn thạch. Nặc Nặc biết rõ anh ta ngôn truyền thân giáo với con gái nên ừ ừ vì đã mất hy vọng, nhưng trong đầu chợt lóe lên suy nghĩ, mắt sáng lên.

“Lão đại anh nhận lời không nói cho em biết, nhưng đâu có nhận lời là không viết ra đúng không? Vậy anh viết một lượt ra giấy, xem như không làm ngược lại mà?”

Phì Long lão đại: “...”

Tuy hơi ngần ngại với đề nghị vô cùng tinh ranh, vô cùng ức hiếp người khác của Nặc Nặc. Phì Long lão đại không nói được lời nào. Còn thỏ trắng vân tích cực tìm bút, tìm giấy, mời Phì Long lão đại trần thuật sự việc.

Phì Long nắm cây bút, đầu toát mồ hôi lạnh, gương mặt sầm của Tiêu Dật cứ hiện ra, nói thì sẽ chết, nhưng không nói...

Phì Long ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt cầu khẩn của thỏ trắng, giờ nếu không nói, thì sau này cũng chết! Thỏ trắng là phu nhân tổng giám đốc tương lai, sau này nhiều cơ hội thủ thi bên gối Tiêu Dật, nếu hôm nay đắc tội, về sau e rằng khó sống ở Kiều Dục.

Kiểu nào cũng chết, Phì Long lão đại quyết định chọn bên phu nhân tổng giám đốc tương lai.

“Tiêu Nặc, chuyện này anh nói cho em biết, nhưng em không được bán đứng anh...” Phì Long muốn khóc, có cảm giác như... ký vào hợp đồng bán thân??

Nặc Nặc chẳng nghĩ nhiều, cử “vàng dạ” qua loa.

Phì Long lão đại suy nghĩ! Dù Nặc Nặc không bán đứng mình, nhưng người biết việc này rất ít, khó tránh khỏi bị nghi ngờ... bỗng ánh mắt nham hiểm của Phì Long phát sáng, “Nếu bị bức cung, em cứ nói là Tử Uyên mỹ nhân nói nhé.” Việc đã thế này, Phì Long cũng bất chấp tình nghĩa anh em, Tử Uyên, tôi có lỗi VỚI cậu. :P

Quyết định xong, Phì Long lão đại đang định viết ra thì chuông điện thoại vang lên.

Phì Long nhìn màn hình, ra hiệu cho thỏ trắng im lặng rồi nghe máy, ừ ừ vài tiếng, sắc mặt thay đổi, trợn mắt há mồm cúp máy.

Thỏ trắng đoán ra người gọi là Tiêu Đại boss, nhưng không biết nội dung, cuống lên, “Đừng lo chuyện khác, anh viết đi đã!”

Phì Long lão đại sững người, ngẩng đầu nghiêm túc, “Nặc Nặc anh có việc phải về công ty, không thể giúp em được!”

Nặc Nặc chớp mắt, “Sao thế?”

Phì Long lão đại nghiêng răng, trán hằn gân xanh, “Trang web công ty bị hack ác ý, bây giờ bộ phận kỹ thuật đang bảo vệ, anh phải về giúp.”

Sét - đánh - giữa - trời - xanh....

Cây bút trong tay Nặc Nặc bất giác rơi xuống đất. Lúc này đây trong đầu cô, lời Nhiễm Thanh Hà cứ văng vẳng, “Kế hoạch nuốt gọn Kiều Dục đã được tiến hành rồi, Tiêu Dật đợi đó mà khóc đi!”

Đợi đó mà khóc đi, khóc đi, khóc đi.

Tấn công ác ý, liệu có phải chính là Vũ Thú làm?

21. Chương 21

Chương 21: Gánh vác trách nhiệm

Nặc Nặc, em hiểu lắm rồi!

Xong việc ở công ty đã hơn hai rưỡi sáng, Tiêu Dật không muốn làm phiền cha mẹ nên lái xe ái xe thẳng đến nhà mới. Qua cuộc “đại chiến tấn công” buổi chiều và công tác bảo vệ buổi tối, Tiêu Dật về đến nhà thì đã mệt đến mức mắt không mở nổi, định vào nhà là ngủ ngay, nhưng vừa mở cửa đã sững người.

Đèn đuốc sáng trưng, không chỉ phòng khách phòng ngủ, mà trong nhà bếp cũng lung linh ánh sáng dịu dàng màu vàng cam. Tivi đang mở, MC đang ngồi cùng mọi người, không biết đang thảo luận vấn đề gì mà cười rất vui vẻ. Tiêu Dật lướt nhìn căn nhà sạch sẽ ngăn nắp, sau khi loại trừ khả năng bị trộm đột nhập, khóe môi anh bất giác nhướn lên.

Sợ ở nhà một mình, nên mở hết đèn tường các phòng; sợ cô đơn cho dù không xem tivi cũng bật lên, để căn nhà có chút âm thanh, người làm chuyện đó chỉ có...

Tiêu Dật rón rén bước vào phòng ngủ, thấy Nặc Nặc đang co ro, chần chập hờ trên người. Ôi! Tiêu Đại boss đang mệt mỏi bỗng hứng khởi, nếu... trước khi nghỉ ngơi mà vận động gân cốt một tí cũng hay lắm.

Tắm rửa thần tốc, Tiêu đại boss nhảy bổ vào thỏ trắng. Dưới màn quấy rối của anh, Nặc Nặc đã tỉnh, “Anh về rồi sao?”

Tiêu đại boss tiếp tục động tác tay, vừa thì thầm, “Ừ, sao em biết anh sẽ đến đây?”

Nặc Nặc lắc đầu, “May mắn thôi.” Trước đó Nặc Nặc đã gọi điện đến Kiều Dục hỏi tình hình bảo vệ trang web, em Lâm nói với vẻ đáng thương rằng, hình như đối phương rất mạnh, Tiêu Đại boss, Mạc Tử Uyên, Phi Long lão đại... những người ra quân được đều đã xuất hiện. Nhưng hẵn nhiên hacker đã có phòng bị, một lỗ hổng vừa được vá, tường chưa kịp sửa lại thì đã bị virus tấn công ngay.

Em Lâm tỏ vẻ uất ức: Đừng nói là các anh em phòng Kỹ thuật và Kế hoạch đêm nay đều không được về, mà cả phòng Hành chính cũng phải trông chừng trang web đến khi hồi phục lại bình thường mới có thể về.

Gọi điện cho em Lâm thì đã hơn mười hai rưỡi khuya, Nặc Nặc đoán đêm nay Tiêu Đại boss sẽ không về nhà nên thu dọn đồ đạc, bất chấp cha mẹ khuyên ngăn mà chạy đến đây đợi anh. Cũng may đã chờ được.

Nặc Nặc gác đầu lên vai Tiêu Dật, hiền lành ngoan ngoãn, Trang web phục hồi lại chưa?”

Nghe câu hỏi đó, ai kia đang đang vật lộn với móc áo lót bỗng khựng lại, rồi giọng nói cũng lạnh hẳn, “Em biết rồi à? Ai nói?” Hôm nay công ty tuy bị tấn công toàn diện, nhưng vì Kiều Dục có cách bảo vệ, nhìn bề ngoài thì không thể mở được trang web của Kiều Dục, chỉ có vậy thôi. Một là phong trừ virus và chống trò gian của game thủ cũng bị đối phương thả ra, hai là tranh chấp cùng lúc đó, ít ra không để người ngoài cười thầm.

Nhưng Nặc Nặc mù kỹ thuật lại biết chuyện.

Tiêu Đại boss sắc mặt không tốt lắm, hỏi về nặng nề, “Có phải em Lâm nói cho em biết?”

Nặc Nặc lắc đầu, vội tỏ ra vô tội nhưng nghĩ rằng nếu nói thật thì chuyện mình hẹn Phi Long lão đạo cũng sẽ bị lộ tẩy. Ngần ngừ một lúc. Nặc Nặc khéo léo chuyển vấn đề, “Em cho anh xem cái này.” Nói xong Nặc Nặc liến vội vàng xuống giường, lục lọi trong túi xách một lúc, cuối cùng trình trọng đưa nó đến trước mặt Tiêu Đại boss.

Tiêu Dật ngược nhìn, hơi ngẩn người.

Thỏ trắng muôn cho anh xem... chính là thứ này? Sổ tiết kiệm ngân hàng?

Tiêu Dật không hiểu được tâm tư thỏ trắng nhưng vẫn ngoan ngoãn đón lấy, mở ra xem, tên chủ tài khoản quả nhiên là Hứa Nặc. còn sổ tiết kiệm đã hơn năm vạn. Đối với Tiêu Đại boss thì năm vạn không là gì nhưng với người đi làm chưa được hai năm như Hứa Nặc thì lại khác hoàn toàn.

Thỏ trắng trèo lên giường, lấy chăn đắp kỹ chân rồi mới cúi đầu e thẹn, “Số tiền này là do em kiếm được sau khi đi làm, không nhiều nhưng...”. Nặc Nặc khựng lại rồi lấy hết can đảm ngẩng lên, ánh mắt rất nhệt tình.

“Nhưng em muốn lấy số tiền này ra để nói cho anh biết, cho dù xảy ra chuyện gì, em cũng hết lòng vì anh, cả tinh thần lẫn vật chất. Gia đình không chỉ là một ngôi nhà. Hai người ở chung thì đã là nhà. Khi mới tốt nghiệp cũng tưởng chỉ cần tìm người đàn ông có xe có nhà, đối xử tốt với em là may mắn, nhưng không phải thế, đúng không?”

Nặc Nặc dựa vào vai Tiêu Đại boss, cười ngọt ngào, “Quan trọng nhất là, em tin người em lấy có khả năng xuất sắc, có thể cho em hạnh phúc. Nên em đã hiểu ra từ lâu rằng- nhà là do hai người cùng xây dựng, chỉ có vợ chồng sát vai cố gắng thì mới hạnh phúc lâu bền được.”

Tiêu Đại boss nghe thấy lời tỏ tình thành thật của Nặc Nặc thì hết thời lúng túng, nhú mày xem kỹ sổ tiết kiệm, lần nữa, vô cùng xúc động. Trên đó ghi rõ quá trình thỏ trắng kiếm tiền, mấy trăm, một ngàn. Trong hai năm mà cô thỏ trắng tiết kiệm kia đã có được số tiền như vậy.

Hit thở thật sâu, Tiêu Dật nói, “Nặc Nặc, rốt cuộc em muốn nói gì?”

Vấn đề đã đến trọng tâm, Nặc Nặc cũng không thẹn thùng nữa, “Em biết hết rồi! Chuyện Vũ Thú ép người, khó khăn của anh và vụ tấn công trang web, em biết hết!”

Tiêu Dật hơi nheo mắt, đang định lên tiếng thì bị Nặc Nặc bịt miệng, “Tiêu Đại boss, anh nghe em nói đã, em biết công ty đang gặp khó khăn, anh muốn tự gánh vác mà không muốn em lo lắng. Nhưng chúng ta sắp kết hôn rồi. Là vợ, là thành viên của gia đình, em có nghĩa vụ và cũng có quyền lợi tìm hiểu sự thật, cho dù không giúp được anh, em cũng muốn dành cho anh sự cổ vũ lớn nhất về mặt tinh thần!

Nói xong, không khí có phần ngưng ngập. Tiêu Đại boss bất động, tiếp tục xem sổ tiết kiệm. Nặc Nặc căng thẳng đến độ lòng bàn tay rịn mồ hôi, trong lòng rất phức tạp. Không nói có nghĩa là gì? Tức giận? Bực bội? Hay là giận cô nhiều chuyện, không phải người công ty nữa còn chạy lung tung nghe ngóng? Ôi, nếu là thời xưa thì mình cũng bị coi là yêu phi nhúng mũi vào chuyện chính trị rồi.

Và, nếu lát nữa Tiêu Đại boss hỏi mình, chuyện này là do ai nói, thì cô phải trả lời thế nào? Em Lâm không thể bán được, Phì Long lão đại cũng không thể, nhưng nếu đẩy hết cho Nhiễm Thanh Hà thì liệu anh có ghen tuông mà nghĩ sai đi không?

Làm sao đây????

Nặc Nặc đang căng thẳng đến mức muốn đâm đầu vào tường thì Tiêu đại boss đã mở lời vàng ngọc, giọng điệu bình thản, “Với số tiền này em định dùng thế nào?”

“Hừm...” Thỏ trắng nhất thời

không nói được. Thực ra nếu không xảy ra tình trạng Kiều Dục sắp sụp đổ thì Nặc Nặc sẽ tuyệt đối không lấy nó ra để biểu thị lập trường của mình, Tiêu Đại boss không thiếu vài đồng cón con này mà.

Tiêu Dật nói đúng, Nặc Nặc là một cô nàng rất hà tiện. Với số tiền xương máu vất vả kiếm được, tất nhiên đã có kế hoạch từ lâu - đưa cho bố mẹ giữ trước, đến khi kết hôn thì lại bảo bố mẹ tặng lại như của hồi môn, đúng là nhất cử lưỡng tiện:

Thứ nhất, vì là “của hồi môn” nên Tiêu Đại boss sẽ không tiện hỏi mượn, cô có thể danh chính ngôn thuận giữ làm quỹ đen; thứ

hai, bố mẹ cũng tiết kiệm được tiền hồi môn. (^oo^) /

Những lời đồ thỏ trắng không dám nói. Đang đắn đo suy nghĩ xem trả lời thế nào thì đã nghe Tiêu Đại boss nói gọn, “Nên hôm nay em vừa ra tay viện trợ vừa tỏ tình, lòng vòng như thế là muốn anh kể tình hình gần đây của Kiều Dục cho em nghe phải không?”

Nặc Nặc gật đầu.

Tiêu Dật: “Em muốn cùng anh gánh vác trách nhiệm gia đình?”

Tiếp tục gật gàu.

“Vậy nếu công ty không có chuyện gì, số tiền này vẫn sẽ được tận dụng?”

Gật đầu...? Ừ, Khoan đã, thế nào là “công ty không có chuyện gì cả?” Thỏ trắng trợn mắt nhìn Tiêu đại boss, anh cười dịu dàng, vỗ đầu cô nói với vẻ yêu chiều:

“Nặc Nặc, em hiểu lắm rồi!”

Thì ra dưới sự lãnh đạo tài tình của Tiêu Đại boss, công ty sáng chế Kiều Dực không những không tổn thất hay phá sản, mà càng phát triển vững vàng hơn. Gần đây chuẩn bị hợp tác với một công ty điện ảnh, quay game online thành một bộ phim truyền hình. Mà game được chọn lại chính là hạng mục nguyên tác đầu tiên mà Nặc Nặc làm - “Kỳ Lân Sát”.

Sau khi Nặc Nặc làm việc ở Hoàng Diễm, Tiêu Dật đã tỉnh ngộ sau bài học đau đớn. Nếu để thỏ trắng đi làm ở công ty khác, lại bị kẻ khác dụ dỗ thì chỉ bằng giữ lại để quan sát còn an toàn hơn. Tuy hiện tại Nặc Nặc sắp kết hôn, việc nhiều, tạm thời không đi làm, nhưng với tính cách của cô thì sau này chắc chắn vẫn sẽ đi tìm việc khác.

Nên Tiêu đại boss cứ bắn khoăn, xem nên dùng cách gì ân cần nhất để mời thỏ trắng quay lại công ty. Hiển nhiên mời cô quay về làm biên kịch cho kịch bản truyền hình “Kỳ lân sát” là cơ hội không thể nào tốt hơn. Vì thế Tiêu đại boss định hạng mục làm xong, chính thức ký hợp đồng với công ty điện ảnh rồi mới mời Nặc Nặc về làm lại.

Thỏ trắng nghe Tiêu Đại boss giải thích xong liền chớp mắt, “Em không tin. Nếu thế thật thì cho dù anh không cho em xem tài liệu, không nói cho em biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng cuộc điện thoại em nghe thấy thì sao?” Đêm ấy Nặc Nặc nghe rõ Tiêu Đại boss nói, cho dù đến bước cuối cùng cũng sẽ không cầu cứu Vũ Thú.

Tiêu Đại boss cười nhạt, nói: “Chuyện hợp tác của chúng ta và công ty điện ảnh là thật, nhưng anh không định bán bản quyền game cho họ, mà ngược lại đầu tư, tự chúng ta làm.”

“Tự làm?” Nặc Nặc ngạc nhiên nhưng thấy Tiêu Dật gật đầu rất nghiêm túc.

Tiêu Dật có sáng kiến, lại có con mắt nhìn sắc sảo, tuy nhàn vào thị trường điện ảnh, muốn dùng cách này để quảng bá game nhiều hơn, nhưng trình độ cải biên của công ty điện ảnh lại khiến anh dè dặt. Gần đây, có vài game online rất hay bị họ sửa đổi nát như tương, khiến các game thủ kêu ca.

Thế nên Tiêu đại boss to gan đưa ra suy nghĩ: Để công ty Kiều Dực phụ trách toàn bộ phần sáng chế phim, từ sửa đèn chọn diễn viên. Còn công ty điện ảnh chỉ lo phần nâng cấp kỹ thuật chuyên nghiệp nhất, kiến nghị chuyên nghiệp nhất và căn cứ theo kế hoạch của Kiều Dực mà yên tâm lo hậu kỳ rồi quảng bá là được.

– www.alobooks.vn –

Tuy ý kiến đó rất sáng tạo, được các cấp lãnh đạo như Mạc Tử Uyên và chú Hải tán thành. Nhưng vấn đề cứ liên tục kéo đến: quay phim không phải chuyện nhỏ, chi phí mời công ty điện ảnh, diễn viên, sáng chế, quảng cáo... Một khoản lớn như thế, dù công ty Kiều Dực có thực lực hùng hậu thì nhất thời cũng không thể kiếm ra số tiền nhiều như vậy.

Thế nên việc tìm kiếm người đầu tư là điều kiện khiến Tiêu Đại boss đau đầu nhất, đó cũng là nguyên nhân mấy tháng trước anh cứ đi Bắc về Nam suốt. Còn Vũ Thú sau khi nghe tin đó cũng muốn chen vào tổ ý muốn hợp tác, đó là nguyên nhân có cuộc điện thoại ấy.

Thỏ trắng đột nhiên vỡ lẽ, nếu các công ty khác đầu tư, có lẽ Tiêu Đại boss sẽ vui vẻ chấp nhận, nhưng dựa vào đánh giá của người trong ngành về Vũ Thú, nếu để họ đầu tư thì xem như hậu họa vô cùng, vậy nên Tiêu Đại boss mới cự tuyệt.

Nặc Nặc thấy lo âu, “Vậy hiện tại tìm ra nơi đầu tư chưa?”

Tiêu Dật hôn trán Nặc Nặc, vẻ vui tươi, “Ừ, mấy tiếng trước đã tìm ra rồi.” Tiêu sói thổi vào tai Nặc Nặc với vẻ mờ ám, “Hứa Nặc, nước đi này của anh đủ lợi hại chưa? em có đồng ý về kiều dực làm không?”

Nặc Nặc bị Tiêu Đại boss làm cho ngứa ngáy tâm can, vừa cảm động vì những gì anh làm cho mình, vừa xấu hổ vì gần đây Tiêu Đại càng lúc càng để lộ bản chất háo sắc, cô đỏ mặt đẩy Tiêu Đại boss ra, miệng vẫn lẩm bẩm, “Thì em đồng ý...”

Tiêu Đại nghe mà hí hửng, lao vào Nặc Nặc và bắt đầu vật lộn

với các nút áo, “Đêm nay biểu hiện tốt, thì quý đen kia không cần dùng nữa.” o

“Ôi...” Chưa kịp nói gì thêm, Nặc Nặc đã bị sói hôn chặt, trong lòng vẫn cảm thấy hình như thiếu gì đó. Sự kiện hiểu nhầm ấy đã bị trôi qua lãng xẹt như thế ... hình như mình còn bỏ sót gì đó, nhưng không nghĩ ra. Rốt cuộc là gì nhỉ?

Thỏ trắng vừa thất thần nghĩ ngợi, thì áo của cô đã bị sói kia cởi tung... e hèm ==

22. Chương 22

Chương 22: Ngự thư giá đáo!

Rốt cuộc đây là sư tử, sư đệ ở đâu ra vậy trời!

Cuối cùng Nặc Nặc đã trở lại Kiều Dục như ý nguyện.

Tuy không khiến Tiêu Đại boss phải cầu xin van vãn rước đón về như kế hoạch ban đầu, để cô vinh quang trở về như kính Bồ Tát, nhưng với tất cả những gì anh đã làm, Nặc Nặc vẫn thấy rất cảm động. Trước sự trở về của thỏ trắng các huynh đệ phòng Kế hoạch càng kích động la hét âm ỉ, bảo

phải cúng bái để cảm ơn thần thánh, có người nói cuối cùng đã thoát ly khỏi Thiếu Lâm Tự rồi...

Do đó, Nặc Nặc cảm thấy lần này quay lại rất đẹp, rất viên mãn. Nhưng dù là thế, Nặc Nặc vẫn thấy sự hiểu lầm lẫn lộn trước hình như còn chút khúc mắc chưa giải được, chẳng hạn đêm ấy trang web của Kiều Dục bị tấn công bất ngờ, chuyện ấy từ đầu tới cuối Tiêu Đại boss không hề nhắc đến.

Thỏ trắng nghi ngờ hỏi thì Tiêu Đại boss chỉ nói, “Trang web bị tấn công là chuyện tình cờ, không liên quan đến Vũ Thú”.

Nặc Nặc nghi ngờ nhưng vì vô căn cứ nên cũng quên mất chuyện ấy như lẽ đương nhiên. Nhưng người tính không bằng trời tính, rất nhanh, chân tướng vụ việc đã bị lộ ra...

Nghe đồn hôm ấy trời xanh gió mát, vì buổi chiều căn nhà mới phải lắp đặt hồ cá nên Nặc Nặc cố ý xin nghỉ nửa ngày để ở nhà đợi người đến lắp, tiện thể theo lời dặn dò của chồng mà mua hải tảo, đá hoa cương, cá nhiệt đới và các loại trang trí hồ cá về.

Ngờ đâu vừa thoát ra khỏi cổng khu trung tâm thương mại thì Nặc Nặc đã toát mồ hôi: trưa rồi mà gần đó lại tắc đường kinh khủng, xe này nối đuôi xe kia, người đi bộ cũng phải luồn lách mới đi được. Nặc Nặc ngao ngán, đang định đi bộ hai trạm xe rồi gọi taxi thì bỗng có một bóng đen xuất hiện.

“Xin hỏi phía trước là tòa nhà thương mại Đình Phong đúng không?”

Thỏ trắng ngẩng đầu lên vẻ đáng thương, tích tắc mắt đã phát sáng, woah! Mỹ nữ! Đại đại đại mỹ nữ! Trong mắt cô, mỹ nữ nhất định phải có một mái tóc xoăn đen nhánh đẹp dễ, đáng người mảnh mai cao ráo, da trắng, còn nữa, quan trọng nhất là phải có một đôi mắt to xinh động, và cả đôi môi nhỏ đỏ hồng.

Mỹ nữ đang hỏi đường kia, hội tụ đủ những điểm đó!

Ai bảo phụ nữ không thích nhìn phụ nữ? Ai bảo phụ nữ không thích mỹ nữ? Lúc này đây, Nặc Nặc nhìn thấy “mỹ nữ trong mộng” của mình, đuôi vẫy lia lịa, cật lực gật đầu, “Vâng, vâng, trước mắt chính là tòa nhà thương mại Đình Phong, có thấy không ạ? Chính là tòa cao nhất kia”.

Tòa nhà thương mại Đinh Phong chẳng phải là nơi văn phòng công ty Kiều Dục đang đóng đô hay sao? Thở trắng ngày nào cũng ra ra vào vào, tất nhiên là quen thuộc. Theo hướng tay Nặc Nặc chỉ, người đẹp kia nghiêng người nhìn, thở trắng ngấm gương mặt không thể chê vào đâu được, có phần “đắm đuối”.

Người đẹp ấy nhìn đã biết là nữ cường nhân, cho dù không cấp tổng giám đốc thì cũng chắc chắn thuộc hàng lãnh đạo, toàn thân toát ra một sức mạnh khiến người khác không thể phớt lờ, điều khiến Nặc Nặc ghen tỵ nhất là chiếc váy liền thân màu đỏ rượu nhìn có vẻ bình thường của vị mỹ nữ ấy lại tôn lên những đường cong hấp dẫn của cô, quả nhiên... mỹ nữ, không đúng, là ngự thư thì mặc gì cũng đẹp. /(TỐT)/

Đang ngơ ngẩn thì Nặc Nặc nghe nàng mỹ nữ kia hỏi, “Vậy xin hỏi có phải công ty sáng chế Kiều Dục cũng ở trong tòa nhà đó?”

“Đúng vậy”. Nặc Nặc buột miệng rồi mở to mắt vẻ tò mò, “Chị... muốn đến công ty sáng chế Kiều Dục?” Chẳng lẽ mỹ nữ này là khách hàng của công ty?

Nghe thế, mỹ nữ nheo mắt đáp, “ừ, muốn đến phòng Kế hoạch tìm người bạn cũ hàn huyên”.

Thở trắng: “A!”

Ngẩn ra ba giây, Nặc Nặc hoàn hồn lại, bắt đầu thấy rất hiếu kỳ, mỹ nữ lúc nãy nói, “tìm người bạn cũ hàn huyên”, bạn cũ, hàn huyên... Một cái từ quá sến, quá tình cảm, tiểu thuyết nào mở đầu cũng viết thế nhỉ?

XX bình thường trầm ngâm kiếm lời, không nói năng gì, kết quả một ngày nọ, một đại mỹ nữ đột ngột đến công ty, không nói không rằng tát hai cái vào má XX, sau đó ánh mắt đại mỹ nữ rưng rưng, lời thoại kinh điển xuất hiện, “Anh có biết là mấy năm nay em tìm anh vất vả biết bao không...”

Nặc Nặc vừa hoang tưởng vô hạn độ vừa thấy quá tò mò về người bạn của mỹ nữ ấy, Phì Long lão đại hay Tử Uyên sư huynh? Cho dù thế nào thì màn kịch này nhất định sẽ hấp dẫn. Nghĩ thế, thở trắng mắt phát sáng, “Tôi cũng là nhân viên phòng Kế hoạch của Kiều Dục, tôi đưa chị lên nhé”.

Mỹ nữ vừa xuất hiện, quả nhiên thiên hạ vô địch. – www.alobooks.vn –

Nặc Nặc và mỹ nữ đến cửa phòng Kế hoạch, các huynh đệ đang làm việc đột nhiên dờ ra như bị điểm huyết ~ nhìn mỹ nữ chảy cả nước dãi. Thở trắng: Ngự thư đúng là ngự thư, có thể hấp dẫn cả ánh mắt đàn ông quá chừng ôi ôi ôi...

Nặc Nặc định đưa mỹ nữ vào trong ngồi thì nghe phía sau có tiếng động lớn, quay lại thì tập hồ sơ trên tay Phì Long lão đại đã rơi xuống đất. Nặc Nặc im bật, lẽ nào, mỹ nữ này là mối tình đầu của Phì Long lão đại?

Không đợi mỹ nữ lên tiếng, Phì Long lão đại đã chạy như bay vào văn phòng nhỏ, vừa khóc vừa kêu toáng lên, “Tử Uyên, mau ra đây xem người sao Hỏa a a a a...”

Tiếng kêu ấy khiến mọi người hoàn hồn, len lén quay nhìn về phía văn phòng nhỏ. Ai nấy đều hiểu ra: Ngự thư đến không lành tí nào, Tử Uyên sư huynh gặp đại họa đến nơi rồi.

Lát sau, Mạc Tử Uyên mới lượn ra ngoài, trước ánh mắt nhiều chuyện của nhiều người, anh vẫn bình thản, “Mọi người rảnh rồi lắm à?” Nghe xong, mọi người ai đều làm việc nấy.

Mạc Tử Uyên ngẩng lên nhìn mỹ nữ, vẻ bất ngờ thoáng qua, mím môi không nói. Phì Long lão đại nấp sau lưng anh, thì thào, “Nhìn kia, tôi đã nói là người sao Hỏa mà, n năm không về nước, về một cái là đến ngay chỗ chúng ta tìm người rồi”.

Mỹ nữ nheo mắt cười rất lạ lùng, “Phì Long, bao năm nay miệng cậu vẫn không thể thốt nổi ra ngà voi nhỉ”. Phì Long lão đại tính tình hiền lành, nhưng dù sao cũng là nhân vật cấp bậc nguyên lão trong công ty, lời mắng ám chỉ Phì Long là “chó” vẫn khiến mọi người vừa làm việc vừa run rẩy.

Mạc Tử Uyên ho một tiếng rồi cứu nguy cho Phì Long, “Ứng Dục, cậu tìm chúng tôi có việc à?”

Đại mỹ nữ Ứng Dục cười phì, “Đừng sợ, tôi chỉ đi ngang đây, bị tắc đường, nhớ ra hình như mọi người ở đây nên đến thăm. Hơn nữa...” Ứng Dục ngừng lại, rồi đảo ánh mắt gian xảo cười ranh mãnh, “Không phải đến tìm các cậu, mà là đến tìm tiêu sư đệ mà”.

Nặc Nặc này giờ im lặng bây giờ mới lắp bắp, “Nói thế thì chị chính là bạn học của Phì Long lão đại và Tử Uyên sư huynh? Vậy tiểu sư đệ của chị...” Chưa nói xong, cửa phòng tổng giám đốc mở đột ngột, Tiêu Đại boss xuất hiện như thần, gương mặt vẫn lạnh lùng như thường ngày nhưng trong giọng nói không giấu được vẻ xúc động và thân mật, “Ứng Dục”.

Đại mỹ nữ nhìn Tiêu Dật, trong tích tắc dường như có một sự ấn ý nào đó chỉ hai người mới có, hồi lâu sau mới nghiêng đầu nói, “Không mời tôi vào trong ngồi à?”

Tiêu Đại boss cười không nói, ra động tác mời, đón Ứng Dục vào văn phòng, đóng cửa, một loạt động tác rất nhanh, không liếc nhìn Nặc Nặc đang đứng trong góc.

Nghe tiếng đóng cửa, Nặc Nặc bất giác run lên, đầu óc trống rỗng, có cảm giác như tự vác tảng đá đập vào chân mình.

Thì ra... bạn cũ mà đại mỹ nữ nói là Tiêu Đại boss... Tiểu sư đệ... Tiểu sư đệ... Rốt cuộc đây là sư tử sư đệ đâu ra vậy trời!!!

Thở trắng hiểm khi... ghen tuông dữ dội!!!!

Hương trà vẫn vút.

Nặc Nặc nhìn hơi nóng bốc lên từ ly trà, thở dài thườn thượt. Vì tâm trạng buồn bực nên không đến nhà mới xem người ta lắp hồ cá, mà đến thẳng đài truyền hình nơi Tổ Tổ làm việc. Tổ Tổ là người viết kế hoạch tiết mục, mới kết hôn không lâu đã có thai nên chỉ cần làm đến cuối tháng là có thể về nhà an dưỡng. Lãnh đạo cũng không sắp xếp việc nhiều, chỉ mong cô bình an đi làm những tháng cuối cùng, là vạn sự đại cát lắm rồi.

Mà lúc này, thở trắng đang xuôi vài rữ đầu, ngồi khóc kể lể với Tổ Tổ. Sự việc phải nhắc lại từ lúc này...

Nặc Nặc thấy Tiêu Đại boss và Ứng Dục, sư tử sư đệ tương thân tương ái vào văn phòng, cô nam quả nữ chung một nơi, bỗng thấy không vui, tiện miệng hỏi thăm Phì Long lão đại và Mạc Tử Uyên thì biết được một số vấn đề.

Thì ra Ứng Dục là bạn cùng lớp cùng khóa với bọn Phì Long lão đại, khả năng xuất chúng, ở nhiều phương diện ngay cả nam sinh cũng phải hít khói bám theo, được các bạn xưng tụng là “Nữ hoàng IT”. Nữ hoàng IT giỏi giang lại xinh đẹp, trong khoa bao anh chàng thầm thương trộm nhớ, nhưng không một ai có đủ can đảm tỏ tình.

Đến khi năm thứ hai đã qua hơn nửa mà Ứng Dục vẫn phòng không chiếc bóng, không ai thấy có anh chàng nào đủ tư cách sánh vai với cô. Tình hình ấy kéo dài cho đến khi Tiêu Dật vào học.

Lúc Tiêu Dật học năm thứ nhất, dù trầm tĩnh thế nào cũng chỉ là một cậu con trai mười chín tuổi to xác, bông bột, nông nổi. Nghe đồn trong khoa có một cao thủ của cao thủ, lại là con gái, Tiêu Dật thấy xấu hổ cho bản lĩnh đàn ông bèn cùng các anh em mang laptop đến thẳng phòng của Nữ hoàng IT, câu đầu tiên là:

“Chúng ta thi một lần, xem ai tấn công vào trang web trường trước. Chị thắng thì tôi gọi chị là sư tử; tôi thắng thì chị phải bỏ cái thái độ ”nữ hoàng” kia đi”.

Chuyện ấy về sau trở thành giai thoại. Nguyên nhân trở thành giai thoại không phải là màn kịch đẹp dễ tình cờ gặp gỡ của hai người mà, mà là Tiêu Dật đã bị chơi xỏ - lúc đó Ứng Dục nghe sư đệ nói xong, không nhận lời cũng không phản bác, chỉ cười khẩy rồi bỏ đi, sau đó tìm đến văn phòng chủ nhiệm khoa, lấy lý do “Tiểu sư đệ năm thứ nhất có ý đồ tấn công trang web trường” để kiện Tiêu Dật. Kết quả là, Tiêu Dật bị ghi tên và danh sách đen.

Hai oan gia bỗng không biết vì đâu mà từ đó hay xuất hiện với nhau, hoặc ở phòng tự học, hoặc ở thư viện, lúc đó trong khoa đồn họ yêu nhau, nhưng vừa tốt nghiệp đại học thì Nữ hoàng IT đã bất chấp tất cả xin đi du học, một đi không trở lại.

Đối với chuyện cũ, Tiêu Đại boss xưa này không nhắc một chữ. Phì Long lão đại và Mạc Tử Uyên cũng không nhiều lời, nhưng hôm nay Nặc Nặc bức cung, Phì Long lão đại ba phải cũng đành rưng rưng nước mắt khai thật.

Tổ Tổ nghe Nặc Nặc nói xong thì uống nước có vẻ suy nghĩ, gật gù, “Hai người đều là thiên tài IT, lúc ấy trẻ trung, có chút gì đó cũng chẳng sao. Ứng Dục cũng nói rồi, chỉ là tắc đường nên tiện ghé thăm, nếu cậu vì thế mà ghen thì quá nhỏ mọn”.

Nặc Nặc khóc, khéo tay Tổ Tổ giậm chân, “Vấn đề không phải chỗ đó mà là chuyện sau cơ”.

Thì ra thời gian trước web của Kiều Dục bị tấn công không đơn giản như Tiêu Đại boss nói, mà là hacker tấn công lại là Ứng Dục.

Ứng Dục sau mấy năm du học, tốt nghiệp rồi nhận lời ở lại làm cho một công ty IT của Mỹ, đến khi có kinh nghiệm và số vốn nhất định mới lập ra một công ty phần mềm. Bảy năm sau công ty đó đã thành công ở Mỹ, tài lực hùng hậu.

Thời gian trước Tiêu Dật vì đầu tư cho phim “Kỳ Lân Sát mà gặp khó khăn, Phì Long lão đại đã vạch âm mưu bảo Tiêu Dật thử tìm Ứng Dục. Nhưng Tiêu Dật không chịu gạt bỏ dĩ diện, phủ quyết ngay. Phì Long lão đại bất lực, tự đi tìm Ứng Dục, ai ngờ cô nghe xong thì cười bảo, “Tôi không hứng thú với phim, có điều không giúp Tiêu đệ thì không hay lắm. Thế này đi, tôi cho cậu ấy một đề thử nghiệm, nếu cậu ta qua được thì tôi giúp”.

Lúc ấy Phì Long lão đại cũng không để ý, kết quả một tuần sau, trang web của Kiều Dục bị tấn công ác ý toàn diện.

Qua cả một đêm chiến đấu, trang web hồi phục bình thường, các huynh đệ thở phào, cùng lúc ấy Tiêu Đại boss cũng nhận được tin của bên kia: “OK, trắc nghiệm thông qua. Tôi bỏ vốn giúp cậu quay phim”.

Lúc đó Phì Long mới vỡ lẽ việc trắc nghiệm mà Ứng Dục nói là gì, sau nghĩ lại thì thấy việc nhắm đó ngoài Ứng Dục ra đúng là chẳng ai làm nổi. Hai sư tử đệ khiêu chiến bao năm, giờ đã kết thúc. Khi học năm thứ nhất, Tiêu Dật nói: “Chị thắng thì tôi gọi chị là sư tử; tôi thắng thì chị phải bỏ thái độ ”nữ hoàng” đó đi”.

Bao năm gặp lại ở Kiều Dục, Tiêu Dật không mở miệng gọi cô là sư tử, mà là “Ứng Dục”.

Nghe Nặc Nặc kể xong, Tổ Tổ trầm ngâm, chống cằm nghĩ ngợi.

Thỏ trắng thấy thế thì tức đến nội thương, nói chuyện cũng có vẻ kỳ quặc, “Cậu cũng thấy đó là một câu chuyện tình rất đẹp, rất lãng mạn, đúng không?”

Tổ Tổ vẫn giữ động tác nhìn trời, rồi sau mới “ừ, Tổ nghĩ, câu chuyện này tấy hợp để chuyển thành tiết mục, ời...sửa thành tiết mục tìm người, cậu thấy sao? Tổ sửa lại chút chút, sau đó mời hai diễn viên, để nữ hoàng giả vờ về nước tìm sư đệ?”

Nặc Nặc không chịu nổi nữa, đập bàn đứng dậy, “Tổ Tổ!!!”

Tổ Tổ phì cười, kéo Nặc Nặc ngồi xuống, đang định an ủi thì nghe có tiếng gõ cửa dồn dập, cô nhú mày, “Vào đi”.

Cửa mở, tiểu trợ lý mặt mày đỏ bừng lấp ba lấp bắp, “Chị... chị Tổ, không ổn rồi, nữ khách mời của chúng ta tự đứng ngất xỉu rồi”.

Vì tiết mục đó từ đầu đến cuối đều do Tổ Tổ phụ trách, nên lãnh đạo để cô làm hết tháng này, bàn giao công việc xong rồi mới nghỉ. Giờ đâu lại xảy ra sự cố.

Tổ Tổ kích động, đập bàn chất vấn, “Sao lại ngất xỉu? Gọi 120 chưa? Nếu người ta xảy ra chuyện gì ở đài truyền hình thì ai phụ trách?”

Tiểu trợ lý tỏ vẻ cam chịu, “Gọi rồi ạ, đã đưa người đi rồi, nói là bị tức ngực. Nhưng vấn đề là...”

Thấy tiểu trợ lý lấp bắp, Tổ Tổ càng tức, “Nhưng nhị cái gì? Nói ra đi chứ!”

“Nhưng tôi gọi cho vài nữ khách mời dự bị khác thì họ đều nói là có việc không đến được”.

“Cái... gì... Tổ Tổ hựt hơi, suýt chút nữa huyết áp tăng cao mà ngất luôn. Nặc Nặc thấy thế vội đến dìu cô, vuốt vuốt ngực, ”Đừng xúc động, đừng xúc động, không nghĩ đến bản thân thì cũng phải nghĩ đến đứa con chứ. Thiếu một khách mời cũng không sao”.

“Không được”. Tiểu trợ lý đẩy gọng kính, cắn răng nói, “Sân khấu của chúng tôi có cả thầy mười hai vị trí, nếu thiếu một khách mời nữ, lỡ cấp trên hỏi thì...”

Trợ lý càng nói càng yếu ớt, Tổ Tổ thấy đầu đau như búa bổ, cô không muốn xảy ra việc như thế trước khi về nghỉ ngơi, một là ảnh hưởng đến địa vị của mình trong tương lai, hai là sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh dự sau khi cô quay lại làm việc.

Thỏ trắng vỗ vai Tổ Tổ, “Đừng cuống, từ từ nghĩ cách. Tổ Tổ trước kia cậu chẳng đã nói mấy vị khách mời đó đa số là diễn viên, chỉ đến diễn thôi sao? Thời buổi này tìm diễn viên dễ thôi mà!”

“Đúng rồi!” Vừa nói xong, tiểu trợ lý mắt sáng rực rỡ nhìn Tổ Tổ, hai người lập tức hiểu ý, cũng quay sang nhìn Nặc Nặc.

Trong tích tắc, thỏ trắng thấy toàn thân nổi da gà, cô lùi lại vẽ cảnh giác, “Hai... hai người muốn làm gì? Tôi là con gái nhà lành đấy nhé!!!”

23. Chương 23

Chương 23: Phi ai vật nhiều

Tiêu sư đệ, vẫn luôn chờ thỏ trắng của mình

Trên sân khấu “Phi ai vật nhiều”, Nặc Nặc mặt cười mà lòng đau khổ đứng trên vị trí khách mời, căng thẳng nhìn vào ống kính máy quay, mỗi lần ống kính lia qua cô, Nặc Nặc đều nhắm mắt tự lừa mình lừa người, “Không nhìn thấy tôi, không nhìn thấy tôi...”

Vì cô nàng Tổ Tổ và tiểu trợ lý ra sức dụ dỗ, vừa dỗ chiêu ngắt xỉu lại vừa up hiếp “nể tình cục cưng trong bụng tớ”, cuối cùng thỏ trắng nhập lời tham gia vào tiết mục xem mắt “Phi ai vật nhiều”. Lúc đầu Tổ Tổ đề nghị Nặc Nặc làm nữ khách mời tham gia tiết mục này, cô đã chống cự quyết liệt.

Nếu cô còn độc thân thì giúp bạn thân cũng chẳng ngại gì, dù sao cũng gấp như cứu hỏa, mà chẳng qua là diễn thôi. Nhưng, “nhưng” rất quan trọng, đó là cô sắp kết hôn rồi, là gái sắp có chồng, nếu để Tiêu Đại boss nhìn thấy mình tham gia tiết mục xem mắt...

A di đà Phật, thỏ trắng không dám nghĩ tiếp. Nhưng thấy Tổ Tổ nước mắt lưng tròng, cứ thế thốt rằng tiết mục của mình hiệu suất người xem thấp, siêu thấp, ngoài những bà cô buồn chán ra, thì thiên tài IT như Tiêu Đại boss không bao giờ để mắt đến, hơn nữa stylist của đài truyền hình họ là nhà ảo thuật, chắc chắn sẽ trang điểm cho Nặc Nặc không giống người cũng chả giống quỷ... hừm... Không đúng, mà hoàn toàn có thể hóa trang cho Nặc Nặc đến nỗi mẹ cô cũng không nhận ra.

Bất lực quá, nên Nặc Nặc đành chấp nhận. Hiệu quả sau khi trang điểm quả là khá tốt, đôi mắt đã to lên hơn 1/3, tóc mái đều được kẹp gọn lại, đội tóc giả màu nâu hạt dẻ vào, mặc chiếc váy đen trễ ngực, đến Nặc Nặc cũng không nhận ra mình.

Tổ Tổ rất đắc ý, lại tự đặt tên giả cho Nặc Nặc là Ngôn Nhược. Thỏ trắng bó tay, khi tiết mục trực tiếp phát sóng chỉ cầu mong cho kết thúc nhanh nhanh, dù sao cô cũng nghe theo lời dặn của Tổ Tổ: Cho dù vị khách mời nam nào lên sân khấu, bỏ không tắt đèn đầu tiên, không nói gì cũng không làm gì, MC và người quay phim lên tiếng hỏi, cô chỉ xem như người qua người, đơn giản thế thôi.

“Cái cậu này, đang làm loạn à?”

“Đúng thế, nghe giọng điệu của cậu, rõ cuộc muốn tìm người thế nào?” Thỏ trắng đang xuất thần thì nghe nhóm các bà mẹ bùng nổ.

Thì ra tiết mục “Phi ai vật nhiều” ngoài việc mách nước kinh nghiệm xem mắt, để khách mời nam qua từng vòng, trải qua một loạt thử thách như tự giới thiệu, chụp ảnh, đối đáp v.v... lại mời mười hai nữ khách mời

chọn lựa xem có nên tắt ngọn đèn đỏ trước mặt hay không, thì phía chế tác để tăng kích thích, đã tạo nên “đội các bà mẹ”, để giúp các cô gái với tư cách là những người giàu kinh nghiệm.

Tình huống hiện nay là, nam khách mời tên Dư Thần đã qua tất cả các cửa, ngoài Nặc Nặc và một nữ khách mời hơi lớn tuổi khác thì trên sân khấu đã có mười ngọn đèn sáng lên cho anh ta. Đối với một tiết mục như “Phi ai vật nhiều” thì đúng là sử vô tiền lệ.

– www.alobooks.vn –

Thông thường sau khi trải qua các vòng, nếu có khoảng bốn đèn sáng trở lên đã là khá lắm rồi, bây giờ lại có mười ngọn cùng sáng, hẳn nhiên là kỳ tích trong kỳ tích. Thở trắng nhìn trời nhớ lại người đàn ông ấy lúc này đã tự giới thiệu: hai mươi sáu tuổi, thực sĩ nước ngoài, hiện tại kế thừa sự nghiệp cha, tổng giám đốc hệ thống siêu thị lớn XX. Anh ta lịch sự, tướng mạo đẹp đẽ, thảo nào các cô gái không nở tắt đèn. >0<

Nhưng đến bước cuối cùng, khi sắp sửa bước vào vòng nam khách mời chọn ngược lại nữ khách mời thì Dư Thần đột ngột phát áo, cười ha ha, “Không cần chọn nữa, lão đây chẳng thấy ai được cả, cái bọn con Gái Hám Tiền!”

Dứt lời, sân khấu trên dưới đều đại loạn. Người chỉ trích, kẻ trách mắng, hung hãn nhất vẫn là đội các bà mẹ, còn các nữ khách mời vì truyền hình trực tiếp nên vẫn có gương cười để giữ hình tượng thực nữ.

Một bà mẹ nào đó vẫn lăm nhăm không thôi, “Cái gì mà

lão đây chứ, người ta là gái hám tiền hồi nào, cái cậu này thật là....”

Dư Thần nhướn mày cười ngặt nghẽo, “Không phải thế à? Các cô nàng bây giờ có ai mà không tìm chồng vì tiền hoặc vì quyền đâu? Mới thấy tôi đẹp trai, lại có ông bố giàu có thì chả mong đến ăn tươi nuốt sống tôi ấy chứ, ha ha ha!”

“Tôi không ngại nói thật cho các người biết, tôi lừa các người đấy! Bố mẹ tôi là thường dân, bây giờ còn đang ủ rũ trong nhà lo cơm áo gạo tiền đây!”

“Các người là đồ hám tiền, giả tạo, ích kỷ, mặt dày... cũng giống con bạn gái hèn hạ trước kia của tôi! Đã chạy theo bọn đàn ông giàu có!”

Đội trưởng đội các bà mẹ không chịu được nữa, đứng dậy định nói gì đó thì bị Dư Thần cắt ngang, “Bà khỏi chỉ. Chỉ cái gì? Đáng ghét nhất là các bà đấy. Tại sao bây giờ giá nhà cao? Đều do các bà chết tiệt! Cha mẹ vợ! Gả con gái, các người muốn gả cho nhà thì có, không do các người thì làm sao bao nhiêu người là nô lệ của nhà cửa được? Làm sao có nhiều người sống buồn bã không vui vẻ như thế chứ? Làm sao có...”

Cốp!

Chưa nói xong, một tiếng động do va chạm đã vang lên. Sân khấu đang ồn ào bỗng trở lại tĩnh lặng. Dư Thần sờ gương mặt bị ném đau, nhìn lên trên, là... một chiếc giày cao gót?

“Sai lầm!!!” Thở trắng nhảy một chân thiếu mất chiếc giày, hít thở thật sâu rồi mới nhẹ nhàng nói vào chiếc micro, “Không phải ai cũng hám tiền như anh nghĩ, bạn gái anh không phải đại diện cho mọi cô gái. Phụ nữ bây giờ yêu cầu đối phương có xe có nhà, ngoài lòng hư vinh ra, nhiều hơn nữa là gì, anh có biết không? Có hiểu không?”

“Anh không hiểu, nên bạn gái anh mới bỏ đi, chạy theo người đàn ông khác. Giờ tôi nói cho anh biết, phụ nữ sở dĩ hy vọng người ra có tiền, là vì chúng tôi không có cảm giác an toàn. Đàn ông không đáng tin thì chỉ nên tin vào tiền thôi, đàn ông chưa biết chừng sẽ phản bội, nhưng chỉ ít tiền sẽ không phản bội chúng tôi, nên phụ nữ mới chọn tiền mà không chọn đàn ông”.

Ngừng lại một chút rồi Nặc Nặc nói tiếp, “Tạo ra cục diện thế nào, không thể trách đàn ông lăng nhăng, nhưng phần lớn trách nhiệm chẳng phải là ở các anh hay sao? Nếu giống nhau là chuyện cả đời, không ai nghĩ sẽ phản bội, ly hôn, cho dù nghèo mấy chúng tôi cũng nguyện gả. Phụ nữ, thực ra không yêu tiền như các anh tưởng, chúng tôi chỉ mong tìm nơi nương tựa, chỉ mong chồng mình có năng lực, chứ không phải loại chỉ biết than thân trách phận như anh. Tôi dám chắc là bạn gái anh rời bỏ anh, nghèo chỉ là nguyên nhân rất nhỏ, mà nguyên nhân sâu xa hơn chính là cô ấy không chịu nổi loại người như anh. Chính anh

còn không tin bản thân mình, chỉ biết trách móc kẻ khác, chỉ biết mắng mỏ xã hội, chứ không cố gắng kiếm tiền nuôi gia đình, đừng nói là một cô bạn gái, có mười cô bạn đi nữa cũng chạy mất dép hết!”

Nói xong, thở trắng hít một hơi thật sâu, kết thúc bài diễn văn dài, bỏ lại Dư Thân đứng sững. Sân khấu này giờ im lặng, nửa giây sau đã vang lên tiếng vỗ tay như sấm rền.

Dưới sân khấu, Tổ Tổ và tiểu trợ lý há mồm tròn mắt, tiểu trợ lý chờ người ra một lúc mới đẩy giọng kính lúp búp, “Chị Tổ Tổ, bạn chị đúng là... không nói thì thôi, nói thì kinh khủng thật!”

Mạng CD: “Trường quay xem mắt biến thành chiến trường, nữ khách mời đấu khẩu với nam oán thiên”.

Mạng Chân Ái: “Cô nàng bình dân giải thích tình yêu chân chính, đài truyền hình bị nghi ngờ đang cố tình tạo scandal”.

Đài truyền hình SC: “Hiệu ứng Ngôn Nhược khiến người ta suy ngẫm sâu sắc”.

Giáo sư Trình: “Hiệu ứng ”Ngôn Nhược” cho dù là có sự chuẩn bị trước hay không, thì ngôn luận rất đáng để cho chúng ta tán thưởng. Hôn nhân giờ đây càng lúc càng bị vật chất hóa, mà lập luận của Ngôn Nhược đã đánh trúng chỗ đau nhất của nam nữ thời nay. Trong thời buổi đấu tranh áp lực như hiện nay, đàn ông thực sự nên bớt than thân trách phận, mà hãy suy nghĩ sâu xa và trưởng thành hơn”.

Kênh CCTV-5: ”Nghe nói, cô Ngôn Nhược sẽ lại tiếp

tục tham gia tiết mục xem mắt “Phi ai vật nhiều” vào một ngày gần đây, và có không ít công tử nhà giàu đã tỏ ý sẽ tham gia, một tổng giám đốc tập đoàn nào đó đã nói - cưới phụ nữ phải cưới người thẳng thắn ngay thơ như Ngôn Nhược.

Đối mặt với những lời đồn đại, nhiều chuyện như thế, Nặc Nặc muốn khóc mà không khóc nổi, vô cùng hối hận.

Đúng là mọi thứ đã được sắp đặt.

Lẽ ra lúc đầu mình không nên mềm lòng mà tham gia tiết mục; càng không nên bồng bột mà ra mặt. Bây giờ... hoàn toàn... hoàn toàn...

Thở trắng vừa đập đầu vào bàn vừa kêu réo, “Bây giờ phải làm sao đây?”

Từ sau khi tham gia tiếp tục xem mắt, cũng đúng là... phiền phức quá:

Sau khi tiết mục quay xong, thở trắng tập tễnh nhảy xuống sân khấu, tưởng đã xong chuyện, Tổ Tổ lại kéo tay cô về nghiêm túc, nghiêm rằng, “Nặc Nặc, cậu không thể đi!”

Thì ra đúng là đài truyền hình bày ra thật. Tổ Tổ sắp nghỉ dưỡng thai nên muốn giao lại một công việc thật đẹp cho Boss để thanh thoi ở nhà. Để nâng cao hiệu suất xem truyền hình, Tổ Tổ đã bỏ ra rất nhiều sức lực để vạch ra kế hoạch:

Tìm một diễn viên làm anh chàng than thân trách phận, đại náo ở trường quay tiết mục xem mắt một phen, đau khổ kể về chuyện bạn gái mình chạy theo đại gia, và khi anh ta mắng chửi trời đất, cô bạn gái xinh đẹp ấy sẽ rưng rưng nước mắt lên sân khấu, kể lại nỗi khổ tâm và khó xử của mình, từ đó sẽ dẫn đến các vấn đề nóng hổi cho mọi người thảo luận như gái hám tiền, kẻ thứ ba, cha mẹ vợ, nhà mới cho hôn nhân v.v...

Tổ Tổ chìa tay ra, “Nữ chính chính là người cùng tắt đèn với cậu; bọn tớ định để Dư Thần mắng một lúc nữa, thì cô ta sẽ không chịu nổi mà lao ra tát một cái để thức tỉnh anh ta, giống như cậu nói, lúc ấy cô ta sẽ nước mắt rưng rưng hỏi anh ta: ”Anh chỉ biết tôi đi theo người đàn ông khác, anh có từng nghĩ là mình có vấn đề hay không? Nếu tôi yêu tiền thật, thì lúc đầu ở đại học sao tôi lại chọn anh, trong khi tôi có biết bao chàng trai nhà giàu khác theo đuổi, có phải anh không biết đâu...””

Ngừng lại, tiểu trợ lý sau lưng Tổ Tổ thở dài ra vẻ luyến tiếc, “Nhưng tiếc là nữ chính chưa kịp ra mặt thì Nặc Nặc đã cướp vai rồi, chúng tôi cứ tưởng sẽ bị pha hỏng”. Nói xong, tiểu trợ lý mắt phát sáng, nắm tay Nặc Nặc xúc động, “Woa! Không ngờ chị lợi hại như thế, nói rất thẳng thắn, lúc này những lời chị nói hay gấp trăm ngàn lần những lời thoại được sắp xếp cho nữ chính, chị có thấy anh chàng diễn viên kia không? Sắp diễn giả thành thật, rơi nước mắt luôn đó!”

Nặc Nặc: =.=

Thỏ trắng toát mồ hôi, ai oán kêu lên, “Sao chuyện quan trọng thế mà không báo cho toi biết sớm?”

Tổ Tổ: “Lúc đó gấp quá không kịp nói cho cậu biết, huống hồ tớ đã dặn đi dặn lại là cậu chỉ việc đứng bất động là ok rồi mà? Ai ngờ cậu bị kích động đến nổi ném cả giày cao gót chứ”.

Tiêu trợ lý bóp cằm nghĩ ngợi, “Hay chúng ta làm cuộc phỏng vấn, tên là... ”Giày cao gót pha lê“? Đúng đúng, thế đi, tức là ai mà được giày cao gót của Nặc Nặc, à không, của Ngồn Nhược ném trúng, thì người đó sẽ được vinh hạnh làm bạch mã hoàng tử của Ngồn Nhược tiểu thư, ha ha!”

Tổ Tổ gật gù, “Còn phải bỏ ra chút công sức với sự độc mồm và tính thẳng thắn của Ngồn Nhược nữa”.

Hai người tự biên tự diễn, hoàn toàn phớt lờ Nặc Nặc. Khó khăn lắm mới chen vào được một lúc, thỏ trắng hét lên: “Cái gì? Giày cao gót pha lê? Đó là ý gì?” Chẳng là nói diễn xong tiết mục này là được hay sao?

Tổ Tổ và tiểu trợ lý nhìn nhau rồi ho, đáp: “Nặc Nặc à, khó khăn lắm tớ mới nghĩ ra vấn đề đáng được tranh luận như vậy, nếu diễn một nửa rồi bỏ thì tiếc quá, hơn nữa vai chính bị cậu cướp mất rồi...”

Tổ Tổ nói nửa câu, nhìn thỏ trắng vẻ đáng thương, Nặc Nặc toát mồ hôi lạnh, lắp bắp, “Tức là, tớ phải chịu trách nhiệm hết, tiếp tục diễn?”

Tổ Tổ cười tươi như hoa, “Nặc Nặc thông minh quá, ha ha ha... Với tình cảm bấy lâu của chúng ta, việc này không thành vấn đề chứ nhỉ? Đúng không? Đúng không???”

Nặc Nặc: {{{(>_<)}}}

Phiên phức 1: “Ngồn Nhược” nổi tiếng rồi, thỏ trắng bắt buộc phải chịu trách nhiệm.

Tuy khi quay tiết mục đã được trang điểm đậm, lại mặc một chiếc váy trễ ngực không hợp với phong cách của thỏ trắng, nhưng chồng cô làm sao lại không biết? Nặc Nặc hiểu rõ nếu ban đầu mình không nói gì, ống kính cũng chỉ lướt qua, Tiêu Đại boss sẽ không đời nào chú ý đến loại tiết mục mà thường ngày anh chỉ hừ mũi bỏ qua, nhưng giờ đây không những cô nổi tiếng, liên tục đọc báo mà các mạng cũng tranh nhau đăng tải, kết quả đó khó nói quá.

Cho dù không nhận ra đáng vẻ của cô thì, Tiêu Đại boss sẽ nghe ra giọng nói của cô. “Hiệu ứng Ngồn Nhược” đã chấn động thành phố, tiểu thư Hứa Nặc sắp có chồng bắt đầu cuống lên, đang suy nghĩ xem sẽ giải thích với chồng thế nào, thì Tiêu Dật tìm đến tận nơi.

Một buổi tối, Nặc Nặc đến đưa cơm cho Tiêu Đại boss tăng ca, vừa vào văn phòng, đã nghe máy tính văng vẳng tiếng trách cứ hùng hồn, “phụ nữ sở dĩ hy vọng người ta có tiền, là vì chúng tôi không có cảm giác an toàn. Đàn ông không đáng tin thì chỉ lên tin vào tiền thôi, đàn ông chưa biết chừng sẽ phản bội, nhưng chí ít tiền sẽ không phản bội chúng tôi, nên phụ nữ...”

Thỏ trắng chân mềm nhũn, suýt ngã lẩn ra. Lê từng bước đến trước bàn làm việc, gương mặt lạnh lùng của ai kia sa sầm xuống, giọng nói lạnh băng, “Nặc Nặc, đây là ai?”

Thỏ trắng nuốt nước bọt, lắc đầu giải thích, “Không phải như anh nghĩ, em chỉ giúp Tổ Tổ, họ bỗng thiếu một người...”

Chưa nói xong, Tiêu Đại boss đã cắt ngang, “Tiết mục được phát sóng trực tiếp vào thứ Năm tuần trước, anh nhớ chiều hôm đó em nói đến nhà mới xem lắp đặt hồ cá”.

Nặc Nặc ngớ người, bỗng có cảm giác, ghệt thở như bị ai đó bóp cổ, “Tiêu Dật, anh đứng hiểu lầm, hôm đó có chút sự cố nên em mới giúp Tổ Tổ, kết quả là đài truyền hình...”

“Còn định nguy hiểm?” Tiêu Đại boss nhìn cô vẻ sắc bén, giận dữ, “Không đi đến nhà mới, mà đi đến đài truyền hình, đài truyền hình nhờ em giúp, lại đổi cả tên thật, chẳng phải em đang cố ý giấu anh thì là gì?”

Nặc Nặc quen Tiêu Đại boss đã lâu, chưa bao giờ thấy anh nổi giận, bây giờ vì một tiết mục mà găm lên với cô, thỏ trắng uất ức, “Không phải em muốn giấu anh, mà tiết mục xem mắt của đài truyền hình vốn là giả.”

Thấy thỏ trắng mắt đỏ hoe, Tiêu Dật nhú màu dịu giọng, “Dù sao chuyện gì của em cũng phải bàn bạc với anh!”

Một lời trúng đích! Nghe câu đó, tim Nặc Nặc đập thành thạch, cơ thể bất giác run lên. Chuyện gì cũng lên bàn bạc với anh? Nghe hay thật, vậy tại sao đối lại là anh thì anh không làm thế?

Vốn đầu tư của Ứng Dục, trang web bị tấn công... có chuyện nào anh kể cho em biết? Thậm chí Nặc Nặc cố ý hỏi Tiêu Đại boss về Ứng Dục, anh cũng chỉ nói gọn lỏn đó là sư tử trước đây.

Quá ích kỷ, quá ngang ngược!

Nặc Nặc càng nghĩ càng thấy tức, tính cách con gái lại trở dậy, cô đẩy Tiêu Đại boss ra, hét lên, “Em có phải là nô lệ của anh đâu, tại sao chuyện gì cũng phải bàn bạc với anh? Em sắp kết hôn với anh chứ không phải là thú cưng của anh, chẳng lẽ em đi gặp bạn bè cũng phải báo cáo với anh?”

Tiêu Đại boss đứng chờ ra, nhưng lửa giận lúc này vừa tắt lại bùng lên, Nặc Nặc nói vậy là ý gì? Cô ấy đi xem mắt cũng là do anh sai?

“Em đi gặp bạn thì không cần báo cáo, nhưng chúng ta là vợ chồng, có chuyện em phải nói với anh một tiếng, anh nói sai à?”

“Hả!” Nặc Nặc thấy boss nhìn mình thì nhớ ra chuyện gì đó, tức đến nghẹt thở, cười lạnh bảo, “Em có chuyện gì thì phải báo cho anh biết, còn anh? Chuyện gì anh cũng giấu em. Anh đúng là mâu thuẫn quá rồi!!!”

Nghe thế, Tiêu Dật nheo mắt, “Ý em là gì?”

“Ý gì à?” Nặc Nặc lắc đầu, “Chẳng phải anh đã nói trong Hoàng Diễm, Hoàng Diễm Cửu Thiên là sư đệ anh? Nhưng khéo quá, hôm qua em vào game, gặp Hoàng Diễm Cửu Thiên, đó là Ứng Dục, anh giải thích sao đây? Rốt cuộc ai có tật giết mình, rõ ràng là anh!”

Tiêu Dật im lặng, nắm chặt tay rồi buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, hồi lâu sau anh mới bình tĩnh nói, “Nặc Nặc, em đến tham gia tiết mục là vì trả thù anh? Em ghen với Ứng Dục sao?”

Nặc Nặc quay đi, sự uất ức trong lòng đã lâu cuối cùng bùng nổ, “Em ghen cái gì? Em chỉ thấy, nếu kết hôn có nghĩa là chuyện gì cũng phải báo cáo cho Tiêu tổng giám đốc, mất đi tự do, thà không biết còn hơn!!!”

Im lặng, im lặng, vẫn im lặng.

Một câu nói, có thể khiến người ta bị tổn thương, đến mức độ nào đó, Tiêu Dật giờ mới hiểu. Một lúc sau, Nặc Nặc nghe sau lưng có tiếng đóng cửa thật mạnh, Tiêu Đại boss đã bỏ đi.

Nặc Nặc hiểu, lần này tình hình quá phiền phức rồi.

Phiền phức 2: Khi Nặc Nặc tức giận đã làm tổn thương Tiêu Đại boss.

Chiều hôm sau, Nặc Nặc vẫn đến quán cà phê mà Ứng Dục hẹn cô.

Vốn nghĩ mình đã đến sớm nào ngờ Ứng Dục còn đến sớm hơn. Thực ra Nặc Nặc gặp Ứng Dục trên game đúng là trùng hợp thật. Hôm ấy thỏ trắng buồn chán nên vào game làm nhiệm vụ thường nhật, kết quả là lên chưa bao lâu, đã thấy kênh thể giới nhảy liên tục.

Mọi người bàn tán là, “Hoàng Diễm Cửu Thiên” cực phẩm game thủ lâu ngày không online giờ đã xuất hiện, vui vẻ khiêu chiến, trêu đùa mọi người... Tuy không tiếp xúc gì với Hoàng Diễm Cửu Thiên, nhưng Nặc Nặc có tâm lý, “đối phương là bạn học của Tiêu Đại boss, nếu đã gặp thì chào một tiếng cũng phải”, thế là cô nói với người ta:

“Bạn là bạn học của Tiêu Dật?”

Gửi tin đi rồi, Nặc Nặc lại thấy mình thật ngốc, đang định nói cho người ta biết mình là hôn thê của Tiêu Đại boss, thì câu trả lời đã đến, “ừ, tôi là Ứng Dục, sư tử của cậu ấy”.

Một câu nói thôi đã ném Nặc Nặc ra khỏi chín tầng mây. Ứng Dục... vậy là Tiêu Đại boss luôn nói dối cô... Nghĩ đến đó, một số cảnh tượng lại hiện ra trong đầu Nặc Nặc, chẳng hạn diễn đàn game có người nói

Phụng Hoàng Cửu Thiên vốn là một cặp, có người nói hai người đã cưới nhau từ lâu, còn có người nói ban đầu hai người đã cưới nhau từ lâu, còn có người nói ban đầu hai người luôn cùng đội chơi với nhau, một người đánh quái người kia thêm máu, hoàn toàn là “thân tiên quyến lữ”.

Nặc Nặc thấy tim mình đau nhói, mở hệ thống lên đang định out khỏi game thì thấy ứng Dục gửi đến tin thứ hai:

“Em là Nặc Nặc phải không? Chúng ta gặp nhau nhé?”

Vì thế mới có cảnh ở quán cà phê. Nặc Nặc nghĩ rất nhiều khả năng khiến ứng Dục hẹn mình, chẳng hạn thăm dò tình hình gần đây của Tiêu Đại boss, chẳng hạn tìm hiểu tình cảm hai người đã phát triển tới mức nào, rồi kể lại tình nghĩa năm nào của họ, khuyên mình rút lui... những khả năng nhắm nhĩ nhất, vô lý nhất Nặc Nặc đã nghĩ đến, nhưng không ngờ câu mở đầu của Ứng Dục lại thẳng thắn như thế.

Thỏ trắng vờ ngồi xuống, Ứng Dục đã cười lấy ra một hộp quà tinh xảo, đẩy đến trước mặt cô, “Tặng em”.

Nặc Nặc đơ lưỡi, mở ra xem... ôi... Một đôi khuyên tai trân châu nhỏ nhắn xinh xắn, ý gì đây? Ứng Dục gọi mình ra là để tặng khuyên tai?

Ứng Dục cười rất thoải mái, “Trước khi về nước chị đã nghe Phì Long nói Tiêu sư đệ tìm thấy thỏ trắng của mình rồi,

chị nghĩ, thỏ trắng chắc sẽ rất dịu dàng rất hiền lành, nên khuyên tai trân châu sẽ hợp với em”.

Nặc Nặc chớp mắt, đóng hộp lại, vẫn không hiểu ý ứng Dục, nhìn trời nói, “ứng Dục sư tỉ, chị hẹn em ra uống cà phê là... là...”

Thấy Nặc Nặc lấp bắp, Ứng Dục cố ý xì mặt ra, “Đương nhiên không phải, chị biết em chắc chắn có rất nhiều chuyện muốn hỏi chị. Vậy em cứ hỏi đi!”

Thỏ trắng thấy Ứng Dục thẳng thắn như thế thì lại cảm thấy hơn ngượng ngùng, bỗng dưng e thẹn tới mức cảm thấy không biết nói gì. Được thôi, cô thừa nhận mình thực sự hơi ghen tuông với Ứng Dục, ai bảo chị ấy quá xinh đẹp, đáng người quá hoàn hảo, mà quan trọng nhất lại là kỳ phùng địch thủ với Tiêu Đại boss về mặt sự nghiệp. >0<

Tuy cô luôn nghĩ rằng gia đình phải do hai người cùng xây dựng nên, phải sát cánh cùng Tiêu Đại boss, nhưng khả năng có thể giúp đỡ anh về mặt sự nghiệp thì chỉ bằng không, thế nên Tiêu Đại boss mới không muốn nói cho cô biết, phải không? Thở dài, thỏ trắng nhún vai, trong lòng rất nặng nề: Thực ra cô rõ hơn ai hết, lần cãi nhau này, tự ti nhiều hơn là ghen tuông.

Nếu bảo cô đổ kị với ứng Dục, chỉ bằng nói là hâm mộ đi.

Nặc Nặc đang ủ rũ thì thấy tay mình đột nhiên ấm nóng hẳn, ứng Dục đang nắm lấy tay cii, vỗ vỗ về an ủi, “Nặc Nặc, đã ai nói với em rằng người trong cuộc thì mù mờ chưa?”

Nặc Nặc chớp mắt, “Là sao ạ?”

Ứng Dục hớp một ngụm cà phê, nói, “Tiêu sư đệ xưa này là người trầm tĩnh, chuyện gì cũng giấu trong lòng, nhưng không có nghĩa là cậu ấy không quan tâm, không yêu em. Có một số chuyện về công việc cậu ấy không nói cho em biết, không phải là vì em không giúp được, mà là cảm thấy không cần thiết phải khiến em đau đầu theo”.

Ứng Dục ngừng lại, ngón tay nghịch ngợm vuốt dọc ly cà phê, “Tiêu sư đệ mọi mặt đều tốt, nhưng quá gia trưởng, cậu ấy cho rằng, đàn ông làm chủ bên ngoài phụ nữ làm chủ trong nhà là điều đương nhiên. Nên cậu ấy thà bỏ thời gian bàn với em xem nhà mới nên làm nên kiểu gì, gian đèn gì, chứ không muốn nhắc một chữ đến công việc. Cậu ấy không muốn em phải chịu gánh nặng tâm lý!”

Nghe câu đó, mắt Nặc Nặc nóng lên, mũi cũng thấy cay cay, cô nắm chặt tay, thì thầm, “Nhưng dù là thế, cũng không nên lừa em, nói là Hoàng Diễm Cửu Thiên là anh em tốt với anh ấy...”

Nghe thế, Ứng Dục phì cười, ánh mắt lấp lánh tinh nghịch, “Nếu hôm nay người uống trà cùng em không phải chị, mà là bạn trai cũ, hoặc người thích em, thì em về nói thế nào với Tiêu sư đệ?”

Nặc Nặc nhú mày, “Ý chị là...”

Ứng Dục gật đầu, “Tình yêu là ích kỷ, không cho phép một hạt cát nào xen vào, cậu ấy chỉ sợ em hiểu lầm thôi”.

Nói xong, Ứng Dục vươn vai, chớp mắt đùa, “Được thôi, quà cũng tặng rồi, những lời ai đó nhờ chị giải thích chị cũng nói hết rồi, đi thôi”.

Nặc Nặc ngạc nhiên, “Chẳng lẽ những lời chị vừa nói...”

“Ừ”, ứng Dục đứng lên, “Chị hẹn em ra đây mục đích là để tặng quà, nhưng cũng đúng lúc có người tìm chị, hình như lời đồn đại trong game bị vạch rõ rồi, nên nhờ chị nói hộ”. Nói xong, Ứng Dục nheo mắt, quay người bỏ đi. Thở trắng ngần ngơ một lúc rồi đột ngột đứng phắt dậy.

“Chị Ứng Dục, em hỏi câu cuối cùng thôi”.

Ứng Dục quay lại, thấy đôi mắt đen láy của Nặc Nặc lấp lánh, “Tại sao chứ?”

“Hai người rõ ràng trân trọng nhau, hiểu rõ nhau như thế, tại sao không ở bên nhau?” Nghe câu đó, Ứng Dục ngược lên nhìn trời về bó tay rồi cười phì, “Tiêu sư đệ vẫn luôn chờ đợi thổ trắng của mình”.

Chỉ nói có thế, Ứng Dục khoát tay bỏ đi. Nặc Nặc đứng tại chỗ nhưng đã hiểu rõ. Ứng Dục chưa bao giờ là thổ trắng của Tiêu Đại boss, Tiêu Dật cũng chưa bao giờ là sói xám mà Ứng Dục kiếm tìm.

Giây phút này, Nặc Nặc bỗng muốn nhanh chóng nhìn thấy Tiêu sói nhà mình.

Tại trường quay tiết mục “Phi ai vật nhiều”.

Cho dù vạn lần không muốn thì Nặc Nặc vẫn đứng trên sân khấu hoành tráng. Người thất nút thì phải cởi nút, Nặc Nặc chẳng thể từ chối Tổ Tổ, đành nhận lời tham gia thêm một tiết mục xem mắt nữa để khép lại mọi thứ cho rõ ràng, nhưng chưa kịp nói rõ với nam khách mời và đội các bà mẹ rằng mình sắp kết hôn, thì Nặc Nặc đã há mồm trợn mắt chết sững với nam khách mời vừa lên sân khấu.

Đứng giữa sân khấu đèn đuốc sáng trưng, Tiêu Đại boss âu phục chỉnh tề toát lên vẻ cao ngạo lạnh lùng, Nặc Nặc dờ dẩn nhìn Tiêu Đại boss qua các vòng sườn sề, nhưng vào đến vòng “đội các bà mẹ thẩm vấn”, không tránh khỏi cảm giác lo âu, có nỗi khổ mà không nói ra được.

Vòng này là ác mộng của các nam khách mời. Sau khi họ lên sân khấu sẽ bị MC xếp cho đứng giữa sân khấu, đó là một bụi cao nhỏ có thể nâng lên hạ xuống, theo những câu hỏi hóc búa của các bà mẹ, nếu câu trả lời của anh không khiến cho họ hài lòng thì họ sẽ bấm liên tục vào chữ “hạ xuống”, như vậy nam khách mời đó sẽ không có duyên được trò chuyện với các cô em và sẽ bị đẩy vào cánh gà một cách tuyệt tình.

Lúc này đây, Tiêu Đại boss đang đối diện với các bà mẹ như hùm như hổ kia.

“Chàng trai, cậu tự nhận là sếp của tập đoàn nào đó, tôi thấy cậu cũng đẹp trai, sao lại không có bạn gái? Chắc không phải là có bệnh kín chứ?”

Phía dưới sân khấu rộ lên một tràng cười.

Tiêu Dật thần nhiên nhếch môi, trả lời, “Tôi có bệnh kín hay không thì vị hôn thê chắc sẽ rõ, chi bằng mời cô ấy ra trả lời câu hỏi của dì?”

Người dẫn chương trình nghe thế thì há mồm trợn mắt, ơ... ơ... sao lại có vị hôn thê ở đâu chui ra? Đây là diễn viên mời từ đâu đến vậy? Không chuyên nghiệp tí nào! Anh ta không biết đang truyền hình trực tiếp hay sao? May mà MC rất chuyên nghiệp, liền cầm micro cười he he để xoa dịu không khí: “Tiêu tổng nói là bạn gái cũ chẳng, cô ấy...” Chưa nói dứt, Tiêu Dật đã cướp lời, “Không, bạn gái hiện tại”.

“Cậu!” Đội các bà mẹ đã có người ngồi không yên, “Thanh niên bây giờ vô trách nhiệm quá, cậu có bạn gái rồi tại sao còn đến đây tham gia tiết mục xem mắt?”

Tiêu Dật nghe vậy thì mắt sáng rõ, nói từng chữ: “Vì... tôi đến đây để bắt người”.

Vừa nói dứt, phía bàn làm việc của phái nữ đã bắt đầu ồn ào. Các cô gái xì xầm bàn tán, một người lặng lẽ rút lui. Tiêu Dật không hề quay đầu lại mà thở dài, “Nặc Nặc, em nghĩ em trốn được à?”

Trong một khoảnh khắc, cả sân khấu đều tĩnh lặng.

Hứa Nặc lúc này còn định bỏ trốn cũng đứng lại tại chỗ, hóa thạch.

Tiêu Đại boss hơi ngoảnh lại, đôi mắt sáng rực tràn đầy sự phẫn nộ, sải bước nhanh đến chỗ Hứa Nặc, Nặc Nặc thấy thế thì cái khó ló cái khôn: “cách” một tiếng bấm đèn đỏ trước mặt, nói nhanh, “Chúng ta bây giờ là đối tượng xem mắt bình đẳng, tôi đã tắt đèn của anh, anh không thể đưa tôi đi!”

“ồ?” Tiêu Dật nhướn mày, hơi lùi lại phía sau, ánh mắt nguy hiểm nheo lại. Bên này Hứa Nặc nuốt nước bọt, cô hiểu, Tiêu Đại boss như vậy có nghĩa là anh đang tức giận, tức... thật rồi!

Nặc Nặc nghiêng răng, đang định nói gì đó thì cơ thể bỗng nhẹ bẫng, chỉ nghe trên sân khấu và dưới khán đài ồ lên - cô đã bị Tiêu Đại boss khiêng lên vai rồi đi xuống dưới khán đài.

Nặc Nặc “hự” một tiếng, hoàn toàn không thể kháng cự, trong mơ hồ, cô chỉ nghe người dẫn chương trình gào lên sau lưng: “Đạo... đạo diễn mau đến đây, có người phá hoại...”

Rút về sau cánh gà, Tiêu Đại boss không buông thả trắng ra mà túm lấy ai đó hôn thật mạnh. Nặc Nặc biết tội lỗi trùng trùng nên đợi anh trừng phạt xong, mới vất vả lên tiếng:

“Em...”

“Anh...”

“...”

Hai người cùng chờ ra.vì cả hai người cùng lên tiếng một lúc.

Nặc Nặc cắn môi, “Anh nói trước”.

Tiêu Đại boss lắc đầu, hôn lên trán Nặc Nặc, “Cùng nói”.

Hai người nhìn nhau, rồi cùng dị khẩu đồng thanh: “Xin lỗi”.

Nói xong, Nặc Nặc phì cười rồi giải thích trước, “Lẽ ra em không nên hôn dối, càng không nên nói những lời khiến anh tổn thương. Em vừa tự ti vừa tự đại, về sau em sẽ không thế nữa”. Ngừng lại một chút rồi thở trắng đảo đảo tròn mắt như nghĩ ra gì đó:

“Hôm nay không vì ầm ỨC mà em đến đây. Em định đến để giải thích cho mọi người biết em sắp kết hôn rồi, không phải...”

Chưa nói xong, Tiêu Đại boss đã hôn cồ, nhắm mắt gật đầu, “Anh biết”.

Tiêu Đại boss véo mũi Nặc Nặc, vẻ yêu chiều, “ừ, nếu không phải diễn một vở như lúc này, để hiệu suất người xem tăng cao thì em tưởng cô nàng tuyệt tình Tố Tố kia sẽ dễ dàng buông tha em ư?”

Nặc Nặc vỡ lẽ, vừa cảm động vì Tiêu Đại boss giải vây giúp mình, vừa ầm ỨC dẫu môi, “Anh lại giấu em!”

Tiêu Dật nhướn mày, “Nên lúc này anh nói xin lỗi. Do anh không tốt, chuyện gì cũng giấu trong lòng, nên em mới suy nghĩ lung tung. Anh hứa với em, sau này anh nghĩ gì cũng sẽ nói cho em biết”.

Thở trắng đỏ mặt, cúi đầu xấu hổ.

Sau này... em sẽ cố gắng hiểu anh hơn, cho đến khi chỉ cần một ánh mắt cũng hiểu ý nghĩ của anh.

Lúc ấy chúng ta có lẽ đã bạc đầu, khi đi cũng phải dìu nhau. Lúc ấy, chúng ta cùng xem mặt trời lặn, cùng đếm sao, thế là đủ lắm rồi.

Kiếp này có anh, là đủ.

24. Chương 24 (End)

Chương cuối: Đoạn kết

Kế hoạch bồi dưỡng sói nội trợ, toàn thắng!

Mùa thu tháng 10, lão hổ cuối cùng đã vẫy đuôi bỏ đi, lại thêm ngày quốc khánh, dân văn phòng đều gói ghém đồ đạc đi du lịch, đôi vợ chồng Nặc Nặc và Tiêu Đại boss lại trốn trong nhà, không đi đâu cả.

Thời gian trước, Nặc Nặc vì chuẩn bị hôn lễ, dọn nhà, lại kiêm thêm công việc ở công ty nên mệt đứt đừ. Vì vậy đến lúc dọn nhà xong, kết hôn rồi, hai người thống nhất đẩy lùi cả tuần trăng mật, cả dịp Quốc Khánh, ở nhà chơi game. =.=

Tiêu Đạiboss tất nhiên thì sao chẳng được, ra ngoài du lịch cũng được, ở nhà chơi game cũng tốt, chỉ cần có thỏ trắng ở bên là được. Hơn nữa ở nhà thì càng tiện làm những việc anh thích, vì vậy nghe Nặc Nặc nói không đi đâu chen chúc anh tỏ ra rất thỏa mãn.

Nhưng cuộc sống hạnh phúc của đôi vợ chồng gia đình này lại có vấn đề khác: Nặc Nặc thời gian trước làm việc quá nhiều, nên đau lưng, đau eo, mãi không khỏi. (nguyên nhân chắc mọi người hiểu chứ!) Hơn nữa điều khiến Nặc Nặc bất mãn là căn nhà quá to quá trống, chẳng có hơi người gì cả.

Thì ra khoảng một tháng trước lễ cưới, không nỡ để con dâu vừa được gả vào nhà mình đã dọn ra ngoài ở, vợ chồng ông Tiêu đã truyền cho thỏ trắng tư tưởng truyền thống “một người già bằng ba người ở!” Bà Tiêu thích nhất là nói với Nặc Nặc những vấn đề thực tế như: hai vợ chồng tan sở quá muộn, về nhà còn phải đi chợ, nấu cơm thì vất vả quá; hai người khó khăn lắm mới có được ngày cuối tuần, lại không thể ra ngoài đi chơi thoải mái mà phải ở nhà dọn dẹp vệ sinh, giặt giũ quần áo; về sau nếu có con thì không ai chăm, như vậy bắt buộc phải có người nghỉ việc ở nhà chăm sóc con...v.v..

Nặc Nặc ngẫm nghĩ cũng phải, lại thêm mẹ cô cũng căn dặn sau khi lấy chồng không được bướng bỉnh, phải học cách hiếu thuận với cha mẹ chồng, nên có lúc Nặc Nặc cũng thấy hơi dao động. Căn nhà mới tuy đẹp rất rộng rãi, trước cửa còn có một khoảnh sân nho nhỏ để trồng hoa, chơi đùa, nhưng Tiêu Đại boss rất bận, một căn nhà to như thế, ở một nơi xa như thế, mà chỉ có một mình thỏ trắng. Nếu ở cùng ông bà Tiêu thì khác rồi, trong nhà lúc nào cũng có người, vui vẻ náo nhiệt, lại gần trung tâm thành phố và nhà mẹ. Người ta nói quan hệ mẹ chồng nàng dâu rất kỳ lạ, nhưng điều đó đối với bà Tiêu và Nặc Nặc thì hoàn toàn không tồn tại.

Bà Tiêu chỉ cảm hứng thú với việc nghiên cứu, chỉ cần dùng lý sự về y học với bà thì bà sẽ không tính toán gì cả.

Vào một buổi tối, nhân lúc sói đã no nê, thỏ trắng mới thì thầm nhắc đến chuyện dọn về sống cùng ông bà Tiêu, nhưng bị phủ quyết ngay tức khắc.

Tiêu đại boss ôm cô vợ nhỏ bé, kiên quyết lạ thường, “Đừng nghĩ nữa, anh không chấp nhận đâu, ngoài yêu cầu này ra thì em cần gì cũng được!”

Nặc Nặc ghen ngào, Tiêu đại boss đúng là... quá ngang ngược.

Mà thực tế không phải Tiêu đại boss gia trưởng gì, mà là quá ghen tuông: Vì Tiêu gia không chỉ có ông bà Tiêu, mà còn có một phần tử vô cùng nguy hiểm - Tiểu Tuấn!

Tiểu Tuấn nghỉ hè về nhà thấy, người từng theo đuổi lại thành chị dâu, là ai cũng không chịu nổi. Tuy thỏ trắng chưa bao giờ xem cậu nhóc ấy là người theo đuổi, Tiêu Đại boss càng lười động tay với cậu em tình địch, nhưng hôm Tiểu Tuấn về, Nặc Nặc vẫn khéo léo tiết lộ tình hình phát triển gần đây của mình và Tiêu Đại boss.

Cứ ngỡ Tiêu Tuấn sẽ cáu giận, sẽ hờn dỗi, thậm chí phớt lờ Nặc Nặc than vãn rằng tại sao mình sinh ra không đúng lúc, tại sao lại nhỏ tuổi hơn Nặc Nặc...

Vài lần như thế Tiêu Đại boss mới phát hiện, vợ mình thường xuyên mất tích vô cơ khoảng nửa ngày, mà là đều ra ngoài hẹn với Tiểu Tuấn, địa điểm hẹn ban đầu là trung tâm mua sắm, khu vui chơi? trà quán cho

đến đảo Mộng Ảo, thị trấn nhỏ Cổ Lai ở ngoại ô. Gần đây còn dám tẩy não Nặc Nặc, tha thiết mời cô cùng đi đến Bắc Kinh tham gia hội nhà văn gì đó nữa!

Muộn thêm tí nữa có lẽ vợ anh sẽ bị bắt cóc mất, Tiêu Đại boss hận ngứa cả răng, xem ra tên nhóc nham hiểm kia từ đầu đã có âm mưu, trước tiên là chung sống hoà bình với chị dâu, sau đó... Nghĩ vậy, Tiêu Dật nghiêng răng, tình hình này thì làm sao có thể cho thổ trắng dọn về Tiêu gia sống cùng hùm sói được!

Hôm đó thổ trắng lại âm ỨC với Tiêu Đại boss về chuyện dọn nhà, đang bực bội thì chuông cửa reo vang, Nặc Nặc tò mò, dịp Quốc Khánh này mọi người đi du lịch hết rồi mà? Ai đến nhĩ? Vừa mở cửa, cô đã đàn mắt...

Phì Long lão đại, Tử Uyên sư huynh, ông chú dung tục và các huynh đệ phòng Kế hoạch, cả S.K phòng Kỹ thuật cũng đến. Nặc Nặc nhìn chăm chăm, có lẽ những huynh đệ quan hệ tốt với Tiêu Đại boss đều đến cả, vì tất cả đều là ở phòng Kế hoạch, đều quen thân với Tiểu Nặc Nặc nên cửa vừa mở liền lao vào trong.

“Ôi trời, Tiểu Nặc Nặc, chị và anh Tiêu quả nhiên là ở nhà.”

“Tiêu Nặc Nặc, vườn hoa nhỏ bên ngoài đẹp quá, mà còn có cả xích đu nữa. anh Tiêu làm cho chị hả?”

“Một dãy nhà kiểu Tây ở đây đều có vườn hoa cả, nếu trông theo dãy thì có thể chơi trò game nông trại phiên bản thực tế rồi!”

....

Thổ trắng vừa đóng cửa vừa hỏi, “Sao mọi người lại tới đây?”

Phì Long lão đại ung dung, “Nghe nói 2 em không đi hưởng tuần trăng mật, mà ở nhà chơi nen bọn anh đến xem các em chơi cái gì?”

“Phải rồi, phải rồi!”, Tiểu Xuyên - tiểu sư đệ phòng Kế hoạch gạt mạnh đầu, tỏ vẻ mặt mờ ám chảy nước dãi, “Anh Tiêu đúng là quá hạnh phúc, quá mạnh mẽ, e chưa bao giờ gặp người nào nghe lời vợ như thế, không phí tiền mà ngoan ngoãn ở nhà...”

Ở phòng Kế hoạch lâu rồi nên Nặc Nặc nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết họ đang dẫn câu chuyện đến đâu. Trong đầu các huynh đệ phòng Kế hoạch là công thức, “ở nhà + nghỉ + cô nam quả nữ” với đáp án rất dung tục.

Cũng may là trước khi thổ trắng bị trêu chọc, Tiêu Đại boss đã ra khỏi thư phòng như thần, mọi người thấy lão đại quả nhiên là ngoan hơn nhiều, đồng thanh gọi, “Lão đại.”

Tiêu Đại boss tháo cặp kính gọng vàng xuống, ngược nhìn, “Mọi người đến đây làm gì đấy?”

Phì Long lão đại và ông chú dung tục nhìn nhau, trả lời, “Tất nhiên là đến xem nhà mới. Ồ, bày biện đẹp lắm!”

Các tiểu sư đệ vội vàng báo cáo, “Đúng ạ, đến xem nhà mới và cô dâu mới!”

“Nghe nói tường này do bạn của Nặc Nặc vẽ đúng không? Đẹp quá! Giới thiệu cho tôi đi, nam hay nữ đấy?”

“Khỉ thật, đến bạn gái một sợi lông cậu còn chưa sờ tới, giới thiệu cho cậu có tác dụng gì?”

“Cậu không hiểu à?” Tinh Xuyên người ta say sưa không phải vì rượu!”

“Này! Này! Các cậu chú ý một chút, cô dâu mới còn ở đây, cái gì mà lông với chả lá!”

.....

– www.alobooks.vn –

Các huynh đệ vẫn đùa như mọi khi, hoàn toàn phớt lờ mục đích thật sự khi đến nhà Tiêu Dật. Thực ra là do nghỉ nhiều quá mọi người buồn chán nên hẹn nhau đến xem cuộc sống sau kết hôn thế nào, tiện thể ăn ké một bữa cơm.

Nặc Nặc ủ rũ, rõ ràng lúc này mình hỏi ý hệt Tiêu đại boss, mọi người chỉ đùa cợt, quả nhiên so với Tiêu đại boss cô thiếu sức hấp dẫn thật.

Đam người đó chơi đến tối, Nặc Nặc tiếp đón rất chu đáo, biết mấy ông tướng chỉ thích nằm chứ không thích ngồi, nên mang cả nồi canh và nồi lẩu đến, mua một lượng lớn thức ăn từ siêu thị về, mọi người quây quần trong phòng khách, nấu lẩu, vừa ăn vừa trò chuyện.

Uống được một nửa ngà ngà say, các anh chàng bắt đầu nói bậy. >0<

S.K mở đầu trước, ôm chai rượu gạt ngưỡng, “Anh Tiêu à, mấy hôm nay có phải anh sống quá thoải mái không? Có rượu uống, có cơm ăn, có người đẹp để ôm, anh không sợ dùng hết phúc phận kiếp này thì kiếp sau làm ăn mầy trên đường à?”

Mọi người đều là anhem với Tiêu Dật nên đùa cợt đã quen, nghe câu đó, Tiêu Đại boss cũng không để tâm, cười rồi rót rượu thêm cho Mạc Tử Uyên.

“Duyên phận đã đến, muốn ngăn cũng không được, nếu là của cậu thì chạy cũng không thoát.”

Phì Long lão đại tửu lượng kém nhất, đã say lắm rồi, nghe câu đó thì phì cười. “Thôi đi cậu, các cậu thấy cậu ấy hôm nay vui vẻ, nhưng có phải ngày nào cũng được ăn lẩu như vậy không?”

Một sư đệ nào đó dường như nghĩ ra chuyện gì, cũng chen vào: “Đúng rồi, lúc nãy em vào nhà bếp rửa tay, sao thấy ... hình như nhà ép nguội ngắt? Nồi niêu chén bát cũng không có đủ?”

“....”

Thở bằng im lặng, im lặng, rồi im lặng, cuối cùng cô nhếch một nụ cườiicon khó coi hơn cả khóc.

Thực ra đó mới là nguyên nhân thực sự Nặc Nặc muốn dọn về Tiêu gia. Không sai, ở nhà mới, Không nấu nướng gì. Chuyện ăn uống của hai người đều giải quyết ở ngoài. Nếu buổi sáng dậy muộn. không muốn ra ngoài ăn thì nấu mỳ. Thời gian này Nặc Nặc toàn ăn mỳ trứng, mỳ kéo, mỳ ăn liền, đủ các loại đến mức muốn nôn.

Hiển nhiên, huynh đệ kẻ hát người phụ hoa, cố ý chọc Tiêu Dật. Trong công ty ai chẳng biết hai người đều mù tịt chuyện bếp núc, đi làm ăn cơm trưa còn nhờ các dì ở nhà nấu cho cả buổi tối. Người biết thì tỏ vẻ không biết, nhưng sau lưng thì bàn tán Tiêu Đại boss như sau: Đừng tưởng cưới được một cô vợ xinh xắn là có thể tự hào. Tiêu Nặc Nặc nhà anh là một con thỏ ngọc đến cơm cũng chả biết nấu!

Nặc Nặc không nói gì, Tiêu Đại boss trả lời về thân nhiên, “Mấy hôm nữa dụng cụ nhà bếp đủ hết sẽ hết nguội ngắt thôi mà.”

Vừa nói xong, Tử Uyên này giờ im lặng bỗng cười lạnh kỳ quái, âm thanh giống như bà phủ thủy, a cười đến da gà ba lớp của mọi người đều rụng sạch mới nói, “Nói thế thì món quà, hôm nay chúng ta tặng Tiêu Dật là đúng rồi!”

Tiêu đại boss nhú mày, “Các cậu còn tặng quà?” Mấy tên này ăn cơm ké còn tặng quà? Trời sắp rơi kim cương rồi sao?

Không đợi Mạc Tử Uyên dặn dò, Tình Xuyên đã nguẩy mông chạy đến cửa ôm một đồng giấy to đến, Nặc Nặc nhìn kỹ, thổ huyết: Bộ dụng cụ nhà bếp mười món.

Vì chiếc hộp trong suốt nên tỏ trắng nhìn thấy rõ bên trong: ngoài nồi niêu xoong chảo ra, lọ đựng gia vị, muỗng thìa đều đủ cả. Nặc Nặc khóc, các anh đến đây ăn rồi còn bắt ép cô học nấu ăn hay sao???

Tiêu Dật thấy thế, vẫn tỏ ra bình thản, “Vây cảm ơn nhé.”

Phì Long lão đại toét miệng, cười rất kỳ quặc, “Cuồng cái gì? Bộ này là bọn Tình Xuyên mua cho cậu, anh và Tử Uyên mỹ nhân mà tặng cậu thứ tâm thường thế à?”

Nặc Nặc ngạc nhiên, “Còn nữa à?”

Mạc Tử Uyên nhếch môi, vẫn thân nhiên, lấy ra một chiếc tạp dề, mở ra, bên trên viết: “Tôi yêu vợ tôi.” Ý đã rõ, bộ dụng cụ nhà bếp kia không tặng cho Tiểu Nặc Nặc, mà tặng cho Tiêu Đại boss.

Nặc Nặc ghệt mặt ra nhìn chiếc tạp dề, tưởng tượng ông chồng giỏi giang nhà mình mặc nó, sau đó... không kìm được mà sặc ghen! Bên kia Tiêu đại boss mặt sạm ngợt như than.

Phì Long lão đại mượn rượu nên gan to hăn, thấy thế thì hớn hở, ” Sao, sao? Bốn chữ đó đẹp không? Anh đây viết đó!”

“Đẹp lắm, đẹp lắm.” S.K hòa vào, “Anh Tiêu em nói này, bộ dụng cụ này rất tốt, lại mặc tạp dề vào, thuộc tính nhà bếp tự động+5, thuộc tính yêu vợ+5, thuộc tính rửa bát+8, Tiểu Nặc Nặc, các anh đây xứng đáng với em Không?”

“Các cậu ác quá! Anh Tiêu nấu cơm thì được rồi, còn bắt rửa bát?”

“Xi, trẻ ranh biết gì? Tiêu Nặc Nặc nếu rửa bát thể lực giảm xuống, buổi tối có đánh nhau được với anh Tiêu không?”

“Ha ha ha ha, hai người đánh kiểu gì thế?”

Nặc Nặc, “...”

Đêm ấy, cuối cùng đã kết thúc trong cơn cuồng nộ thu dọn lũ ma men của Tiêu Đại boss. > <

Đêm khuya, sau khi Nặc Nặc tiếp đãi các ông anh p Kế Hoạch cả ngày, tắm rửa xong một lúc đã thiếp đi. Đang mơ màng thì cảm thấy có móng vuốt sắc tới, thỏ trắng hất ra, móng vuốt co lại rồi hành động tiếp, thế là một lúc sau, Nặc Nặc rơi vào tay kẻ địch.

Thấy Tiêu đại boss giúp mình cởi đai áo ngủ, thỏ trắng nũng nịu, “Nghỉ mà còn mệt hơn đi làm, em xin nghỉ đêm nay!”

Ai ngờ Tiêu Đại boss không cởi nút áo nữa, chỉ ôm Nặc Nặc nói, “Em thấy bộ dụng cụ đó hợp với anh không?”

Nặc Nặc ngẩn người rồi mới hiểu Tiêu Đại boss nói gì, cười bảo, “Sao tự dưng nghĩ đến chuyện đó?”

Tiêu Đại boss trầm ngâm, “Nặc Nặc, mai chúng ta về nhà em!”

“Ừa? Để làm gì?” Chẳng phải đã hẹn nhau kỳ nghỉ chỉ sống cho hai người, nên thỏ trắng mới chịu đựng ăn mỳ để không về nhà bố mẹ đó thôi?

Tiêu Dật dùng một chút rồi mới nói rõ, “Về tìm mẹ vợ học nấu ăn!”

Thỏ trắng sững sờ, “Em học hay anh học?”

Tiêu dật, “Anh học.”

Lực sát thương của hai chữ đó quá lớn, Nặc Nặc không thể tiêu hóa nổi ý nghĩa của nó.

Nặc Nặc, “Sao bỗng dưng lại nghĩ...”

Hmm.... được thôi, Nặc Nặc thừa nhận mình lười, biết rõ chuyên học nấu ăn sau khi kết hôn là ch. sớm muộn phải làm nhưng vẫn trì hoãn, nhưng cô không ngờ Tiêu đại boss lại ngoan ngoãn thế, chủ động đề nghị a học.

“Vậy tan sở về anh nấu cơm?”

“Ừ.”

“Tiêu Đại boss anh...”

Chưa nói xong, môi đã áp xuống. Còn phải nói gì nữa? Anh đã phát hiện ra thỏ trắng không phải thỏ trắng thật sự, đã phát giác ra ai kia muốn đào tạo mình thành sói nội trợ, nhưng trên con đường “lừa hôn”, anh vẫn từ từ, chậm chậm...không thoát ra được.

Tiêu Đại boss đã nói rồi, duyên phận đã đến, nếu là của bạn thì chạy cũng không thoát ra được. Nếu thuộc về bạn, muốn trốn cũng chẳng xong.

Có lẽ, số phận đã định, anh sẽ bị thỏ trắng biến thành sói nội trợ chẳng? Vậy thì ... chấp nhận thôi. Thực ra sói nội trợ cũng hạnh phúc lắm, vì có một cô bé quảng khăn đỏ đáng yêu lại đáng thương lúc nào cũng bên cạnh anh.

Ừ, rất tốt, rất viên mãn.

Kế hoạch bồi dưỡng sói nội trợ, toàn thắng!

HẾT.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boss-den-toi-dung-chay>